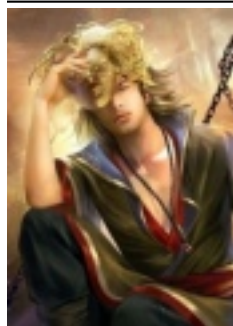

Nhất Kiếm Quang Hàn Khởi Thu Lâu

Contents

Nhất Kiếm Quang Hàn Khởi Thu Lâu	1
1. Chương 1: Kim Phần Tần Hoài	2
2. Chương 2: Thiên Hương Tuyết Cốc	16
3. Chương 3: Địa Ngục Nhân Gian	31
4. Chương 4: Kiếm Bạt Nỗ Trương	45
5. Chương 5: Dương Đông Kích Tây	60
6. Chương 6: Không Đội Trời Chung	72
7. Chương 7: Yên Vô Hảo Yên	87
8. Chương 8: Thời Buổi Rối Ren	105
9. Chương 9: Ngộ Thượng Tặc Thuyền	121
10. Chương 10: Đại Giang Phi	133
11. Chương 11: Xuất Thủy Thần Long	145
12. Chương 12: Lang Bái Vi Gian	155
13. Chương 13: Phong Vân Hiểm Ác	165
14. Chương 14: Yên Phi Hồi Diệt	174
15. Chương 15: Thịnh Danh Chi Luy	184
16. Chương 16: Hoa Hoa Công Tử	194
17. Chương 17: Tình Hải Dư Ba	204
18. Chương 18: Lịch Kiếp Quy Lai	215

Nhất Kiếm Quang Hàn Khởi Thu Lâu

Giới thiệu

Những chiêu kiếm này tốc độ quá nhanh, quá đột đột, tựa như một vì sao nhỏ trên bầu trời bỗng biế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-kiem-quang-han-khoi-thu-lau>

1. Chương 1: Kim Phấn Tàn Hoài

Thiên Hương cốc, Vũ Hoa cung, một địa phương tuyệt vời không thể tả.

Bao nhiêu năm rồi, địa phương làm lòng người say, cũng khiến cho kẻ khác mắt hồn này vẫn không ngừng được đàm luận trong giang hồ.

Nghe nói trong Thiên Hương cốc mỹ nữ như mây, muôn hồng nghìn tía, chẳng những ai nấy đều xinh tươi kiều diễm, ôn nhu đa tình, càng khiến cho kẻ khác ngưỡng mộ chính là mỗi người đều có một thân võ công kỳ lạ.

Vũ Hoa tiên tử chính là tài năng kiệt xuất trong số đó.

Giang hồ đồn đại, Vũ Hoa tiên tử có một loại phương thuốc cổ truyền kỳ diệu, phạt mao tẩy tử, cộng thêm nhiều phương pháp châm cứu, có thể làm cho võ công nhanh chóng đại thành, ngay cả một kẻ bình thường cũng có thể trong thời gian ngắn trở thành một nhất lưu cao thủ.

Nhưng Thiên Hương cốc này rốt cuộc ở nơi nào? Có ai đã từng đi qua?

Trước đây không có, nhưng hôm nay hình như đã có một người. Người này vốn là một bạch diện thư sinh, một tên một sách đầu gối không hơn không kém, tên của hắn là Liễu Nhị Ngốc.

Đêm nay là đêm nguyên tiêu.

Kim Lăng là kinh đô của sáu triều đế vương, hoa đăng rực rỡ, sông Tần Hoài thuyền hoa như dật, khắp chốn sinh ca [1].

Bạch Ngọc lâu là tửu lâu lớn nhất ở nơi này, có rượu ngon, cũng có mỹ nhân.

Những mỹ nhân này đương nhiên đều là Tần Hoài danh kỹ.

Những người lừng danh một thời như Lý Hương Quân, Đổng Tiểu Uyển, Biện Ngọc Kinh, Liễu Như Thị, Cố Hoành Ba tuy đã là quá khứ, những mỹ nhân này đã hóa đất vàng, nhưng phong nguyệt Tần Hoài thì vĩnh viễn không bao giờ tịch mịch, hoa viên từng đời đều xuất hiện những đóa kỳ hoa.

Có danh hoa, đương nhiên không thể thiếu hộ hoa sứ giả.

Tại Kim Lăng nổi danh nhất có thể kể tứ công tử.

Tứ công tử này chính là Hạ Thiếu Chương, Tôn Dực, Bành Khiếu Phong, Tiêu Hồng Cử. Bốn người ngư tâm ngư, mã tầm mã, bình thường hay cưỡi ngựa chương đài [2], phong lưu tiêu sái.

Kết giao đương nhiên cũng là nhất lưu danh kỹ.

Thật ra bốn người này cũng không phải là loại công tử bột, cũng không phải chỉ có hư danh, mỗi người đều uống đủ một bụng học vấn, chỉ bất quá kẻ tục tính phong lưu của văn nhân các đời, quên không được cái loại mật ý nhu tình của tài tử giai nhân.

Tối nay nguyên tiêu thịnh hội, tứ công tử đương nhiên không hẹn mà cùng tới Bạch Ngọc lâu.

Bạch Ngọc lâu nổi danh xa gần, rất ít khách nhân đến uống rượu nói chuyện suông, nhất là trong đêm hoa nguyệt này lại càng phải chinh ca tuyển sắc (chọn bài ca hay, tuyển mỹ nữ đẹp).

Tứ công tử cũng đã mời đến mấy hồng phấn tri kỷ.

Hạ Thiếu Chương luôn luôn chung tình với Trầm Tiểu Diệp của Di Hồng viện. Tương hảo lâu năm của Tôn Dực là Tiết Phấn Phấn của Thúy Cấn các. Bành Khiếu Phong và Tiêu Hồng Cử lại lần lượt chọn Thanh Phượng và Tử Phượng của Ngũ Phượng Xuân.

Tần Hoài danh kỹ luôn luôn không tầm thường, không chỉ tinh thông âm luật, tỳ bà tiêu sáo các loại, ngay cả ngâm thơ uống rượu cũng có sở trường riêng, nhất là Trầm Tiểu Diệp và Tiết Phấn Phấn, càng là tảo mi tài tử [3] bên sông Tần Hoài.

Lúc này rượu và thức ăn đã đem lên. Bốn công tử ngồi bên mỹ nhân, vô cùng cao hứng.

Ánh mắt Tôn Dực đảo quanh khắp nơi, bỗng nhiên phát hiện một chuyện lạ, “ồ” một tiếng nói :

- Chuyện này mới đây!

- Chuyện gì?

- Các người nhìn thử, bên kia là ai vậy?

Bên kia là một thiếu niên áo lam, một mình chiếm giữ một góc chiếu tiệc, bốn loại thức nhắm, một bầu rượu ngon, lặng lẽ tự rót tự dùng.

- Thì ra là Liễu Nhị Ngốc.

Hạ Thiếu Chương cũng cảm thấy bất ngờ :

- Hắn làm sao cũng đến Bạch Ngọc lâu?

Theo như lời này hình như Liễu Nhị Ngốc không nên đến Bạch Ngọc lâu.

Một tên đầu gỗ không hiểu được phong tình lại đi tới chốn phong hoa tuyết nguyệt này, một mình dưới ánh đèn uống rượu là có tư vị gì?

- Buồn cười thật!

Tôn Dực cảm khái xuất một vần thơ :

- “Người đi bỗng nhiên quay đầu lại

Người nọ vẫn ở dưới ngọn đèn mờ” [4]

Tiêu Hồng Cử tiếp lời :

- Cũng có thể nói “Mũ lông đầy kinh đô, riêng mình y tiều tụy” [5]

- Y không tiều tụy.

Trầm Tiểu Diệp của Di Hồng viện bỗng nhiên lên tiếng.

- Nàng làm sao biết?

Hạ Thiếu Chương quay đầu lại.

- Các công tử lẽ nào nhìn không ra?

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Y thần thanh khí爽, ung dung tự đắc, tiều tụy ở chỗ nào?

- Đúng đúng đúng! Không tiều tụy, không tiều tụy!

Tiêu Hồng Cử biết nghe lời phải :

- Phải nói là :

Hoa gian nhất hồ tửu,

Độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đối ảnh thành tam nhân.

Dịch nghĩa: Hoa gian một bầu rượu

Một mình không tri âm

Nâng chén mời trăng sáng

Cùng bóng thành ba người [6]

- Không đúng! Không đúng!

Tôn Dực lập tức sửa lại :

- Ở đây rõ ràng là Bạch Ngọc lâu, nơi nào là hoa gian, nơi nào có hoa?

Người này cũng thật là cố chấp, ngụ ý là được, hà tất phải nghiêm túc như vậy?

- Được rồi, được rồi! Đừng tranh cãi những chuyện này!

Hạ Thiếu Chương cười nói :

- Sao không mời hân qua đây, vui vẻ hết một đêm?

- Vì sao?

- Trong thành Kim Lăng ai mà không biết Liễu Nhị Ngốc này luôn luôn hỉ nộ vô thường, cao hứng thì đứng dậy khoa tay múa chân, vừa cười vừa nói, thậm chí một ngôi miếu đồ nát cũng có thể nói đến thần thái bay bổng, trên từ Đường Nghiêu, dưới đến Ngũ Đại, nói mãi không thôi, một khi phát giận thì cũng thật ghê gớm, hai con người trắng bệch, không để ý đến ai.

Mọi người đều nở nụ cười.

- Cũng không hân như vậy, có lúc y cũng dùng mắt xanh nhìn người.

Tiết Phán Phán dùng thân thể huých huých Tôn Dực :

- Hơn nữa còn tao nhã lễ độ.

- Nàng biết sao?

- Đúng vậy, muội biết!

Tiết Phán Phán nói :

- Ít ra có một người sẽ mời được y.

- Là ai?

Tất cả ánh mắt lập tức chuyển qua, chỉ có Trầm Tiểu Diệp của Di Hồng viện là không lên tiếng.

- Tôi không dám nói.

Tiết Phán Phán hơi thẹn thùng.

- Người nói hay lắm!

Trầm Tiểu Diệp hỏi :

- Là ta có đúng không?

- Trầm tỷ tỷ, chuyện này...

Đây mới là chuyện lạ, so với Liễu Nhị Ngốc đột nhiên xuất hiện tại Bạch Ngọc lâu còn kỳ lạ hơn. Đệ nhất danh kỹ nổi tiếng bên sông Tần Hoài lại giao hảo với một tên mọt sách trong thành Kim Lăng.

- Phán Phán!

Trầm Tiểu Diệp quay sang Hạ Thiếu Chương, mỉm cười :

- May là Hạ công tử còn chưa định lấy ta, bằng không chẳng phải bị người phá hỏng rồi sao.

Khuôn mặt Tiết Phán Phán càng đỏ hơn.

- Ha ha! Không hề gì, không hề gì!

Hạ Thiếu Chương cười lớn :

- Hạ mẫu cũng không dựa vào mười học trên châu mua tỳ bà.

Có phong thái danh sĩ, lòng dạ phóng khoáng, thật sự hẳn cũng không bận tâm.

Tuy nhiên hẳn cũng không khỏi có chút buồn bực. Trầm Tiểu Diệp sao lại quen biết với Liễu Nhị Ngốc? Lẽ nào tên một sách này đã từng đến Di Hồng viện?

Đương nhiên, buồn bực không chỉ có một mình hắn, từ trong ánh mắt ba người Tôn Dực, Bành Khiếu Phong, Tiêu Hồng Cử đều nhìn ra được, mỗi người đều mong muốn biết được bí mật này, nhưng không ai có dũng khí lên tiếng hỏi.

Trầm Tiểu Diệp lại tự nói ra.

- Liễu công tử cũng chưa đến Di Hồng viện. chúng tôi chỉ đôi khi gặp nhau, một lần tại cầu Văn Đức, một lần tại miếu Phú Tử.

Nàng nói :

- Lần tại cầu Văn Đức cũng có mặt Phán Phán.

Tiết Phán Phán gật đầu.

- Làm sao hai người nhận ra nhau được?

Tôn Dực có chút hứng thú.

- Bởi vì chúng tôi đều không phải là người vô danh.

Trầm Tiểu Diệp cười cười nói :

- Trong thành Kim Lăng có một Liễu Nhị Ngốc, bên sông Tần Hoài có một Trầm Tiểu Diệp. Y biết có ta, ta biết có y, như vậy là đủ rồi.

- Chỉ như vậy thôi sao?

Tôn Dực ý còn chưa hết.

- Thế nào? Tôn công tử cảm thấy không đủ à?

Trầm Tiểu Diệp cười nói :

- Nếu muốn tử tế gặng hỏi, người cần thẩm vấn phải là Hạ công tử mới đúng.

- Chuyện này...

Tôn Dực sờ sờ mũi.

- Tiểu Diệp, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng kia!

Hạ Thiếu Chương cười nói :

- Ta cũng không cần tra hỏi, nhưng trước tiên phải phạt nàng.

- Phạt? Phạt cái gì?

- Phạt nàng mời Liễu Nhị Ngốc qua đây.

- Mời không được.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Mời chỉ đang suy nghĩ có nên quá đó kính hắn một chén hay không.

- Được, nàng đi đi!

- Thật sao?

Trầm Tiểu Diệp thản nhiên cười :

- Quân tử rộng lượng. Hạ công tử có chỗ tốt là không ăn phải giấm chua.

Hạ Thiếu Chương nâng chén cười lớn.

Trầm Tiểu Diệp rót đầy chén rượu vừa định đứng dậy, chợt nghe một giọng nói lạnh lạnh âm trầm vang lên :

- Chờ đã!

Đám người Hạ Thiếu Chương đang ngồi đều ngẩn ra.

Trên chiếu tiệc bỗng nhiên xuất hiện ba người.

Dẫn đầu là một văn sĩ trung niên mặc trường bào bằng gấm, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo hoa.

Kẻ này mặc dù quần áo thập phần tinh tế, nhưng hình dáng tướng mạo lại hèn mọn không chịu nổi, mũi ưng, cằm nhọn, phía dưới hai hàng lông mày thưa thớt là một đôi con ngươi màu vàng vừa nhỏ vừa hẹp, lão liên không ngừng.

Hình dáng tướng mạo mặc dù xấu xí, thần khí lại hiện rất rõ.

Càng kỳ quái chính là lúc này trời xuân se lạnh, trong tay y lại cầm một chiếc quạt gấp thiếp vàng.

- Tôn giá là...

Hạ Thiếu Chương nhất thời không hiểu chuyện gì.

- Bạch Lộ châu Tề đại trang chủ đang ở phòng khách phía đông đãi khách.

Văn sĩ trung niên căn bản không thèm nhìn Hạ Thiếu Chương, ánh mắt chuyển động, lần lượt đảo qua trên người bốn người Trầm Tiểu Diệp, Tiết Phán Phán, Thanh Phượng và Tử Phượng, nói :

- Đặc biệt phái tại hạ đến đây phụng mời các nàng đến trợ tửu hứng.

Nguyên là hần phụng mệnh đến mời bốn vị Tầm Hoài danh kỹ này đến bồi rượu.

- Người nói cái gì?

Tôn Dực là người thứ nhất không kiên nhẫn được.

- Tề đại trang chủ thanh danh hiển hách, Giang Nam minh chủ, phú gia địch quốc, tiêu tiền như nước, ban thưởng rất hậu hĩ.

Văn sĩ trung niên càng không để ý tới Tôn Dực, lại nói :

- Bốn vị cô nương! Xin hãy khởi giá...

- Khởi giá cái gì?

Tôn Dực lớn tiếng hỏi.

- Hừ! Buồn cười, ngay cả khởi giá cũng không hiểu sao?

Văn sĩ trung niên khinh thường nói :

- Chính là theo ta đi.

- Đi theo người?

Tôn Dực đột nhiên đứng lên.

- Thế nào?

Hai mắt y đảo qua :

- Người không phục à?

- Ta nói không được.

Tôn Dực đỏ mặt tía tai,la lớn :

- Ở đâu lại có loại chuyện này...
- Có! Hôm nay sẽ có.

Văn sĩ trung niên cười nhạt.

- Chẳng lẽ người dám đương oai?
- Chính là như vậy.

Chỉ nghe “bách” một tiếng, chiếc quạt thiếp vàng giống như khổng tước xòe đuôi, phiến quạt mở ra vẩy một cái, một cổ kính phong đánh thẳng qua.

Tôn Dực bỗng nhiên hai mắt khó mở, trước ngực đã trúng một kích nặng nề, ngã xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Rắc” một tiếng, ghế đã bị gãy.

Đám người Hạ Thiếu Chương lại càng hoảng sợ, không khỏi sắc mặt đại biến.

Trong thành Kim Lăng, bằng vào tên tuổi của Nam Kinh tứ công tử, mặc dù không phải là quan lớn quý nhân, nhưng ít ra cũng không hề bị người ta khi dễ, nghĩ không ra hôm nay lại gặp phải một quái sự.

Đây giống như là tú tài gặp phải đao kiếm.

- Ha ha!

Văn sĩ trung niên cười lạnh, nói :

- Kể hèn này cũng từng mười năm gian khổ học tập, khổ đọc thi thư, sau cùng cũng hiểu được tất cả đều bị cổ nhân lừa. Trong sách nào có hoàng kim ốc? Trong sách nào có nhan như ngọc? Hừ! Những tên cổ hủ thối tha các người...

Hắn phe phẩy quạt gấp trong tay :

- Chỉ có vẻ bề ngoài mà thôi.

Thì ra hắn cũng là một người đọc sách, chỉ vì văn chương ghét mệnh, công danh khó thành, cảm thấy không bằng một thân vô công thành thạo gòn gàng dứt khoát.

Nhưng hắn đã quên bộ dáng hiện giờ của chính mình.

Lúc này Tôn Dực té nằm trên đất, rên rỉ không ngớt. Còn lại Hạ Thiếu Chương, Bành Khiếu Phong, Tiêu Hồng Cử, người nhìn ta, ta nhìn người, đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

- Người cũng đọc qua sách vở?

Trầm Tiểu Điệp lại rất trấn tĩnh.

- Đúng vậy, uống phí mất mười năm.

Văn sĩ trung niên đáp :

- Cho nên ta mới biết thư sinh chính là loại trăm không dùng được một, bèn đổi nghề học kiếm...
- Hình như cũng chưa từng nổi bật?

Khóe miệng Trầm Tiểu Điệp nhếch lên.

- Chuyện này...

Văn sĩ trung niên ngăn người, bỗng dừng ánh mắt xoay chuyển :

- Cô nương chính là Tần Hoài hoa khôi Trầm Tiểu Điệp sao?
- Không sai! Ta là Trầm Tiểu Điệp, nhưng lại không phải là hoa khôi gì.
- Đúng, đúng! Phải nói là dung mạo khuynh quốc khuynh thành!

Văn sĩ trung niên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng xỉn :

- Tại hạ là Thân Bất Vũ, một kẻ hèn tại Nam Hải...

Quả nhiên là đã đọc qua sách, xuất khẩu rất có văn chương.

- Người đã là người đọc sách thì nên nói lý.

- Nói lý? Ha ha!

Thân Bất Vũ nói :

- Lúc này còn nói lý cái gì? Ở Bạch Ngọc lâu chỉ có nói chuyện phong nguyệt mà thôi.

Hắn nhìn chăm chăm vào Trầm Tiểu Điệp, vẻ mặt cười tà.

- Hừ!

- Đừng giận dữ, đi nhanh đi!

Thân Bất Vũ nói :

- Chỉ sợ Tề đại trang chủ không chờ được.

Trầm Tiểu Điệp không hề để ý.

- Nếu như nàng ta không đi thì sao?

Bỗng nhiên có người bước tới.

Người đó lại là Liễu Nhị Ngốc.

Mặc dù hắn là một thư sinh, lại chưa từng đến trường thi, đương nhiên cũng chưa từng danh liệt bảng vàng, nhưng kỳ thật trong thành Kim Lăng không ai không biết gốc danh của hắn.

- Người là ai?

Thân Bất Vũ hơi giật mình.

- Ta cũng là một tên cổ hủ thói tha.

Liễu Nhị Ngốc cười hì hì :

- Người đọc sách không thành lại đi học kiếm, học kiếm không thành lại học làm chó săn, không ngờ còn dám đến Bạch Ngọc lâu này ra vẻ uy phong.

Lời này hình như không phải một ngốc tử nói ra, chẳng lẽ thiên tài và ngu ngốc quả thật không khác nhau là mấy?

Rốt cuộc là hắn ngốc thật hay là ngốc giả?

Mắt thấy một trong tứ công tử là Tôn Dực té trên mặt đất, ba vị công tử còn lại kinh hoàng thất thố, ngay cả thổ mạnh cũng không dám, một người tuyệt không liên can như hắn lại đứng ra can thiệp, đây lẽ nào được xem là thông minh?

- Người cũng là một tên cổ hủ thói tha?

- Đúng vậy, so với bọn họ còn thói hơn.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Văn chương thói, người cũng rất thói.

- Người đang cười nhạo mình sao?

- Bởi vì ta rất ngốc.

- Ngốc?

Thân Bất Vũ hai mắt chợt sáng :

- Người là Liễu Nhị Ngốc?

Đây lại là chuyện không ngờ, ngay cả hần cũng biết trong thành Kim Lăng có một Liễu Nhị Ngốc, cái tên Liễu Nhị Ngốc thật là vang dội!

- Không sai, chính là ta.

- Có câu diếc không sợ sấm, đương nhiên tên ngốc tử người không biết lợi hại là gì.

Thân Bất Vũ nói :

- Được! Thân gia tha cho người một lần. Đi mau, đừng ở chỗ này làm vướng chân vướng tay! Vạn nhất chọc Thân gia nổi giận...

- Tốt nhất là người đi đi.

- Ta đi?

- Đúng! Nếu như người quay đầu đi, không quấy nhiễu Nam Kinh tứ công tử nữa, ta cũng có thể tha cho người một lần.

Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói :

- Người nói cái gì?

Thân Bất Vũ còn cho rằng mình nghe lầm.

- Ta bảo người đi đi!

Liễu Nhị Ngốc trầm giọng :

- Bằng không thì lần cũng được.

- Há há! Chuyện này thật khôi hài.

Thân Bất Vũ cười nhạt một tiếng :

- Ta chỉ tưởng người là một ngốc tử, ai dè còn là một kẻ điên.

- Đúng vậy.

Liễu Nhị Ngốc lại tự thừa nhận :

- Điên điên khùng khùng vốn cùng ngốc tử không sai biệt lắm.

- Đừng lo!

Thân Bất Vũ trầm mặt :

- Thân gia sẽ trị bệnh điên cho người.

Bỗng nhiên chiếc quạt xoe ra, kinh đạo lập tức phát xuất, đánh thẳng về ngực của Liễu Nhị Ngốc.

Miệng nói học kiếm, nhưng vũ khí quen dùng của hần lại là chiếc quạt gấp mạ vàng này.

Hơn nữa đối với chiếc quạt gấp này, hiển nhiên hần đã tốn công khổ luyện, múa quạt phát gió, rất có uy lực.

Đương nhiên hần hoàn toàn không để tên một sách trước mặt này vào mắt. Hần biết rất rõ, người đọc sách đều có vài phần phong thái ngông cuồng, sách càng đọc nhiều lại càng thích ra vẻ, thậm chí dám cười ngạo vương hầu.

Đợi đến khi chịu khổ, mới bắt đầu nịnh hót lấy lòng.

Cho nên quạt gấp của hần vung lên, vẫn là lộ số vừa rồi đối phó với Tôn Dục, chỉ là âm thầm tăng chân lực ngừng tụ thêm hai thành.

Hần cảm thấy tên một sách này dám nói năng càn rỡ, phải trừng phạt nặng thêm một chút.

Một chiêu vừa xuất ra, hần bỗng nhiên cảm thấy cổ tay tê rần, giống như bị một vòng thép quấn chặt vào.

Uyển mạch của hắn giống như đốt thứ bảy của rần, lúc này kinh lực toàn thân hoàn toàn biến mất.

Hắn giật mình hoảng sợ.

Chỉ nghe Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói :

- Không cần phải nịnh hót! Cũng không phải tháng sáu ngày nóng, ai cần ngươi tới hầu quạt?

Không ngờ y đã bóp chặt cổ tay Thân Bất Vũ, còn đang tăng sức.

- Ai... ai... người...

Thân Bất Vũ trên trán toát mồ hôi lạnh, kêu la :

- A! Đầu khớp xương nát rồi...

- Không, vẫn còn chưa nát.

Chợt nghe một tiếng “rắc” giòn giã, quả nhiên đầu khớp xương lúc này mới nát. Thân Bất Vũ kêu thảm một tiếng, giãy dụa té lăn ra đất.

Trên thế gian vốn có rất nhiều kỳ văn dị sự khiến cho mọi người không tưởng được là hôm nay lại phát sinh trước mắt. Không ngờ tên một sách nổi danh thành Kim Lăng này chỉ giơ tay nhắc chân đã chế ngự được một giang hồ hảo thủ.

Ngoại trừ Tôn Dực đang nằm dưới đất rên rỉ, bọn Nam Kinh Tứ công tử đều trợn mắt há mồm.

Giống như nằm mơ, bọn họ không tin đây là sự thật.

Nhưng đèn hoa trên cao chiếu xuống rõ ràng trước mắt. Ai cũng đều có kinh nghiệm nằm mơ, cảnh tượng trong mộng luôn luôn hỗn loạn, sao có thể sáng sủa như vậy?

Đây chính là sự thật.

Còn Tiết Phán Phán của Thụý Vân các cùng với Thanh Phượng và Tử Phượng của Ngũ Phượng Xuân, đều giống như được đại khai nhãn giới, cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Chỉ có Trầm Tiểu Diệp là sắc mặt vẫn như thường, giống như nàng đã sớm biết trước.

Một người nếu như từ trước khi sự tình phát sinh đã biết kết quả tất nhiên như vậy, còn có gì đáng phải kinh ngạc?

Bất quá, Thân Bất Vũ chỉ là phụng mệnh mà đến, sự tình hình như vẫn chưa kết thúc.

Hai gã tráng hán áo xanh đi theo sau hắn vừa nhìn thấy tình hình không ổn, đã sớm quay đầu chuồn mất.

Chạy đương nhiên cũng không xa, chỉ bất quá đi đến phòng khách phía đông.

- Hừ! Ở đâu chui ra tên tiểu tử này?

Chợt nghe một giọng nói vang dội truyền đến.

Theo tiếng, chỉ thấy một đám người cao thấp, đủ các hình các sắc vây quanh một người áo tím, vòng qua bình phong sơn thủy.

Người này bước đi như rồng như hổ, thần thái trang nghiêm uy mãnh.

Đông sảnh và tây sảnh cùng tại một tòa đại lâu, vừa vòng qua bình phong sơn thủy thì đã đến trước chiếu.

- Đồ vô dụng!

Người áo tím ánh mắt chợt lóe lên, liếc mắt nhìn Thân Bất Vũ trên mặt đất :

- Nằm như vậy không sợ mất mặt sao?

Thanh âm trầm thấp, uy nghiêm mà có lực.

Thân Bất Vũ nghiêng chặt răng, thấp thỏm bò dậy, sắc mặt như tro tàn, co rúm lại hoảng sợ thối lui sang một bên.

Xương cổ tay đã gãy, nhưng hắn không dám kêu rên thêm tiếng nào.

- Nghe nói người gọi là Liễu Nhị Ngốc.

Người áo tím giương mắt hỏi :

- Một con một sách trong thành Kim Lăng, có đúng không?

- Đúng vậy.

Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng hỏi lại :

- Nghe nói người gọi Tề Thiên Bằng, một phương ác bá tại Bạch Lộ châu, có đúng không?

Không hề khoan nhượng, ăn miếng trả miếng, hỏi rất tuyệt diệu.

Nhưng lá gan này có phần quá lớn.

Người áo tím nhướng đôi lông mày rậm lên, mặt cau lại, trong mắt lóe lên sát cơ.

Hắn đích xác là gọi Tề Thiên Bằng, nhưng ba chữ này ngay cả chính hắn cũng đã quên, bởi vì này hai mươi năm qua, chưa từng có người nào gọi như vậy trước mặt hắn.

Hắn nghe được chỉ có “Tề đại trang chủ”, “Tề lão gia”, thậm chí “Tề đại hiệp”, những tiếng xưng hô dễ nghe.

Hắn chưa từng làm quan, đối với xưng hô “lão gia” luôn luôn chỉ là tâm linh. Hai chữ “đại hiệp” đương nhiên dễ chịu, nhưng trong lòng lại cảm thấy hổ thẹn. Hắn thích nghe nhất vẫn là “Tề đại trang chủ”.

Trên thực tế hắn quả thật có tòa đại trang viện khí phái trang nghiêm ngay tại Bạch Lộ châu, là nơi tàng long ngọa hổ của phân nửa đông nam. Hắn chính là long đầu.

Long đầu chính là giống như Võ lâm Minh chủ bảy tỉnh Đông nam.

Đừng nói là Kim Lăng thành chu vi hơn mười dặm này, cho dù là đông từ Ngô Việt [7], tây tới Ba Thục, từ sông đến biển, đều thuộc phạm vi thế lực của hắn.

Hôm nay không ngờ gặp phải cái tên một sách nghèo nàn này dám bắt kính đối với hắn.

- Trước mặt Tề đại trang chủ không được vô lễ!

Một hán tử cầm kiếm nổi giận quát một tiếng, từ trong đám đông sau lưng hắn bước ra.

Liễu Nhị Ngốc liếc mắt một cái, không màng để ý đến. Mặc dù chưa nói lời nào, so với khịt mũi coi thường còn lợi hại hơn.

Hán tử cầm kiếm không đến ba mươi, nhanh nhẹn cường tráng, hình dáng cương mãnh hiếu chiến. Loại người như vậy chịu không nổi người khác khinh thường, vừa nhìn thần thái lạnh lùng khinh miệt của Liễu Nhị Ngốc, không khỏi lửa giận bốc lên.

Hắn tay cầm trường kiếm, mũi kiếm run lên.

- Đinh Năng!

Tề đại trang chủ xoay chuyển ánh mắt, nói :

- Có phải người muốn triển hiện thân thủ hay không?

Nguyên hắn muốn chính mình động thủ, nhưng lại cảm thấy đối phó với một con một sách vô danh có phần hạ thấp thân phận, đang lúc chưa biết làm sao hạ đài, Đinh Năng lại thay hắn giải vây, chính là hợp với tâm ý.

- Xin Đại trang chủ ra lệnh!

- Nhớ kỹ, đừng xem thường hắn!

Tề đại trang chủ quả nhiên không đơn giản, lại không coi nhẹ một thư sinh nghèo nàn.

- Tại hạ chỉ muốn hỏi Đại trang chủ một câu.

- Câu gì?

- Trên Bạch Ngọc lâu có thể giết người không?

- Ha ha! Hỏi rất hay!

Tề đại trang chủ cười lớn :

- Ngoại trừ Tử Cẩm thành, nơi nào cũng có thể giết người, chỉ là kiếm của người có sắc hay không.

Không chỉ khẩu khí lớn, quyết đoán của hần cũng không nhỏ.

Kim Lăng mặc dù không phải Tử Cẩm thành, nhưng cũng từng là đô thành của đế vương.

- Tại hạ biết rồi.

Đinh Năng nói xong liền xuất kiếm.

Kiếm thật nhanh, dưới đèn hoa chiếu rọi, ánh xanh chợt lóe mang theo một tiếng rít nhỏ bắn ra.

Gã nhớ kỹ Đại trang chủ nhắc nhở, không hề xem thường tên một sách này.

Nhưng gã nhìn ngang nhìn dọc, nhìn thế nào cũng thấy tên ngọc tử này quả thật là không đáng để vào mắt, đứng ở nơi đó giống như khúc gỗ, hơn nữa lại tay không.

Đối phó với một tên ngu ngốc như vậy, cần gì phải giở nhiều hoa chiêu?

Bởi vậy gã thân tùy theo kiếm, đâm thẳng vào giữa lồng ngực của Liễu Nhị Ngốc, dự định một kích thành công.

Đây là một kiếm nắm chắc.

Tề đại trang chủ không phải là người dễ dàng gạt đầu, đã nhận định Đinh Năng này là một tay hảo thủ.

Cho nên hần cũng rất chắc chắn, chỉ chờ thấy kiếm đến máu tuôn.

Giết người đương nhiên phải nhắm vào chỗ yếu hại, giữa ngực và bụng không thể nghi ngờ là một trong những chỗ yếu hại trên thân người, bất kể là đâm thủng ngực hay xuyên qua bụng, đều là một kích chí mạng, sạch sẽ gọn gàng, không cần đến kiếm thứ hai.

Đáng tiếc là khúc gỗ đối diện kia cũng không vĩnh viễn giống như khúc gỗ.

Tĩnh như núi cao, động như chớp giật, ngay khi kiếm khí thẳng đến lồng mày, mũi kiếm tiếp cận chưa đầy một thước, bỗng nhiên bóng người hoa lên.

Không ai thấy rõ đây là chuyện gì, chỉ nghe Đinh Năng kêu lên một tiếng, người đã bay dựng lên.

Đi nhanh, trở về còn nhanh hơn, rầm một tiếng, gã đụng ngã tấm bình phong sơn thủy bên ngoài hai trượng.

Càng kỳ quái chính là thanh kiếm kia lại ở trong tay Liễu Nhị Ngốc.

Chỉ trong chớp nhoáng, vốn phải là máu nhuộm Bạch Ngọc lâu, vậy mà lại không ai chảy một giọt máu, chỉ có ngã một tấm bình phong sơn thủy, Đinh Năng yên tĩnh nằm trên sàn nhà.

Nhưng Tề đại trang chủ vẻ mặt lại biến đổi, trở nên giống như một khối gan heo.

Mọi người ở đây, nhất là đám người phía sau Tề đại trang chủ, đều biến thành gà gỗ, không có một chút âm thanh, tựa hồ chỉ có tiếng bụi trần rơi xuống đất, loáng thoáng có thể nghe thấy được.

- Hảo kiếm! Hảo kiếm!

Liễu Nhị Ngốc nhẹ nhàng vỗ lên thân kiếm, ra vẻ quý trọng :

- Không biết đây là “Thanh Thương” hay là “Tử Điện”?

Thanh Thương, Tử Điện là những danh kiếm cổ xưa, bằng vào Đinh Năng cũng có thể sở hữu loại thần binh bảo khí ngàn năm khó cầu này sao?

Liễu Nhị Ngốc chẳng lẽ đã nhìn nhầm?

Trầm Tiểu Diệp quan sát hẩn, giống như hiểu ý thâm sâu, mỉm cười nói :

- Cũng có lẽ là “Can Tương”, có lẽ là “Mạc Tà”...

- Thật sao?

Liễu Nhị Ngốc nhìn nàng.

Hai câu này mặc dù ý vị sâu xa, nhưng Liễu Nhị Ngốc lại nghe hiểu được.

Một người chân chính tinh thông kiếm thuật, không cần Tử Điện Thanh Thương, Can Tương Mạc Tà, ngay cả một cành khô, một phiến mao trúc (tre bương), cũng có thể tời khô lập hủ (dễ như bẻ cành khô) như thường.

- Hừ! Tiểu tử ngốc!

Tề Thiên Bằng bỗng nhiên kêu lên :

- Không ngờ ngươi cũng có chút cân lượng.

- Cân lượng?

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Không sai! Không sai! Tân niên vừa qua, lại đến nguyên tiêu, những ngày này không ngừng rượu thịt, đương nhiên nặng thêm vài cân.

- Đừng giả vờ! [8]

- Tội?

Liễu Nhị Ngốc há mồm :

- Là củ tỏi hay là hoa tỏi?

Hẩn càng giả vờ ngốc hơn.

- Là phân chó.

Tề Thiên Bằng phát hỏa, xổ ra một câu thô tục.

- Thứ tốt! Thứ tốt!

Liễu Nhị Ngốc gật gù nói :

- Tề đại trang chủ là kẻ có tiền, tất là thường xuyên được ném món ngon, mỗi ngày ăn lớn uống lớn...

Đây chẳng khác nào nói Tề đại trang chủ ăn phân.

Tề Thiên Bằng sắc mặt đột nhiên biến đổi, cái cổ vốn đã căng đến đỏ bừng, lập tức to thêm gấp bội, trên trán cũng nổi lên gân xanh.

- Đưa đao đây!

- Vâng!

Hai vị tráng hán áo xanh phía sau hẩn lập tức khiêng một thanh đao dâng lên.

Đao cần phải khiêng, đây là đao gì?

Đây là một thanh cửu hoàn kim đao, sống đao dày, sống đao có chín vòng khuyên bằng thép, mũi đao rộng, dưới đèn hoa hàn quang chọi lóe sáng.

Đích thật là một cây đại đao, xem ra không có tám mươi cân thì chí ít cũng có năm mươi cân.

Đao như vậy, không chỉ trong tay vũ động sinh ra gió, đối mặt với một đao bổ tới, chính là làm cho người ta nhìn một cái, cũng đủ run như cây sậy.

Nhưng thanh đao cao lắm cũng chỉ có mấy chục cân, dùng một trảng hán đem tới cũng đủ rồi, nay dùng tới hai người khiêng lên, không khỏi có chút khoa trương ra vẻ.

Có lẽ đây là phong cách, phong cách của Tề đại trang chủ.

Cho dù có là phong cách thì cũng không thể khinh thường, một người có thể vũ động năm mươi cân lực lượng, công lực đã không tầm thường.

Sắc mặt của Liễu Nhị Ngốc đã có vẻ ngưng trọng.

Ba công tử trong số Nam Kinh tứ công tử đã đỡ Tôn Dực dậy, cùng với Tiết Phán Phán của Thúc Vân các, Thanh Phượng và Tử Phượng của Ngũ Phượng Xuân lùi ra xa xa, chỉ có Trầm Tiểu Điệp của Di Hồng viện là không có lý khai.

Nhưng vẻ mặt của nàng cũng đã bắt đầu biến hóa, có vẻ khẩn trương và quan tâm.

Đây cũng không phải là một tình huống dễ dàng, phe Tề Thiên Bằng người đông thế mạnh, hậu quả ra sao, đương nhiên khó có thể dự liệu.

Hậu quả của Liễu Nhị Ngốc lại có thể khẳng định, không chiến thắng chính là tử vong.

Máu nhuộm Bạch Ngọc lâu, là vì sao?

Tên một sách trong thành Kim Lăng này, rốt cuộc là thay Nam Kinh tứ công tử trút giận, hay là vì bảo hộ Trầm Tiểu Điệp?

Hoặc chính là gặp chuyện bất bình, nên rút đao tương trợ?

Nhưng hôm nay vì sao y lại đi đến Bạch Ngọc lâu, khơi mào trường đánh nhau sống chết này, lẽ nào chỉ là ngẫu nhiên?

Điều này chỉ có chính y biết.

Tề Thiên Bằng cánh tay vung lên, trong nháy mắt cầm đao nơi tay, lắc nhẹ, chín vòng khuyên va chạm nhau leng keng.

Sau đó hần trầm mã bộ, nhìn chằm chằm vào Liễu Nhị Ngốc.

Dáng vẻ như vậy hình như muốn cẩn thận xem mỗi một tác cơ nhục, mỗi một đoạn xương cốt của Liễu Nhị Ngốc, nghiên cứu xuất thủ một đao, từ đó hạ thủ.

Dùng thân phận tôn quý của Tề đại trang chủ của hần ra tay đối phó một tên một sách vô danh trong vô lâm, không ngờ lại thận trọng như vậy.

Hiển nhiên, hần đã xem trận chiến này vô cùng trọng yếu.

Cũng có thể nói, hần đã càng lúc càng không dám xem thường Liễu Nhị Ngốc.

Những người theo phía sau hần, cũng đã bị loại không khí khẩn trương này lây nhiễm, mỗi người đều đổ mồ hôi lạnh.

- Tề Thiên Bằng!

Ngược lại, Liễu Nhị Ngốc khá ung dung :

- Người hình như rất xem trọng ta?

Tề Thiên Bằng không nói, con mắt cũng không chớp.

- Đúng vậy! Người phải thận trọng!

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Người một đao bổ ta, chẳng qua chỉ chết một tên một sách trong thành Kim Lăng. Tề đại trang chủ người thì không giống, đừng nói là chết, ngay cả thua cũng sẽ không ngóc đầu lên nổi.

Tề Thiên Bằng vẫn không đáp.

- Tối nay ngươi chỉ cần thua một chiêu nửa thức.

Liễu Nhị Ngốc tiếp tục nói :

- Sẽ từ trên mây xanh ngã xuống.

Tề Thiên Bằng trong đôi mắt tràn ngập tơ máu, cũng tràn ngập phần nộ.

Đích xác, hắn không thể thua, nếu như thật sự lật thuyền trong mương, sau này cũng không còn mặt mũi nào lẩn lộn trên giang hồ.

Thậm chí vĩnh viễn sẽ bị gạch tên trên giang hồ.

- Mặc cho ngươi xây lâu cao, mặc cho ngươi đứng trên lâu.

Liễu Nhị Ngốc tiếp đó cười lạnh một tiếng :

- Thiên lý tuần hoàn, vốn là như vậy...

Tề Thiên Bằng rung động một chút.

- Kỳ thật, ngươi phong quang hai mươi năm cũng đã đủ rồi.

Liễu Nhị Ngốc gần như thương xót :

- Tội ác vô bờ vĩnh viễn khó quay đầu, phóng mắt giang hồ, tất cả đều đến chết mới ngừng!

- Im miệng!

Bỗng nhiên Tề Thiên Bằng nổi giận quát.

- Thế nào? Nghe không vào à?

Liễu Nhị Ngốc nhún vai :

- Có nghe hay không là ở ngươi, nói hay không là ở ta.

- Lão phu muốn bịt miệng của ngươi lại.

- Có thể, chỉ cần ngươi làm được.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Ta đang cảm thấy kỳ quái, ngươi vì sao còn chưa động thủ?

- Hừ! Một tên miệng còn hôi sữa, cho ngươi sống lâu thêm một chút, chẳng lẽ không được?

- Với ta mà nói, chết sớm hay chết muộn đều là như nhau. Nếu đã dám vuốt râu hùm của Tề đại trang chủ, đâu còn quản được sống chết.

Liễu Nhị Ngốc cười nhạt :

- Ngươi không động thủ, tức là có dụng tâm khác.

- Nói bậy! Dụng tâm gì?

- Ngươi đa mưu túc trí, muốn quan sát nhiều một chút, thậm chí muốn từ trong miệng ta moi ra một chút tin tức.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Ví như sự xuất hiện của Liễu mỗ là một chuyện rất hi hũm.

- Chuyện hiêm lạ cổ quái lão phu đã thấy nhiều, ngươi có cái gì hi hũm?

Miệng của hắn mặc dù cứng, kỳ thật đúng như Liễu Nhị Ngốc dự đoán, ít ra hắn cũng muốn biết, võ công của tên một sách đột nhiên chui ra này là từ đâu tới? Võ công lộ số ra sao?

Hắn vừa rồi tận mắt đã thấy chỉ với một chiêu “Đại Ninh thủ”, Liễu Nhị Ngốc đem Đinh Năng ném ra hơn hai trượng, lại còn cướp được kiếm của Đinh Năng, lúc này kiếm vẫn còn nằm trong tay Liễu Nhị Ngốc.

Đây không phải là “tay không vào dao sắc” hay sao?

Nếu như hấn đã đoạt được kiếm, tất nhiên đối với kiếm cũng có chỗ sở trường.

- Vậy ngươi còn chờ cái gì?

Liều Nhị Ngốc lạnh lùng cười :

- Không ngại thì trước tiên thử mấy chiêu xem sao!

- Lão phu không muốn thử.

- Không muốn thử?

Liều Nhị Ngốc gật gù :

- Được! Rất tốt! Ta tuyệt cũng không ép ngươi, hai bên đều có người thụ thương, xem như huề...

[1] Cái sênh, ngày xưa làm bằng quả bầu, khoét mười ba lỗ, trong có máng đồng thổi ra tiếng, âm điệu du dương.

[2] Truyện Kiều:

Nhớ lời nguyện ước ba sinh,

Xa xôi ai có biết tình chẳng ai?

Khi về hỏi Liều Chương Đài,

Cành xuân đã bẻ cho người chuyên tay!

Ở đây ý nói các chàng hay cưới ngựa đến thăm các nàng danh kỹ.

[3] Tảo mi tài tử: Nữ tài tử vẽ lông mày, cụm từ này nói về Tiết Đào, tự Hồng Độ, 768-832, Sau này “Tảo mi tài tử” được dùng để chỉ nữ tử có tài thơ ca.

[4]

Mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xử.

Trích trong bài “Thanh ngọc án” của Tân Khí Tật

[5] , : quan cái mãn kinh hoa, tư nhân độc tiêu tụy.

Trích “Mộng Lý Bạch” (Năm mơ gặp Lý Bạch 2) của Đỗ Phủ.

[6] Bài thơ : Nguyệt hạ độc chúc: Uống rượu một mình dưới trăng, của Lý Bạch.

[7] Ngô: Vùng nam Giang Tô, bắc Chiết Giang. Việt: phía đông tỉnh Chiết Giang.

[8] Nguyên văn là “trang toán”. “Toán” còn có nghĩa là tôi.

2. Chương 2: Thiên Hương Tuyết Cốc

- Không phải huề.

Tề Thiên Bằng nhướng đôi lông mày rậm, quát lớn :

- Khi lão phu giết người, không bao giờ phải thử đao.

- Ngươi muốn giết ta?

Liều Nhị Ngốc nắm thật chặt trường kiếm trong tay.

- Không giết người thì giết ai?

Đột nhiên Tề Thiên Bằng khẽ động thân, chân đạp trung ương, một đao bổ tới.

Đao này cũng không nhanh, thậm chí rất chậm.

Bằng vào thân thủ của Liều Nhị Ngốc vừa rồi đối phó với Thân Bất Vũ và Đinh Năng, tránh khỏi đao này là chuyện dễ dàng.

Cũng có lẽ là Tề Thiên Bằng cố ý để cho hắn có cơ hội tránh.

Liều Nhị Ngốc lại không tránh, thậm chí cũng không cử động một chút nào, bởi vì hắn loáng thoáng cảm thấy được, mũi đao mặc dù còn chưa đến, cổ đao phong mãnh liệt kia đã khuấy động không khí xung quanh hắn.

Đây là một chiêu đao rất thần kỳ, một chiêu cao sâu khó lường.

Đao này tất có biến hóa.

Đối phó với loại đao pháp biến hóa khó lường này, thượng sách duy nhất chính là vững vàng kiên định, dùng bất biến ứng vạn biến.

Liều Nhị Ngốc đương nhiên hiểu được đạo lý này. Hắn bình tĩnh nín hơi, sừng sững như một ngọn núi, nhìn chăm chú vào lưỡi đao.

Thanh đao kia lại càng lúc càng chậm, gần như là di động từng tắc, vòng đao khẽ leng keng. Sắc mặt Tề Thiên Bằng cũng càng lúc càng tái nhợt, càng lúc càng tiêu tụy, môi cũng không ngừng run rẩy, mất đi huyết sắc.

Giống như người hắn đã khô kiệt, toàn bộ tinh thần đều ngưng tụ trên mũi đao.

Nhìn hình thức đây chỉ là khúc nhạc dạo, chỉ là màn mở đầu, một đao chân chính hiển nhiên còn chưa bắt đầu.

Sức thế (dồn sức) lớn như vậy, một khi phát ra tất nhiên là kinh thiên động địa.

Hắn nói không muốn thử đao, ý tứ là không muốn dùng đến đao thứ hai, dự định một đao chém chết Liều Nhị Ngốc.

Từ sau khi thành danh, hắn rất ít khi dùng đao, bởi vì rất khó gặp được đối thủ.

Ngày hôm nay không chỉ dùng đao, lại còn xuất ra toàn thân công lực, tựa hồ hắn đã nhìn ra Liều Nhị Ngốc thập phần gai góc.

Liều Nhị Ngốc vẫn như cũ không nhúc nhích, con mắt lại càng mở lớn.

Hiển nhiên hắn cũng cảm giác được mình đang ở giữa ranh giới sinh tử, mũi kiếm đã nhẹ nhàng rung lên.

Đây biểu thị công lực của hắn đã ngưng tụ, dồn sức chờ phát động.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, chỉ có Trầm Tiểu Diệp là lơ đãng di động một chút.

Nàng vóc người mảnh khảnh, đi lại rất nhẹ, không ai chú ý đến nàng đang muốn làm gì.

Chợt nghe “rầm” một tiếng, hai chiếc khay bằng gốm sứ trên bàn tiệc bỗng dưng trượt xuống, lập tức vỡ tan tành.

Loại âm hưởng bất ngờ này trong bầu không khí yên lặng mà khẩn trương, giống như một tiếng sấm giữa trời quang.

Tề Thiên Bằng giật mình một chút, tâm thần ngưng tụ hơi phân tán.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Liều Nhị Ngốc bỗng vọt lên, chỉ thấy ánh kiếm chợt lóe, nhỏ như tơ nhện phá vỡ thế đao.

Không phải Thanh Sương, cũng không phải Tử Điện, chỉ là một thanh kiếm bình thường.

Nhưng chiêu kiếm này tốc độ quá nhanh, quá đột ngột, tựa như một vì sao nhỏ trên bầu trời bỗng biến thành sao băng, lướt qua không trung, trong nháy mắt đã là ngàn dặm. Sắt thường vốn rất phổ thông, cũng đã biến thành thép luyện trăm lần.

Xung lực mạnh mẽ không gì cản được, không gì không phá được, “phập” một tiếng, đâm thẳng vào ngực Tề Thiên Bằng.

Dao không nhiễm máu, kiếm chỉ một chiêu, không có ác chiến kinh thiên động địa.

Nhưng một chiêu đã giải quyết tất cả.

Kiếm đâm ra nhanh, thu hồi còn nhanh hơn.

Liễu Nhị Ngốc chợt lóe mà tiến, lại chợt lóe mà lui, dưới ngọn đèn chiếu rọi chỉ thấy một bóng người hoa lên mà thôi.

Chỉ nghe một tiếng “keng”, dao đã rơi xuống đất.

Tề Thiên Bằng vẫn như cũ đứng thẳng tắp tại chỗ, sắc mặt trong khoảnh khắc khôi phục vẻ hồng nhuận, không ngờ còn chỉ thẳng ngón tay vào Trầm Tiểu Diệp.

- Người... người...

Bỗng nhiên “phịch” một tiếng, hắn ngã mặt ngã xuống, trước ngực phun ra một cột máu cao.

Một màn kịch ly kỳ đã kết thúc, không hề dờn non lấp bẻ, chỉ vón vện rơi bẻ hai chiếc khay bằng gốm sứ.

Bạch Ngọc lâu vẫn như cũ đèn đuốc sáng ngời, sông Tần Hoài vẫn như trước sênh ca rầm rĩ.

Chỉ có điều Tề Thiên Bằng đã chết.

Tuy Tề Thiên Bằng đã chết chỉ là việc nhỏ của nhân gian, trên giang hồ lại là đại sự lan truyền khắp đại giang nam bắc.

Thông thường mọi người đều có loại hiếu kỳ trời sinh. Bản thân sự việc này đã tràn đầy tính huyền thoại, nhất là còn dính dáng đến vài Tần Hoài danh kỹ, trong huyền thoại lại thêm màu sắc hương diễm.

Huyền thoại cộng thêm hương diễm, làm sao không khiến cho người người đàm luận hăng say, nước bọt bắn tung tóe.

Liễu Nhị Ngốc đầu gối nào gối, tại thành Kim Lăng chỉ có một chút tiếng tăm nhỏ, sau khi giết chết Tề Thiên Bằng, đột nhiên trở thành đại danh gia trên giang hồ.

Trên giang hồ vốn là Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng (Trường Giang sóng sau đè sóng trước), nhất đại tân nhân hoá cựu nhân (một đời người mới thay người cũ), nhân vật phong vân trên giang hồ, cuối cùng cũng có một ngày ngã xuống.

Chỉ có điều Tề Thiên Bằng ngã quá đột ngột, như là vỡ kịch.

Địa vị của Liễu Nhị Ngốc trong cảm nhận của người giang hồ không chỉ thay thế được Tề Thiên Bằng tại Giang Nam, thậm chí có phần cao hơn, bởi vì hắn là một nhân vật truyền kỳ, đã kiến lập một hình tượng mới mẻ.

Nhưng danh càng cao càng lắm mệt mỏi, thật sự không còn khoan khoái như thời gốc tử.

Đường lạnh gió thơm, trăng chiếu thư phòng.

Thư phòng đơn sơ này, chính là nơi Liễu Nhị Ngốc ngày xưa đọc sách, nhưng hôm nay phòng không vắng vẻ, phủ đầy bụi cùng mạng nhện, đã không thấy bóng dáng của Liễu Nhị Ngốc.

Không biết là ai viết trên cửa gỗ mấy chữ lớn xiêu vẹo: “Nhà cũ của Kim Lăng đại hiệp Liễu Nhị Ngốc”.

Liễu Nhị Ngốc đã đi đâu?

Không chỉ trong thành Kim Lăng không tìm được Liễu Nhị Ngốc, mà ngay cả Trầm Tiểu Diệp bên sông Tần Hoài cũng đã lặng yên ẩn tích.

Một người có thể cả đời yên lặng vô danh, nhưng sau khi thành danh, nếu muốn người khác lập tức quên đi, cũng là chuyện rất khó được.

Nhất là loại nhân vật có tính truyền kỳ như Liễu Nhị Ngốc, đột nhiên trở thành đại danh, ngắn ngủi mấy tháng thời gian, các loại đàm luận và suy đoán trên giang hồ càng ngày càng lan rộng, thậm chí giang hồ đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Vì vậy giữa Kinh Lạc (Bắc Kinh, Lạc Hà - không chắc lắm), khu vực Yên Triệu (phía bắc và phía nam Hà Bắc), đã xuất hiện rất nhiều hào khách y phục oai phong cưỡi ngựa trắng kiêu. Từ đường cổ Ba Thục, cho đến Giang Nam Giang Bắc, lúc nào cũng có thể thấy được bóng dáng của những hiệp khách tráng sĩ.

Những người này sôi nổi đổ về Kim Lăng vì muốn gặp Liễu Nhị Ngốc.

Gặp hẳn để cái gì?

Đương nhiên, có nhiều cách giải thích khác nhau, có người chỉ muốn chiêm ngưỡng phong thái danh nhân một lần, có người lại mang theo một lòng sùng kính, cũng có người hào tình vạn tượng, đơn giản muốn tìm hẳn giao đấu một phen cho rõ thắng bại.

Kỳ thật, những điều này đều không phải là lời trong lòng.

Mục đích chủ yếu nhất của những người này chỉ có một, chính là muốn biết Liễu Nhị Ngốc có phải thật sự đã từng đến Thiên Hương cốc hay không.

Thiên Hương cốc, Vũ Hoa cung, một địa phương khiến cho người người nằm mơ cũng cầu được thấy.

Đánh giết trên giang hồ, vốn là chuyện chẳng lạ lùng gì.

Vì cừu, vì tài, vì danh, đều là lý do giết người, bởi vì trên giang hồ không có pháp luật, cường giả vi tôn.

Có thể giết người chính là anh hùng, giết người càng nhiều lại càng là anh hùng.

Nhưng lần này lại bất đồng, bị giết là một vị giang hồ bá chủ đại danh lừng lẫy, người giết lại là một tên mọt sách không hề danh tiếng, vì vậy mới làm kinh động võ lâm, khiến cho giang hồ nổi sóng.

Cho nên không khỏi có người sẽ hỏi võ công của hắn từ đâu mà ra?

Bất luận là hỏi người khác hay là hỏi chính mình, đều sẽ vỗ mạnh bàn kêu lớn: “Đúng, là Thiên Hương cốc!”

Không chỉ trở thành nhân vật anh hùng, Liễu Nhị Ngốc cũng trở thành một nhân vật thần bí.

Càng thần bí hơn là hắn bỗng nhiên mất tích; xuất hiện thần bí, biến mất lại càng thần bí.

Những người đến Kim Lăng phí công, đương nhiên không khỏi thất vọng.

Nhưng những người hữu tâm này cũng không vì vậy mà nản lòng, thậm chí còn mang theo một lòng cuồng nhiệt, quyết truy tung đến cùng.

Người giang hồ đã không có nghề nghiệp, cũng không có tài sản, chỉ có tinh lực.

Trong đó lại có những người tự cho mình cũng như Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn..., hay có những ý nghĩ kỳ quái, không ngờ lại nghĩ tới Trầm Tiểu Diệp.

Chính là do bên sông Tần Hoài truyền ngôn: Trầm Tiểu Diệp chẳng những lệ chất trời sinh, hơn nữa tài nghệ và hiểu biết đều hơn người. Một vị phong trần hiệp nữ như vậy, chẳng phải chính là kỳ nữ trong Thiên Hương cốc?

Phát hiện này khiến cho người người hưng phấn, lòng cuồng nhiệt càng thêm phấn chấn.

Vì vậy những hào kiệt từ khắp nơi mà đến, lại từ thành Kim Lăng tỏa ra muôn phương.

Từng người như chó săn truy tìm mục tiêu của mình.

* * * * *

Tháng năm ở Giang Nam, anh đào đỏ rực, hương tiêu (chuối tiêu) xanh biếc..

Tại giao lộ qua núi Tê Hà, có dĩa điểm bán thức ăn, năm sáu chiếc bàn gỗ đơn sơ bên dưới mái che.

Khách nhân không nhiều lắm, chỉ có bốn năm người vây quanh một chiếc bàn gỗ xù xì.

Cột dưới gốc liễu chỉ có ngựa, không có xe.

Nhóm người này tuổi tác không đồng nhất, có tráng niên không đến ba mươi, cũng có trung niên hơn bốn mươi. Nhìn qua ai cũng có thân thể rắn chắc cường tráng, nhưng đều giống như trải qua đường sá xa xôi, không che giấu được vẻ phong trần trên mặt.

Nhất là thần sắc trang phục, cũng không giống như lữ hành buôn bán bình thường, cũng không giống như lữ khách tìm nơi tránh nắng, cũng không ăn cơm, cũng không uống rượu, mỗi người chỉ cần một chén chè xanh, nhàn rỗi ngồi nhìn về phía xa.

Thỉnh thoảng bọn họ lại chụm đầu vào nhau, khe khẽ thì thầm.

Bất kể như thế nào, đây là các vị khách rất thần bí, thậm chí có chút thà thà thậm thụt.

Khách như vậy bình thường cũng không thấy nhiều.

Vào buổi trưa, bỗng nhiên xuất hiện một chiếc kiệu nhỏ khắc hoa, từ mặt đông mà đến, đi sau có hai nha hoàn áo xanh.

Gió mát tháng năm thổi qua màn cửa, ẩn ước có thể thấy ngồi ngay ngắn trong kiệu là một vị mỹ nhân áo tím.

Giống như trong sương mù nhìn hoa, phong tư yếu điệu, như ẩn như hiện.

Năm người dưới mái che lập tức như trúng tà, mở to hai mắt nhìn, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Kiệu nhỏ tại giao lộ vòng qua, thẳng hướng núi Tê Hà đi tiếp.

Khiêng kiệu chính là bốn gã tráng hán, bước đi rất chậm, thật lâu mới vòng vào đường núi, biến mất tại một góc rừng xanh biếc.

- Là cô ta! Là cô ta! Chính là cô ta!

Một hán tử mày rậm râu ngắn ngồi dưới mái hiên bỗng nhiên kêu lên.

- Là ai?

Một hán tử mặt xanh hỏi.

- Còn ai nữa, đương nhiên là Trầm Tiểu Diệp!

Hán khảng định.

- Người nhận được cô ta? Đã gặp qua cô ta?

- Ta nơi nào gặp qua.

Hán tử mày rậm nói :

- Từ khi ta từ trong bụng mẹ chui ra đến đây, chưa từng thấy qua nữ nhân nào đẹp như vậy.

- Nữ nhân đẹp chính là Trầm Tiểu Diệp sao?

- Điều này...

- Giang Nam phong cảnh tươi đẹp, sắc nước hương trời, nữ nhân xinh đẹp có rất nhiều.

Hán tử mặt xanh nói :

- Nếu người đến Tô Châu, đến Hàng Châu, chỉ sợ sẽ nhìn hoa cả mắt.

- Chẳng lẽ người đã từng đến đó?

Hán tử mày rậm hỏi lại.

- Ta?

Hán tử mặt xanh ngẩn người một chút :

- Đương nhiên ta chưa từng đến, nhưng ta đã nghe người ta nói qua.

- Nói như thế nào?

- Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng.

- Ha ha! Thì ra chính là hai câu cũ rích này!

Hán tử mày rậm nói :

- Lỗi tai ta đã nghe đến chán ngấy rồi.

Hán tử mặt xanh cứng họng.

- Đi thôi!

Một hán tử có khuôn mặt màu tím trong bọn bỗng đứng lên :

- Vậy thì đuổi theo đi!

Hắn là người lớn tuổi nhất trong số năm người.

- Đại ca, huynh là nói...

Hán tử mặt xanh quay đầu sang.

- Nữ nhân xinh đẹp tại Giang Nam mặc dù rất nhiều, bình thường đa số đều ở lầu cao tú các, ít khi ra ngoài.

Hán tử mặt tím nói :

- Nữ nhân này lại rất quái lạ, lại đến nơi hoang sơn tuyết lĩnh này để làm gì?

- Đại ca nói đúng.

Hán tử mày rậm vui vẻ nói :

- Theo ta có đến tám chín phần mười chính là Trầm Tiểu Điệp.

Vị đại ca mặt tím kia không ngờ lại gật đầu.

Dãy núi Tê Hà sơn trùng điệp, cao vút xanh biếc, u cốc sâu thẳm, mỗi khi đầu mùa hạ, trăm hoa như biển.

Năm người giục ngựa vào núi, ước chừng đi được hai dặm đã đến cửa cốc.

Năm người ngồi thẳng trên ngựa, đảo mắt bốn phía, không khỏi vui vẻ thoải mái, giống như đã đến thế giới thần tiên.

- Đại ca.

Hán tử mày rậm hít vài cái, rất ngạc nhiên, hưng phấn nói :

- Chẳng lẽ nơi này chính là Thiên Hương cốc?

Hắn nhìn cảnh sinh tình, không khỏi nhớ tới địa phương tuyệt không thể tả mà giang hồ thịnh truyền.

Có mỹ nhân, có trăm hoa, quốc sắc thiên hương, hình như một điểm không sai.

- Thật sự rất giống.

Đại ca mặt tím lập tức hai mắt sáng ngời :

- Đi vào đã rồi hãy nói!

- Được!

Bốn người kia đều trở nên hưng phấn.

Hảo hoa hảo cảnh khán bất tận, mã đề đắc đắc nhập thúy vi (hoa tươi cảnh đẹp nhìn không hết, móng ngựa lộp cộp vào núi xanh).

Đi vào cửa cốc, một làn gió thơm thổi đến, trăm hoa nở rộ nhìn không hết, năm người tinh thần phấn khởi, đều há hốc mồm.

Hán tử mây rậm là người há mồm to nhất.

Không ngờ đã tìm được Thiên Hương cốc, người gặp việc vui, không khỏi tự nhiên lộ vẻ mặt tươi cười.

- Ồ!

Đại ca mặt tím nói :

- Chiếc kiệu nhỏ kia đâu rồi?

- Vừa rồi còn thấy.

Hán tử mây rậm đảo mắt qua :

- Đúng, đã vòng qua góc núi rồi.

- Ồ!

- Nói không chừng vòng qua góc đó chính là “Vũ Hoa cung”!

Thiên Hương cốc, Vũ Hoa cung, trí nhớ của hần lại rất tốt.

Hơn nữa còn nói rất sống động.

- Mọi người nhớ kỹ.

Đại ca mặt tím dặn dò :

- Đến loại địa phương này không thể lỗ mãng vô lễ!

- Biết rồi!

Mọi người đồng thanh đáp lời.

- Phải nho nhã lễ độ.

Đại ca mặt tím lại dặn dò lần nữa :

- Phải như một người đọc sách (người có học), như một quân tử...

- Đúng rồi!

Hán tử mây rậm nói :

- Liễu Nhị Ngốc chính là người đọc sách.

- Chúng ta chưa từng đọc sách, phải làm sao đây?

Ba người kia không khỏi nhún mày.

- Thật sự muốn làm người đọc sách cũng không dễ dàng, phải có mười năm gian khổ học tập.

Đại ca mặt tím nói :

- Chỉ cần làm ra vẻ là được, dù sao nơi này cũng không kiểm tra trạng nguyên.

- Nghe nói đại ca đã từng đọc sách?

- Hắc hắc! Không nhiều lắm, không nhiều lắm!

Vị đại ca mặt tím khiêm tốn một chút, sau đó đắc ý :

- Một quyển Thiên Tự Văn ta đọc hai năm, một quyển Bách Gia Tính đọc ba năm, một bản Tam Tự kinh lại đọc thêm hai năm, trước sau tổng cộng bảy năm. Chỉ đáng tiếc, ôi...

- Đại ca, đáng tiếc cái gì?

- Nếu lại đọc thêm ba năm nữa, ta sẽ đủ mười năm gian khổ học tập.

- Vậy là đủ rồi.

- Không đủ, không đủ!

Vị đại ca mặt tím biết rõ biển học vô bờ, thở dài nói :

- Tuy nhiên cũng được coi như một người đọc sách.

- Đúng đúng đúng!

Hán tử mày rậm nói :

- Đại ca thiên phú cao, lại thông minh hơn người. Nghe nói Liễu Nhị Ngốc kia là một tên một sách, chưa hẳn hẳn đọc sách nhiều hơn đại ca.

Vị đại ca mặt tím nở nụ cười an ủi.

Chuyển qua góc núi lại là một hẻm núi.

Trong cốc lại ẩn giấu cốc, càng xinh đẹp, càng thăm thẳm, xa xa nhìn lại, chỉ thấy trăm hoa đua nở, mục mê ngũ sắc (mắt đắm năm sắc, ý nói không phân biệt được màu sắc), xá tử yên hồng (muôn hồng nghìn tía, ý nói hoa khoe màu đua sắc).

Tại cửa hẻm núi có một tấm biển gỗ dựng thẳng, trên biển gỗ viết tám chữ lớn, rồng bay phượng múa, phân làm hai hàng song song :

Thiên Hương Tuyết Cốc

Ôn Nhu Chi Hương.

Hai chữ “Thiên Hương” vốn đã truyền bá rộng rãi rất lâu trên giang hồ, nghĩ không ra còn là “Ôn Nhu Chi Hương”. Bốn chữ này chẳng những khiến cho người động tâm, thậm chí có thể làm cho người muốn điên lên.

Nhưng tấm biển gỗ này màu sắc chưa biến đổi, nước sơn đen như mới, có vẻ như mới dựng lên không lâu, mà giang hồ đồn đại thì đã nhiều năm.

Hình như năm người không hề lưu ý, nhất là đại ca mặt tím. Người khác có lẽ không hiểu hàm ý của bốn chữ, hẳn đã đọc qua Thiên Tự Văn, cũng đọc qua Tam Tự kinh, bốn chữ này đương nhiên không làm khó được hẳn.

Bởi vậy, hẳn hưng phấn còn nhanh hơn người khác.

- Ha ha! Ôn Nhu Chi Hương! Ha ha! Hay cho một cái ôn nhu chi hương...

Hắn mở cở trong bụng, mỗi một dây thần kinh trên người đều biến hóa.

- Đại ca, đây là...

- Chuyện tốt, chuyện tốt!

Đại ca mặt tím không có thời gian giải thích :

- Nhanh, mau vào đi!

- Chờ một chút!

Xa xa trong khóm hoa bỗng nhiên vang lên một tiếng quát khê.

Theo tiếng, chỉ thấy trước mắt đã xuất hiện hai thiếu nữ áo hoa, như hai cánh bướm nhỏ rẽ hoa, gạt liễu xuất hiện.

Năm người đồng thời ngẩn người, cùng nhảy xuống ngựa.

Sắc hoa cùng nhan sắc mỹ nhân khiến lòng người như say.

Hai thiếu nữ rất duyên dáng, không kể đến thân hình mềm mại, chỉ cần đôi gò má mịn màng hồng hào cùng bốn mắt như nước hồ thu cũng đủ khiến hai cô thành tuyệt sắc giai nhân trong mắt bọn hán.

- Cô... cô nương...

Hán tử mày rậm bắt đầu lắp bắp.

- Đừng gọi cô nương!

Thiếu nữ đi đầu lại bảo :

- Chúng tôi đều là nương tử, hai người chúng tôi là Tiếp Dẫn nương tử.

Không gọi cô nương lại muốn gọi là nương tử, rốt cuộc là nương tử của ai? Gọi tên lên lại càng tình tứ.

- A! Nương tử, nương tử...

Hán tử mày rậm vái chào sát đất.

- Muốn đi Thiên Hương cốc Vũ Hoa cung, có phải không?

- Chuyện này... chuyện này...

Hán tử mày rậm lắp bắp nửa ngày, bỗng nhiên “bách” một tiếng, tát vào miệng của mình, mắng :

- Đáng chết!

- Có chút khản trương phải không?

Thiếu nữ kia nở nụ cười.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Hán tử mày rậm lấy lại dũng khí, tỏ ra ung dung, lại cười hì hì.

- Được!

Thiếu nữ bảo :

- Trước tiên hãy báo tên họ.

- Chúng ta là Long Đàm ngũ bá (Ngũ Bá trấn Long Đàm).

Vị đại ca mặt tím giới thiệu mình đầu tiên :

- Tại hạ Tổng Hồ, ngoại hiệu Phiên Thiên Hồ.

Tổng Hồ? Chẳng lẽ là đệ đệ của Tổng Giang?

Hay là hán thật sự có ý này, năm xưa Tổng Giang là đại ca của Lương Sơn Bạc, hán cũng là đại ca.

Kế tiếp, bốn người còn lại cũng lần lượt báo danh.

Hán tử mày rậm gọi là Ổ Giác, ngoại hiệu Quá Sơn Hồ, hán tử mặt xanh gọi là Lương Thắng, ngoại hiệu chính là Thanh Diện Hồ, hai người còn lại, một người là Khâu Đại Giác, một người tên là Khang Cửu, ngoại hiệu lần lượt là Diêu Sơn Hồ, Nhiêu Sơn Hồ.

- Tên rất hay, tên rất hay!

Thiếu nữ kia khen ngợi :

- Lại là bá, lại là hồ, thật là vang dội.

Năm người cùng nở nụ cười.

- Nói nửa ngày, Long Đàm này rốt cuộc là ở nơi nào?

Một thiếu nữ khác bỗng nhiên đặt câu hỏi.

- Tại Nam Dương phủ.

Tổng Hồ đáp :

- Về phía tây Nam Dương, bảy mươi dặm.

- Địa phương đó có lớn không?

- Tổng cộng một trăm ba mươi bảy hộ.

- A! Đầu mối lớn, nhất định là rỗng hỏ ẩn mình, thương nhân tụ hợp.

Khóe miệng thiếu nữ cầm đầu khẽ nhếch :

- Địa phương các người xưng bá quả thật không nhỏ.

- Đâu có, đâu có!

Ổ Giác nói :

- Nương tử quá khen rồi.

- Được, một cửa này đã qua.

Thiếu nữ cầm đầu nói tiếp :

- Hiện tại còn phải khảo sát một chút.

- Khảo sát?

Năm người đều ngẩn ra.

- Yên tâm!

Hai thiếu nữ cùng tươi cười :

- Không khảo sát văn chương, cũng không khảo sát võ nghệ...

- Vậy khảo sát cái gì?

- Chỉ nhìn thân thể có tráng kiện hay không, cơ thể có rắn chắc hay không.

- Được, được! Chúng tôi chịu khảo sát.

Ổ Giác nói :

- Nương tử, muốn khảo sát thể nào đây?

- Cởi y phục, cho chúng tôi nhìn một cái.

- Chuyện này... chuyện này...

Dù sao cũng là giữa ban ngày ban mặt, Ổ Giác có chút ngượng nghịu :

- Muốn cởi hết sao?

Hai thiếu nữ bỗng nhiên cười khanh khách, cười đến hoa chi chiêu triễn (cánh hoa đón gió lung lay, hình dung nữ tử diễm lệ cười ngật nghê), cười đến gập cả chiếc eo như rắn nước :

- Không cần đâu, chỉ lộ thân trên là đủ rồi.

Cởi sạch thân trên, đương nhiên là nhìn được da thịt, bắp thịt có săn chắc hay không, tất nhiên là vừa nhìn đã thấy.

Nhưng vì sao phải khảo sát bắp thịt, quả thật khiến cho người ta phải suy nghĩ vẩn vơ.

Cũng may là chuyện này rất dễ dàng, cũng không phải là việc khó. Ngũ hổ tự tin đồng ý khảo nghiệm, trong chốc lát đã đồng loạt cởi áo, quả nhiên bắp thịt cả năm người đều rắn chắc, tráng kiện vô cùng.

Nhất là Quá Sơn Hồ Ổ Giác lông đen xồm xoàm đầy ngực, càng là xuất sắc.

- Tốt, rất tốt!

Thiếu nữ cầm đầu tấm tắc khen :

- Quả nhiên là hổ, ngũ hổ tương...

- Tỷ à!

Thiếu nữ kia lại nói :

- Mọii thấy là trâu mới đúng.

- Điều không sai biệt lắm.

Thiếu nữ cầm đầu cười nói :

- Chỉ cần có khí lực, có thể làm việc là được.

Giống hổ hay giống trâu năm người cũng không quan tâm, chỉ mong có thể được trúng tuyển.

Về phần làm việc cái gì, vì sao phải dùng sức lực, năm người người nhìn ta, ta nhìn người, nở một nụ cười hiểu ý.

- Hắc hắc, ta giỏi nhất là làm việc.

Ổ Giác dần dần lớn mật làm càn, bắt đầu cợt nhả :

- Bảo đảm nương tử sẽ thỏa mãn.

- Thật sao?

Hai thiếu nữ cùng cười thản nhiên.

Năm người lại lần nữa liếc mắt nhìn nhau, mắt chớp lia lịa, ngay cả đầu khớp xương cũng mềm ra.

- Đi thôi!

Thiếu nữ cầm đầu nói :

- Có thể vào cốc rồi.

- Hai vị nương tử...

- Chúng tôi còn phải tiếp dẫn người khác.

Thiếu nữ cầm đầu hỏi thúc :

- Các người tự mình vào đi!

- Được được được! Nhưng...

- Nhưng cái gì?

Thiếu nữ nhỏ hơn nói :

- Con đường này đi thẳng đến đáy cốc, chính là địa phương các người muốn đến.

- Là “Vũ Hoa cung”?

- Đừng hỏi nhiều, đến rồi sẽ biết.

- Được được được! Nương tử! Chúng tôi không hỏi nhiều, không hỏi nhiều là được.

Ổ Giác cười hì hì.

- Ngựa không được vào cốc.

Thiếu nữ cầm đầu lại bảo.

Vì vậy năm người đành phải bỏ ngựa đi bộ, năm người xếp hàng nối đuôi nhau đi dọc theo một con đường mòn đầy hoa.

Ổ Giác lại còn nháy nháy mắt với hai thiếu nữ.

* * * * *

Ánh tà dương buông xuống, trong thâm cốc sương chiều nổi lên bốn phía.

Đám Long Đàm ngũ bá Tổng Hồ đã bị nhốt vào trong một cái cũi bằng gỗ, binh khí tùy thân mang theo cũng bị tước mất.

Ban đầu bọn họ không phục, nhưng bị một thiếu nữ áo hoa trong lúc vừa xoay tròn vừa chuyển thân xuất chỉ như gió, từng người bị điểm huyết đạo; sau đó họ bị vài tên tráng hán xách lên như xách gà con ném vào trong cũi gỗ.

Cũi gỗ vừa vặn chứa được năm người. Song cũi bằng gỗ thô to như miệng chén, mười phần kiên cố.

Khoảng cách giữa các song cũi cao lắm cũng chỉ vào khoảng năm tấc (năm tấc tàu, khoảng 15cm), vươn hai cánh tay ra thì có dư, nhưng lại không đưa đầu ra được.

Cũi gỗ đặt dưới bóng cây. Có rất nhiều cái cũi gỗ như vậy, nhưng kích thước không đồng nhất, có cái còn trống không, có cái đã nhốt đầy người.

Rừng sâu bóng cây dày đặc, nhìn không được rõ ràng. Trong bóng đêm âm trầm u ám, khiến cho người nhìn thấy phải giật mình.

Thiên Hương cốc trong võ lâm đồn đại nhiều năm, vẫn luôn khiến cho người người kính ngưỡng, không ai ngờ lại là địa phương như thế này.

- Đại ca!

Ổ Giác vẽ mặt như đưa đám :

- Hình như chúng ta tiêu đời rồi.

- Hà...

Vị đại ca thở dài.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Ổ Giác không cam lòng hỏi.

- Là chuyện xui xẻo.

Thanh Diện Hồ Lương Thắng gần như gào lên :

- Đều là do chủ ý tốt của người!

- Ta?

Ổ Giác phản bác :

- Chân mọc ở trên đùi của người mà!

- Ta không dùng chân, ta cưỡi ngựa.

- Đó cũng là ngựa của người.

- Hiện tại đã không còn là ngựa của ta nữa.

Lương Thắng oán giận nói :

- Mạng cũng đem tặng vào tay người rồi.

- Hừ! Chẳng lẽ ta không có mạng sao?

Hai người người một lời, ta một tiếng, không ngừng cãi nhau trong cũi. Nếu không phải cũi gỗ quá nhỏ chuyển động không được linh hoạt, sợ rằng họ đã đánh nhau rồi.

- Đừng ồn ào!

Bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên.

Ngay sau đó là tiếng giày cộp cộp, nghe không nhanh không chậm, một người từ dưới bóng cây dày đặc đi ra.

Hắn giống người chỗ nào? Quả thật là nửa đoạn thiết tháp (tháp sắt).

Đây là một tên khổng lồ, một tên khổng lồ vô cùng to lớn, đầu lớn như cái đầu, tóc rối bời tán loạn, trong ngực ôm một thanh đao.

Người lớn đao lớn, là một thanh quý đầu đao sống dày, đao dài hơn năm thước, bề rộng chừng tám tấc, đao quang chọi lóe trong ánh sao mờ mờ, lạnh lẽo bức người.

Đám năm người Tống Hồ không khỏi bất giác rùng mình kinh hãi.

Tên khổng lồ đã tới gần, cúi người xuống, một đôi mắt như hai quả trứng vịt muối lồi to nhìn vào trong cũi.

- Hừ! Đầu nhỏ như vậy, lão tử có thể một nhát chặt mười cái.

Hình dáng dọa người, lời nói cũng dọa người.

Lời này có lẽ cũng không phải là khoác lác. Cánh tay to lớn như vậy, bàn tay khổng lồ như vậy, thanh đao lớn đến như vậy, một đao lướt qua, không chém đứt mười cái đầu người thì ít ra cũng có thể chặt đứt bảy tám cái.

Năm người trong cũi co rúm lại một chỗ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- May là lão tử hôm nay đã chặt bỏ ba mươi mấy cái đầu, đủ đã thềm rồi.

Tên khổng lồ lại nói :

- Bằng không ta đã đem các ngươi ra khai đao.

Cả hàm răng năm người đều rung lập bập, thanh âm giống như bắp nổ.

- Còn dám ồn ào, lão tử sẽ làm thêm ngoài giờ, chặt bỏ năm cái đầu nhỏ của các ngươi coi như là ăn khuya.

Như vậy ba mươi mấy cái đầu chém lúc trước xem như là bữa ăn chính.

Năm người mặt xám như tro tàn, sợ đến gần như hôn mê bất tỉnh.

Tên khổng lồ chậm rãi duỗi thẳng chiếc lưng to, chậm rãi xoay người, thông thả rời đi.

Năm người trong cũi đồng thời thở ra một hơi dài.

Núi sâu thán năm, đêm lạnh như nước.

Đám năm người Long Đàm ngũ bá Tống Hồ bị nhốt trong cũi vừa lạnh vừa đói, thậm chí những ngày sắp tới, sống hay chết cũng không hay.

Có người thở dài, có người lại khóc nức nở.

Vốn năm người không phải là hảo hán thật sự, chẳng qua chỉ có vài phần sức lực, học được mấy chiêu thức múa máy, lại tự cao tự đại, tại nơi làng quê xa xôi tự phong là Ngũ bá.

Hôm nay Ngũ bá đã ngã gục, đã khóc.

Không phải là hảo hán, đương nhiên không có khí phách, lại càng không biết cái gì gọi là “anh hùng không dễ dàng đổ lệ”.

Loại hảo hán giả hiệu này, trên giang hồ còn có nhiều.

Lúc canh hai, xa xa bỗng nhiên xuất hiện hai ngọn đèn sa (đèn làm bằng vải lụa) dần dần tới gần, dưới ánh đèn xuất hiện ba bóng người yếu điệu.

Hai thiếu nữ áo xanh cầm đèn, một vị mỹ nhân áo tím đi sau.

Tiếng y phục loạt soạt, mùi hương phảng phất, không biết có phải là giai nhân trong chiếc kiệu nhỏ ban ngày hay không.

- Đại cá tử (người cao to) đâu?

Mỹ nhân áo tím cất giọng ngọt ngào.

- Tiểu nhân ở đây.

Người khổng lồ cao to như cự linh bước nhanh tới :

- Tiểu nhân không hề lười biếng.

Là hần? Không ngờ hần lại là “tiểu nhân”.

Một người lớn như vậy lại tự xưng là “tiểu nhân” đã đủ buồn cười, còn bảo không lười biếng, như vậy là trước đây hần bình thường đều lười biếng.

Cự nhân như nửa đoạn thiết tháp này ở trước mặt vị mỹ nhân áo tím hình như bỗng nhiên thấp đi một khúc, không còn cao to như vừa rồi nữa.

- Được, ngày mai sẽ có thưởng.

Mỹ nhân áo tím nói :

- Thịt hươu một khối, rượu trắng năm cân.

- Đa tạ Tổng quản!

Đại cá tử khom lưng cảm tạ.

Thì ra vị mỹ nhân áo tím này chỉ là một vị Tổng quản, cũng không phải là chủ nhân của Thiên Hương cốc.

Có một vị Tổng quản xinh đẹp như vậy, nhất định chủ nhân càng xuất sắc.

Có lẽ vị chủ nhân này chính là Vũ Hoa tiên tử mà giang hồ đồn đại.

Nương theo ánh đèn, mỹ nhân áo tím đảo mắt nhìn lướt qua những chiếc cũi gỗ, gật đầu :

- Hình như đều ngoan ngoãn.

- Không, Tổng quản.

- Thế nào?

- Những người trong cũi gỗ bên này rất ngoan. Mặc dù có người náo loạn, nhưng tôi hù dọa một chút, cũng không dám lên tiếng nữa.

Người cao to nói :

- Còn tên trong cũi sắt bên kia rất hung hăng, vẫn không ngừng chửi bới...

- Hiện tại sao lại không chửi?

- Có lẽ là chửi mệt quá, khô miệng rồi.

- Điều này cũng khó trách.

Mỹ nhân áo tím cười rạng rỡ :

- Trong cũi sắt đều là những nhân vật có chút máu mặt.

Té ra còn có phân biệt cũi gỗ cũi sắt, trong cũi sắt mới là nhân vật lợi hại.

Long Đàm ngũ bá chỉ xứng đáng bị nhốt trong cũi gỗ.

Chợt nghe dưới bóng cây đối diện vang lên tiếng quát giận dữ :

- Xú bà nương (đàn bà thối), ngươi qua đây, lão tử muốn hỏi ngươi.
- Ngươi là ai?

Mỹ nhân áo tím quay đầu sang.

- Lão tử chính là Quan Thiên Sóc.

Giọng nói giận dữ kia lại vang lên :

- Tổng trại chủ Tây nam ba mươi sáu trại Quan Thiên Sóc.

Danh hiệu hiển hách, không ngờ là một vị đại nhân vật.

Đại nhân vật cũng đã thất bại, cũng bị nhốt vào cũi giam như thường.

- Như vậy thì có gì đặc biệt hơn người?

Mỹ nhân áo tím ung dung cười :

- Người mạnh hơn so với ngươi còn nhiều.
- Lão phu chỉ hỏi ngươi, nơi này rốt cuộc là địa phương nào?
- Thiên Hương cốc.
- Hừ, gạt người.

Quan Thiên Sóc cả giận nói :

- Lão tử chỉ nhất thời hồ đồ, mắc mưu của các ngươi. Đám xú bà nương các ngươi, nếu như thật có bản lĩnh, hãy cùng lão tử đao thật thương thật đấu một trận.
- Không vội.

Mỹ nhân áo tím nói :

- Chờ một thời gian rồi hãy nói.
- Rồi hãy nói? Các ngươi muốn làm gì lão tử?
- Không thể nào, chỉ có điều phải dập cơn tức giận của ngươi trước đã.

Mỹ nhân áo tím mỉm cười :

- Ngươi cũng không phải làm bằng sắt bằng thép, nhiều lắm mười ngày nửa tháng, ngươi sẽ không còn hung hăng như vậy nữa.
- Lão tử chính là thiết hán (con người sắt đá).
- Đừng khoác lác, chờ coi đi!

Mỹ nhân áo tím cười lạnh, xoay người gọi :

- Đại cá tử...
- Có tiểu nhân.

Người cao to không chỉ kính cẩn, còn rất vâng lời.

- Nhớ kỹ! Hễ ai tự xưng thiết hán, gào to chửi lớn, đều không cho ăn uống, bỏ cho chúng đói gần chết.
- Vâng, tiểu nhân tuân lệnh.

3. Chương 3: Địa Ngục Nhân Gian

- Hừ! Đừng đem những lời này ra dọa lão tử!

Quan Thiên Sóc giận dữ nói :

- Lão tử ngay cả chết cũng không sợ, lẽ nào lại cần ăn uống. Điều lão tử muốn nói chính là vĩnh viễn không phục đám xú bà nương các ngươi.

Đây hình như thật sự là một người kiên cường, rắn rỏi, chỉ xem hắn có thể tiếp tục kiên cường được hay không.

Mỹ nhân áo tím không hề để ý tới lão, đưa tay vẫy nhẹ, hai thiếu nữ áo xanh cầm đèn dẫn đường, chậm rãi bước về hướng bên trái.

Bàn tay dưới ánh đèn trắng như ngọc, trên đầu ngón tay có một lớp sơn màu đỏ.

Một đêm trôi qua, lại là bình minh.

Qua một đêm ăn đói mặc rách, thật vất vả trông chờ đến hừng đông, từng tên Long Đàm ngũ bá đều xụi lơ trong cũi gỗ.

Mặc dù thấy bọn họ cường tráng khỏe mạnh nhưng thực ra công lực không đủ thâm hậu, chỉ có mã bề ngoài, so ra kém xa những người khổ luyện, có căn cơ vững chắc.

Ổ Giác càng khó mà chịu được, mắt thấy người cao to kia đến gần, không khỏi thấp thỏm nói :

- Xin... xin hỏi...

- Hỏi cái gì?

Người cao to cúi người xuống.

- Xin... xin hỏi đại gia...

- Đại gia cái gì?

Người cao to trầm giọng nói :

- Ta là lão gia.

- Đúng đúng đúng, lão gia!

Ổ Giác vẻ mặt đau khổ nói :

- Tại hạ rất nghe lời, không gào thét, cũng không mắng chửi người...

- Ngươi dám sao?

- Đúng vậy, đúng vậy, tại hạ không dám. Thế nhưng... thế nhưng... lão gia... lão gia... tại hạ...

- Muốn ăn cơm đúng không?

- Đúng... đúng vậy... tại hạ đói lắm rồi.

Vốn ngay cả những lời này hắn cũng không dám nói. Nhưng do đêm qua mắt thấy vẻ kính cẩn nịnh bợ của người cao to đối với mỹ nhân áo tím, cho nên hình tượng của đối phương trong lòng hắn đã suy giảm rất nhiều.

Đồng thời hắn cũng nhận định, người cao to này khoe khoang một ngày chém ba mươi mấy cái đầu người, nhất định là khoác lác.

Đương nhiên, hắn vẫn còn sợ, chỉ là không sợ như lúc ban đầu.

- Cơm thì có, nhưng chưa đến lúc.

Người cao to nói :

- Kiên nhẫn một chút đi!

- Lúc nào?

- Buổi trưa, mỗi ngày một bữa.

Lúc này trời chỉ mới tảng sáng, muốn đến buổi trưa còn đến mấy canh giờ. Ổ Giác nhíu nhíu mày nói :

- Lão gia...

- Còn có chuyện gì? Nói mau đi!

- Tại hạ... tại hạ... ví dụ như trà hay gì đó...

- Nước trà? Người nghĩ thật kỳ quái.

Người cao to cười lớn nói :

- Người có biết đây là địa phương gì không, làm sao lại có nước trà?

- Không có sao?

- Chỉ có ngọc dịch quỳnh tương.

Rõ ràng ý nói nơi này là thiên cung, là thần tiên phủ, là đạo trì của Vương Mẫu nương nương, quả thật không phải nhân gian.

- Ngọc dịch quỳnh tương? Đã nghe nói qua.

Ổ Giác liếm liếm đầu lưỡi, thở dài nói :

- Ai, nếu như có một giọt thì tốt rồi.

- Người muốn uống sao?

- Lão gia, sao tại hạ lại không muốn? Quả thật muốn đến chết đi được.

Ổ Giác mắt thấy người cao to không giận dữ, lá gan càng lúc càng lớn :

- Nếu như... nếu như... lão gia khai ân...

- Ha ha!

Người cao to cười, bỗng nhiên lóe lên ánh mắt giảo hoạt :

- Được, ta cho người uống.

Dứt lời hắn liền xoay người bước nhanh đi.

Chốc lát, hắn cầm một cái chén sứ miệng trở về.

Ngọc dịch quỳnh tương không ngờ lại dùng một cái chén xù xì sứ miệng mà đựng như vậy, chẳng phải là uống phí vật quý giá hay sao?

- Uống đi!

Chén từ giữa hai cây gỗ thô đưa đến.

Ổ Giác hai tay cầm chén, ngửa cổ một cái, ực ực, một hơi uống hơn phân nửa chén, lại một ngụm nữa uống cạn chén.

- Có ngon không?

- Ngon, ngon...

Ổ Giác còn chưa dứt lời, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, trong dạ dày bốc ra một mùi lạ, vừa khai vừa thối. Gã dùng đầu lưỡi liếm liếm, thấy còn mang một chút vị mặn, không khỏi kêu lên :

- Đây là cái gì?

- Nước tiểu ngựa.

Người cao to phì cười lớn.

* * * * *

Buổi trưa, cơm đã đến.

Mỗi người một chén lớn cơm trắng, mặt trên cơm có một nhúm rau muối, vài miếng dưa muối.

Ổ Giác nôn mửa lung tung, hần ăn không vô. Gắng gượng bới được nửa chén cơm, vừa mới nuốt xuống bụng lập tức lại phun ra.

Cơm do hai gã trắng hán dùng sọt trúc khiêng tới, do hai thiếu nữ áo hoa chia nhau phân phát đến cũi gỗ và cũi sắt.

- Người phát bệnh à?

Một thiếu nữ hỏi Ổ Giác.

- Chuyện này...

- Ổ đây không cần người bị bệnh.

- Không cần?

Ổ Giác ánh mắt lóe lên một tia mong đợi, vội vàng hỏi :

- Có phải người bị bệnh sẽ được rời đi hay không?

- Rời đi?

- Không phải cô nương nói là không cần sao?

- Đúng, là rời đi!

Thiếu nữ kia chậm rãi nói :

- Chỉ có điều không phải là ra khỏi Thiên Hương cốc.

- Đi nơi nào?

- Cõi âm.

Ổ Giác giật thót, lập tức sồn tóc gáy, gã bỗng nhiên ưỡn ngực, lớn tiếng nói :

- Tại hạ đâu có bệnh, tại hạ rất khỏe.

Thoáng cái đã qua ba ngày, có cũi gỗ đã bắt đầu thả người.

Long Đàm ngũ bá phải đợi đến ngày thứ năm mới được thả ra, còn những kẻ bị nhốt trong cũi sắt thì một người cũng không được thả.

Trong cũi gỗ được thả ra tổng cộng có năm sáu chục người, bắt đầu được lần lượt đánh số. Long Đàm ngũ bá bị phân tán ra, Ổ Giác nhận số bốn mươi ba.

Đáy cốc có một khoảng rộng rãi, nhóm người này bắt đầu đào đất, phá đá, chặt cây.

Xem ra là muốn xây dựng rầm rộ, hình như là kiến tạo một tòa trạch viện, hoặc là một tòa cung điện quy mô lớn.

Nơi này nếu đã được mệnh danh là “Thiên Hương cốc”, lẽ ra phải có tòa “Vũ Hoa cung”.

Đây cũng là chuyện lạ, trên giang hồ đồn đại đã nhiều năm, không ngờ cái địa phương tuyệt vời không thể tả này mãi đến bây giờ mới bắt đầu khởi công động thổ.

Chẳng lẽ những người đồn đại kia có tài tiên đoán?

Năm sáu chục người chia làm tám tổ, mỗi tổ có hai gã giám công tay vung roi, roi dài bảy thước, bằng gân trâu.

Người có chút lười biếng, vung tay chính là một roi.

Ba ngày tiếp theo, Ổ Giác bị năm roi, có một roi xéo từ bên vai quất xuống, làm da tróc thịt bong.

May mắn, bọn họ có thuốc, thứ thuốc kim sang tốt nhất.

Chỉ cần bôi lên vết thương, lập tức thấy công hiệu kỳ diệu. Bất kể vết thương nặng thế nào, chỉ một buổi tối là có thể khép miệng, không làm chậm trễ việc xây dựng.

Nhưng lúc bị đánh lại đau thấu tâm can.

Cho nên không ai dám lười biếng.

Nhưng cho dù không lười biếng, hồ đồ ăn phải một roi cũng là chuyện bình thường.

Trên công trường không cho nói chuyện, cũng không cho liếc mắt. Đến tối, lại nhốt vào cũi gỗ như cũ.

Cái tốt chính là mỗi ngày đã từ một bữa đổi thành ba bữa, mỗi bữa đều có thịt cá.

Chỉ huy toàn trường lại là hai thiếu nữ áo hoa.

Cũng có lúc có ba, thậm chí bốn năm cô. Những thiếu nữ này đều giống như thiên tiên giáng phàm, mỗi ngày đều trang điểm rực rỡ, ngồi ở trên bãi đất bên trái bên dưới mấy chiếc ô che nắng màu hồng nhạt, thổi đến từng làn gió thơm.

Thỉnh thoảng các cô còn cất giọng hát, kiêu ca nhiều lương, túy nhân như tửu (tiếng ca yêu kiều lượn qua cầu, say lòng người như rượu).

Tuy là như vậy, lại giải không được nỗi thống khổ của những người mỗi ngày mồ hôi như mưa, làm trâu làm ngựa này.

Tất cả năm sáu chục người này đều từ trong củi gỗ, mặc dù võ công đều bình thường, trong đó lại có không ít người đã từng hùng cứ một phương.

Giống như đám năm người Tổng Hồ chính là Long Đàm ngũ bá.

Địa phương mặc dù không lớn, nhưng không thiếu ăn thiếu uống, mặc dù không có nữ nhân quốc sắc thiên hương, nhưng dáng dấp bề thế [1] thông thường thì lúc nào cũng có.

Vì vậy, ba bữa cơm này không khiến ai thỏa mãn.

Tiếng ca yêu kiều như hoàng oanh véo von này cũng không khiến người nghe lọt tai.

Trong lòng mỗi người chỉ có một suy nghĩ, chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là muốn tìm cơ hội bỏ trốn, thoát khỏi kiếp tù đầy này.

Đương nhiên, bọn họ vẫn còn chưa chân chính được ném thử sự lợi hại của “Thiên Hương cốc”.

Hoàng hôn mặt trời lặn là thời gian kết thúc công việc, ăn no bữa tối, cũng là thời gian trở vào cũi.

Có ai nguyện ý cao cao hứng hứng mà đi vào cũi?

Chợt nghe một tiếng quát, một đại hán vạm vỡ giám công vung roi da lên, quát về phía một người đang bước đi lảo đảo.

Người này vốn là bộ dạng nửa sống nửa chết, lúc này thân hình hơi nghiêng qua, bỗng nhiên trở nên linh hoạt, trở tay đâm ra một quyền.

Chuyện này quá bất ngờ, quá đột nhiên.

Quyền nhẹ nhàng như cành sen lay động, không ngờ lại rất có lực, tên đại hán vung roi bị một quyền đánh ngã xuống đất, mặt ngựa lên trời.

Cơ hội đã tới, lập tức có hai ba chục người nhân cơ hội gây rối.

“Bách bách bách”, tiếng roi da hỗn loạn vang lên, ánh đao chớp động, tất cả đại hán lực lưỡng và tù phạm đã bắt đầu một trường hỗn chiến.

Tù phạm không có binh khí, chỉ dựa vào quyền cước. Có người nhặt tảng đá, có người bẻ cành cây, cũng có người thân thủ mạnh mẽ, đoạt được binh khí từ trong tay những đại hán lực lưỡng kia.

Hỗn chiến đã biến thành huyết chiến.

Cũng có người không ham chiến, bắt đầu nhắm hướng ngoài cốc chạy trốn.

- Hừ, thật to gan!

Mỹ nhân áo tím kia bỗng nhiên xuất hiện, phía sau còn có bốn thiếu nữ áo hoa.

Người cao to cũng xuất hiện, tay vung thanh Quỷ Đầu đao bằng thép, đứng chắn giữa đường.

Có mấy người muốn vọt qua, chỉ thấy ánh đao lóe lên, huyết quang tung tóe, hai chiếc đầu người bay lên.

“Phập phập”, hai thi thể ngã xuống.

Người cao to này không hề khoác lác, quả nhiên gã đã lộ thủ đoạn.

Tiếp đó bốn thiếu nữ áo hoa chợt nhoáng lên, giống như chim én lướt qua mặt nước, cùng nhau hạ xuống. Bóng người qua lại, chỉ phong ào ào, phàm là người tay cầm cành cây hay khối đá đều lần lượt ngã xuống.

Họ đến như gió thổi, vô công trác tuyệt, khiến cho kẻ khác không nói nên lời.

Tất cả những người có mặt tại hiện trường, ngoại trừ những người đã ngã xuống, còn lại đều đồng loạt sợ đến ngây người, trong đó bao gồm cả năm người tay cầm cương đao.

Năm thanh đao này đoạt được từ trong tay năm tên đại hán lực lưỡng.

Một người trong số đó chính là Tổng Hồ đứng đầu Long Đàm ngũ bá, hắn đoạt được một thanh Quỷ Đầu đao sống dầy.

Kỳ quái chính là năm người lại không bị chỉ phong điểm ngã.

Lẽ ra đoạt đao gây rối phải là nhận tội đầu tiên, năm người này sao lại may mắn như vậy?

Nhưng hiển nhiên chuyện này không tốt lành gì.

Bỗng một thiếu nữ áo hoa bước tới, đôi mắt xinh đẹp liếc qua mấy lần, lập tức trở nên sắc bén như dao, lạnh lẽo đảo qua mặt năm người.

- Các ngươi muốn chết như thế nào?

Năm người cầm cương đao mở to hai mắt, nhưng không ai trả lời.

- Nếu như muốn chết được thống khoái, hãy tự mình kết liễu đi.

Thiếu nữ áo hoa lạnh lùng nói :

- Lập tức xoay đao lại, tự cắt đứt cổ họng.

Chuyện này có lẽ thật sự là thống khoái, nhưng không ai đồng ý làm như vậy, trong bọn có người khề hừ một tiếng.

- Ngươi hừ cái gì?

Thiếu nữ áo hoa chỉ vào một người có vóc dáng cao gầy.

Người nọ không dám hừ nữa.

- Nếu đợi ta đích thân động thủ, sẽ chết rất thảm.

Đôi mi thanh tú của thiếu nữ áo hoa nhướng lên.

Nàng vóc người yếu đuối, vòng eo nhỏ mềm, hai tay trắng trơn, đứng trước mặt năm thanh cương đao, không ngờ vẫn ngang tàng như vậy.

Gần trong gang tấc, chẳng lẽ không sợ có người xuất thủ một đao?

Lẽ nào năm người này không muốn thử?

Nói cũng kỳ quái, mặc dù năm thanh đao đều đang run lên, nhưng lại không ai dám giành xuất thủ trước.

- Thảm như thế nào?

Lại có người lên tiếng hỏi.

Người này không phải là người có vóc dáng cao gầy kia, cũng không phải Tống Hồ, lại là một đại hán mặt đen, trong đôi mắt tràn ngập tơ máu.

- Người muốn biết sao?

- Đúng vậy.

- Được, ta nói cho người rõ. Chính là dùng đao nhỏ chậm rãi cắt, chậm rãi róc, máu chậm rãi chảy.

Thiếu nữ áo hoa từ tốn nói tiếp :

- Đợi đến khi máu chảy hết, mới chậm rãi chết đi!

Điều nàng nói có lẽ chính là “lăng trì”, là một loại cực hình.

Một thiếu nữ mỹ lệ như vậy, không ngờ lại có lòng dạ tàn nhẫn như thế, đã biến thành hồng phấn (mỹ nhân) la sát.

Hiển nhiên những lời này không phải hù dọa. Bọn họ muốn giết gà dọa khỉ, khiến cho những người còn lại không dám có ý nghĩ thử vận may.

Vừa rồi bọn họ cố ý lưu lại năm người này, có thể chính là do ý định này.

Hán tử mặt đen không nói, thân thể hơi run rẩy.

Bốn người còn lại trong lòng cũng đều biết khó thoát khỏi họa kiếp.

Đối mặt với sống chết trước mắt, phần chết là chính, chỉ hỏi bản thân có chịu xoay đao lại hay không.

Nhưng một đao này, ai xuống tay được?

Rất nhiều người tự cho là giang hồ hảo hán, giết người như rơm rác, thậm chí vẫn cười nói trong khi vung đao, nhưng nếu phải tự sát, lại không hạ nổi quyết tâm.

Cho nên, vẫn là chờ người khác đến giết.

Mỹ nhân áo tím đứng cách đó mấy trượng. Nàng là Tổng quản, Tổng quản có địa vị của Tổng quản. Nàng không muốn hạ thấp giá trị của mình đối phó với mấy kẻ trong cũi gỗ như vậy, nên tựa như một người không liên quan, chẳng thèm nhúng tay.

Hán tử mặt đen bỗng nhiên hét lớn một tiếng, một đao bổ tới.

Hiển nhiên hắn suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc đã nghĩ thông. Nếu động thủ hay không động thủ đều phải chết, tại sao không liều mạng một phen?

Đao này đến rất mạnh, đến rất nhanh, nhoáng lên mà đến.

Đã có người dẫn đầu, đương nhiên là có người theo sau, trong khoảnh khắc bốn thanh đao còn lại cũng từ hai bên cuốn đến.

Lập tức bóng người chớp động, ánh đao lập lòe.

- Đến rất hay!

Thiếu nữ áo hoa ung dung quát thánh thót, trong ánh đao chói mắt, chỉ thấy áo hoa chớp động.

Tránh rất nhanh, không ngờ thân thể nàng xoay tròn, đã tránh khỏi năm thanh đao.

Khinh công đệ nhất lưu, đao pháp đệ nhất lưu, phảng phất như hồ điệp xuyên hoa khiến người xem hoa cả mắt.

Bỗng nhiên ánh sáng lưu chuyển, trong tay nàng đã có thêm một thanh chuỷ thủ bầy tặc.

Có lẽ đây là một thanh đao nhỏ theo như lời của nàng vừa rồi. Nàng muốn dùng thanh đao này chậm rãi cắt, chậm rãi róc, khiến cho máu của năm người chậm rãi chảy ra.

Dự định cắt như thế nào? Muốn róc như thế nào?

Lúc này năm người đã xuất thủ, đã là sinh tử đồng mệnh. Mặc dù bọn họ trước đây tịnh không quen biết, đột nhiên lại như rất ăn ý, một đao bổ xuống, liền có một đao cuốn đến.

Đao pháp mặc dù không bằng danh gia, sức mạnh lại có đủ mười phần.

Đáng tiếc là không có một ai trợ giúp, ngay cả tứ bá còn lại trong Long Đàm Ngũ Bá cũng đều khép nép như ve sầu mùa đông.

Bọn họ sợ, sợ chết.

Nếu như năm người này có thể tạo ra một chút hi vọng, có lẽ những người còn lại sẽ lần nữa reo hò mà xông lên, nhưng hi vọng này rất xa vời.

Thiếu nữ áo hoa đột nhiên yêu kiều quá khế, lập tức tinh quang từ thanh chuỷ thủ liên tục lóe lên, thân hình vừa chuyển, giống như gió thu cuốn hết lá vàng.

Một loạt tiếng xoẹt xoẹt khê vang lên, trên thân năm người đều xuất hiện một vết thương.

Có người ở trên vai, có người tại khuỷu tay, có người tại ngực, y phục rách ra, vết máu hiện rõ.

Mặc dù chảy máu, nhưng miệng vết thương cũng không lớn, xem ra dài không đến ba tấc, cũng chỉ cắt một chút da thịt.

Chỉ là miệng vết thương của mỗi người đều như nhau đã biểu hiện ra sự thần kỳ của một chiêu này.

Nhưng bởi vì vết thương nho nhỏ này, năm người càng như tức nước vỡ bờ, càng hiểu được không liều mạng thì sẽ chết.

Chỉ nghe bọn họ đồng loạt quát to, vung đao loạn trảm.

Tức khắc ánh đao liên tục lóe lên, người một đao chém qua, ta một đao chém tới. Mặc dù càng đấu càng điên cuồng, nhưng chiêu thức cũng càng lúc càng loạn.

Thiếu nữ áo hoa thân pháp linh hoạt, thoả mái tự nhiên, thân thể đột nhiên xoay chuyển, ánh sáng lướt qua, trên thân mỗi người lại có thêm một vết thương.

Vết thương càng lúc càng dài, càng lúc càng sâu, máu cũng càng lúc càng chảy nhiều.

Không đến thời gian một chén trà nhỏ, năm người đã vết thương chồng chất, áo quần rách rưới, trở thành năm gã huyết nhân (người máu).

Trên mặt đất vết máu loang lổ, rải rác rất nhiều mảnh nhỏ của y phục.

Chậm rãi cắt, chậm rãi róc, lời nói của thiếu nữ áo hoa đã được thực hiện. Không ngờ nàng lại dùng biện pháp tuyệt diệu này.

Nhưng máu còn chưa chảy hết, người cũng còn chưa chết.

Cả năm người đều đỏ cả mắt, màu đỏ giống như máu loãng, nhưng vẫn còn đang chạy nhảy, còn đang chém giết.

Chỉ có điều ra chiêu càng lúc càng chậm, khí lực cũng càng lúc càng yếu.

Thiếu nữ áo hoa lại càng lúc càng ung dung, chỉ cần thân thể thoả mái dịch chuyển, đã có thể khiến cho trên thân mỗi người có thêm một vết thương.

Vô cùng đơn giản, vô cùng dễ dàng.

Rốt cuộc cũng có người ngã xuống, từng người lại từng người, kẻ ngã xuống cuối cùng chính là hán tử mặt đen.

Máu thật sự đã chảy hết, bọn họ bắt đầu chậm rãi chết đi.

Một màn kinh tâm động phách đã kết thúc.

Những tù phạm còn lại đều trợn mắt, chân mềm ra, cả người tê dại. Từng người mở to cặp mắt vô thần, ngoan ngoãn đi vào cũi.

Nhưng vẫn còn một người đứng yên không nhúc nhích.

Không nhìn thấy khuôn mặt của hắn, cũng không nhìn thấy ánh mắt của hắn, một bộ y phục màu lam, trên mặt che một tấm vải mỏng màu đen.

- Người là ai?

Thiếu nữ áo hoa quay đầu quát hỏi.

- Ta là ta.

Người nọ trả lời.

- Số hiệu bao nhiêu?

Thiếu nữ áo hoa khẽ giật mình.

- Thiên tự (chữ thiên) số hai.

Rõ ràng là y nói bậy. Tuy là có số hai, nhưng nơi nào lại đến Thiên tự số hai, hiển nhiên y vốn không phải là tù phạm.

Thiếu nữ áo hoa ngẩn người.

- Do ta tự mình đặt ra.

Người nọ cười nói :

- Chỉ là không có số ba, cũng không có số một.

- Hừ! Mau nói thật ra, người rốt cuộc là ai?

- Thiên tự số hai.

Xem ra người này đã đem số hiệu vừa đặt thay thế tên họ của mình.

- Người làm sao trà trộn vào đây được?

- Trà trộn? Thế nào gọi là trà trộn?

Thiên tự số hai nói :

- Gió trăng không mới cũ, rừng suối ai chủ khách? [2] Kẻ hèn này muốn đến là đến.

Không ngờ lại có loại chuyện này, không ngờ lại xuất hiện một kẻ ung dung như vậy.

Sao y lại đến đây? Chẳng lẽ là y nghe những lời đồn đại của giang hồ, đến “Thiên Hương cốc” để thử thời vận?

Cảnh vừa rồi, nhất định y đã nhìn thấy rất rõ ràng.

- Nói có lý, muốn đến là đến.

Thiếu nữ áo hoa cười lạnh một tiếng :

- Chỉ sợ không thể muốn đi là đi.

- Chuyện này còn phải xem các người chiêu đãi ra sao, có lưu được khách hay không.

- Khách đến nơi này, chúng ta phân làm thượng khách và hạ khách.

Thiếu nữ áo hoa lạnh lùng nói :

- Xem ra hình như ngươi là một vị thượng khách.
- Thượng khách thì chiêu đãi thế nào?
- Thượng khách thì nhốt trong cũi sắt, hạ khách thì nhốt trong cũi gỗ.
- Thì ra là thế!

Thiên tự số hai cười nói :

- Nha đầu hồ đồ đừng nhìn nhầm chứ! Ta chính là một vị quý khách.
- Quý khách?

Thiếu nữ áo hoa cười nhạt :

- Điều này thì phải thử xem.

Chủ thủ trong tay bỗng nhiên lóe sáng, cắt thẳng vào ngực đối phương.

- Ai da!

Thiên tự số hai kêu lên :

- Ngươi sao lại nói đến là đến thế!

Chỉ thấy hần hoảng hốt dời bước, thân thể hơi nghiêng, đồng thời lật tay nắm lấy uyển mạch của thiếu nữ áo hoa.

- Ngươi...

Thiếu nữ áo hoa kinh hãi.

- Ta nói rồi.

Thiên tự số hai không tăng sức mạnh, cười nói :

- Ngươi là một nha đầu hồ đồ.
- Ngươi... ngươi buông tay!
- Được, buông tay thì buông tay!

Thiên tự số hai nói :

- Có điều trước tiên ngươi phải nộp vũ khí đã.

Chủ thủ bấy tắc đã nằm trong tay y.

Chợt nghe kinh phong xé gió, một đao đã bổ tới phía sau đầu y.

Đây là thanh đại đao, một thanh đao vô vùng to lớn, bổ ra đao này đương nhiên là một người cao to.

Đao của hần vốn có thể chặt rụng mười cái đầu người, lúc này chỉ chặt một cái đầu, lẽ nào còn không nắm chắc?

Đáng tiếc mọi chuyện luôn luôn không phải dễ dàng như vậy, Thiên tự số hai thân thể dịch chuyển, ánh sáng chợt lóe lên xông thẳng đến.

Một thanh chủy thủ vừa mới đoạt được, lập tức đã phát huy công dụng.

Người cao to hoảng sợ kêu thét, cổ tay phải cầm đao đã bị chặt đứt, một tiếng “leng keng” vang lên, thanh quỹ đầu đao rơi trên mặt đất.

Thiên tự số hai đã buông thiếu nữ áo hoa ra, tiếp đó tay trái vung lên, đột nhiên đẩy ra một chưởng.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, giống như long trời lở đất, người cao to cường tráng vạm vỡ, thân thể giống như nửa đoạn thiết tháp, lại bị chấn bay ngược ra xa, ngã xuống ngoài hai trượng.

Vừa rồi vẫn còn sống khỏe mạnh, thoáng cái đã nằm yên bất động.

Thiếu nữ áo hoa biến sắc, mặt mày trắng bệch, sợ đến mức liên tục thối lui bảy tám bước.

Kẻ mạnh còn có kẻ mạnh hơn, uy thế vừa rồi của nàng đã hoàn toàn mất sạch.

- Quý khách, quý khách, quả nhiên là một vị quý khách!

Mỹ nhân áo tím lúc này mới chậm rãi bước tới, nói :

- Thiên Hương cốc cây cỏ xanh tươi rực rỡ, nghĩ không ra lại được một vị quý khách hiếm có đến thăm.

Vị Tổng quản kiêu diễm này, cuối cùng đã nở nụ cười.

Cười rất ngọt, rất quyến rũ.

- Quý khách là ta tự nói.

Thiên tự số hai không hề thưởng thức nụ cười của nàng, lại nói :

- Trong mắt các người chỉ sợ ta là một ác khách.

- Ác khách cũng tốt, quý khách cũng tốt.

Mỹ nhân áo tím thản nhiên nói :

- Cũng nên bày rượu đón khách phương xa.

- Thật sao?

- Chỉ cần đồng ý, hân hạnh được đón tiếp.

- Tốt lắm!

Thiên tự số hai nói :

- Người làm chủ được sao?

- Ta à?

Mỹ nhân áo tím đôi mắt đẹp nhìn qua, cười nói :

- Chỉ là một bữa tiệc rượu, đại khái không làm khó được ta.

- Chỉ là? Thế nào mà chỉ là?

- Người muốn thế nào?

- Thứ nhất, ít ra cũng phải “Mãn Hán toàn tịch” (đại tiệc Mãn Thanh Hán, có rất nhiều món ăn, kéo dài ít nhất hai ngày)); thứ hai, ta là Thiên tự số hai, chủ khách phải có thân phận tương đương.

Thiên tự số hai ngạo nghễ ngẩng cao đầu :

- Thiên Hương cốc các người cũng nên để nhân vật số hai ra mặt...

- Nhân vật số hai?

Mỹ nhân áo tím có chút khê giật mình :

- Người cho là ta là số mấy?

- Ít ra người không phải là số hai.

- Vì sao người lại không muốn số một?

- Muốn thì rất muốn.

Thiên tự số hai nói :

- Chỉ tiếc là nơi này của các người không có số một.

Chuyện này lại là chuyện lạ, có số hai lại không có số một, giống như hắc là Thiên tự số hai, cũng không có số một.

- Người có thể nói được số hai là ai không?

- Có thể.

Thiên tự số hai nói :

- Chính là chủ nhân nơi này.

- Như vậy chẳng khác nào chưa nói.

Mỹ nhân áo tím nói :

- Đã là chủ nhân nơi này, nên là số một.

- Không phải.

Thiên tự số hai nói :

- Tuy là chủ nhân nơi này, lại không phải là lão bản thật sự, còn phải nghe lệnh của người. Lão bản chân chính mới là số một.

- Chúng ta lại không mở cửa hiệu, đâu ra cái gì lão bản.

- Chủ trì toàn cục chính là lão bản.

- Người biết được quả thật không ít.

- Không dám, không dám!

Thiên tự số hai cười nói :

- Bằng không làm sao có thể xưng là quý khách?

Hiển nhiên mỹ nhân áo tím nghi hoặc bất định, từ trên xuống dưới quan sát vài lần, bỗng nhiên nói mà như hỏi :

- Tuổi tác của người hình như còn rất trẻ.

- Cũng già đầu rồi.

Thiên tự số hai nói :

- Nếu luận tuổi ta, năm nay cũng phải bốn mươi lăm.

- Đừng gạt người, ít ra người cũng phải nói nhiều hơn phân nửa.

- Nếu như người thật sự nghĩ như thế, vậy thì cũng có thể.

Thiên tự số hai cười nói :

- Có tiền khó mua thời thiếu niên (tuổi trẻ)...

- Người còn chưa nói rõ, người rốt cuộc muốn làm gì?

- Nói ra có lợi ích gì không?

- Trước tiên cứ nói một chút thử xem!

- Không được.

Thiên tự số hai nói :

- Nếu như người không làm chủ được, ta nói ra chẳng phải là vô ích sao?

- Đừng xem thường người, ta là Tổng quản ở đây.

- Người có thể gánh vác được sao?

- Ta nhìn ra được, người cũng không phải là thật sự muốn đối nghịch với chúng ta...
- Chuyện này cũng không nhất định.

Thiên tự số hai trầm giọng nói :

- Lỡ có trở mặt, ta sẽ đánh cho các người gà bay chó chạy.
- Đừng mạnh miệng, Thiên Hương cốc cũng không phải giấy.
- Nếu đã như thế, không cần nhiều lời nữa.

Tầm vải đen che mặt của Thiên tự số hai khẽ rung lên, lạnh lùng nói :

- Đến đi!
- Đến cái gì?
- Trước tiên bắt đầu từ Tổng quản người.

Thiên tự số hai nói :

- Xem thử cái “Thiên Hương cốc” giả mạo này của các người rốt cuộc có phải là giấy hay không?
- Giả mạo?
- Thế nào? Chẳng lẽ còn là thật?
- Người có thể biết được “Thiên Hương cốc” ở nơi nào sao?
- Ta không biết được.

Thiên tự số hai nói :

- Có lẽ đây là tin đồn nhảm, căn bản không có địa phương này.
- Nếu như không có cái thứ hai, vậy thì của chúng ta chính là thật.
- Chuyện này không quan trọng.

Thiên tự số hai nói :

- Ta chỉ muốn nhắc nhở người, kẻ hèn này một khi xuất thủ, tuyệt sẽ không thương hương tiếc ngọc...
- Ôi, nhìn bộ dạng nóng nảy của người kìa!

Mỹ nhân áo tím cười khúc khích :

- Còn nói là bốn mươi lăm tuổi!
- Chuyện này và tuổi tác có liên quan gì?
- Nam nhân hơn bốn mươi tuổi đầu, ít nhiều cũng sẽ tỏ ra chững chạc...
- Người nói ta rất lỗ mãng?
- Không, không! Ta là nói người giống như một gã trẻ con, huyết khí phương cương, thích cậy mạnh...
- Trên giang hồ vốn là dùng võ phục người.
- Chuyện này lại không nhất định, có lúc cũng coi trọng cơ trí.
- Đúng vậy.

Thiên tự số hai cười nhạt :

- Người đang muốn ở trước mặt kẻ hèn này thi triển một chút cơ trí, đáng tiếc là ánh mắt của người đã sớm nói cho ta biết...
- Hử?

- Tốt nhất là không nên nói dông dài nữa.

- Được, người nói đi!

Mỹ nhân áo tím nói :

- Rốt cuộc có chuyện gì?

- Ta vốn là muốn tìm chủ nhân của nơi này, nếu như người đã muốn một vai gánh vác thì ta sẽ nói, có điều đừng hối hận...

- Hối hận cái gì?

- Nếu như người dám từ chối, hạ tràng sẽ rất khó coi.

- Nói có vẻ rất nghiêm trọng.

Mỹ nhân áo tím đôi mắt đẹp xoay chuyển :

- Ta sẽ tận hết khả năng để thỏa mãn yêu cầu của người.

- Không phải khả năng. Mà là chắc chắn, nói một không hai.

Ngũ khí y trầm xuống :

- Tốt nhất, trước tiên người hãy đánh giá phân lượng của mình, xem thử có làm chủ được hay không, có muốn kẻ hèn này nói ra hay không.

- Người rào đón thật là chặt chẽ.

Mỹ nhân áo tím nở nụ cười.

- Cái này gọi là chủy thượng hữu mao, tác sự ngân lao (người đã có râu, làm việc chắc chắn).

Thiên tự số hai nói :

- Đối phó với một nữ nhân thông minh cơ trí, phải đặc biệt cẩn thận.

- Theo ta thấy người không có bao nhiêu râu.

Mỹ nhân áo tím liếc mắt đưa tình.

- Ta nói rồi, đừng tiếp tục dông dài!

Bỗng nhiên giọng nói và thần thái của y trở nên nghiêm túc :

- Người muốn trước tiên ném một chút đau khổ sao?

- A, người ác quá!

Mỹ nhân áo tím sắc mặt khê biến.

- Đã sớm nói cho với người, ta là một ác khách.

Thiên tự số hai nói :

- Không chừng cái ác còn ở phía sau.

- Được rồi, nói đi!

- Trong lòng sắt của các người nhốt bao nhiêu người?

- Người hỏi chuyện này làm gì?

- Nói!

Thiên tự số hai trầm giọng quát lên :

- Đừng có ngay từ đầu đã muốn nói chuyện úp mở.

- Đại khái là hơn ba mươi.

- Nói rõ một chút, rốt cuộc là ba mươi mấy?

- Thật sự ta cũng không đếm kỹ càng.

Mỹ nhân áo tím nói :

- Người cao to biết rất rõ, nhưng lại bị người đánh chết rồi.

- Được, chuyện khác ta không quản.

Thiên tự số hai nói :

- Người lập tức thả hai người ra.

- Hai người nào?

- Một người là Lạc Dương Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích, một người là chủ nhân Thư Kiếm sơn trang Tiêu Quý Tử.

- Thế nào? Hai người này với người là họ hàng thân thích à?

- Không phải.

- Lẽ nào chỉ là quen biết bình thường?

- Cũng không phải.

Thiên tự số hai nói :

- Ta với hai người này vốn không quen biết, cũng chưa gặp gỡ bao giờ.

- Chuyện này lạ nha, lẽ nào...

- Câm miệng!

Thiên tự số hai quát lớn một tiếng :

- Kẻ hèn này đã nói rồi, người rốt cuộc có thả người không?

- Chuyện này...

- Đừng chuyện này chuyện kia. Người dám nói một từ không, ta sẽ phá hủy những lồng sắt này ngay.

Thiên tự số hai nói :

- Chỉ vì những người này rỗng rần hỗn tạp, có người vốn nên bị chinh một lần, kẻ hèn này không muốn xen vào việc của người khác.

- Người cho rằng chỉ có hai người này là tốt?

- Không sai.

[1] Bồ liễu: cây liễu dương, một thứ liễu mọc ở ven nước, cành lá ẻo lả, sắp thu đã tàn, nên hay dùng để gọi về thể sức con gái và người yếu đuối.

[2] Nguyên văn: phong nguyệt vô cổ kim, lâm tuyền thực chủ tân? (gió trăng không có xưa và nay, rừng suối ai là chủ ai là khách?)

4. Chương 4: Kiếm Bạt Nỗ Trương

- Chưa hẳn đã biết rõ.

Mỹ nhân áo tím hé miệng cười :

- Ít ra hai người này cũng là phường háo sắc, phong lưu thành tính.

- Nói vậy!

- Người có thể không tin, nhưng đó lại là sự thật.

Mỹ nhân áo tím nói :

- Bọn họ tìm đến Thiên Hương cốc này chính là có ý đồ chiếm tiện nghi.

- Đã chiếm tiện nghi của người sao?

- Điều này... điều này... người ta làm sao mà nói được?

Bỗng nhiên gò má cô nàng đỏ bừng, thẹn thùng vô hạn :

- Khi hai người này đến, vừa lúc gặp phải ta, bọn họ... bọn họ liền...

- Liền thế nào?

- Liền... liền động tay động chân...

- Ừm! Ta tin.

Thiên tự số hai không ngừng cười nhạt :

- Kẻ hèn này cũng muốn động tay động chân.

Y bỗng nhiên vươn cánh tay ra, như tia chớp chụp đến.

- Người...

Mỹ nhân áo tím như một con cá trượt đi.

Trảo đã nhanh, trượt còn nhanh hơn.

Bỗng nhiên cô nàng trở tay vung lên, chỉ thấy từng điểm sáng bạc lóng lánh, ả đã phóng ra một chùm mưa châm nhỏ như lông trâu.

Châm bạc tuy nhỏ, nhưng thể tấn công lại thập phần mạnh mẽ.

Chỉ nghe từng tiếng rít xé gió vang lên, gần như có đến mấy chục mũi châm như mạn thiên hoa vũ bắn nhanh đến.

Đây là loại ám khí tuyệt đỉnh bá đạo, bất luận có kỳ độc hay không, chỗ lợi hại nhất chính là số lượng quá nhiều.

Huyệt đạo phân bố chung quanh cơ thể người, đặc biệt là chỉ cách nhau mấy bước, châm nhỏ như lông trâu dày đặc bay đến như vậy, chung quy khó tránh khỏi có vài mũi bắn trúng chỗ yếu hại.

Cho dù không phải chỗ yếu hại, công lực cũng sẽ suy giảm mạnh.

Một khi chuyển động không linh hoạt, di chuyển không bình thường, tất sẽ rơi xuống hạ phong.

Có điều Thiên tự số hai này đã dám một mình đến đây, đương nhiên không phải là nhân vật bình thường, cũng không phải chỉ có thân thủ bình thường.

Chỉ nghe y quát lớn một tiếng, y phục màu lam không gió tự chuyển động, bỗng nhiên phồng lên, ẩn ước phát ra một luồng phản lực cường đại, chấn những mũi châm lông trâu đang bắn cách người y gần một thước bay tứ tán trở lại, rơi xuống đất không một tiếng động.

- Hảo công phu!

Mỹ nhân áo tím quay đầu nhìn lại, không giấu được vẻ kinh hãi trên mặt, nhưng chỉ chợt thoáng qua rồi biến mất.

Nàng là Tổng quản, tại Thiên Hương cốc này có thể xem là nhân vật số hai, không thể lộ ra vẻ khiếp sợ.

Đương nhiên, bằng một chút công phu này còn chưa đủ để dọa nàng.

- Không có gì, chỉ là một chút tài mọn này mà thôi.

Thiên tự số hai lạnh lùng nói :

- Còn có gì lợi hại hơn không?

- Không có.

Mỹ nhân áo tím lại nhoẻn miệng cười.

- Không có?

Thiên tự số hai nói :

- Còn muốn giả vờ sao?

Bỗng nhiên y đập mạnh hai chân, lẳng không bay đến.

Thân pháp kỳ lạ, giống như đại bàng giương cánh.

Mỹ nhân áo tím kinh hãi, bỗng nhiên vòng eo xoay lại, y sam phát phối, lướt sang một bên.

Động tác nhẹ nhàng mỹ diệu, nhu nhược vô tình.

Thế nhưng ả thay hình đổi vị tuy nhanh, nhưng thiên tự số hai còn nhanh hơn, giống như đã sớm chờ tại đó, quát lớn :

- Chạy đi đâu?

Y giống như quỷ mị hóa thân, đột nhiên chặn đứng lối đi.

Nhưng lại không hề xuất thủ.

Mỹ nhân áo tím hoảng sợ cả kinh, sắc mặt biến đổi, lúc này mới hiểu được đã gặp phải một cường địch siêu cấp.

Cô ả trầm mình dừng bước, lập tức vận lưng xoay người.

Nhưng còn chưa tránh được năm bước, trước mặt lại vang lên tiếng quát lớn :

- Dừng uống phí khí lực, người trốn không thoát đâu!

Chợt nghe tiếng quát liên tục vang lên, bốn thiếu nữ áo hoa đồng loạt tấn công, trong tay mỗi người đều có một thanh mạn đao.

Đao lạnh như sương, lóe lên dưới ánh sao trời.

- Tiểu nha đầu, dám chen vào à?

Thiên tự số hai hét lớn một tiếng, vươn tay bắt được một người, nhấc cả người lẫn đao lên như xách một con gà nhỏ.

Cánh tay vung lên, ném “gà” ra bên ngoài một trượng.

Nhưng người y vẫn chưa dừng lại, tiếp tục đảo quanh mỹ nhân áo tím. Chỉ nghe “bặc bặc”, chụp một cái, ném một cái, trong chốc lát bốn thiếu nữ áo hoa không còn một người nào.

Mỹ nhân áo tím bước tới bước lui, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều là bóng người, không khỏi tâm hoảng ý loạn, dần dần thở gấp.

Bỗng nhiên nàng thi triển một thức “Hàng Nga Bôn Nguyệt”, nhảy vọt lên.

Bốn phía không lối đi, nàng chỉ có thể nghĩ đến đột phá vòng vây từ trung ương, đáng tiếc sau một trận truy đuổi, thể lực nàng đã suy kiệt.

Nhảy lên chưa đến năm thước, nàng đã bị thiên tự số hai vươn tay bắt lấy.

Năm ngón tay tựa như năm chiếc vòng thép xiết chặt cổ tay. Nàng muốn tránh đi, nhưng lại không còn cử động được một chút nào.

- Ta nói rồi.

Thiên tự số hai gằn giọng :

- Người sẽ hối hận.

- Ta... ta...

- Nói mau, người muốn chết như thế nào?

- Chết?

Mỹ nhân áo tím hoảng sợ kêu lên :

- Người... người... chẳng lẽ người muốn giết ta...

- Người không phải là nam nhân, ta sẽ không giết người.

Thiên tự số hai nói :

- Ta chỉ dùng dây thừng, trên cành cây làm một cái thòng lọng, sau đó đưa cái cổ của người vào, buộc lại thật chặt, đem người treo sống.

Y đưa tay lần mò trong người, quả nhiên lấy ra một sợi dây thừng.

- Người... người...

Mỹ nhân áo tím đầu tóc tán loạn, mặt như màu đất, đã không còn giống một mỹ nhân.

- Nữ nhân đều thích dùng loại phương pháp này tự mình chấm dứt cuộc đời.

Thiên tự số hai nói :

- Thế nào, người không thích à?

- Không không! Ta không thích, ta không thích...

- Nơi này có sông không?

- Sông?

Mỹ nhân áo tím cả kinh :

- Người hỏi sông để làm gì?

- Nếu như người không thích thắt cổ, vậy thì nhảy sông tự vận.

Thiên tự số hai nói :

- Ta dùng sợi dây thừng này, trói chặt tay chân người lại, sau đó cột thêm một tảng đá lớn, ném xuống sông...

- Không... không có... không có sông...

- Thắt cổ không chịu, sông lại không có.

Thiên tự số hai nói :

- Lẽ nào người còn không muốn chết?

- Đúng đúng đúng!

Mỹ nhân áo tím liên tục nói :

- Ta không muốn chết, ta thật sự không muốn chết, chỉ cần... chỉ cần người đồng ý tha cho ta...

- Tha cho người?

Thiên tự số hai nói :

- Tha miễn phí sao?

- Ta... ta...

- Người thế nào?

Thiên tự số hai mặc dù trong miệng nói rất ghê gớm, nhưng hình như lại không có ý độc ác bề hoa, hiển nhiên y chỉ muốn từ trong miệng mỹ nhân áo tím moi ra một câu nói.

- Người... người muốn ta làm gì?

- Hừ! Người ám đầu rồi sao? Lẽ nào người không hiểu?

- Ta... ta...

Đương nhiên hiểu rõ, cô nàng thở ra một hơi, đoạn nói :

- Tên Tiểu Mạnh Thường kia nhốt tại lồng số ba, Tiêu Quý Tử nhốt tại lồng số năm, từ bên phải đếm qua...

- Còn nữa đâu?

- Còn nữa?

Mỹ nhân áo tím hỏi :

- Còn có cái gì nữa?

- Lẽ nào người đã quên?

Thiên tự số hai trầm giọng :

- Nói mau, còn có một việc quan trọng nhất!

- Chuyện gì?

- Hừ!

Thiên tự số hai cả giận :

- Người còn muốn giả vờ hồ đồ sao?

Năm ngón tay của y đột nhiên vươn thẳng ra.

- Người đối phó với nàng ta cũng vô dụng.

Trong bóng đêm bỗng nhiên vang lên một giọng nói mềm mại ngọt ngào, khiến cho người nghe tâm lay ý động :

- Cái người cần chính là chìa khóa.

Thanh âm vang lên cách xa mấy trượng. Bóng đêm ảm đạm, cây rừng che lấp, chỉ nhìn thấy mờ mờ một cái bóng màu trắng.

Nghe khẩu khí này, rất có khả năng đây chính là chủ nhân của “Thiên Hương cốc”.

- Tốt! Rất tốt!

Thiên tự số hai nói :

- Ta đối phó với cô ta, chính là vì người.

Năm ngón tay buông lỏng, y thả mỹ nhân áo tím ra.

Những lời này vừa mới nghe, hình như có vài phần ám muội. Kỳ thật ý tứ chân chính của y chỉ đơn giản là muốn bức chủ nhân của Thiên Hương cốc lộ diện.

- Vì ta?

Bóng người màu trắng kia nở nụ cười.

- Đúng vậy.

Thiên tự số hai nói :

- Kẻ hèn này đến Thiên Hương cốc này, ít ra muốn tìm một người ngang sức ngang tài.

- Người cho rằng ta với người ngang sức ngang tài?

- Đúng vậy.

Thiên tự số hai nói :

- Tại Thiên Hương cốc này, cũng chỉ có người mới làm chủ được.

- Làm chủ cái gì?

- Đừng biết mà còn hỏi!

Thiên tự số hai nói :

- Theo ta suy đoán, không phải người chỉ vừa mới đến.

- Ủm! Người đoán rất giỏi, đoán không sai.

- Bằng không, người làm sao biết cái ta muốn chính là chìa khóa?

- Bây giờ còn muốn không?

- Người nói thử xem?

- Người chỉ muốn hai người thôi sao?

- Không sai.

Thiên tự số hai nói :

- Kẻ hèn này nguyện ý thuật lại một lần, một người là Lạc Dương Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích, một người là chủ nhân của Thư Kiếm sơn trang Tiêu Quý Tử.

- Có tên có họ, nói rất rõ ràng.

Bóng người màu trắng kia nói :

- Nhưng còn bản thân các hạ thì sao?

- Bản thân ta?

- Đúng vậy, ta đang hỏi các hạ, các hạ là ai?

- Thiên tự số hai.

- Đây là đại danh của các hạ?

- Đúng vậy.

- Không đúng, người là một con ngựa, một con ngựa ô trong võ lâm.

Bóng người màu trắng kia ung dung cười :

- Thả hai người cũng không phải là chuyện lớn gì, ta nguyện ý bán cái giao tình này, nhưng lại không thích những kẻ giả vờ ngớ ngẩn để lừa người.

- Xin chỉ giáo!

- Đại trượng phu đi không thay tên, ngồi không đổi họ.

- Không phải, không phải!

Thiên tự số hai nói :

- Tên chỉ là một ký hiệu mà thôi, không hề liên quan đến đại trượng phu.

- Ít ra ký hiệu này là giả.

- Giả?

Thiên tự số hai nói :

- Vậy cái gì mới là thật?

- Thật sự chỉ có ba chữ.

Bóng người màu trắng kia nói từng chữ bằng ngữ âm trong trẻo ngọt ngào :

- Liễu Nhị Ngốc.

Liễu Nhị Ngốc? Y quả thật là Liễu Nhị Ngốc sao?

Y mai danh ẩn tích, tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây?

- Ha ha! Nhân quang tốt lắm, quả nhiên là nhân quang sắc bén.

Thiên tự số hai cười lớn :

- Người dựa vào cái gì đoán được ta là Liễu Nhị Ngốc?

- Chuyện này rất đơn giản.

Bóng người màu trắng kia nói :

- Võ lâm hiện nay chỉ có lá gan của ngươi là lớn nhất.

- Vì sao?

- Nghé mới sinh thì không sợ hổ.

- Hổ? Hổ ở nơi nào?

Thiên tự số hai cười nói :

- Cho dù ta là nghé con mới sinh, lẽ nào ngươi cũng xem như là một con hổ?

Y đưa tay tháo tấm vải đen che mặt xuống, quả nhiên là Liễu Nhị Ngốc.

Bộ y phục màu lam, vẻ mặt không hề thay đổi, vẫn là bộ dáng trước đây.

Mặc dù y hôm nay đã danh chấn võ lâm, trên giang hồ được xưng là Kim Lăng đại hiệp, nhưng vẫn có bản sắc thư sinh như cũ, chẳng tăng thêm một phần uy phong nào.

- Không sai.

Bóng người màu trắng kia nói :

- Có người gọi ta là thư lão hổ, cũng có người gọi là yên chi hổ. [1]

- Vậy ngươi rốt cuộc là hổ gì?

- Ngươi nhìn thử xem!

- Ta nhìn không rõ lắm.

- Được, ta để cho ngươi nhìn kỹ lưỡng.

Rốt cuộc bóng trắng kia cũng di động thân thể, chậm rãi bước tới.

Đêm nay không trăng, nhưng lại có ánh sao.

Sông ngân rực rỡ, cộng thêm bầu trời đầy sao, dựa vào thị lực nhạy bén của Liễu Nhị Ngốc, từ lâu đã nhìn ra bên ngoài mây trắng là một mỹ nhân dung nhan tuyệt thế.

Y phục trắng như tuyết, mái tóc như mây, gương mặt phấn hồng, rạng rỡ như ánh bình minh, đôi mắt nàng sáng ngời trong vắt, thâm thúy như hải dương, long lanh mong mỏi, giống như một ngôi sao lấp lánh trong bầu trời đêm.

Phát ra chính là ánh sáng, tỏa ra chính là hơi nóng. Nữ nhân như vậy, bất cứ ai nhìn thấy đều không khỏi tim đập thành thịch.

Liễu Nhị Ngốc lại không hề động tâm.

Bởi vì y là một tên một sách, là một khúc gỗ, không phải phong lưu thư sinh, đương nhiên không biết phong tình.

- Hồ gì người cũng không giống.

Y nói.

- Không giống?

- Chỉ như một con mèo.

Mèo? Y sao lại nghĩ đến mèo? Có phải hình dáng của mèo rất ôn thuận, rất mềm mại, tư thái ưu mỹ, động tác linh hoạt hay không?

Nhưng mèo có vuốt sắc, thậm chí ẩn tàng sát cơ.

- Hay, người ví dụ rất hay!

Mỹ nhân áo trắng cười nói :

- Liễu Nhị Ngốc, người chẳng những không ngốc, thậm chí còn là người thông minh hạng nhất.

- Quá khen rồi!

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Có điều ta phải nhắc nhở người, đừng xem ta là chuột.

Những lời này càng buồn cười hơn.

Mỹ nhân áo trắng cười khúc khích.

- Quên đi! Nào có loại chuột lợi hại như vậy, vừa đến Thiên Hương cốc đã đem mấy tiểu nha đầu thủ hạ của ta đánh cho tơi bời hoa lá.

- Tiểu nha đầu?

- Nữ hài tử chưa đến hai mươi tuổi, đương nhiên là tiểu nha đầu.

- Nói cũng đúng.

Liễu Nhị Ngốc xoay chuyển ánh mắt :

- Cho dù là một đại nha đầu hơn hai mươi, Liễu mỗ cũng không quan tâm.

- Người đang chỉ tên khiêu chiến sao?

- Tùy người muốn nghĩ thế nào cũng được!

- Liễu Nhị Ngốc! Nghe nói người tại Bạch Ngọc lâu bên sông Tần Hoài náo động một trận, một đêm thành danh, hôm nay lại đến Thiên Hương cốc này hoành hành bá đạo.

Mỹ nhân áo trắng đáp lễ :

- Ta cũng muốn nhắc nhở người.

- Được, nói đi!

- Loại nhân vật như Tề Thiên Bằng của Bạch Lộ châu đầy rẫy trên giang hồ, trong đám lồng sắt phía trước kia cũng có thể chọn ra vài người.

- Ý người là giết chết Tề Thiên Bằng cũng không phải là chuyện hi hữu gì?

- Tùy người muốn nghĩ thế nào cũng được!

Mặc dù nàng học theo cách nói của Liễu Nhị Ngốc, ăn miếng trả miếng, nhưng thần thái lại không nghiêm trang, hơn nữa khóe miệng còn mỉm cười, đảo qua một ánh mắt mê người.

Ánh mắt long lanh, hàm chứa thần thái trêu ghẹo, quả thật làm say lòng người như rượu.

Liễu Nhị Ngốc lại làm như không thấy.

Y không phải ý chí sắt đá, cũng không phải quân tử có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nhưng y hiểu rõ, đi đến Thiên Hương cốc này nhất định phải vượt qua khảo nghiệm.

Rất nhiều người ở trong lồng sắt, không phải là võ công kém cỏi, đa số đều vì không khống chế được tâm tình nên mới thất thủ.

Lỗ tai sinh ra đã thích nghe tiếng ca lả lướt, tiếng cười ôn nhu; con mắt từ nhỏ đã thích nhìn gương mặt phấn hồng, đôi môi nhỏ nhắn y như anh đào.

Đương nhiên Liễu Nhị Ngốc cũng không ngoại lệ.

Nhưng y so với người khác kìm nén tốt hơn, còn có thể giả vờ ngu ngốc.

- Không sai. Trong những lồng sắt này quả thật có thể chọn ra những nhân vật như Tề Thiên Bằng, nhưng bọn họ...

- Bọn họ thế nào?

- Ta nhìn không ra người có thể dựa vào võ công đánh bại bọn họ.

- Người đương nhiên nhìn không ra.

Mỹ nhân áo trắng đáp :

- Giống như đêm đó trên Bạch Ngọc lâu tại Kim Lăng, ai có thể nhìn ra được Liễu Nhị Ngốc người?

- Miệng lưỡi thật là lợi hại.

- Người cũng quá coi thường người khác rồi.

Mỹ nhân áo trắng nói :

- Người nghĩ ta dựa vào cái gì?

- Ta không cần nghĩ.

- Không cần nghĩ?

- Ta chỉ muốn thử một lần.

- Thử một lần?

Mỹ nhân áo trắng cười nói :

- Cần gì phải thử, người không phải nói chúng ta ngang sức ngang tài sao?

- Không thử cũng được, vậy hãy lập tức thả người.

- Thả người là chuyện rất dễ dàng. Ta nói rồi, ta nguyện ý bán cho người cái giao tình này.

Mỹ nhân áo trắng thần nhiên cười :

- Người cũng quá nóng nảy rồi.

- Ta nóng nẩy?
- Liễu Nhị Ngốc! Lẽ nào người quang lâm sơn cốc, ta dùng thân phận chủ nhân thành tâm thành ý xem người như khách nhân...
- Chẳng lẽ người thật sự muốn bày rượu đón khách?
- Chuyện này tùy người nghĩ như thế nào, nói là thiết yến tẩy trần cũng được, nói là bôi tửu ngôn hoan (chén rượu lời vui) cũng tốt.
- Mỹ nhân áo trắng nói :
- Dù sao quý khách đến nhà, đó là việc đương nhiên.
- Thịnh ý này xin tâm lĩnh.
- Người... vì sao?
- Ha ha! Kẻ hèn này cảm thấy có chút được sủng ái mà lo sợ. Từ trước đến giờ vốn không quen biết, vì sao người lại xem trọng ta như vậy?
- Liễu Nhị Ngốc bỗng nhiên cười lớn :
- Tiệc này không tốt! Bạch Phượng Tử, đừng đánh trống lảng.
- Bạch Phượng Tử? Vị mỹ nhân áo trắng này là Bạch Phượng Tử?
- Nếu như hần đã gọi được tên của đối phương, tất nhiên hần đã biết rất rõ, đã sớm thăm dò được nội tình của đối phương.
- Mỹ nhân áo trắng khẽ giật mình.
- Liễu Nhị Ngốc, người quả nhiên thần thông không nhỏ!
- Nàng hiển nhiên có chút kinh ngạc :
- Làm sao người dò ra được ta là Bạch Phượng Tử?
- Chuyện này không quan trọng.
- Ta cảm thấy rất kỳ quái. Trên giang hồ ta vốn không có danh tiếng lớn lao gì, người biết Bạch Phượng Tử cũng không nhiều lắm.
- Chuyện xấu đã làm cũng không ít.
- Người đừng nói bậy! Ta đã làm chuyện xấu gì?
- Không nói trước đây, hiện tại trước mắt người đang làm mưa làm gió.
- Liễu Nhị Ngốc nói :
- Người còn có một danh hiệu khác?
- Danh hiệu?
- Phượng Lật Tử.
- Ồ! Thì ra là người sợ độc.
- Bạch Phượng Tử bật cười :
- Xem ra người cũng không phải là người có lá gan lớn nhất.
- Không sai.
- Liễu Nhị Ngốc thản nhiên thừa nhận :
- Ta quả thật không phải người có lá gan lớn nhất, chỉ là một người khó chọc khó dây vào.
- Thế nào khó chọc?

- Ít ra phép khích tướng của người đối với ta không dùng được.

- Đúng vậy, ta đã dùng phép khích tướng, nhưng phép khích tướng này của ta cũng không có ác ý.

Bạch Phượng Tử bỗng nhiên thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hỏi :

- Có phải từ trước đến giờ người đều không tin tưởng nữ nhân?

Tiếng thở dài này của nàng hình như không có lý do, mà câu hỏi này càng khiến cho kẻ khác khó lường.

Thậm chí, Liễu Nhị Ngốc cảm thấy câu hỏi này rất nhảm chán.

Tương tri giữa người, quý tại tri tâm, nam nhân cùng nữ nhân có gì khác nhau? Từ trước đến giờ hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề này, đương nhiên cũng trả lời không được.

- Nhưng ta biết...

Bạch Phượng Tử chăm chú nhìn y :

- Ít ra người cũng còn tin tưởng một nữ nhân.

- Ai?

Hắn không thể không hỏi.

- Trầm Tiểu Diệp.

Chuyện này lại là hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, nàng lại nhắc tới Trầm Tiểu Diệp, lẽ nào nàng quen biết Trầm Tiểu Diệp?

Sau khi xảy ra sự tình Bạch Ngọc lâu, vị thanh lâu danh kỹ bên sông Tần Hoài đã lặng lẽ ẩn cư, hôm nay không rõ tung tích.

Liễu Nhị Ngốc khê giật mình, mở to hai mắt.

Xem ra hắn cũng không biết nơi hạ lạc của Trầm Tiểu Diệp, có lẽ thật sự bên sông Tần Hoài chỉ là bèo nước gặp nhau, cũng không thâm giao.

Nhưng vì sao hắn lại tin tưởng một nữ nhân bèo nước gặp nhau?

- Người rất nhớ nàng ta phải không?

Ánh mắt Bạch Phượng Tử sắc bén, giống như hải dương sâu không thể lường.

- Ta...

Liễu Nhị Ngốc không biết trong hồ lô của nàng có chứa thuốc gì.

- Chuyện này cũng khó trách.

Bạch Phượng Tử lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng :

- Trầm Tiểu Diệp rất được lòng người, còn ta lại là một Phượng Lật Tử.

Nàng lại có loại cảm xúc này, chẳng lẽ đã từng thất ý trên tình trường?

- Bạch Phượng Tử, đừng dây dưa!

Bỗng nhiên Liễu Nhị Ngốc sầm mặt, hắn lạnh lùng thốt :

- Chốt lại một câu, rốt cuộc người có thả người hay không?

Hắn đột nhiên cảnh giác, không muốn để Bạch Phượng Tử tiếp tục nói chuyện dông dài, khỏi đi vào ngõ cụt. [2]

Đương nhiên, hắn rất muốn biết tình hình gần đây của Trầm Tiểu Diệp.

Nhưng hắn cũng hiểu rất rõ, một khi liên quan đến cảm tình, con người sẽ trở nên rất yếu đuối, dẫn đến rất nhiều điều phiến não.

Đương nhiên hắn không muốn biến thành người như vậy.

- Ôi! Liễu Nhị Ngốc, tính tình của ngươi thật nóng nảy.

Bạch Phượng Tử than :

- Sao lại hở một tý là trở mặt?

- Trước giờ ta luôn như vậy.

- Hôm nay đã không giống rồi.

Bạch Phượng Tử nói :

- Hôm nay ngươi đã là Kim Lăng đại hiệp, nhân vật đại danh鼎鼎, trên giang hồ có quyền có thế, uy phong vạn trượng, đương nhiên đã không giống trước kia, cho nên...

- Được rồi, ngươi đã nói xong chưa?

- Vẫn chưa.

Bạch Phượng Tử thản nhiên cười :

- Có câu là nghe tiếng không bằng gặp mặt, có phải ngươi đã nhìn ra ta thật sự rất độc hay không?

- Chuyện này lại nhìn không ra.

Hắn đích xác nhìn không ra. Mỹ nhân áo trắng trước mắt này không những dung mạo tú lệ, mà mỗi ánh mắt nụ cười đều tỏ ra dịu dàng động lòng người, giọng nói ngọt ngào, ánh mắt nhu hòa, đầy vẻ thâm tình.

- Ngươi còn tin ta là Phượng Lật Tử sao?

- Ta tin.

- Cái gì?

Bạch Phượng Tử khẽ giật mình :

- Liễu Nhị Ngốc, ngươi lẽ nào chỉ tin tưởng lỗ tai của mình, không tin vào hai mắt của mình sao?

- Ta đương nhiên tin tưởng hai mắt của mình.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Bởi vì ta đã thấy được rõ ràng rằng những người bị nhốt trong lồng này. Chuyện này còn rõ ràng so với bất cứ thứ gì khác, con mắt của ta sáng như tuyết, lỗ tai cũng không có vấn đề gì.

- Thì ra là thế.

- Lẽ nào như vậy còn chưa đủ?

- Cho nên ngươi mới không dám tiếp nhận lời mời của ta.

Bạch Phượng Tử nói :

- Sợ trong rượu có độc sao?

- Đây là chính ngươi nói.

- Ngươi thì sao?

- Ta lại không nghĩ đến những điều này.

- Ngươi nghĩ đến cái gì?

- Ta chẳng nghĩ đến gì cả, chỉ muốn tìm nén tính tình, xem thử ngươi rốt cuộc muốn đỡ trò gì.

Bỗng nhiên Liễu Nhị Ngốc đảo mắt :

- Tuy nhiên, nếu như ngươi vẫn cứ tiếp tục dây dưa, ta không đủ nhẫn nại đâu!

- Người muốn thế nào?
- Ta muốn bảo người im miệng.
- Vì sao?
- Bởi vì chuyên tâm.

Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói :

- Đem cơ trí dùng trên miệng, không bằng dùng trên tay chân.
- Người muốn động thủ?
- Đúng, động khẩu không bằng động thủ.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Có lẽ chỉ có con đường này là gọn gàng nhất.
- Người thật sự nghĩ như vậy?
- Thật sự.

Liễu Nhị Ngốc đáp rất kiên quyết. Y phục màu lam chớp động, bóng người hoa lên, hắn đã xuất thủ.

Đây thật sự là con đường gọn gàng dứt khoát.

Mặc cho người mồm mép ra sao, trên giang hồ vẫn coi trọng tay chân linh hoạt, công phu trên mũi đao lưỡi kiếm.

Liễu Nhị Ngốc không có đao kiếm, chỉ có một thanh chủy thủ nhỏ.

Nhưng lúc này ngay cả thanh chủy thủ hắn cũng không dùng đến, bởi vì hắn không muốn giết người, nhất là không muốn giết chết một nữ nhân. Hắn chỉ muốn bắt nàng ta chịu khổ một chút, bức nàng ta thả Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử.

Đương nhiên, đây là chuyện rất tốn công.

Nhưng hắn tình nguyện phí sức thêm một chút.

Chỉ thấy thân hình hắn nghiêng qua, động như gió thổi, cánh tay phải vươn ra, chụp thẳng về hướng uyển mạch của Bạch Phượng Tử.

- Ôi, làm gì vậy chứ?

Bạch Phượng Tử lại cười khúc khích :

- Thì ra người cũng không thành thật, muốn nắm tay của ta.

Vòng eo nhỏ nhắn khẽ vặn, thân hình nàng vô cùng linh hoạt trượt ra năm bước.

Một trảo thất bại nhưng Liễu Nhị Ngốc cũng không thèm để ý, bởi vì hắn chỉ muốn trước tiên thăm dò hư thực của đối phương. Hắn biết rõ đương nhiên nữ nhân được xưng là cay độc này không chỉ độc ngoài miệng.

Vậy mà Bạch Phượng Tử lại không hoàn thủ.

Nàng không hoàn thủ, cũng không biểu thị là nàng nhượng bộ, chấp nhận yêu cầu của Liễu Nhị Ngốc thả Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử.

Thậm chí ngay từ đầu nàng đã không có dự định này.

- Liễu Nhị Ngốc, đừng cho là ta sợ người.

Nàng cười cười nói :

- Nếu như thật sự trở mặt...

- Thế nào?

- Ta nghĩ người hần là hiểu.

Bạch Phượng Tử dùng một loại ngữ khí bóng gió nói :

- Đừng nghĩ Thiên Hương cóc là Bạch Ngọc lâu!

Lời nói rõ ràng rất kiên quyết, nhưng trên mặt vẫn đang tràn ngập ý cười.

Một mỹ nhân yếu điệu, nhẵn mặt nhịu mày thì rất khó coi, nàng không muốn phá hư hình tượng mỹ lệ của mình.

Nhưng điều này sao có thể dọa được Liễu Nhị Ngốc.

Hần bất kể nơi này là Thiên Hương cóc hay là Bạch Ngọc lâu, cũng không nói là hiểu hay không hiểu, chỉ dùng hành động để trả lời, bước chân bỗng nhiên trượt qua, cả thân thể xoay tròn.

Càng xoay càng nhanh, một người đã biến thành hai người, hai người biến thành trăm ngàn người, di chuyển vòng quanh Bạch Phượng Tử.

Bỗng nhiên một tiếng động nhỏ vang lên, chỉ phong phá không mà ra.

Bạch Phượng Tử kinh hãi, nhất thời sắc mặt đại biến, ý cười nồng đậm rốt cuộc cũng biến mất tăm.

Hoa không mãi đẹp, trăng không mãi tròn, nhân sinh chung quy cũng khó bảo toàn nụ cười vĩnh cửu.

Trong lúc vội vã, hai vai nàng nhoáng lên, khó khăn lắm mới tránh thoát một luồng chỉ phong mạnh mẽ, “vù vù vù”, chỉ phong ào ạt không ngừng lập tức lại đan xen mà đến.

Chiêu này thật sự thần kỳ, mặc dù bốn phía bóng người tán loạn, y phục phát phới, xoay vòng như một bánh xe, nhưng Liễu Nhị Ngốc thực tế chỉ có một, làm sao có thể ở những góc độ khác nhau phát chỉ sinh ra gió?

Lẽ nào hần thật sự có thần thông như Tôn Ngộ Không, nhỏ một dùm lông liền có thể hóa thân thành ngàn vạn?

Chuyện này đương nhiên không phải.

Chỉ là thân pháp của hần quá nhanh, kinh công tạo nghệ đã đạt đến đỉnh cao, thay hình đổi vị đã đến cảnh giới thần tốc kinh người.

Ám chỉ và cảnh cáo của Bạch Phượng Tử đã khiến cho hần phải lộ tay nghề.

Nhưng cũng lưu lại một tay.

Mặc dù chỉ phong đan xen, mạnh mẽ có lực, đủ để cắt vàng xuyên đá, nhưng hần xuất thủ lại rất có chừng mực, tịnh không đánh vào nơi yếu hại của đối phương.

Vì vậy bao giờ Bạch Phượng Tử cũng có thể tránh thoát được trong đường tơ kẽ tóc.

Tuy là như vậy nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, nàng né đông tránh tây, kinh hoàng thất thố, dưới chỉ phong vù vù không dứt bên tai, đã mệt đến mồ hôi nhễ nhại.

Đột nhiên, tiếng rít phá không, một luồng sáng lạnh bay vụt đến.

Bạch Phượng Tử hoảng sợ cúi đầu, nhất thời cảm thấy trên đầu mát lạnh, búi tóc tán loạn, còn rơi xuống vài sợi tóc.

- Liễu Nhị Ngốc, dừng tay... dừng tay...

Nàng kêu lên sợ hãi.

Hàn quang là thanh chủy thủ bảy tấc. Thanh chủy thủ này từ mé phải bay đến, lướt qua khoảng không, Liễu Nhị Ngốc chỉ trong nháy mắt lượn nửa vòng tròn, bóng người dừng lại ở mé trái, vươn tay tiếp lấy.

Chiêu thức này càng mỹ lệ, càng thần kỳ, gần như không thể tin được, có thể xưng là giang hồ nhất tuyệt.

- Dừng tay, sau đó thì sao?

Hắn hỏi Bạch Phượng Tử.

- Đầu của ta choáng váng rồi.

Bạch Phượng Tử định thần lại, sửa lại mái tóc rối bời, hai hàng lông mày nhú chặt, lại hỏi một đàng trả lời một nẻo, vô hạn ủy khuất nói :

- Liễu Nhị Ngốc, người thật là tàn nhẫn!

Khi khê cấu giận, nàng lại có một phong vận khác.

Mặc dù được xưng là Phượng Lật Tử, nhưng nàng là nữ nhân, chưa quên đi một loại bản lĩnh khác của nữ nhân, giờ khắc này dĩ nhiên lại làm ra vẻ nũng nịu.

- Tàn nhẫn?

- Người nhìn xem, cắt đứt bao nhiêu là tóc!

- Tóc thì tính là gì, so ra vẫn kém hơn một cái đầu.

Liễu Nhị Ngốc liếc nhìn một cái, cười lạnh nói :

- Tóc đứt có thể mọc lại, người chỉ cần cẩn thận đứng để đứt mất cái đầu xinh đẹp kia là được.

- Đầu xinh đẹp?

Bạch Phượng Tử hai mắt sáng ngời, kinh hãi nói :

- Người cũng cảm thấy rất đẹp sao?

- Đáng tiếc trong đầu lại không hề đẹp.

- Trong đầu? Đây là có nghĩa gì?

- Nếu như người thật sự nghe không hiểu, vậy thì không cần hỏi lại.

Liễu Nhị Ngốc nhướn mày, thần sắc có vẻ mười phần lạnh lùng nghiêm nghị.

Quả nhiên Bạch Phượng Tử không hỏi tiếp.

Nhưng tuyệt không phải nàng không hiểu, chỉ là không muốn nghiên cứu những thứ trong đầu, trong đầu chứa cái gì đều là thuộc về bí ẩn cá nhân.

- Liễu Nhị Ngốc, thân thủ của người quả nhiên bất phàm!

Nàng thay đổi trọng tâm câu chuyện.

- Đâu có.

- So với dự đoán lúc trước của ta thì còn giỏi hơn rất nhiều.

Bạch Phượng Tử xoay chuyển con người :

- Ta gần như bại trong tay người rồi.

- Gần như? Lẽ nào người không bại?

- Không không! Là ta gần như chết ở trong tay người.

Bạch Phượng Tử lại cười :

- Chuyện này không nói sai chứ?

- Ta cũng không muốn độc ác bẻ hoa.

- Ta thấy được.

Bạch Phượng Tử nói :

- Người là nam tử hán, chỉ bất quá muốn trước mặt nữ nhân ra vẻ ta đây, biểu hiện tư thái anh hùng mà thôi.

Nàng đang cười, nhưng trong nụ cười lại có dao.

- Hừ! Người đại khái còn chưa chịu khổ đủ.

- Thế nào? Chẳng lẽ lại muốn động thủ?

Nụ cười của nàng biến thành cười nhạt :

- Lúc này nên đến phiên ta rồi.

Nàng chiếm được tiên cơ, bỗng nhiên thân hình nhoáng lên.

Phóng lên nhanh, xuất thủ còn nhanh hơn.

Phóng lên, xuất thủ, hành động như nước chảy mây trôi.

Chỉ thấy cổ tay trắng ngần giương lên, ánh đen liền chớp lóe, “bách bách”, mạnh mẽ phóng ra ba mũi ám khí.

Đây là ba mũi ám tiễn, thế tới mạnh vô cùng.

Một nữ nhân có vẻ yếu đuối mong manh lại sử dụng loại ám khí bá đạo này, lực cổ tay hùng hậu càng khiến cho người ta khó có thể tin.

Mặc dù cảnh giác cực cao, luôn luôn lưu ý đề phòng, nhưng Liễu Nhị Ngốc lại không ngờ ả ta xuất thủ nhanh như vậy, nhất là khi khoảng cách mặt đối mặt chỉ có năm bảy bước, lại vẫn phóng ra ba mũi ám tiễn.

Phượng Lật Tử không phải hư danh, quả nhiên là đủ độc.

Ba mũi ám tiễn, mặc dù chỉ là ám khí bình thường, không có gì gọi là tinh xảo, nhưng tàn nhẫn chính là trong gang tấc lại chính xác mười phần, thế bắn vừa mạnh vừa độc, nhoáng lên đã đến, khiến cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Liễu Nhị Ngốc ngẩn ra, gần như không có thời gian suy nghĩ.

Tránh không xong, né không khỏi, hơn nữa hấn cũng chỉ có hai tay, cho dù dùng cả hai tay cũng khó tránh khỏi bị một tiễn đâm thủng ngực.

Trong lúc vội vã, thân hình hấn ngã ra, đột nhiên ngã về phía sau, dùng công phu “Thiết Bản Kiềm”, hai chân vững vàng đóng chặt, lưng gần như kề sát mặt đất. “Vút vút”, ba mũi ám tiễn trượt qua trên ngực.

Thân thể hấn lật lại, đột nhiên nhảy vọt lên.

Hấn trợn mắt nhìn lại, trước mắt Bạch Phượng Tử đã biến mất, ngay cả mỹ nhân áo tím và mấy thiếu nữ áo hoa kia cũng không thấy một người nào.

Hiển nhiên trong khoảnh khắc vừa rồi, bọn họ đều đã lẩn vào trong rừng sâu.

Xem ra ba mũi ám tiễn này chỉ nhằm thoát thân, ngăn cản Liễu Nhị Ngốc trong chốc lát để tranh thủ thời gian.

Nếu như có thể một kích trúng đích, đương nhiên là càng tốt.

Nhưng hiển nhiên Bạch Phượng Tử không nắm chắc chuyện này, cho nên ả một mặt xuất thủ, một mặt thoát thân, trước tiên chỉ cầu tự bảo vệ mình.

[1] “thư” có nghĩa là con mái, “yên chi” có nghĩa là phần son, hai từ này đều dùng để chỉ nữ nhân.

[2] Nguyên văn: đi vào sừng trâu. Dùng để chỉ những vấn đề không có cách giải quyết hoặc là không đáng để giải quyết.

5. Chương 5: Dương Đông Kích Tây

Bằng không, ả sẽ không trốn nhanh được như vậy.

Mặc dù bầu trời đầy sao nhưng ánh sáng vẫn không rõ. Thấy cây rừng dày đặc, Liễu Nhị Ngốc cũng không dám tùy tiện xông vào truy đuổi.

Bỗng nhiên trong lòng khẽ động, hắn liền xoay người đi về đám cũi sắt.

Hắn yên lặng đếm, có mười chín chiếc cũi sắt, từng cây song sắt to như cánh tay trẻ con, tất cả đều được đúc bằng sắt ròng.

Hiển nhiên là bọn chúng đã hao phí rất nhiều tâm huyết bày mưu định kế.

Xem ra cho dù có thần công khai bi toái thạch (mở bia phá đá) cũng không dễ dàng chặt đứt những song sắt này.

Nếu cũi sắt được dùng để giam người, đương nhiên phải có thể mở được.

Nhất định phải có khóa ngầm.

Nếu đã có khóa thì chắc chắn phải có chìa khóa, người bảo quản chìa khóa đương nhiên không phải là người bình thường, có thể chính là Bạch Phượng Tử.

Cũi sắt không lớn, nhiều lắm chỉ có thể nhốt hai ba người, lúc này phần lớn cũi sắt chỉ nhốt một người.

Liễu Nhị Ngốc bước đến gần, lần lượt nhìn vào từng cái. Có người đã say sưa đi vào giấc mộng, tiếng ngáy mãnh liệt, có người tay bám vào song sắt, trừng cặp mắt như chuông đồng.

Mặc dù nhìn thấy Liễu Nhị Ngốc đến gần, nhưng lại không ai mở miệng bắt chuyện.

Hiển nhiên, trong số những người này có người là hảo hán cứng cỏi, không muốn mở miệng cầu xin, có người lại biết rõ là không có hi vọng.

Hơn nữa không ai quen biết Liễu Nhị Ngốc.

Phàm là người trong giang hồ, trời sinh vốn có tính cảnh giác, nhất là đối với một người xa lạ, càng phải thận trọng hơn.

Thậm chí ngay cả Tổng trại chủ tây nam ba mươi sáu trại thường xuyên mắng chửi kia, lúc này cũng yên lặng không lên tiếng.

Liễu Nhị Ngốc không quen biết người này, cũng không biết y bị nhốt tại cũi sắt nào.

Hắn đã nghe mỹ nhân áo tím nói Tiểu Mạnh Thường bị nhốt tại cũi số năm, Tiêu Quý Tử bị nhốt tại cũi số bảy, từ bên phải đếm qua.

Liễu Nhị Ngốc chưa từng gặp gỡ hai người này, cũng không biết là thật hay giả.

Hắn đi đến gần cũi số năm, cách song sắt nhẹ giọng hỏi :

- Tôn giá có phải là Lạc Dương Long huynh?

Người nọ nằm co tại một góc cũi sắt, bất động không lên tiếng.

Đợi một hồi, Liễu Nhị Ngốc lại nói :

- Tại hạ là Kim Lăng Liễu Nhị Ngốc. Xin hỏi tôn giá có phải là Lạc Dương Long Hoài Bích?

Người nọ hình như hơi nhúc nhích, ngáp một cái.

Thân thể vừa chuyển, y lại ngủ tiếp.

- Long huynh, Long huynh...

Liễu Nhị Ngốc gõ vào song sắt, cao giọng gọi to :

- Tại hạ có chuyện...

Người nọ xoay người lại, bỗng nhiên tỉnh ngủ, trong cũi sắt u ám lóe lên một ánh mắt sáng ngời.

- Người... người là ai?

- Tại hạ là Liễu Nhị Ngốc.

- Liễu Nhị Ngốc?

Người nọ ồ một tiếng, hào hứng kêu to :

- Chẳng lẽ là Kim Lăng Liễu đại hiệp?

Quả nhiên đã thành đại danh nhân, hơn nữa còn truyền bá nhanh như vậy, chỉ mấy tháng không gặp, không ngờ hắn đã đương danh thiên hạ, không người nào không biết.

- Không dám, không dám, tại hạ chỉ là nhân sĩ Kim Lăng mà thôi!

Liễu Nhị Ngốc khiêm tốn nói :

- Tôn giá chính là Tiểu Mạnh Thường...

Hắn còn chưa dứt lời, người nọ đã đến gần song sắt. Dưới ánh sao yếu ớt, ánh mắt của hắn lướt qua không khỏi giật mình.

Hắn nhìn thấy một hán tử trung niên, vẻ mặt dữ tợn, hai con mắt ốc nhồi lóe hung quang.

Người này lẽ nào chính là Lạc Dương Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích?

Mặc dù hắn chưa từng gặp mặt Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích, nhưng Long Hoài Bích trong tưởng tượng của hắn không có hình dáng như thế này.

Hắn đã nghe qua rất nhiều lời đồn về Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích, là một người tao nhã lễ độ, trọng nghĩa hiếu khách, thích kết giao bằng hữu, là một vị hiệp nghĩa danh lừng Trung Châu. Mặc dù nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo, nhưng tính cách bên trong cũng phải phần nào biểu hiện ra bên ngoài, trong bụng có thi thư, Tiểu Mạnh Thường dù sao cũng phải giống như một tiểu mạnh thường.

Một hán tử giống hung thần ác sát như vậy, làm sao lại là Tiểu Mạnh Thường?

Liễu Nhị Ngốc ngẩn ra một chút, đã phát giác có chuyện. Hắn định lách mình thối lui nhưng đã quá muộn.

Hán tử cười há há, hai tay từ trong song sắt chộp ra.

Đó là hai cánh tay thô ráp đầy lông, trong nháy mắt đã chế ngự uyển mạch trái lẫn phải của Liễu Nhị Ngốc.

Mười ngón tay xiết chặt như một chiếc gông sắt.

Biến hóa xảy đến quá đột ngột, chuyện không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Đúng là lật thuyền trong mương, Liễu Nhị Ngốc cũng không xem là ngốc lại đi làm một chuyện ngốc nghếch buồn cười.

Hắn không nên tin vào lời nói của mỹ nhân áo tím, lại càng không nên đến gần song sắt.

Hắn giật mình hoảng sợ, kêu lớn :

- Người... người là ai?

Hắn muốn tránh đi, nhưng kinh lực đã hoàn toàn biến mất.

Uyển mạch của hắn giống như đốt xương thứ bảy [1] của rắn, một khi đã bị người chế trụ, muốn hóa giải là một chuyện vô cùng khó khăn.

- Đừng hỏi nữa! Hắn chính là thủ hạ của ta.

Phía sau vang lên tiếng sần sật, chính là Bạch Phượng Tử đi rồi lại trở về.

Đương nhiên, đây cũng là diệu kế do ả an bài.

Ả cười khúc khích, đưa một ngón tay điểm vào huyết đạo trên thắt lưng của Liễu Nhị Ngốc.

* * * * *

Thiên Hương cốc còn chưa xây xong Vũ Hoa cung, nhưng lại có rất nhiều phòng ốc.

Trong phòng khuê thơm ngát, hơi ẩm dào dạt, ánh nến bập bùng, có hương thơm thoang thoảng, tràn ngập tình cảnh lãng mạn.

Liễu Nhị Ngốc không say, nhưng cũng đã xụi lơ như đồng bần.

Hắn nằm trên một chiếc ghế dựa lót gấm, bốn phía đầy những tua nhỏ, vạn phần không muốn hưởng thụ nụ cười ấm áp say đắm lòng người.

- Liễu Nhị Ngốc, chàng thật sự có hơi ngốc.

Bạch Phượng Tử đã thay một bộ y phục bằng lụa mỏng như cánh ve, da như tuyết trắng, xuân ý hiện trên mi, cười khanh khách nói :

- Đối địch với thiếp làm gì?

Liễu Nhị Ngốc không đáp, chỉ chăm chăm nhìn vào trần nhà.

- Ồ, thế nào?

Bạch Phượng Tử nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay Liễu Nhị Ngốc :

- Chàng còn đang tức giận phải không?

Liễu Nhị Ngốc vẫn không đáp.

- Chàng cũng không hề thua mà!

Bạch Phượng Tử càng lúc càng ôn nhu, tựa như một thê tử quan tâm đến trượng phu đi xa đột nhiên trở về nhà, cực kỳ ôn tồn :

- Điều là do thiếp không tốt.

- Người không tốt?

- Chàng đương nhiên biết, nữ nhân chung quy vẫn là nữ nhân.

Bạch Phượng Tử cười nói :

- Có đôi khi không khỏi có chút hẹp hòi.

- Cái gì hẹp hòi?

- Chính là thi triển một chút kế mọn.

- Hừ, bây giờ ta mới biết được...

- Biết cái gì?

- Người thật sự là một nữ nhân rất lợi hại.

- Đừng giận dữ như vậy chứ!

Bạch Phượng Tử nói :

- Thiếp đâu có lợi hại. Đây chỉ là tình thế bất đắc dĩ, chàng ngàn vạn lần đừng trách...

- Người nói đi, rốt cuộc muốn làm gì ta?

- Thiếp có thể làm gì chàng chứ?

Bạch Phượng Tử yếu ớt than thở :

- Người khác gọi thiếp là Phượng Lật Tử, nhưng thật ra thiếp lại là một nữ nhân một lòng một dạ.
- Một lòng một dạ? Lời này phải hiểu thế nào?
- Nữ nhân luôn luôn hi vọng có một người tri tâm hợp ý, cả đời nương tựa lẫn nhau, như hình với bóng.

Bạch Phượng Tử thoáng nhìn qua hắn, gò má đỏ ửng, cố ý ngượng nghịu một chút :

- Mạc cô phụ hoa nguyệt lương tiêu... (đừng phụ lòng trong đêm hoa nguyệt)
- Ta nghe không hiểu.

Liễu Nhị Ngốc nói.

- Nghe không hiểu?

Bạch Phượng Tử nhìn hắn chăm chú :

- Chàng thật sự nghe không hiểu?
- Ta rất ngốc.
- Lại nữa rồi.

Bạch Phượng Tử cười khanh khách :

- Trò này đã xưa quá rồi.
- Người...
- Loại chuyện này người ngốc đến mấy cũng hiểu.

Bạch Phượng Tử mỉa mai như tơ :

- Ngay cả loài heo ngốc nhất cũng biết làm sao để có thể sinh hạ một chú heo con.

Ví dụ này mặc dù bất nhã, cũng rất âm hiểm, cực kỳ đặc sắc.

Nếu như Liễu Nhị Ngốc vẫn không chịu hiểu, chẳng lẽ so với heo hắn cũng không bằng? Chẳng lẽ không phải ngay cả heo cũng sẽ cười đến rụng răng?

Hắn đương nhiên không thể tiếp tục giả ngốc, cho nên đành phải giả câm.

Giả câm trước hết phải học giả điếc, chính là bất kể đối phương nói cái gì, người đều làm như mắt điếc tai ngơ, nếu có nghe được cũng trở thành gió thoảng bên tai.

Bởi vậy, Liễu Nhị Ngốc không nói gì.

Nhưng không nói dưới tình huống tay trái gà không chặt là một loại phản kháng tiêu cực. Loại phản kháng này đương nhiên không thể xảy ra hiệu quả tích cực, cũng không che lấp được tình như lửa của Bạch Phượng Tử.

Hình như ả đã sớm hạ quyết tâm, muốn có được nam nhân này, muốn chinh phục nam nhân này.

Ả đã nhìn chuẩn, nam nhân này không chỉ có thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý của ả, càng có thể giúp đỡ ả tạo nên tình thế có lợi trên giang hồ.

Vì nam nhân này là một ngôi sao mới nổi trong võ lâm.

- Liễu Nhị Ngốc, chàng cần thận suy ngẫm lại đi!

Giọng nói của Bạch Phượng Tử càng mềm, ánh mắt càng quyến rũ :

- Chỉ cần chàng đồng ý lưu lại một đêm, sáng mai thiếp sẽ thả Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử...
- Một đêm?

Liễu Nhị Ngốc buột miệng.

- Đồ ngốc!

Bạch Phượng Tử cười khúc khích :

- Nếu chàng đồng ý ở lâu hơn, chẳng lẽ thiếp lại đuổi chàng đi.
- Được, ta lưu lại một đêm!
- Chàng đáp ứng rồi?
- Không đáp ứng được sao?

Liễu Nhị Ngốc đành chịu nói :

- Dù sao cũng phải nằm ở nơi này.
- Nằm ở nơi này?

Bạch Phượng Tử cười khúc khích nói :

- Thiếp cũng không thích một nam nhân chỉ biết nằm yên hưởng phúc.
- Người muốn nói...
- Chẳng lẽ chàng lại không hiểu?
- Điều này...
- Không có điều này điều kia, chàng phải tìm một chút chuyện mà làm.

Mặt Bạch Phượng Tử như lửa đỏ, lửa dục bùng lên, ả ta chậm chậm lắc lư lưng eo, tấm lụa mỏng như cánh ve bỗng nhiên từ đầu vai trượt xuống.

Dưới ánh đèn chập chờn lộ ra một thân thể trắng như trứng gà bóc, nở nang hấp dẫn, đường cong lả lướt, trước ngực là một đôi nhũ phong tròn trịa cao vút đang run rẩy.

- Hừ!

Liễu Nhị Ngốc nhắm hai mắt lại.

Hắn không muốn thấy loại cảnh tượng dụ hoặc mê người này, nhưng lại không thể tránh khỏi. Chỉ nghe ưm một tiếng, một thân thể mềm mại thơm ngát đã nhào đến.

Thân thể nóng như lửa vặn vẹo, phát ra tiếng rên rỉ.

Chợt nghe “bách” một tiếng, một cánh cửa sổ phía đông bỗng bắn ra, đập vào cái giá đỡ bằng gỗ tử đàn, làm vỡ một thớt ngựa bạch ngọc và hai chiếc bình hoa cổ.

Đang trong mộng đẹp bỗng nhiên lại xảy ra một chuyện làm mất hứng như vậy.

Một cánh cửa sổ vững vàng như vậy đương nhiên sẽ không tự mình gãy bể, chẳng lẽ là có người phá rối vào thời điểm mấu chốt này?

Bạch Phượng Tử giật mình, giống như bị nước lạnh dội vào đầu, hoảng hốt vội lấy một bộ y phục khoác vào người.

Cánh tay nhỏ nhắn vùng lên, ánh nến vụt tắt.

Thiên Hương cốc này do ả đứng đầu. Người phá rối tuyệt không phải là người của ả, hiển nhiên là cường địch từ bên ngoài đến.

Kỳ quái chính là sau khi cánh cửa sổ kia rơi xuống tạo nên một tiếng động lớn, bên ngoài lại không có bất cứ âm hưởng nào.

Bạch Phượng Tử không khỏi càng thêm kinh hãi.

Ả là một nữ nhân cực kỳ bình tĩnh, cũng là một nữ nhân rất tự phụ, tự phụ vào độc môn võ công của nàng, tự phụ vào tuyệt thế dung mạo của nàng, ngay cả khi cường địch bị vây quanh, ả cũng chưa bao giờ hoảng loạn.

Nhưng lúc này ả lại kinh hãi.

Kinh hãi vì ả ta không nghe thấy một tiếng kêu la nào.

Tòa tịnh xá này không lớn, ngoài phòng vốn đã bố trí bảy tám thiếu nữ tuần tra, gia tăng cảnh giới với bên ngoài.

Những thiếu nữ này mỗi người đều có một thân công phu nhuần nhuyễn, có vài người do ả tự mình dạy dỗ, tuyệt không thua kém hảo thủ nhất lưu trên giang hồ.

Lúc này bọn họ đã đi đâu?

Lẽ nào đều đã bị giết? Bị tàn sát cả rồi?

Một nhân vật anh hùng muốn tạo nên thời thế, trước tiên phải tu dưỡng thành vây cánh, tập hợp rất nhiều người ủng hộ y, sùng kính y, bán mạng cho y. Nếu như không có vây cánh đắc lực, cho dù võ công hơn người, thông minh tuyệt đỉnh nhưng chỉ dựa vào sức của một người thì chưa hẳn đã có thể oai phong một cõi.

Sở dĩ dám ở Thiên Hương cốc này làm mưa làm gió, chính là vì Bạch Phượng Tử tự cho rằng vây cánh đã thành.

Nghĩ không ra hôm nay mấy thiếu nữ tùy thân này lại im hơi lặng tiếng, bảo ả làm sao không sợ hãi?

Bóng đêm u ám, ánh sao xuyên qua song cửa, ngoại trừ trong khu rừng gần đó thỉnh thoảng vang lên tiếng gió xào xạc lẫn tiếng côn trùng rả rích, gần như không có một chút động tĩnh nào.

Nhất định phải làm rõ chuyện này. Ả liền đưa tay rút một thanh loan đao từ trên tường, hai chân nhún nhẹ, xuyên qua cửa sổ ra ngoài.

Động tác linh xảo, thân pháp cực kỳ ưu mỹ.

Dù sao cũng là một nữ nhân rất cẩn thận, trong lúc lướt ra loan đao đã vung động như gió, từng điểm sáng lóe lên, chớp động dưới ánh sao, bảo vệ những chỗ yếu hại quanh thân, phòng ngừa bị tập kích.

Nhưng không hề có chuyện gì xảy ra. Bầu trời đầy sao, gió nhẹ luồn qua những khóm cây, vẫn tĩnh lặng như cũ không thấy nửa bóng người.

Ả vừa quay đầu nhìn lại, không khỏi lập tức ngẩn người.

Dưới góc tường có năm thiếu nữ áo hoa đang nằm, có người chống chân lên trời, có người nằm co một bên, cặp mắt mở to như cá chết.

Hơi thở vẫn còn, thân thể còn ấm, xem ra vẫn còn sống, chẳng qua chỉ bị người chế ngự huyết đạo.

Lần này có bao nhiêu cường địch kéo đến?

Nếu như rất nhiều kẻ địch tấn công, sẽ rất khó đồng loạt tập kích, càng khó không sớm không muộn đồng thời xuất thủ.

Nếu như là một người xuất thủ có trước có sau, thủ pháp của người này phải cực nhanh, thật sự khiến cho người ta không nói nên lời.

Bạch Phượng Tử càng nghĩ càng sợ, sắc mặt biến đổi mấy lần, bỗng nhiên thân hình nhoáng lên, vòng qua góc tường bên trái.

Quả nhiên trong bụi cỏ ả lại phát hiện ba thiếu nữ áo hoa khác.

Tình huống hoàn toàn như nhau, bị người chế trụ huyết đạo, chính là “Vịng huyết (huyết mê)” và “Á huyết (huyết câm)”.

Đã không thể động đây, cũng không thể kêu thành tiếng.

Xa xa bóng người chớp động, có hai thiếu nữ áo hoa hốt hải chạy đến, kêu to :

- Khỏi bấm cung chủ, không hay, không hay rồi...

Vũ Hoa cung còn chưa hoàn thành, danh hiệu đã được gọi.

- Có hai gã tù phạm trong cũi sắt chạy thoát rồi.

Một thiếu nữ nói.

- Có chuyện này sao?

Bạch Phượng Tử hơi giật mình, hỏi lại :

- Những kẻ nào chạy thoát?

- Là Lạc Dương Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử.

Thật trùng hợp, không ngờ lại là hai người này. Bằng vào võ công, hai người này cũng không được coi là cao thủ đứng đầu trong những người bị nhốt, người nào không thoát, ai dè lại chính là hai người bọn họ.

- Thoát như thế nào?

- Khóa bị mở rồi.

- Khóa?

Bạch Phượng Tử vẻ mặt nghi hoặc, ánh mắt chợt lóe sáng :

- Là chính bọn họ mở sao?

Nếu như chính mình có thể mở khóa, sẽ không cần đợi đến tối nay.

Khóa của những cũi sắt này không những chỉ lắp đặt cực kỳ bí ẩn mà còn thập phần tinh xảo, chính là do thợ thủ công nổi danh đương thời Công Thâu Xuân chế tạo. Nghe nói tổ tiên của y chính là Công Thâu Ban người nước Lỗ thời xuân thu.

Tuyệt nghệ gia truyền, thiên hạ vô song.

Công Thâu Xuân hôm nay đã không biết ở nơi nào, có người nói y đã bị thảm họa sát thân.

Nếu thật sự như vậy, nhất định là có liên quan đến việc thiết kế những khóa ngầm này.

- Không, không phải!

Một thiếu nữ đáp :

- Là một người từ bên ngoài đến, mặc y phục màu lam...

- Tổng quản đâu?

Hiển nhiên Bạch Phượng Tử rất sốt ruột.

- Đã đuổi theo rồi.

- Người mặc y phục màu lam?

Bạch Phượng Tử chợt nhớ đến Liễu Nhị Ngốc, trong lòng khẽ động, liền lách mình vòng qua góc tường, lại xuyên qua cửa sổ vào phòng.

Liễu Nhị Ngốc tuyệt không có thuật phân thân, người mặc y phục màu lam kia đương nhiên không phải là Liễu Nhị Ngốc. Nhưng quả thật Liễu Nhị Ngốc mặc y phục màu lam.

Lẽ nào Liễu Nhị Ngốc còn có đồng bọn?

Đã có bản lĩnh mở cũi sắt cứu Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử, đương nhiên y cũng sẽ nghĩ cách cứu Liễu Nhị Ngốc.

Ả đang suy nghĩ: “Chẳng lẽ vừa rồi cánh cửa sổ này...”

Không sai, chiếc ghế mềm trông không, quả nhiên đã không thấy Liễu Nhị Ngốc đâu cả.

Suốt ngày bận rộn không ngờ lại bị nhận mỗ mù mắt, trùng phải kẻ điệu hổ ly sơn.

Người điệu hổ ly sơn này là ai? Lẽ nào cũng là người mặc áo lam kia?

Bạch Phượng Tử ngây người. Tuy rằng ả tâm kế thâm trầm, luôn luôn tinh minh mẫn tiệp nhưng nhất thời cũng không tìm ra manh mối.

Ả đã gặp đối thủ, một đối thủ rất lợi hại, xuất hiện đột ngột, thần bí khó lường.

Càng kỳ quái chính là kẻ này có thể thi triển thần công trong thời gian ngắn điểm ngã tám thiếu nữ áo hoa hoàn toàn không một tiếng động. Hiển nhiên y là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng vì sao lại không chịu chính diện đối mặt?

Đó là loại người xảo quyệt nhất, cũng là khó ứng phó nhất.

Bạch Phượng Tử xoay người lại, đối mặt với khung cửa sổ mở rộng, trầm ngâm suy tính.

Ả tuyệt không quan tâm đến việc Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử chạy thoát, cũng không quan tâm đến Liễu Nhị Ngốc đã biến mất, điều ả quan tâm chính là Thiên Hương cốc từ nay về sau sẽ gặp nhiều phiền phức.

Đương nhiên, ả vẫn phải tra xét cho rõ.

Lập tức thân hình ả nhoáng lên, lại xuất hiện bên ngoài cửa sổ, trong nháy mắt giải khai huyết đạo cho tám thiếu nữ áo hoa.

- Sao các người lại như vậy?

- Khỏi bẩm cung chủ.

Một thiếu nữ run rẩy :

- Chúng tôi... Chúng tôi...

- Nói, đối phương là người như thế nào?

- Người?

Thiếu nữ kia đáp :

- Chúng tôi không nhìn thấy người.

- Không thấy người?

Sắc mặt lạnh lẽo, Bạch Phượng Tử trầm giọng :

- Lẽ nào các người gặp quỷ?

Nữ nhân này khi dụ dàng thì như làn nước, mặt mày rạng rỡ; khi vừa ra uy thì mày liễu dựng ngược, như một ngọn lửa bùng bùng.

- Cung... cung chủ!

Thiếu nữ kia lại càng hoảng sợ :

- Tiểu... đám tiểu tỳ quả thật không nhìn thấy người, chỉ là... chỉ là... bỗng nhiên bay tới... không biết là vật gì...

Xem ra là bị ám khí bắn trúng huyết đạo.

Đây là ám khí gì? Lẽ nào người này lại luyện thành thần kỹ bách bộ xuyên dương [2], trích diệp phi hoa (ngắt lá bắn hoa)?

Bạch Phượng Tử thâm kinh ngạc, vẻ mặt hơi biến đổi.

Nhưng ả là một nữ nhân tuyệt không chịu thua, chỉ hừ một tiếng, miệng lẩm bẩm :

- Chuyện này cũng không tính là hi hữu.

Hình như ả đã loáng thoáng nghĩ ra được kẻ này là ai.

Nhưng ả vẫn không khỏi cảm thấy kỳ quái, làm thế nào người này mở được khóa ngàm thập phần bí ẩn của hai chiếc cũi sắt kia, chìa khóa ở đâu ra?

Ả thăm nhủ: “Chẳng lẽ Công Thâu Xuân trước khi chết...”

* * * * *

Gió đùa bóng trúc, chim kêu trước đình.

Liễu Nhị Ngốc mơ mơ màng màng không biết đã mê man bao lâu, vừa tỉnh lại chỉ thấy ánh dương quang ngập tràn cửa sổ, hắn không khỏi giật mình, bỗng xoay người nhảy lên.

Hắn đang suy nghĩ: “Đây là nơi nào? Sao ta lại ngủ ở đây?”

Hắn còn nhớ kỹ đêm qua trúng phải quỷ kế, bị lọt vào tay Bạch Phượng Tử. Trong lúc vô kế khả thi, một cánh cửa sổ bỗng nhiên đổ xuống.

Biến hóa đột ngột kia khiến cho hắn rất bất ngờ. Ngay khi Bạch Phượng Tử vừa rời khỏi không lâu, một người mặc y phục màu lam bỗng xông vào.

Người mặc y phục màu lam trùm đầu bằng vải xanh, che mặt bằng một tấm lụa mỏng. Hắn vừa muốn hỏi, người kia bỗng nhiên xuất thủ như gió vỗ một chưởng vào trên huyệt mê của hắn.

Sự tình sau đó hắn không biết gì.

Nhưng hắn tâm tư tinh minh, phản ứng nhanh nhạy, ấn tượng đầu tiên khi người mặc y phục màu lam kia vượt cửa sổ vào vẫn rất rõ ràng.

Mặc dù đó chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng hắn vẫn nhớ rõ người nọ mặc một bộ y phục màu lam rộng thùng thình, đủ thấy thân hình người nọ vốn rất nhỏ, bộ y phục kia chỉ là làm thời tạm mặc vào người.

Như vậy người nọ vốn không mặc bộ trang phục này.

Lại nữa, trong khoảnh khắc khi đối phương đến gần, hắn lờ mờ ngửi được hương thơm nhàn nhạt.

Hắn dám khẳng định, đó không phải là hương vị của son phấn, mà là một loại mùi thơm từ cơ thể phát ra.

Điều này càng nói rõ, loại hương vị này chỉ nữ nhân mới có.

Hắn tựa hồ cũng thoáng nghĩ đến một người.

Người này là ai? Hiện tại lại không nhìn thấy y.

Lúc này hắn đang ở trong một gian nhà tranh đơn sơ, nhưng sáng sủa sạch sẽ, dọn dẹp rất ngăn nắp. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa sổ núi xa xanh biếc, mây trắng phiêu du lơ lửng trên vách núi, cảnh này chắc chắn không phải là ở Thiên Hương cốc.

Liễu Nhị Ngốc thầm buồn bực, cố ý ho một tiếng.

Nhưng chung quanh vẫn yên ắng không có tiếng đáp lại.

Hắn bước đi thông thả, vòng quanh trong phòng, đi tới đi lui, vẫn không nghe được một chút âm hưởng nào.

Cửa gỗ khép hờ, Liễu Nhị Ngốc nhìn không được đẩy cửa bước ra, lập tức ngửi được mùi thơm ngát của cây cỏ hoa lá, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Quay đầu lại quan sát, hắn thấy ngôi nhà tranh có ba gian, chung quanh là hàng rào bằng trúc, giữa hàng rào hoa cỏ sum suê, đỏ trắng đan xen, tỏ ra rất lịch sự tao nhã, giống như nơi ẩn dật của cao nhân. Điều kỳ lạ là không hề có một bóng người.

Lẽ nào hắn đã đoán sai? Rốt cuộc là ai đã đưa hắn đến đây?

Nếu không nhìn thấy chủ nhân, hắn vốn có thể lập tức bỏ đi, rời khỏi hàng rào trúc chung quanh ba gian nhà tranh này. Mặc dù không biết đây là nơi nào, nhưng giữa ban ngày ban mặt, hắn cũng không sợ bị lạc mất phương hướng.

Nhưng hắn không muốn đi. Làm sao có thể đi như vậy, hắn phải biết rõ đây là chuyện gì.

Bất luận là ai, trong lòng đang mang một mối nghi ngờ đều rất khó chịu.

Vì vậy hắn liền xoay người, đi về gian bên trái của ba gian nhà tranh nối tiếp nhau.

Cửa gỗ đóng chặt, trên cửa có treo hai chiếc vòng đồng, nhưng lại không khóa.

Xem ra cửa được móc lại từ bên trong.

Nếu như vậy, tất nhiên trong phòng phải có người.

Liễu Nhị Ngốc cũng không muốn dò xét việc riêng tư của người khác, hắn chỉ muốn chứng thực trong phòng thật sự có người hay không.

Hắn muốn gõ thử vòng cửa.

Vì vậy hắn liền cất bước leo lên thềm đất, vươn một cánh tay ra.

Thế nhưng khi bàn tay còn chưa chạm đến vòng cửa, bỗng nhiên “bùng” một tiếng, hai cổ kinh phong một trái một phải giao nhau cuốn đến.

Gió dữ rít gào, khuấy động thành khí, vang tiếng bùng bùng.

Liễu Nhị Ngốc kinh hãi, hai chân giẫm mạnh, lập tức nhảy ngược lên, giữa không trung vịn người, nghiêng nghiêng rơi xuống trước một khóm hoa.

Hắn ổn định thân hình, rồi mới quay đầu nhìn lại.

Trong phiên rào trúc này vốn vắng vẻ không thấy nửa bóng người, lúc này bỗng nhiên xuất hiện hai quái nhân râu tóc bù xù như bụi cỏ.

Bên trái là một người lưng gù, phần lưng gồ lên như một cánh cung.

Bên phải là một người mù một mắt, là một độc nhãn long.

Hai người này một gù một chột, vóc người nhỏ gầy, râu tóc hoa râm, trên gương mặt khô cằn đầy những nếp nhăn, rõ ràng tuổi tác đã cao.

Nhưng ba con mắt lại lấp lánh ánh sáng giống như tia chớp giữa khoảng không trống trải.

Xem ra hai quái nhân này bề ngoài mặc dù xấu xí, nhưng một thân nội công thâm hậu đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh [3].

Hai người này trốn ở nơi nào? Tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện?

Từ vừa rồi bên trái một quyền, bên phải một chưởng, Liễu Nhị Ngốc đã biết được thân thủ của hai người này tuyệt không tầm thường, vì vậy sau khi hạ xuống đất, hắn lập tức hít vào một hơi, ngưng thần đề phòng.

Thế nhưng hai người không hề truy kích.

Từ điểm này có thể kết luận, vừa rồi bọn họ đột nhiên hiện thân, đột nhiên xuất thủ, chẳng qua chỉ để bảo vệ gian nhà tranh kia.

Trong nhà tranh nhỏ nhỏ đó rốt cuộc ẩn giấu thứ gì?

Bọn họ làm như vậy càng tăng thêm vài phần thần bí, khiến cho người ta khó lường.

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng Liễu Nhị Ngốc cũng không có ý định lỗ mãng xông vào. Hắn bận tâm chỉ có một chuyện, chính là muốn biết rõ rốt cuộc là ai đã đưa hắn đến đây?

Lúc này khắp người hắn tứ chi lông tóc không hề tổn hao gì, cũng không bị nhốt, đương nhiên người này có ý tốt. Hơn nữa, nếu người này đã cứu hắn từ Thiên Hương cốc ra, đương nhiên sẽ không giao hắn vào tay người xấu, vì vậy hắn có lý do tin tưởng hai người trước mặt này cũng tuyệt không phải là người xấu.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của hai vị?

Hắn thử thăm dò.

Thế nhưng hai quái nhân kia chỉ trừng ba con mắt sáng ngời, làm như mắt điếc tai ngơ.

- Tại hạ là Kim Lăng Liễu Nhị Ngốc.

Liễu Nhị Ngốc báo tên họ của mình, hỏi tiếp :

- Muốn xin hai vị chỉ giáo...

Hắn dừng một chút, trước tiên dò xét thần sắc của hai quái nhân kia.

Hai quái nhân vẫn thờ mặt, không nói gì.

- Tại hạ cảm thấy có chút mơ hồ...

Liễu Nhị Ngốc tiếp tục :

- Không biết làm sao tại hạ bỗng nhiên lại tới đây. Đây... đây là chuyện đêm qua...

Hắn nói chỉ giáo, ý là muốn xin hai quái nhân này giải thích.

Theo hắn suy đoán, đối phương ít nhiều cũng sẽ lộ ra một chút ý tứ.

Vậy mà hắn nói một hồi, hai quái nhân kia vẫn giống như hai khúc gỗ, căn bản không thèm nhìn đến hắn.

- Chẳng lẽ hai vị...

Bỗng nhiên trong lòng Liễu Nhị Ngốc khê động.

Hai quái nhân mặc dù không thèm nhìn, ba con mắt như ba lưỡi dao sắc bén vẫn không dời khỏi hắn.

Đương nhiên, cũng thấy được bờ môi của hắn.

Môi đang động.

Người gù bên trái bỗng nhiên lấy tay chỉ chỉ vào miệng mình, độc nhãn long bên phải cũng chỉ chỉ vào lỗ tai của mình.

Ký hiệu bằng tay rất rõ ràng, hiển nhiên là biểu thị một người bị điếc, một người bị câm. Ông trời thật sự không công bằng, mù lại còn thêm điếc, gù lại còn thêm câm.

Nhưng đạo trời sâu xa, có mắt tất có được. Nếu như thân thể không được nguyên vẹn, phải chăng sẽ được bồi thường ở phương diện khác?

Có lẽ chính là một thân võ công siêu tuyệt.

Liễu Nhị Ngốc giật mình, bỗng nhiên nhớ tới hai vị Trường Bạch Song Tàn năm xưa uy chấn quan ngoại.

Nghe nói Trường Bạch Song Tàn này là một đôi anh em song sinh, ca ca gọi là Ba Đồ Tâm, đệ đệ gọi là Ba Đồ Đảm. Cả hai đều gan dạ, rất nhiều nghĩa cử của họ từng được loan truyền khắp võ lâm.

Mặc dù ở quan ngoại, nhưng danh tiếng của hai anh em họ năm xưa đã lan truyền khắp Trung Nguyên, chấn động đại giang nam bắc.

Vì vậy một số nhân sĩ chính đạo Giang Bắc tránh dùng chữ “Tàn”, liền gọi bọn họ là Ba Thị Song Kỳ, để biểu thị sùng kính.

Đây là chuyện cũ ba mươi năm trước, mặc dù thế hệ trước trên giang hồ vẫn nhớ kỹ, nhưng đã như bóng nhạt khói tàn, theo năm tháng trôi đi.

Tự cổ anh hùng đều có lúc điêu linh suy tàn, như mây khói lướt qua.

Liễu Nhị Ngốc chỉ mới hai mươi bốn tuổi, đương nhiên chưa từng gặp mặt hai người này. Nhưng đối với chuyện cũ gần trăm năm nay trên giang hồ hắn luôn luôn rất hứng thú, cho nên hắn nhận biết hai người này.

Nhưng hai quái nhân trước mặt này có đúng là Song Kỳ hay không?

Nếu thật sự như vậy, xem như hấn gặp kỳ ngộ.

Liễu Nhị Ngốc nhìn người gù bên trái một chút, lại nhìn độc nhãn long bên phải một chút, phát giác đường nét diện mạo của hai người này, nhất là tai mắt miệng mũi, tương đối có những điểm đặc biệt, quả nhiên là rất giống nhau.

Điều này gần như khẳng định bọn họ chính là Trường Bạch Song Tàn tức là Ba Thị Song Kỳ năm đó uy danh hiển hách, một người là Ba Đồ Tâm, người kia là Ba Đồ Đả.

Kỳ quái chính là hai người này đã yên lặng đi đến nơi nào suốt hai mươi mấy năm nay? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Vì sao phải bảo vệ gian nhà tranh này? Lẽ nào bọn họ đã trở thành tôi tớ của người ta?

Liễu Nhị Ngốc vốn định nói vài câu khách khí, tỏ ra cung kính, nhưng vừa nghĩ đến có nói cũng là nói vô ích, đành phải thôi.

Vì vậy hấn lại nghĩ xem mình phải làm như thế nào?

Là đi hay là không đi?

Đương nhiên hấn không muốn thăm dò bí ẩn trong gian nhà tranh này, cũng không mong từ trên người Trường Bạch Song Tàn hỏi thăm được điều gì.

Hấn biết chức trách của Trường Bạch Song Tàn chỉ là bảo vệ gian nhà tranh kia, không cho người ngoài quấy nhiễu, cũng không hề có ý đuổi hấn đi.

Từ trong ánh mắt cũng nhìn ra được bọn họ không hề có ác ý.

Cho dù vừa rồi quyền chưởng đều xuất hiện nhưng chẳng qua chỉ là cảnh báo, nếu như thật sự có ý đả thương người, họ sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy.

Liễu Nhị Ngốc cẩn thận cân nhắc một chút bèn quyết định lưu lại.

Bởi vì chỉ có tiếp tục lưu lại mới có thể phát hiện được gì đó, cho dù không thể cởi bỏ toàn bộ nghi hoặc trong lòng, thì ít ra cũng có thể thấy được một chút đầu mối.

Vì vậy hấn liền phát phát tay chào hai quái nhân rồi xoay người đi về bên phải. Hấn đã quyết định trở lại gian nhà tranh mà mình đã từng qua đêm.

Cửa gỗ không biết đã bị ai mở ra, hấn vừa nhìn thấy không khỏi ngẩn người.

Trong nhà tranh đã có người, lại là một người mặc y phục màu lam.

Người mặc y phục màu lam này đang ngồi quay lưng lại, lưng khom, đầu cúi, đang xem xét một mảnh giấy trải rộng trước mặt.

Giấy màu vàng, hình như là một bức địa đồ.

Liễu Nhị Ngốc ngăn người tại cửa, nhưng lập tức khôi phục lại tinh thần. Nhất thời không biết làm thế nào để bắt chuyện, hấn đành ho nhẹ một tiếng.

- Vào đi!

Người mặc y phục màu lam quay đầu lại mỉm cười.

Bốn mắt đối diện nhau, Liễu Nhị Ngốc không khỏi chấn động trong lòng.

Hấn đoán không sai, quả nhiên là người mà hấn nghĩ đến, cũng là người mà hấn muốn gặp, chính là danh kỹ Trầm Tiểu Diệp bên sông Tần Hoài.

- Thật sự là cô?

- Thế nào?

Trầm Tiểu Diệp cười cười :

- Người mới biết sao?
- Thế nhưng đêm qua...

Mặc dù Liễu Nhị Ngốc đã sớm nghĩ tới nàng, nhưng đối với sự thật trước mắt vẫn còn chưa thể tin tưởng, bởi vì chuyện này thật quá bất ngờ. Hắn cất bước tiến vào, hỏi :

- Đêm qua cô...
- Hãy ngồi xuống đã!

Trầm Tiểu Diệp quay đầu đi.

Nàng chăm chú nhìn vào bức địa đồ.

[1] Thất thốn: tương truyền đây là yếu điểm của rắn, bị kẹp trúng thì rắn đành chịu chết, không vùng vẫy gì được.

[2] Trăm bước xuyên qua lá liễu, hình dung thiện xạ như thần. Xuất xứ: thời Chiến Quốc, nước Sở có Đường Do Cơ là tay thiện xạ, lá liễu ở cách xa trăm bước mà vẫn bắn trăm phát trăm trúng.

[3] Lửa lò tuyền màu xanh. Tương truyền đạo gia luyện đan, nhìn vào lò thấy ngọn lửa trở màu xanh lè thì coi như đã thành công. Cụm từ này dùng để chỉ sự thuần thực, dày công tôi luyện.

6. Chương 6: Không Đội Trời Chung

Ngón tay dài nhỏ xinh của nàng không ngừng di động trên địa đồ như đang tìm kiếm một nơi nào đó.

Liễu Nhị Ngốc ngồi xuống một chiếc ghế gỗ.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của Trầm Tiểu Diệp, hắn không tiện làm phiền, nhưng trong lòng không khỏi nhộn nhạo.

Hắn cũng không đến xem thử đó là địa đồ gì, chỉ cảm thấy ba gian nhà tranh này ẩn tàng rất nhiều điều thần bí.

Vừa rồi hắn đã bị giáo huấn một lần, đã nếm thử quyền chưởng của Trường Bạch song tàn nên không muốn đi theo vết xe đổ, chỉ đành truy tìm căn nguyên từ Trầm Tiểu Diệp.

Thật ra bản thân hắn chẳng lẽ không phải là một bí ẩn hay sao?

Hắn có phải từ nhỏ lớn lên tại Kim Lăng không? Một thân võ công của hắn từ đâu mà ra?

Khi còn ở Kim Lăng Trầm Tiểu Diệp cũng biết đại khái, nhưng nàng chưa từng hỏi hắn.

Đương nhiên hắn cũng không nên dò la chuyện của người khác.

- Tìm được rồi, tìm được rồi!

Trầm Tiểu Diệp bỗng nhiên thốt :

- Kỳ Liên sơn này quả thật là rộng lớn.

Nàng gấp bức địa đồ, sau đó quay đầu lại.

- Nói đi!

Sắc mặt của nàng vẫn như thường, giọng nói thân thiết giống như bạn cũ nhiều năm gặp lại :

- Đêm qua thế nào?

- Ta... ta muốn nói...

- Muốn nói ta không nên làm cho người mê man, đúng không?

- Ta...

- Người nghĩ xem, tình huống cấp bách như vậy liệu ta có biện pháp nào khác?

Trầm Tiểu Diệp khẽ nhíu mày :

- Chính ta công người chạy đó nha.

Lẽ nào công hấn nên phải khiến hấn mê man, mơ mơ màng màng?

- Chuyện này...

Liễu Nhị Ngốc không hiểu được, mở to mắt ra vẻ nghi hoặc.

- Liễu Nhị Ngốc, người thật là có điểm ngốc.

- Ta ngốc?

- Người đương nhiên không ngốc, chỉ có điều...

Bỗng nhiên gò má ửng hồng, Trầm Tiểu Diệp thẹn thùng nói :

- Người nên biết, ta không thích một nam nhân tỉnh tỉnh táo táo nằm trên vai mình...

Thì ra là thế.

Liễu Nhị Ngốc không khỏi đỏ mặt lên.

Trầm Tiểu Diệp đã từng ở tại thanh lâu, trở thành danh kỹ đệ nhất lưu bên sông Tần Hoài. Một nữ tử thanh lâu, lại nói rằng không muốn một nam nhân tỉnh tỉnh táo táo nằm ở trên vai, phải chăng có chút buồn cười?

Liễu Nhị Ngốc lại không hề cảm thấy buồn cười.

Bởi vì hấn biết, Trầm Tiểu Diệp là một người trong sạch tại Di Hồng viện; nàng chỉ bồi rượu, ca hát chứ không lưu khách qua đêm.

Hơn nữa những người mà nàng giao du đều là danh sĩ Giang Nam, ngoại trừ thơ rượu đàn hát, ngay cả chuyện liếc mắt đưa tình cũng đều rất ít.

Hôm nay hấn càng hiểu được, Trầm Tiểu Diệp khuất thân tại thanh lâu hiển nhiên là có nguyên nhân khác, chỉ là hấn không tiện hỏi, cũng không tiện lên tiếng.

Ít ra trong mắt hấn, Trầm Tiểu Diệp vẫn là một ngọc nữ thuần khiết.

- Được rồi, không nói những chuyện này nữa.

Trầm Tiểu Diệp bỗng nhiên nói :

- Có chuyện ta muốn nói với người.

- Chuyện gì?

- Lạc Dương Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích và chủ nhân Thư Kiếm sơn trang Tiêu Quý Tử đã được thả rồi.

- Là ai thả?

- Là ta thả.

Trầm Tiểu Diệp cười nói :

- Còn có một chuyện, ta muốn xin lỗi người.

- Xin lỗi ta?

- Đúng vậy.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Ta đã mạo danh người.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Sau khi ra khỏi cũi, Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử liền muốn cảm tạ.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Ta vốn đang cải trang, không muốn bại lộ thân phận, cho nên mới nghĩ tới người...

- Nghĩ tới ta?

- Ta đã nói mình là Kim Lăng Liễu Nhị Ngốc.

- Cô không cần phải xin lỗi.

Liễu Nhị Ngốc nở nụ cười :

- Người phải hổ thẹn chính là ta. Ta vốn muốn cứu bọn họ, mà thân lại khó bảo toàn. Sau này nếu như có cơ hội gặp được hai vị nhân huynh này, ta...

- Người nhất định không được nói thật.

- Vì sao?

- Không vì sao hết.

Trầm Tiểu Diệp hé miệng cười :

- Chuyện này coi như là bí mật của hai người chúng ta, không được nói cho người ngoài! Hơn nữa đây cũng không phải là chuyện xấu gì, cho người thêm một nỗi oan...

- Quả thật đó không phải là chuyện xấu, chính là chuyện tốt.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Chỉ là ta không dám chiếm công.

- Chiếm công cái gì?

- Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử kia đều là những quân tử thật thà, luôn luôn tốt khoe xấu che. Sau khi bọn họ trốn thoát, nhất định sẽ tuyên dương khắp nơi trên giang hồ, nói rằng Liễu Nhị Ngốc hiệp nghĩa ra sao...

- Người vốn cũng rất hiệp nghĩa.

- Nhưng chuyện này...

- Chuyện này cũng là chuyện người muốn làm, mặc dù không thành công, nhưng cũng đã tận tâm rồi.

Trầm Tiểu Diệp cười nói :

- Cần gì phải lòi một Trầm Tiểu Diệp ra?

- Ta có thể không nói là cô làm, chỉ phủ nhận không phải là ta cứu bọn họ.

- Đây là người họa xà thêm túc (vẽ rắn thêm chân, làm chuyện vô ích).

Trầm Tiểu Diệp mỉm cười :

- Chỉ sợ trong vòng vài ngày chuyện này đã truyền khắp giang hồ rồi, người đi phủ nhận với ai?

- Điều này...

Liễu Nhị Ngốc hơi ngẩn người.

Ngoại trừ trực tiếp gặp mặt Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử, quả thật hẳn không cách nào phủ nhận với tất cả nhân vật giang hồ, hẳn chỉ đành cười khổ.

Trầm Tiểu Diệp nhìn hẳn, có vẻ rất đặc ý.

Lúc này nàng vẫn đang mặc bộ y phục màu lam rộng thùng thình kia, cộng thêm khuôn mặt xinh đẹp, càng nhìn càng thấy buồn cười.

Liễu Nhị Ngốc bất giác bật cười.

- Người cười cái gì?

Ánh mắt của Trầm Tiểu Diệp như làn nước mùa thu, mái tóc xõa tung, vui vẻ dịu dàng.

- Y phục này ở đâu ra vậy?

- Mua đó.

- Sao còn không thay đi?

Liễu Nhị Ngốc cười cười nói :

- Chẳng lẽ định vĩnh viễn làm Liễu Nhị Ngốc sao?

- Danh tiếng của Liễu Nhị Ngốc hiện nay rất vang dội đấy.

Trầm Tiểu Diệp cười nói :

- Thế nào? Sợ ta làm hỏng danh tiếng của người à?

- Danh lợi đối với ta như phù vân, cô cho rằng ta rất quan tâm sao?

- Ta cũng chỉ nói đùa thôi.

Trầm Tiểu Diệp giải thích :

- Chỉ là sắp phải đi xa, có một số việc cần xử lý gấp, không kịp thay đồ...

- Đi xa?

Liễu Nhị Ngốc mở to hai mắt.

- Đúng vậy, đi rất xa.

- Bao giờ thì đi?

- Ngay hôm nay.

Liễu Nhị Ngốc đột nhiên ngẩn ra, trong lòng cảm thấy không thoải mái, cũng có chút thương cảm, vẻ mặt không khỏi hơi buồn bã.

- Có phải người còn có chuyện muốn hỏi ta?

Trầm Tiểu Diệp dịu dàng hỏi.

- Chuyện này có tiện không?

- Có một số việc ta cũng chỉ biết đại khái, còn có một số việc liên quan rất rộng, quả thật là không tiện.

Trầm Tiểu Diệp bỗng nhiên thở dài một tiếng :

- Ta cũng chỉ có thể... chỉ có thể...

- Được, ta không hỏi.

- Không không!

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Ít ra ta có thể giải thích một chút nghi vấn trong lòng người hiện giờ...

- Cô muốn nói...

- Gian nhà tranh bên trái kia cũng không có bí mật gì.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Bên trong chỉ có một vị lão nhân đang bế quan thu luyện...

- Ồ!

- Về phần hai vị hộ pháp kia, có lẽ người đã đoán được.

Trầm Tiểu Diệp tiếp tục nói :

- Chính là Ba Thị Song Kỳ năm đó danh lừng Bạch sơn Hắc thủy (Trường Bạch sơn và Hắc Long giang, thuộc vùng Đông bắc Trung Quốc), Ba Đồ Tâm và Ba Đồ Đảm...

- Lão nhân kia...

- Lão nhân kia đã già, còn danh hiệu... thứ lỗi cho ta không thể nói được.

Trầm Tiểu Diệp áy náy nói :

- Bởi vì... bởi vì...

- Được rồi! Tiểu Diệp... kỳ thật ta cũng không muốn biết những chuyện này...

- Vậy người muốn...

- Ta... ta chỉ muốn...

Liễu Nhị Ngốc bỗng nhiên có chút ấp úng, cuối cùng nói :

- Chỉ muốn biết cô muốn đi nơi nào?

Thật ra thứ mà hắn muốn biết là những chuyện đại loại về Thiên Hương cốc, cùng với nội tình của Bạch Phượng Tử, còn có việc Trầm Tiểu Diệp lấy chìa khóa ở đâu để mở cũi sắt?

Nhưng mấy vấn đề này hiện tại đã trở thành thứ yếu.

Trầm Tiểu Diệp nhìn hắn, thâm tình chân thành, ánh mắt dập dờn như nước gợn. Nàng đương nhiên hiểu rõ dụng tâm của hắn, buột miệng :

- Kỳ Liên sơn.

Kỳ Liên sơn chính là Thiên sơn. Người Hung Nô xưng là “Thiên sơn Kỳ Liên”, nam bắc hai đường, kéo dài qua hai tỉnh Cam Túc Tân Cương, những dãy núi quần lấy nhau.

Diện tích mấy ngàn dặm, bắc Kỳ Liên lại có tên là Tuyết sơn.

- Vùng biên cương hoang vu, quả thật rất xa xôi.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Chỉ một mình cô lẻ loi sao?

Hắn không muốn hỏi nàng đi làm gì.

- Đúng vậy.

- Đáng tiếc chuyện của cô ta không tiện tham dự vào.

Liễu Nhị Ngốc thăm dò :

- Nhưng nếu như ta có thể tận một chút khả năng...

- Lẽ nào bản thân người không có chuyện cần làm?

- Có thì có.

Liều Nhị Ngốc nói :

- Nhưng cũng không gấp.

Trầm Tiểu Diệp bỗng nhiên im lặng, nàng đang trầm tư, nàng đang suy nghĩ, lại cẩn thận cân nhắc, sắc mặt có vẻ rất ngưng trọng.

- Chỉ cần cô đáp ứng.

Liều Nhị Ngốc nói :

- Ta sẽ không hỏi gì cả.

- Không phải.

Trầm Tiểu Diệp buồn bã nói :

- Người hiểu lầm rồi, ta không có chuyện gì muốn giấu người.

- Vậy là...

- Ta đang lo lắng cho người.

Trầm Tiểu Diệp nhú mày :

- Người sẽ bị liên lụy, thậm chí sẽ gặp phải những nguy hiểm không lường trước được, chỉ sợ chưa tới đó đã lao lực quá độ rồi.

- Cô muốn nói dọc đường đi còn có trở ngại?

- Rất có thể, thậm chí là trở ngại trùng trùng.

Trầm Tiểu Diệp thở dài nói :

- Người mới ra giang hồ đã nổi danh khắp nơi, hiện nay là cái đích của nhiều người, đi cùng với ta chỉ sợ sẽ gặp bất lợi.

- Ta sợ dĩ bị người khác coi là kẻ ngốc, chính là bởi vì luôn làm theo ý mình, chưa bao giờ suy tính thiệt hơn.

- Người nhất định muốn đi sao?

- Đúng vậy.

Liều Nhị Ngốc bỗng nhiên nhượng mày :

- Bất kể cô có đáp ứng hay không, ta cũng phải đi Kỳ Liên sơn, coi như là du sơn ngoạn thủy, kiến thức một chút phong cảnh biên thù.

- Người xem đây là du ngoạn sao?

- Cũng có lẽ không phải là du ngoạn. Rừng núi hoang vu, ngàn dặm đóng băng, thậm chí còn có ma quỷ ăn thịt người.

Liều Nhị Ngốc nói :

- Nhưng một khi ta đã có ý này, không ai có thể ngăn cản được.

- Ồ?

- Người khác chỉ biết là ta có chút ngờ nghệch.

Liều Nhị Ngốc càng nói càng hăng say :

- Nhưng lại không biết ta còn có tâm bệnh khác.

- Ta biết.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Người còn có vài phần ngạo khí.

- Không sai, không sai.

Ánh mắt Liễu Nhị Ngốc lóe sáng :

- Sinh ta ra là phụ mẫu, hiểu ta chính là...

- Trầm Tiểu Điệp.

Trầm Tiểu Điệp vội tiếp lời, chỉ vào mũi của mình.

Hai người cùng nhìn nhau cười.

Hiển nhiên Liễu Nhị Ngốc đã hạ quyết tâm, muốn chen một chân vào.

- Người có thể đi.

Trầm Tiểu Điệp trầm ngâm một chút, nói :

- Nhưng có thể hứa với ta hai chuyện hay không?

- Có thể, có thể. Cô nói đi!

- Thứ nhất.

Trầm Tiểu Điệp nói :

- Không thể kết bạn đồng hành.

- Vì sao?

Liễu Nhị Ngốc mở to hai mắt :

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ... cô còn không tin tưởng ta...

- Đừng nghĩ lung tung!

Trầm Tiểu Điệp nói :

- Ta và ngươi là đồng đạo không đồng bạn, trên đường giả vờ như không quen biết.

- Ngay cả nói cũng không được sao?

- Chuyện này còn phải xem tình hình.

Trầm Tiểu Điệp nói :

- Có thể tại nơi hoang dã không người, hoặc là đêm khuya yên tĩnh...

Liễu Nhị Ngốc ngẫm nghĩ, giống như đã hiểu ý của nàng, cuối cùng gật đầu nói :

- Được. Cô nói chuyện thứ hai đi!

- Chuyện thứ hai rất quan trọng.

Trầm Tiểu Điệp nói :

- Chuyện này chỉ có tám chữ: “gặp hoàng không đánh, gặp hồng không chọc”. Người phải nhớ kỹ trong lòng.

- Ta không thích chơi đoán chữ.

- Ai bảo ngươi chơi đoán chữ! Trước tiên ta nói đến tám chữ này chỉ vì muốn tăng ấn tượng của ngươi.

Trầm Tiểu Điệp tiếp tục nói :

- “Hoàng” ở đây là một quái khách áo vàng, còn “hồng” ở đây là một người phụ nữ áo đỏ.

- Ồ?

- Sau khi vượt qua đại giang, chắc chúng ta sẽ có rất ít cơ hội nói chuyện với nhau, cho nên ta phải dặn dò cẩn thận.

Trầm Tiểu Diệp vẻ mặt nghiêm trọng nói :

- Gặp quái khách áo vàng nhất định không được đánh, gặp phụ nhân áo đỏ nhất định không được chọc.

Hai chữ “đánh” và “chọc” phải chẳng không cùng ý nghĩa?

Nàng không giải thích.

Mặc dù Liễu Nhị Ngốc không tin có nhân vật lợi hại cỡ này, nhưng thấy nàng trịnh trọng như vậy hẳn cũng không muốn tranh luận :

- Ta nhớ kỹ là được rồi.

- Người phải thật sự nhớ kỹ, không thể tùy tiện trả lời qua loa.

Hiển nhiên Trầm Tiểu Diệp rất lo lắng, lại dặn dò lần nữa.

- Ta nhìn tình thế mà làm là được rồi.

Lời này của Liễu Nhị Ngốc là nói thật.

- Ta biết, người đích xác có vài phần ngạo khí.

Trầm Tiểu Diệp cười khổ :

- Nếu người thật sự có thể nhìn tình thế mà làm thì tốt. Đây là nói khi cần thiết phải biết nhẫn nhịn.

- Chuyện này đương nhiên, không nhịn sẽ phải chịu khổ.

Liễu Nhị Ngốc đành phải thuận theo lời nàng, không muốn lại xảy ra vấn đề.

Bởi vì nghe Trầm Tiểu Diệp ngàn cân vạn dặm sinh động như thật một phen, trong đầu hẳn đã khắc ghi hình ảnh của một quái khách áo vàng và một phụ nữ áo đỏ, trong lòng thầm nghĩ: “Ta muốn xem thử họ là nhân vật ba đầu sáu tay nào”.

- Có lẽ vậy là được rồi.

Trầm Tiểu Diệp miễn cưỡng hài lòng.

- Vừa rồi không phải cô nói hôm nay sẽ đi sao?

Liễu Nhị Ngốc không ngờ lại trở nên nóng vội.

- Ăn xong bữa trưa rồi đi.

Nhắc tới ăn, Liễu Nhị Ngốc bỗng nhiên cảm thấy hơi đói bụng. Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, đúng là đã gần đến giờ Ngọ.

Nhưng cơm ở đâu? Từ sau khi hắn tỉnh lại, tổng cộng chỉ thấy được ba người, ai sẽ nấu cơm?

Có điều hẳn tin tưởng Trầm Tiểu Diệp, nói ăn thì nhất định sẽ có cơm ăn.

Quả nhiên, một lúc sau, chỉ nghe cửa gỗ khẽ kệt, hai tiểu nha hoàn áo xanh bỗng nhiên đi vào, một người tay xách giỏ trúc, một người bưng một chiếc hộp gỗ lớn.

Trong hộp gỗ là cơm và thức ăn, còn trong giỏ trúc có hoa quả tươi ngon.

Mặc dù chỉ là rau canh, nhưng có mặn có chay, không chỉ sắc hương đều đẹp, mùi vị càng thập phần ngon miệng.

Dùng cơm nước xong, Trầm Tiểu Diệp đi đến gian ngăn cách thay trang phục.

Một bộ áo váy bằng vải thô, giản dị tự nhiên, nhưng vẫn không giấu được lệ chất trời sinh, xinh đẹp thanh tú.

Ra khỏi cửa, đã không còn thấy Trường Bạch song tàn.

- Người chờ một chút!

Trầm Tiểu Diệp xoay người, đi thẳng về phía gian nhà tranh bên trái, quỳ xuống nơi bậc đất.

Nàng nhìn về hai phiến cửa gỗ, lạy ba lần, sau đó đứng lên.

Liễu Nhị Ngốc nhìn thấy tất cả, không khỏi thầm kinh ngạc, nhưng hắn đã hạ quyết tâm phạm chuyện mà Trầm Tiểu Diệp không muốn kể, tuyệt đối hắn sẽ không truy hỏi.

Ra khỏi hàng rào, hắn quay đầu nhìn lại, thấy trên một thanh gỗ vuông có viết bốn chữ lớn: “Biệt Giá Sơn Trang”.

“Biệt Giá sơn trang?” Không giống như bình thường, Liễu Nhị Ngốc lại nhớ kỹ cái tên này.

Trầm Tiểu Diệp đã nói sau khi vượt qua đại giang mới chia tay.

Thậm chí cũng không hẳn là chia tay, chỉ làm bộ như không quen biết, vẫn cùng đi trên một con đường, ăn trong cùng một cửa tiệm.

Còn như thỉnh thoảng đưa mắt ra hiệu thì đương nhiên không bị hạn chế.

Hành trình đi Kỳ Liên sơn là một chặng đường xa xôi. Gần như những việc có thể gặp phải trên đường đi Trầm Tiểu Diệp đều đã đề cập đến, kể cả phương pháp giữ liên hệ chắc chắn trong tình huống hai người làm bộ như không quen biết. Sau khi rời khỏi trang viện, Trầm Tiểu Diệp lại dặn dò tỉ mỉ từng việc, còn Liễu Nhị Ngốc thì chỉ biết gật đầu.

- Rốt cuộc ngươi có nhớ rõ hết không?

Trầm Tiểu Diệp hỏi.

- Ta chỉ xem qua sách là thuộc, lẽ nào ngay cả mấy câu đó cũng không nhớ rõ.

Liễu Nhị Ngốc cười cười nói :

- Chỉ có một điểm ta không đồng ý.

- Điểm nào?

- Nếu như có người khi dễ cô, ta nhất định phải nhúng tay.

- Ai dám khi dễ ta?

Trầm Tiểu Diệp quay đầu sang, ánh mắt như sao chổi sáng lên :

- Ta cũng không làm bằng đậu hũ.

- Cô làm từ nước.

Bỗng nhiên Liễu Nhị Ngốc thốt.

- Đừng nói lung tung!

Trầm Tiểu Diệp nở nụ cười.

Những dãy núi nhấp nhô, quanh co khúc khuỷu. Rời xa khỏi “Biệt Giá sơn trang”, Liễu Nhị Ngốc đoán chừng hắn vẫn còn ở trong khu vực Tê Hà sơn.

Nhưng mặt trời đã ngả về phía tây, sắc trời đã về chiều.

Phía trước là hai ngọn núi sừng đôi, hai bên cây rừng dày đặc, loáng thoáng có thể thấy được đầu kia của hẻm núi. Chỉ nghe tiếng gió thổi trên ngọn cây, nước suối chảy róc rách.

Bỗng nhiên âm điệu hài hòa vang lên, tiếng cổ nhạc đột nhiên trở dậy.

Tiêu, trống, sáo, đàn, tiếng sênh, tiếng tỷ bà, còn kèm theo tiếng kèn lệnh, giống như trăm loại âm nhạc hòa lẫn vào nhau.

Sơn cốc tĩnh mịch, không một bóng người, loại âm hưởng này từ đâu ra?

Liễu Nhị Ngốc không khỏi đổi sắc mặt.

Hắn vốn là một người rất trầm tĩnh, nhưng loại tình huống này dù sao cũng rất hiếm có, nhất là khi đảo mắt chung quanh lại không hề nhìn thấy một bóng người, nhất thời hắn lại hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề.

- Cô có nghe không?

Hắn hỏi Trầm Tiểu Diệp.

- Ta cũng không phải người điếc.

Trầm Tiểu Diệp cũng trả lời rất tuyệt diệu.

- Chuyện gì vậy?

- Lẽ nào người không nghe được đây là tấu nhạc?

Đương nhiên Liễu Nhị Ngốc nghe được, hơn nữa hắn còn rành âm luật, nghe được đây là tiếng nhạc ra trận, tràn ngập mùi vị giết chóc.

- Ai đang tấu nhạc?

- Còn ai nữa!

Trầm Tiểu Diệp lại không hề kinh ngạc :

- Đương nhiên là một người thích tác quái.

Quả thật là như vậy, nếu không phải thích tác quái, sao lại ở chốn núi rừng hoang vu không người này tấu nhạc.

Nhưng nhạc khí không chỉ một loại, người thích tác quái lẽ nào chỉ có một?

- Là ai đang tác quái?

- Người gấp cái gì? Rất nhanh sẽ gấp được thôi.

Quả nhiên, lời còn chưa dứt, tiếng nhạc đã đột nhiên dừng lại.

Lúc này nắng chiều trải đầy ngọn núi, chỉ thấy mười hai thiếu nữ xinh đẹp, trong tay mỗi người cầm các loại nhạc khí khác nhau, vây quanh một vị nữ nhân áo trắng phất phơ như thần tiên xuất hiện dưới ánh chiều tà.

Tóc mai như sương, phong hoa tuyệt đại, nàng giống như trong áng mây màu bồng bênh hạ xuống.

Nữ nhân này là ai? Không ngờ lại là Bạch Phượng Tử.

Hiển nhiên ả ta đã tận lực chải chuốt một phen, lại cố ý làm ra vẻ huyền hoặc.

Ban đầu Liễu Nhị Ngốc mở to hai mắt, đến khi thấy rõ là ai, hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt của Bạch Phượng Tử chuyển động, lướt qua trên người Liễu Nhị Ngốc, sau đó dừng lại trên mặt Trầm Tiểu Diệp, thần sắc bỗng nhiên biến đổi :

- Người không có gì để nói sao?

- Nhìn đáng vẻ vênh váo của người,

Trầm Tiểu Diệp lạnh lùng đáp :

- Có gì để nói?

- Người đã quên ước định của chúng ta rồi sao?

- Ước định gì?

- Thiên Hương cốc và Biệt Giá sơn trang nước sông không phạm nước giếng.

- Là ta với người ước định sao?

- Đương nhiên không phải ngươi, cũng không phải ta.

Bạch Phượng Tử trầm giọng nói :

- Nhưng ước định này hẳn là ngươi phải biết.

- Biết thì sao? Không biết thì sao?

- Hừ, ngươi muốn xảo biện phải không?

Bạch Phượng Tử cười nhạt :

- Ta chỉ hỏi ngươi, vì sao lại xâm nhập Thiên Hương cốc?

- Thiên Hương cốc? Ở chốn nào?

- Ngươi không biết sao?

- Ta biết, đây là nơi được đồn đãi mấy chục năm nay trên giang hồ, một nơi thế ngoại đào nguyên như có như không, hư ảo mờ mịt.

Hôm nay đã không còn là lời đồn.

- Đừng lảm lời!

Bạch Phượng Tử mặt lạnh như sương, quát lên :

- Vì sao ngươi lại xâm nhập nơi ở của ta?

- Ngươi có chứng cứ gì không?

- Chứng cứ?

Bạch Phượng Tử cười lạnh :

- Ngươi hỏi câu này rất hay, vừa vặn có một chứng cứ sống ở đây.

- Ở đâu?

- Chính là hần.

Bạch Phượng Tử dùng một ngón tay chỉ thẳng vào Liễu Nhị Ngốc :

- Hần chính là chứng cứ.

- Ta là chứng cứ?

Liễu Nhị Ngốc lông mày dựng lên, giận dữ quát :

- Bạch Phượng Tử! Ta đang muốn tìm ngươi đây, món nợ này phải tính luôn một thể...

- Tính luôn một thể?

Bạch Phượng Tử thoáng ngẩn người.

Vốn ả ta muốn tìm chứng cứ, không ngờ lại dẫn đến một địch nhân muốn tìm bà tính sổ. Thực ra đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

- Nghe thấy chưa?

Trầm Tiểu Điệp cười nhạt :

- Hần không muốn làm chứng.

Bạch Phượng Tử thấy Trầm Tiểu Điệp và Liễu Nhị Ngốc đến có đôi có cặp, trong lòng vốn đã không thoải mái, lúc này càng tức giận đến sắc mặt thành vàng khè.

Hai mắt của ả như dao bén nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Trầm Tiểu Điệp không hề chớp, giống như muốn xuyên thủng người nàng.

- Người tưởng ta sẽ bỏ qua sao?

- Người đương nhiên sẽ không bỏ qua, người muốn thử vận may một lần.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Có điều kết quả là người sẽ hối hận.

- Hối hận? Người cho rằng ta không đối phó được hai người các người?

- Chuyện này chỉ có bản thân người biết.

- Bản thân ta?

- Nếu như quả thật người nắm chắc phần thắng, sẽ không vừa mở miệng lại bàn chuyện ước định gì gì đó. Đối với chuyện chắc thắng, Bạch Phượng Tử còn có thể nói lý sao?

Trầm Tiểu Diệp ung dung cười :

- Những người bị người nhốt trong cũi kia, người có nói lý với bọn họ không? Trong bọn họ có người nào thua người ở chữ “lý” không?

- Hừ, miệng lưỡi thật lợi hại.

Hiển nhiên Bạch Phượng Tử không có lời nào đáp lại.

- Người nhốt những người đó, chẳng qua chỉ là muốn hành hạ bọn họ, để cho bọn họ tâm phục khẩu phục, sau đó lại cho họ một chút lợi ích, sử dụng cho mình.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Thật ra chủ ý này của người...

- Đừng nói bậy!

Bạch Phượng Tử lửa bốc lên mi, cả giận nói :

- Hôm nay ta muốn cho người xem thử.

- Đừng dọa người! Nhìn thì nhìn chứ.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Lẽ nào ta còn không biết cân lượng của người?

- Để ta lên trước!

Liễu Nhị Ngốc bước lên.

- Người mau tránh ra!

Bạch Phượng Tử quát lên :

- Ai mượn người xen vào?

- Xen vào?

Liễu Nhị Ngốc lông mày dựng lên, cười lạnh nói :

- Người nói thật buồn cười.

- Đâu chỉ buồn cười.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Ắ ta còn biết diễn kịch.

- Điều này ta biết.

Liễu Nhị Ngốc đã từng chịu khổ, hiển nhiên là hiểu rõ thủ đoạn của Bạch Phượng Tử.

- Người còn có điều không biết.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Đừng xem thường những nhạc khí đạo cụ này! Tất cả đều do sắt tinh đúc nên, bên trong giấu cơ quan...

Nàng đang nhắc nhở Liễu Nhị Ngốc.

- Câm miệng!

Bạch Phượng Tử rít lên.

Chuyện gì cũng bị Trầm Tiểu Diệp nói toạc ra, thật sự ả không thể nhịn được nữa, giận dữ đến run cả người.

- Liễu Nhị Ngốc, chúng ta phải lên đường gấp, tội gì phải mệt xác.

Trầm Tiểu Diệp lại không để ý tới tiếng quát của đối phương, ung dung nói :

- Không bằng chia ra xử lý...

- Vậy phải làm sao?

- Có lẽ cũng là dịp may hiếm có. Hình như ả ta rất coi trọng người, vậy người hãy làm đối thủ của ả đi.

Trầm Tiểu Diệp dịu dàng cười :

- Về phần mười hai tiểu nha đầu này, cứ để ta...

- Tiểu Diệp, đừng nói đùa nữa được không?

Liễu Nhị Ngốc cười cười.

- Được, không nói thì không nói.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Người đối phó với ả ta, ta sẽ dọn dẹp đám tiểu nha đầu này.

Hai người kẻ xướng người họa khiến cho sắc mặt của Bạch Phượng Tử lúc đỏ lúc trắng. Quả thật ả không hề nắm chắc phần thắng, nhưng tên đã ở trên dây không thể không bắn. Thân thể ả ta khẽ run lên, đột nhiên vẩy tay phải ra.

Hiển nhiên ả đã không nuốt trôi cơn giận này.

Đối phó với nam nhân ả có thể dùng nhu, dùng mị, thậm chí phô trương phong tình, lời ngon tiếng ngọt, dùng bản lĩnh mà một nữ nhân xinh đẹp thường dùng, nhưng gặp phải Trầm Tiểu Diệp lại vô kế khả thi.

Ngoại trừ dùng võ, còn có biện pháp nào khác?

Hiển nhiên mười hai thiếu nữ xinh đẹp đã được huấn luyện kỹ càng, ăn ý với nhau giống như cánh tay và ngón tay.

Tay ngọc của ả vừa vùng lên, lập tức bóng người chuyển động tản ra nan quạt.

Những thiếu nữ này tuổi tác đều không lớn, có người còn mang vài phần ngây thơ, nhưng lại trang điểm rất lòe loẹt, khi chớp động tỏa ra một làn gió thơm.

Thậm chí còn làm ra yêu hình quái trạng, liếc mắt đưa tình.

Đây giống như mê hồn trận, dùng để đối phó với những kẻ háo sắc trên giang hồ đương nhiên sẽ hiệu quả ngay lập tức, không chiến mà khuất phục người.

Cho dù là hán tử sắt đá cũng không tránh được hoa cả mắt.

Nhưng lúc này ở đây chỉ có một nam nhân, một nam nhân không hiểu được phong tình. Thần thái của hán an nhân, đối với những thiếu nữ nhiệt tình như lửa kia, ngay cả khóe mắt cũng chưa từng liếc đến.

Bởi vì Trầm Tiểu Diệp đã bảo hán chỉ đối phó với Bạch Phượng Tử.

Lúc vừa xuất hiện thì yếu diệu như tiên, nhưng lúc này Bạch Phượng Tử chau mặt lại, lông mày dựng lên, hình tượng đã biến đổi.

Mặc dù ả vẫn rất đẹp, nhưng dù sao cũng không bằng lúc nở nụ cười động lòng người.

- Bạch Phượng Tử!

Liễu Nhị Ngốc vẫn tay không tác sát, cao giọng nói :

- Ta đang chờ ngươi đây.

- Ngươi chờ ta làm gì?

- Chờ ngươi tiên hạ thủ vi cường.

- Đa tạ ý tốt của ngươi! Nhưng nếu như ta không hạ thủ thì sao?

- Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ thật kỹ, còn hạ thủ hay không là chuyện của ngươi.

Liễu Nhị Ngốc trầm giọng nói :

- Liễu mỗ học một lần là hiểu, tuyệt sẽ không chui vào tròng như đêm qua.

- Tròng cái gì, đó là diệu kế.

Bạch Phượng Tử nói :

- Gia Cát Lượng cả đời dùng kế, thần cơ khó lường, có ai nói là y dùng tròng hay không?

Ở trước mặt nam nhân, miệng lưỡi của ả lại rất sắc bén.

- Hừ, hay cho một vị nữ Gia Cát!

Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói :

- Hôm nay còn có diệu kế gì?

- Để cho ngươi biết thì không còn diệu nữa.

- Đúng, nói rất đúng, rất đúng!

Giọng Liễu Nhị Ngốc trầm xuống :

- Nếu như ngươi không muốn ra tay, kẻ hèn này đành phải lên trước.

Cánh tay phải của hần bỗng nhiên vòng lại, đánh ra một chưởng.

Chưởng này bề ngoài xem ra cũng không mạnh, nhưng lại có thể khuấy động không khí, như một cơn sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Thân hình Bạch Phượng Tử chớp động, nghiêng người trượt ra chín thước.

- Chưởng pháp không tệ.

Ả xoay người cười nhạt :

- Nhưng ta biết, ngươi còn chưa dốc hết toàn lực, đây cũng không phải là sở trường của ngươi.

- Ồ?

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Ngươi điều tra ta rõ ràng như vậy sao?

- Chuyện này đương nhiên.

Bạch Phượng Tử nói :

- Đối với Kim Lăng đại hiệp đột nhiên thành danh, ta có thể không quan tâm nhiều một chút sao?

- Điều tra để dễ bề đối phó ta, đúng không?

- Ta cũng không đối phó người, là người đối phó ta.

Bạch Phượng Tử nói :

- Đêm qua ta trọng đãi người thế nào...

- Đừng nói sang chuyện khác.

Liễu Nhị Ngốc hừ lạnh một tiếng.

- Thế nào?

Bạch Phượng Tử lại nhìn về phía Trầm Tiểu Điệp nói lớn :

- Sợ ả ta nghe được sao?

- Ta cảnh cáo các người.

Chỉ nghe Trầm Tiểu Điệp quát lên :

- Còn ai dám cử động, đây sẽ là tấm gương.

Thì ra một thiếu nữ cầm sáo và một thiếu nữ ôm tỳ bà đứng dựa vào nhau đang định phát động cơ quan trong nhạc khí thì Trầm Tiểu Điệp đã xuất chỉ như gió. Cả hai chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã gục.

Mười thiếu nữ còn lại đều hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Ánh mắt Bạch Phượng Tử xoay chuyển, nhìn không được nhượng mảy, hai chân nhún mạnh, như một đạo cầu vòng màu trắng bắn lên.

Không chỉ thân pháp ưu mỹ, động tác cũng vô cùng linh hoạt, giống tên rời khỏi dây cung bắn xa hơn ba trượng.

Thân hình giữa không trung gấp lại, quay đầu lao thẳng về hướng Trầm Tiểu Điệp.

Ả ta vừa hận thấu xương, vừa rất tức giận, lúc này lại không nghĩ được diệu kế gì, trước mắt chỉ có một đường liễu mạng.

Thật ra đây cũng không phải là ý nghĩ mới phát sinh, ả sớm đã có dự định này.

Sĩ vô hiền bất tiểu, nhập triều kiến tậ; nữ vô mỹ bất ác, nhập thất kiến đồ (kẻ sĩ dù có tài hay không, vào triều đều sẽ bị đồ kị; nữ nhân dù có đẹp hay không, vào cung đều sẽ bị ghen ghét). Ban đầu ả chỉ muốn lợi dụng Liễu Nhị Ngốc, hiện tại đã không còn ý nghĩ này, thứ mà ả đã mất, tuyệt đối không để cho người khác có được.

Vì vậy, ả muốn bằng chân tài thực học cùng Trầm Tiểu Điệp phân cao thấp một phen.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, một bóng người đã nhanh chóng lướt qua, chặn đứng thế công của ả.

- Người...

Người này chính là Liễu Nhị Ngốc.

Một tiếng vang trầm, hai người giữa không khung đã tiếp một chưởng. Bóng người đột nhiên phân ra, lóe lên hạ xuống.

- Tốt nhất người vẫn nên tìm ta.

Liễu Nhị Ngốc nói.

- Hừ, người dám che chở cho ả ta sao?

Bạch Phượng Tử oán độc nhìn Liễu Nhị Ngốc, quát khê :

- Tìm người thì tìm người!

Tay ngọc lật lại, chỉ thấy một mảng sáng bạc chói mắt, như bão vũ bắn qua.

Ánh bạc chói mắt như sao đầy trời.

Liều Nhị Ngốc giật mình, nhất thời không phân biệt được là thứ gì, nhưng đoán chừng vẫn là ám khí. Thân hình của hắn đột nhiên trầm xuống, song chuông đồng thời phát ra.

Chùm ám khí này bay nhẹ nhàng, thế tới cũng không mạnh, hắn đoán hắn là cũng không khó đánh bật ra.

Quả nhiên không sai, chuông lực vừa phát, những điểm sáng bạc trước mặt liền bay xéo qua hai bên trái phải.

- Cẩn thận!

Trầm Tiểu Điệp bỗng nhiên kêu to :

- Đây là Hồ Điệp Phiêu.

- Ồ!

Liều Nhị Ngốc hơi ngẩn người, chợt nghe sau đầu có tiếng động khẽ, những điểm sáng bạc lại lượn vòng bay trở về.

Thân thể của hắn xoay tròn, lại đánh ra một chuông.

Lúc này hắn mới nhìn rõ những điểm sáng bạc nhỏ như đầu ngón tay quả nhiên giống như bướm bướm, nhẹ nhàng vẫy cánh bay lượn ngược xuôi.

Ám khí thật lạ lùng, thủ pháp thật cao minh.

7. Chương 7: Yến Vô Hảo Yến

Liều Nhị Ngốc thâm kinh ngạc.

Hắn đưa mắt nhìn kỹ, có mấy chục con bướm quay cuồng bay lượn, chúng lại lượn vòng lao về phía mình.

Mỗi khi hắn phát chuông lại hình như càng thúc đẩy những con bướm bướm màu bạc này bay lượn nhanh hơn.

Càng kì quái chính là những vật nhỏ này như có linh tính, biết mượn lực dùng lực.

Chuông thế vừa chậm lại, lập tức bọn chúng lại bu vào.

Bu vào thì làm sao đả thương người?

Liều Nhị Ngốc chỉ biết, phàm là ám khí thì nhất định có thể đả thương người, vì vậy hắn không dám lơ là một chút nào.

Thật ra những con bướm bướm bạc này không sắc cũng không nhọn, kinh lực lại không mạnh, không thể nào trực tiếp đả thương người. Nhưng trên cánh của bọn chúng lại được bôi chất kịch độc, một khi bị dính vào thì người sẽ lập tức tê liệt, thậm chí chỗ bị dính chất độc sẽ lập tức thối rữa, dẫn đến tử vong.

Đây là một loại ám khí tàn độc trong võ lâm hiện thời.

Đương nhiên Trầm Tiểu Điệp biết mối nguy nhưng lại không có phương pháp phá giải, nhìn thấy Liều Nhị Ngốc bị vây chặt, lòng nàng không khỏi run sợ.

- Liều Nhị Ngốc, đừng uống phí khí lực nữa!

Bạch Phượng Tử cười nhạt :

- Sớm muộn gì người cũng sẽ ngã trên mặt đất, biến thành một vũng máu.

Lời lẽ thật hung ác, nhưng có lẽ chính là sự thật.

Liều Nhị Ngốc vẫn còn chưa hiểu rõ lời ả, bởi vì hắn không nhìn thấu những con bướm nhỏ này lợi hại như thế nào, nhưng Trầm Tiểu Điệp nghe được thì lại hết hồn.

Bỗng nhiên lòng nàng khê động, cổ tay giơ cao, ánh đèn liền lóe lên.

Đây là một chùm mưa châm, là Lăng Hoa phi châm.

Lúc đầu khi nàng luyện sai lệch rất lớn, không thể phóng được chuẩn xác.

Nhưng sau đó càng luyện lại càng tinh thuần, gần như đạt đến mức châm vô hư phát, thậm chí có thể một lần phát liền mấy mũi, tất cả đều trúng đích.

Đây là kĩ xảo trời sinh, không phải ai cũng có thể học được.

Lúc này, nàng đồng thời phát ra hơn mười mũi.

Chỉ nghe những tiếng vút nhỏ xé gió, tiếp đó là những tiếng “xoẹt xoẹt” liên tục vang lên, thu hoạch không ngờ lại rất lớn.

Châm nhỏ không đến nửa tấc, có mũi đâm vào cánh của bướm bướm, có mũi đâm thẳng vào ngực bụng, có mũi thậm chí còn đâm trúng hai con.

Những thứ này vốn không có sinh mệnh, lẽ ra khi bị đâm trúng cũng không bị trở ngại gì.

Nhưng những bướm bướm bạc này vốn cực nhẹ cực nhỏ, nhờ được chế tạo tinh xảo, cánh mỏng như cánh ve, nên chúng có thể nương theo luồng phong không ngừng vẩy cánh bay lượn. Nên khi chúng bị châm nhỏ cắm vào, lập tức trọng lượng gia tăng, mất cân đối, lần lượt rơi xuống đất.

Trầm Tiểu Điệp thầm vui mừng, vung cổ tay lên, lại phóng ra một chùm sáng đen.

Bạch Phượng Tử thấy tình hình không ổn, lập tức rút ra một thanh loan đao, hét lên một tiếng, bay ngược trở về.

“Băng băng băng”, tiếng cơ quan liên tục vang lên, hơn mười thiếu nữ xinh đẹp cũng đồng thời xuất thủ.

Đã đến đường cùng, xem ra ả ta thật sự muốn liều mạng.

Cũng may là những bướm bướm kia chỉ còn lại hai ba con, lại đang lơ đãng như muốn rơi xuống.

Liều Nhị Ngốc thừa dịp này, hai vai rung lên, bước chân trượt qua, bắn nghiêng hơn một trượng. Thân hình lại chợt lóe lên, tránh thoát hai mũi ám khí từ trong nhạc khí bắn nhanh đến.

Hắn hét lớn một tiếng, bắt được một thiếu nữ.

Trầm Tiểu Điệp đặt tay lên chiếc eo nhỏ nhắn, “cheng” một tiếng, một thanh nhuyễn kiếm bắn ra, trong ánh xanh lưu chuyển, nghênh đón thanh loan đao đang chém tới.

Không ngờ còn chưa qua sông đã gặp phải một trường ác chiến.

Liều Nhị Ngốc bị những bướm bướm kì lạ kia làm khó dễ một hồi, lúc này lại bị những thiếu nữ xinh đẹp kia quấy rối, hiển nhiên hắn đã thật sự nổi giận.

Thân pháp của hắn nhẹ nhàng quỷ dị, di chuyển như bay, mấy mũi ám khí đương nhiên không thể thương tổn được.

Cốc nằm giữa hai ngọn núi sừng sững, ở giữa cốc có một dòng suối.

Liều Nhị Ngốc tay không tắc sắt, hắn cũng không muốn giết hại những thiếu nữ này nên cánh tay vung lên ném thiếu nữ vừa bắt được vào trong dòng suối.

Đồng thời thân thể hắn xoay tròn, lại bắt được một người khác.

Chộp một cái rồi lại ném một cái, chỉ trong chớp lát mười thiếu nữ kia đã không còn một ai.

Những tiếng kêu sợ hãi vang lên không dứt, mười thiếu nữ đều nằm trong nước vùng vẫy kêu la.

Dòng suối cũng không sâu, mặc dù không chết đuối, nhưng bị nước ướt đầm đìa, phần son xinh đẹp trên mặt đã lem luốc như bùn đất, tiểu mỹ nhân yêu kiều đã biến thành yêu quái.

Hai thiếu nữ ngã trên mặt đất đã sớm bị Trầm Tiểu Diệp điểm huyệt, vì vậy Liễu Nhị Ngốc cũng không quan tâm đến.

Bạch Phượng Tử và Trầm Tiểu Diệp đao kiếm giao nhau, trở thành kì phùng địch thủ.

Bóng người màu trắng bay lượn như du long, ánh đao loang loáng. Trầm Tiểu Diệp vải thô áo váy động tác cũng rất mau lẹ, thanh kiếm như linh xà lè lưỡi.

Đáng tiếc Bạch Phượng Tử nghe được những tiếng kêu trong dòng suối, tâm thần đã loạn.

Tâm thần một khi đã loạn, đao pháp cũng sẽ loạn theo, ý chí chiến đấu cũng suy giảm nhiều, lập tức ả cắn răng, nhảy ngược trở về.

Đây là điểm mạnh của ả, có thể quyết định thật nhanh, rất biết thức thời.

Ả ta là một nữ nhân rất thận trọng, cũng là một nữ nhân biết tùy cơ ứng biến, mặc dù cơn giận còn chưa nguôi nhưng cũng không liều lĩnh trả giá bằng tính mạng.

Biết rõ nếu tiếp tục đấu sẽ chịu thiệt thòi, việc gì phải làm chuyện ngu ngốc này?

Vì vậy ả lập tức nhảy lui ra xa hơn hai trượng, cố nén cơn giận, ôm đao đứng thẳng.

- Đa tạ rồi!

Trầm Tiểu Diệp cũng không đuổi giết.

- Hừ!

Bạch Phượng Tử lạnh lùng nói :

- Người có thể tính là thắng sao?

- Không tính.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Có điều cũng không thua, xem như là hòa đi.

- Hòa?

Trong đôi mắt Bạch Phượng Tử bốc lên lửa độc :

- Từ nay về sau, có người thì không có ta, cả đời đừng nghĩ đến chuyện hòa!

Không để ý đến những thiếu nữ đang vùng vẫy trong dòng suối, thân hình chợt lóe lên, ả ta nhanh chóng biến mất.

Vừa rơi xuống, liền ẩn vào trong rừng sâu.

Trầm Tiểu Diệp không đuổi theo.

Lúc trước Liễu Nhị Ngốc vào núi chỉ là để tìm cách cứu Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử, hôm nay hai người này đã thoát khỏi cũi giam, hẳn cũng không muốn gây thêm rắc rối nên cũng không đuổi theo.

Nhìn thấy sắc trời đã tối, hai người liền cùng nhau ra khỏi cửa cốc.

Ngày thứ hai, bọn họ đến một thị trấn ven sông, dự định dừng lại ngủ một đêm, sau đó sẽ qua sông đi về hướng tây.

Lúc trước đã nói rõ, phải đợi sau khi qua sông hai người mới không còn kết bạn đồng hành.

Hôm nay đương nhiên vẫn chưa chia tay.

Vì vậy bọn họ liền mượn hai gian phòng hảo hạng trong cùng một khách điểm. Sau khi bố trí xong, bởi vì sắc trời còn sớm, Trầm Tiểu Điệp liền bảo Liễu Nhị Ngốc cùng đi đến bờ sông một chút, xem thử sáng mai có thuyền qua sông hay không.

Trị trấn xây dựng ven sông, cũng thập phần náo nhiệt.

Liễu Nhị Ngốc vẫn đang mặc bộ quần áo màu lam, giống như một tú tài thi rớt. Trầm Tiểu Điệp thì đã tẩy sạch phấn son, mặc một bộ áo váy bằng vải thô, trông như một cô con gái cứng trong gia đình nghèo, lẫn trong đám người rộn ràng không khiến ai chú ý.

Thế nhưng vừa mới vòng qua góc đường, một vị thiếu niên mặc áo hoa bỗng nhiên đi tới, cúi người vái chào.

- Thì ra là Liễu huynh.

- Tôn giá là...

Liễu Nhị Ngốc ngăn người.

- Tại hạ là Thu Sơn Hàn.

Thiếu niên áo hoa nói :

- Gần đây tạm trú ở Kim Lăng, đã gặp qua Liễu huynh.

- Ồ?

Liễu Nhị Ngốc lãnh đạm đáp lời.

Hắn biết, có rất nhiều người ở trong thành Kim Lăng nhận ra hắn, nhất là loại nhân vật giống như công tử, thường thường ở sau lưng đem hắn ra đùa cợt.

- Vị này là...

Thu Sơn Hàn liếc mắt về phía Trầm Tiểu Điệp.

Liễu Nhị Ngốc lại ngăn người, nhất thời không biết trả lời ra sao, còn Trầm Tiểu Điệp thì lại thoải mái cười tươi :

- Ta với huynh ấy là bà con, ta gọi Trang Ngọc Nô.

- Ồ, thì ra là thế.

Thu Sơn Hàn nói :

- Hôm nay gặp được Liễu huynh thật sự là may mắn, tại hạ muốn làm một bữa tiệc nhỏ...

- Chuyện này... chuyện này không cần đâu!

Liễu Nhị Ngốc nói.

- Thật không dám giấu diếm, tại hạ đối với Liễu huynh luôn luôn vô cùng khâm phục và tôn kính.

Thu Sơn Hàn nói :

- Tệ xá ở ngay không xa, qua cổng há lại không vào, chẳng lẽ Liễu huynh coi thường người phạm tục như tại hạ?

- Đâu có, đâu có, Thu huynh nói quá lời rồi.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Chỉ vì có việc gấp phải làm, không thể...

- Việc gấp gì vậy? Tại hạ có thể giúp được hay không?

- Chuyện này...

- Cũng không gấp gấp gì...

Trầm Tiểu Điệp tiếp lời :

- Chỉ là tìm thuyền qua sông mà thôi.

- Ồ!

Thu Sơn Hàn nói :

- Thì ra là việc nhỏ này, dễ thôi. Nhà tại hạ có đến mấy chục chiếc thuyền lớn thuyền nhỏ, đừng nói Liễu huynh chỉ cần qua sông, cho dù căng buồm qua biển tại hạ cũng có thể lo được.

Liễu Nhị Ngốc còn trầm ngâm chưa quyết, Trầm Tiểu Điệp lại dùng mắt ra hiệu, ý bảo hãy nhanh nhanh đáp ứng.

- Như vậy thì phải làm phiền Thu huynh rồi.

Liễu Nhị Ngốc đáp.

- Đừng khách khí, xem như là tại hạ hân hạnh được đón tiếp Liễu huynh.

Thu Sơn Hàn nói :

- Nhưng không biết khi nào thì lên đường?

- Vậy thì sáng mai đi!

Trầm Tiểu Điệp tiếp lời.

- Được, được, tại hạ sẽ dọn dò xuống dưới, qua sông không cần thuyền lớn, một chiếc thuyền con là đủ rồi.

Thu Sơn Hàn nói :

- Có điều đêm nay tại hạ muốn tận tình của địa chủ, hai vị vạn lần đừng từ chối.

Ngôn từ của hắn thành khẩn động lòng người, tỏ ra nhiệt tình mà hào phóng.

Liễu Nhị Ngốc lại thầm kinh ngạc. Mặc dù trong thành Kim Lăng hắn khó hòa hợp với người khác, tự cho mình là thanh cao, nhưng quen biết cũng không ít, giống như Nam Kinh tứ công tử đều từng gật đầu đàm luận, cho dù là người chưa bao giờ nói chuyện, ít nhất cũng phải quen mặt, thế nhưng tại sao Thu Sơn Hàn này trong đầu hắn lại không có một chút ấn tượng nào?

Thu Sơn Hàn? Một cái tên rất đặc biệt và có ý thơ.

Người này hẳn là không tầm thường.

Nhưng kỳ quái chính là chuyện nửa năm trước tại Bạch Ngọc lâu đã truyền khắp giang hồ từ lâu, trong thành Kim Lăng ai ai cũng biết, sao người này lại không hề nhắc đến?

Tránh không nhắc đến, đây là vì có gì?

- Biểu ca!

Trầm Tiểu Điệp lại phụ họa, hơn nữa giọng rất ngọt ngào :

- Vị Thu công tử này có thành ý, huynh hãy đáp ứng đi!

- Đúng, đúng, Trang cô nương nói rất đúng.

Thu Sơn Hàn nói :

- Tại hạ thành tâm thành ý mời, chỉ có rượu nhạt...

Loại người chân thành kết giao như vậy, quả thật là hiếm có.

Chẳng lẽ lại là một Tiểu Mạnh Thường?

- Vậy thì đa tạ Thu huynh!

Liễu Nhị Ngốc đành phải nghe theo Trầm Tiểu Điệp, lại nói :

- Có điều trước tiên tại hạ muốn về nhà trọ nghỉ ngơi một chút...

- Được, được, Liễu huynh xin cứ tự nhiên!

Thu Sơn Hàn nói :

- Không biết Liễu huynh hiện ở tại nhà trọ nào, để lát nữa tại hạ được tới cung nghênh đại giá.

Hắn càng nói càng khách khí, khó tránh khỏi có hơi quá mức.

- Không dám, không dám!

Liễu Nhị Ngốc khiêm tốn nói :

- Ở nhà trọ Thái Lai ngay chỗ rẽ cách đây không xa.

-Ồ, nhà trọ Thái Lai.

Thu Sơn Hàn nói :

- Tại hạ biết rồi.

Vì vậy hai bên bèn vái chào từ biệt.

Mặt trời lặn trên sông, lúc này đã gần đến lúc lên đèn.

Liễu Nhị Ngốc và Trầm Tiểu Diệp quay lại nhà trọ, tiến vào căn phòng hảo hạng. Trầm Tiểu Diệp lại dẫn tiểu nhị đưa lên hai phần cơm nước, càng nhanh càng tốt.

- Tiểu Diệp, chuyện gì vậy?

Liễu Nhị Ngốc không hiểu ra sao.

- Lẽ nào người không đói bụng?

Trầm Tiểu Diệp liếc nhìn hắn.

- Đương nhiên là có hơi đói bụng.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Thế nhưng Thu Sơn Hàn kia không phải đã nói...

- Nói là đến cung nghênh đại giá phải không?

- Tiểu Diệp, ta thật sự là không muốn đi.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Là do cô bảo người ta có thành ý, ta chỉ đành...

- Không sai, là ta nói.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Có điều theo ta đoán loại cơm đó ăn không đủ no, thậm chí...

- Tiểu Diệp, cô nói mau đi! Ta cũng đã sớm nghi ngờ rồi.

- Nghi ngờ cái gì?

- Từ trước đến giờ ta chưa từng gặp người này, cũng chưa từng nghe cái tên này.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Y sốt sáng mờ mịt như vậy, khiến cho người ta thật sự khó hiểu.

- Chuyện này thì có gì lạ.

Trầm Tiểu Diệp cười nói :

- Bởi vì người là Kim Lăng đại hiệp mà, trên đời này người muốn võ mông ngựa có rất nhiều.

- Đừng đùa nữa!

Liễu Nhị Ngọc cũng cười.

- Lẽ nào nói không đúng?

- Khả nghi là ở điểm này.

Liễu Nhị Ngọc nói :

- Chuyện xảy ra tại Bạch Ngọc lâu đã chấn động giang hồ, nhưng y lại không hề nhắc đến.

- Hay là y không phải là nhân vật giang hồ.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Cho nên ít quan tâm đến những chuyện này.

- Nếu thật sự là như vậy.

Liễu Nhị Ngọc lắc đầu nói :

- Y cần gì phải cung kính như vậy, đi nịnh bợ một tên Liễu Nhị Ngọc kém cỏi trong thành Kim Lăng, thường xuyên bị người cười nhạo?

- Người đang cần nhân sao?

Trầm Tiểu Diệp nhướn miệng cười.

- Ta cần nhân gì chứ? Từ trước đến giờ ta chưa từng oán thán.

Liễu Nhị Ngọc nói :

- Chỉ là ta đang nghĩ...

- Người nghĩ cái gì?

- Y không nhắc đến chuyện trên Bạch Ngọc lâu, cũng không phải là không biết, mà là cố ý làm ra vẻ y không phải là nhân vật giang hồ.

- Người muốn nói y chính là nhân vật giang hồ?

- Ta nghĩ chắc là vậy.

- Có chính xác không?

- Tiểu Diệp, cô cũng đừng giả vờ!

Liễu Nhị Ngọc cười nói :

- Cô muốn nhét đầy bụng trước, tất nhiên là trong lòng đã biết từ lâu.

- Ai da, thật là lợi hại! Ngay cả ta cũng bị nhìn thấu.

Trầm Tiểu Diệp bật cười :

- Vậy trước tiên hãy nhét đầy bụng, sau đó đến nơi hẹn.

- Được, nhưng dù sao cô cũng phải nói một chút, Thu Sơn Hàn này...

Chỉ nghe tiếng cửa phòng mở ra, một tiểu nhị bưng một chiếc mâm gỗ lớn chứa hai phần cơm nước, đặt trên bàn gỗ, đoạn xoay người rời đi.

Cơm nước nóng hổi, hương vị xộc vào mũi, hơi nóng của mặt bàn tăng lên, càng làm tăng thêm cảm giác ấm áp.

Vì vậy hai người ngồi đối diện nhau, bắt đầu ăn cơm.

Trầm Tiểu Diệp vừa ăn vừa lên tiếng :

- Trên đại giang rồng rắn lẫn lộn, Thu Sơn Hàn này quả thật là khả nghi...
- Cô thấy hần...
- Ta hoài nghi hần là một kẻ khác.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Nếu như ta đoán không sai, đây là một cường địch.
- Cô đoán là ai?
- Thương Hoa Công Tử Lam Ngọc Phi.
- Thương Hoa công tử Lam Ngọc Phi?

Liễu Nhị Ngốc nhắm đọc mấy lần, cuối cùng lắc đầu :

- Thứ cho ta kiến thức nông cạn, chưa từng nghe qua.
- Cũng không phải nhân vật to tát gì, chỉ là một kẻ thích tô vẽ mà thôi.
- Không phải cô nói là một cường địch sao?
- Cường địch không phải hần, mà là ông chủ của hần.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Thế nhưng cũng có thể là hần muốn chơi trội.
- Nếu là như vậy, sao chúng ta không mượn thuyền khác?
- Đây không phải là vấn đề của thuyền, bởi vì ở hướng tây khắp nơi đều có thể qua sông, không nhất định phải ở nơi này, chỉ là nếu như đã gặp thì ta cũng không muốn tránh.

Trầm Tiểu Diệp cười nói :

- Thật ra người bọn chúng muốn đối phó là ta.
- Đối phó với cô?
- Đúng vậy.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Người chỉ bị liên lụy mà thôi.
- Liên lụy?

Liễu Nhị Ngốc ngửa đầu cười :

- Tiểu Diệp, có phải cô cho là lá gan của ta rất nhỏ?
- Đương nhiên là không.

Trầm Tiểu Diệp cười nói :

- Ta chỉ sợ lá gan của người quá lớn thôi.
- Lá gan của ta không tính là lớn, cũng không tính là nhỏ, có lẽ chỉ vừa đủ thôi.

Liễu Nhị Ngốc cũng cười nói :

- Có điều theo ta suy đoán, người hần muốn đối phó chưa hẳn nhất định là cô, cũng có thể có một phần của ta.
- Vì sao?
- Chuyện này rất dễ hiểu.

Liều Nhị Ngốc nói :

- Tề Thiên Bằng kia xưng bá Giang Nam hơn hai mươi năm, đã kiến tạo một tòa trang viện xa hoa tại Bạch Lộ châu, nghe nói bè lũ mà hắn kết giao đều là hào kiệt trên đại giang. Lần này hắn chết, những người muốn tìm Liều Nhị Ngốc ta tính sổ tất nhiên là có cả khối.

- Ủm, cũng có lý.

Trầm Tiểu Điệp trầm ngâm một chút :

- Có điều Thu Sơn Hàn này nếu thật sự chính là Thường Hoa Công Tử Lam Ngọc Phi, vậy thì hắn tất nhiên là muốn tìm ta.

- Cô với hắn...

- Ta... ta với hắn...

Trầm Tiểu Điệp ngừng lại một chút :

- Ta vốn không quen biết kẻ này.

Một người không quen biết, đương nhiên là không có cừu hận gì, càng không nói tới khúc mắc gì. Nhưng trên giang hồ ân oán oán có lúc liên lụy rất rộng, thậm chí có thể kéo dài đến vài đời, thậm chí một người vô tội có lúc cũng sẽ bị cuốn vào một trường phong ba, gặp phải một trường sát kiếp.

Vì sao Thường Hoa Công Tử Lam Ngọc Phi lại muốn tìm nàng?

Mặc dù nàng không quen biết người này, nhưng ít nhất cũng biết có một Thường Hoa Công Tử Lam Ngọc Phi.

Điều này có thể chứng minh, không phải là tuyệt không liên quan.

Mặc dù Trầm Tiểu Điệp đáp hàm hồ, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ cho thấy dù có khúc mắc, cũng không phải do nàng rước lấy.

Đương nhiên Liều Nhị Ngốc cũng không hỏi thêm.

Hai người vội vàng ăn xong bữa cơm. Tiểu nhị vừa mới thu dọn chén đĩa, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân.

- Liều huynh, Liều huynh...

Giọng như là của Thu Sơn Hàn.

Quả nhiên đã đến.

- Là Thu huynh sao?

Liều Nhị Ngốc lập tức bước đến mở cửa, nhún nhường :

- Thịnh tình như vậy, thật không dám nhận.

- Sao lại nói như vậy! Liều huynh là hiền sĩ Kim Lăng, tại hạ may mắn được kết giao, cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Thu Sơn Hàn cười nói :

- Xin mời Liều huynh khởi giá.

Những lời khen tặng này, nghe xong lại khiến cho người ta cảm thấy ỳ ạch.

Nhưng y không hề đề cập tới bốn chữ Kim Lăng đại hiệp.

- Thu huynh khen ngợi như vậy, Liều mỗ thật xấu hổ vô cùng.

Liều Nhị Ngốc khiêm tốn một phen.

Hắn đành phải cùng Trầm Tiểu Điệp ra khỏi cửa.

Ngoài cửa không ngờ đã chuẩn bị sẵn một chiếc kiệu mềm và hai con tuần mã.

Kiệu mềm này hiển nhiên là dành cho Trầm Tiểu Diệp, hai con tuần mã đương nhiên là khách và chủ mỗi người một con.

- Thu huynh không phải nói quý phủ ở ngay không xa sao?

- Không xa, không xa, thật sự là không xa.

Thu Sơn Hàn nói :

- Chỉ có dặm ba dặm đường mà thôi.

Dặm ba dặm đường cũng chuẩn bị kiệu ngựa, đủ thấy tiếp đãi long trọng thế nào.

- Quý phủ của Thu huynh không ở trong thị trấn sao?

- Trong thị trấn dân cư ồn ào, xe bụi ngựa kêu, tại hạ rất không quen. Vùng ngoại ô chính là gia nghiệp của tổ tiên, một trang viện ở trước sông, cảnh sắc xinh đẹp, sáng đón cánh bướm, chiều ngắm mây bay.

Thu Sơn Hàn cười nói :

- Mặc dù tại hạ học thức sơ sài, nhưng lại muốn học đòi văn vẻ...

- Thu huynh vốn là một người cao nhã.

- Liễu huynh chê cười rồi.

Liễu Nhị Ngốc nhìn thoáng qua Trầm Tiểu Diệp, định dùng ánh mắt hỏi ý một chút, nhưng Trầm Tiểu Diệp lại giống như không thấy hắn, đi thẳng về hướng kiệu mềm.

Điều này biểu thị nàng rất vui vẻ nhận lời mời này.

Chuyện mà nàng vui vẻ, Liễu Nhị Ngốc đương nhiên sẽ không phản đối.

Vì vậy hắn liền quay sang Thu Sơn Hàn chấp tay, tiếp lấy dây cương từ tay một hán tử áo xanh, đạp bàn lên ngựa.

Thu Sơn Hàn cũng sải bước leo lên yên ngựa chạm trở hoa văn.

Kiệu mềm đi trước, tuần mã theo sau, trong khoảnh khắc đã ra khỏi thị trấn.

Màn đêm dần dần buông xuống, trên đại giang khói phủ sương mờ.

Chỉ nghe tiếng sóng vỗ vào bờ, xa xa trong khói sóng mênh mông thấp thoáng vài ánh đèn trên thuyền chài, khi mờ khi tỏ.

Bọn họ đi dọc theo ven sông, vốn nói chỉ có dặm ba dặm đường, Liễu Nhị Ngốc cảm nhận ít ra đã hơn mười dặm.

- Thu huynh, rốt cuộc còn xa nữa không?

- Tới rồi, tới rồi, đến đây là tới rồi.

Thu Sơn Hàn nói quanh co :

- Tại hạ đi trước dẫn đường.

Hắn bỗng nhiên rung cương ngựa, tuần mã hí dài, từ bên trái vượt qua kiệu mềm.

- Tại hạ đi theo Thu huynh.

Liễu Nhị Ngốc xiết chặt hai chân, ra sức kẹp vào bụng ngựa đuổi theo.

Hắn cố ý muốn cùng Thu Sơn Hàn sóng ngựa mà đi.

Từ khi ra khỏi thị trấn, hắn đã đề cao cảnh giác, cố gắng duy trì khoảng cách với Thu Sơn Hàn, nhiều lắm chỉ kém một đầu ngựa, lúc nào cũng lưu ý nhất cử nhất động của đối phương.

Một bước theo sau như vậy, đương nhiên là rất lợi hại.

Bị người khác nhìn chăm chú, ít nhất cũng có cảm giác như mũi nhọn đâm sau lưng.

Sông chảy cuộn cuộn, cỏ dại thê lương, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên đầu sông phía trước bỗng nổi lên một ngọn núi lẻ loi.

Liễu Nhị Ngốc trong lòng khẽ động, càng lưu ý hơn.

Kiểu ngựa như bay, trong chớp lát đã đến chân núi. Núi mặc dù không cao, nhưng cây cối sum xuê, trong đêm tối không trăng càng có vẻ âm trầm.

Đêm tối gió mạnh, rừng rậm như mực, nếu như muốn hành động, loại địa phương này hiển nhiên là tốt nhất.

Liễu Nhị Ngốc hít một hơi thật sâu.

- A, Liễu huynh mau nhìn!

Thu Sơn Hàn cố ý thất thanh gọi to, cổ tay phải giương lên phóng ra ba điểm sáng lạnh.

Cùng lúc, bốn gã khiêng kiệu cũng nhanh như cắt rút bốn thanh trường đao từ trong cán kiệu.

Chỉ thấy ánh lạnh lóe lên, bốn thanh đao từ bốn hướng khác nhau đâm vào trong kiệu mềm.

Kinh biến đột nhiên nổi lên, chỉ diễn ra trong nháy mắt.

- Giải cho tặc tử!

Liễu Nhị Ngốc hét lớn một tiếng, người đã rời khỏi bàn đạp vọt lên, ba mũi ám khí lướt qua dưới bàn chân.

Giữa không trung hần xoay người một cái, vung quyền đánh xuống.

“Rắc rắc”, bốn thanh trường đao đâm vào kiệu mềm bỗng nhiên gãy thành tám đoạn. Một tiếng “bùng” vang lên, kiệu mềm đột nhiên nổ tung, một thân ảnh như du long từ trong những phiến gỗ tứ tán bay lên.

Người này đương nhiên là Trầm Tiểu Diệp.

Chỉ nghe vài tiếng “vút vút”, hai tay nàng đồng thời vung lên, ánh lạnh bay múa, chia ra bắn về phía bốn gã khiêng kiệu áo xanh.

Trong tiếng kêu la, từng gã xoay người ngã quỵ.

Đó cũng không phải ám khí kì lạ gì, chính là bốn đoạn đao vừa rồi bị bẻ gãy.

Bốn thanh trường đao vì sao lại gãy? Bốn đoạn gãy lại vì sao lọt vào trong tay nàng? Đây là chuyện xảy ra trong chiếc kiệu mềm, cũng không ai nhìn thấy.

Có điều chuyện khó có thể tưởng tượng này quả thật khiến cho người ta phải tán thưởng.

Thu Sơn Hàn bóng người chột lóe, từ trên lưng ngựa nhảy nghiêng lên, tránh khỏi một quyền trên không của Nhị Ngốc, đáp xuống bên ngoài hai trượng.

Thân hình gã lại chột nhoáng lên, ẩn vào trong một phiến cây rừng thấp.

Nhưng quyền Liễu Nhị Ngốc vẫn chưa dừng lại, lập tức đánh trúng đầu ngựa.

Thốt ngựa hí lên, ầm một tiếng ngã xuống, bốn vó đạp vài cái, sau đó nằm im bất động.

- Được, được, ha ha ha ha...

Giữa không trung bỗng vang lên một chuỗi tiếng cười quái dị :

- Đánh rầm giỏi lắm!

Lời nói của người này trước sau mâu thuẫn, hiển nhiên có chút không bình thường.

Nhưng trong tiếng cười tràn ngập khí thế, chấn động màng tai, che lấp cả tiếng gió núi gào thét và sông chảy sùng sục.

Liều Nhị Ngốc và Trầm Tiểu Diệp cùng hơi ngần người.

Đưa mắt nhìn lại, cả hai thấy trên một mỏm đá nhô ra giữa lưng chừng núi có một người áo đen đang đứng thẳng tắp.

- Người là ai?

Liều Nhị Ngốc cao giọng quát hỏi.

- Hừ, lời đồn quả không sai, tiểu tử ngươi quả nhiên là một tên một sách, hỏi thật là ngu ngốc.

Người áo đen kia trầm giọng nói :

- Từ mười năm trước bốn tọa đã không trả lời loại vấn đề nhàm chán này rồi.

- Vấn đề này rất nhàm chán sao?

- Rất là nhàm chán.

- Nói cũng đúng, đích xác là hỏi hơi thừa.

Lông mày Liều Nhị Ngốc dựng lên, lạnh lùng nói :

- Mặc kệ ngươi là chó hay mèo cũng được...

- Câm miệng!

Người áo đen nổi giận quát.

- Thế nào?

Liều Nhị Ngốc cười lạnh một tiếng.

Người áo đen giận dữ quát lên :

- Dám hỗn láo với bốn tọa như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn chết ngay lập tức?

- Ta vốn không nghĩ như vậy, ngươi cũng chưa chắc có bản lĩnh này.

Liều Nhị Ngốc hơi mỉm cười :

- Nói mà không cơ sở, hơn phân nửa đều là khoác lác. Nếu như ngươi có năng lực đó thì lăn xuống thử xem.

- Hừ, ngươi biết bốn tọa là ai không?

- Hỏi thật là nhàm chán.

Liều Nhị Ngốc nắm được cơ hội, lập tức đổi mặt, trả lời lại một cách mỉa mai :

- Dư thừa.

Người áo đen giật mình.

Xem ra hắc ở trên giang hồ cũng là nhân vật tương đối có danh tiếng, nhưng sự kiêu ngạo của hắc hiển nhiên đã thất bại.

- Liều Nhị Ngốc!

Trầm Tiểu Diệp bỗng nhiên nói :

- Lê nào ngươi không hiểu ý tứ của hắc?

- Ý tứ gì?

- Ý tứ của hắc là từ mười năm trước đây đã danh lừng thiên hạ, ai ai cũng biết.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Cho nên mười năm nay đã không cần nêu tên nói họ. Nếu như không biết đại danh của hắc, còn xứng đáng lăn lộn trên giang hồ sao?

Nàng lại quay sang người áo đen kia :

- Ta nói có đúng không?
- Hừ, người rất thông minh.
- Cũng không hẳn.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Ít ra cho tới bây giờ, ta còn không hiểu vì sao người lại muốn giả vờ?
- Người nói cái gì?
- Ta không hiểu vì sao người lại dối đầu với chúng ta.
- Người thật sự không hiểu sao?
- Bên người chúng ta cũng không có tài vật gì quý giá.
- Đương nhiên người không có.

Người áo đen nói :

- Hơn nữa những châu báu tài vật bình thường, bổn tọa còn không để vào mắt.
- Vậy người...
- Con nhóc, đừng giả bộ hồ đồ! Kì thật người đã biết từ lâu.

Người áo đen lạnh lùng nói :

- Cái bổn tọa muốn là một bức sơ đồ.
- Sơ đồ?
- Đúng, cộng thêm hai cái mạng nhỏ.
- A...

Trầm Tiểu Diệp giả vờ cả kinh, thất thanh :

- Thủ đoạn này có hơi tàn độc quá không?
- Được.

Người áo đen lập tức giảm giá :

- Vậy thì một cái đi.
- Một cái?
- Chỉ cần giao ra bức sơ đồ phác thảo kia, bổn tọa sẽ tha cho người.

Người áo đen ạnh lùng nói :

- Về phần tên họ Liễu ngu ngốc này...
- Ta đáng chết!

Liễu Nhị Ngốc lên tiếng :

- Tuyệt khó có thể sống, đúng không?
- Không sai.

Người áo đen trầm giọng nói :

- Để người nổi tiếng nửa năm cũng đủ rồi.

Theo khẩu khí này, hiển nhiên ông ta có quan hệ với Tề Thiên Bằng tại Bạch Lộ châu.

Liễu Nhị Ngốc bỗng nhiên cười cười, đoạn ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Người còn dám cười sao?

Người áo đen cả giận nói :

- Có gì buồn cười?

- Đương nhiên là buồn cười, bằng không làm sao ta cười dòn như vậy.

Liễu Nhị Ngốc cười lớn nói :

- Người cho rằng ta thật sự không biết người là ai sao?

- Người nói thử xem, bốn tọa là ai?

- Người luôn mồm bốn tọa bốn tọa, nhưng kì thật chỉ là một tên đầu mục nhỏ trên đại giang mà thôi.

Liễu Nhị Ngốc liên tục cười nhặt, nói từng chữ :

- Lý Ngư bang chủ Lý Thiết Đầu.

- Nói bậy, cái gì Lý Ngư bang!

Người áo đen lập tức sửa lại :

- Là Phi Long bang.

- Ta chỉ có thể gọi các người là Lý Ngư bang, bởi vì các người còn chưa vượt qua long môn.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Còn kém xa lắm mới có thể xưng là “Phi Long bang”.

Trên đại giang đích thực có một “Phi Long bang”, Bang chủ chính là Lý Thiết Đầu. Rõ là Liễu Nhị Ngốc đang cố ý đem hấn ra pha trò.

Trầm Tiểu Điệp quay qua nhìn hấn, ánh mắt như sao chổi sáng lên, khóe miệng khẽ nhếch một chút, tỏ ý khen ngợi.

- Người thật là có chút học vấn.

Trầm Tiểu Điệp nói.

- Cô đừng khích lệ ta!

Liễu Nhị Ngốc cố ý nhíu nhíu mày :

- Ta đã không quan tâm đến rồi.

- Lời này phải hiểu thế nào?

- Hấn đã nói sẽ tha cho cô, nhưng tính mạng của ta thì lại khó bảo toàn.

- Ha ha ha ha...

Lý Thiết Đầu cao giọng cười lớn :

- Liễu ngốc tử, người biết là tốt rồi.

- Tốt cái gì?

Liễu Nhị Ngốc hỏi.

- Rất tốt.

Lý Thiết Đầu lạnh lùng nói :

- Tốt nhất là ngoan ngoãn mà chờ chết.

- Liễu Nhị Ngốc, người thật đáng thương!

Trầm Tiểu Diệp bỗng nhiên nói :

- Có điều ta cũng gặp vận xấu.
- Vận xấu?

Liều Nhị Ngốc nói :

- Xấu cái gì?
- Bức sơ đồ phác thảo kia ta đã quên mang theo bên người.
- Người quên?

Lý Thiết Đầu kêu to :

- Con nhóc, đừng giả vờ, ngươi muốn lừa gạt bổn tọa phải không?
- Không phải, ta không lừa ngươi.
- Nói bậy!
- Đây là sự thật.
- Sự thật à? Bổn tọa không tin.
- Vậy ngươi muốn thế nào?

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Ta là một nữ hài tử, chẳng lẽ ngươi muốn lục soát một phen?
- Bổn tọa đương nhiên phải lục soát.

Lý Thiết Đầu kêu lên :

- Phải lục soát thật kỹ, lục soát tỉ mỉ, lục soát từ trên xuống dưới.
- Được, vậy ngươi tới lục soát đi!
- ...?!
- Thách ngươi cũng không dám.

Bỗng nhiên Trầm Tiểu Diệp cười nhạt :

- Ta đã sớm biết rõ chẳng qua ngươi chỉ đang giả vờ. Ngươi mà dám xuống đây, ta sẽ khiến cho ngươi từ Lý Thiết Đầu biến thành Lý Vô Đầu (không đầu).
- Cái gì? Ngươi...

Lý Thiết Đầu nổi giận.

- Ít nhất cũng phải bẻ gãy một chân của ngươi.

Trầm Tiểu Diệp vẫn tiếp tục :

- Để Lý Thiết Đầu biến thành Lý Thiết Quả (chống nạng).

Lý Thiết Đầu không nói gì.

- Đúng, cô nghĩ thật tuyệt vời.

Liều Nhị Ngốc tiếp lời khen :

- Dù sao hắn cũng phải đổi một chữ.
- Có lẽ không chỉ một chữ.

Trầm Tiểu Diệp cười cười.

- Không chỉ?

- Có lẽ ba chữ này toàn bộ đều nên đổi.

- Toàn bộ, vậy phải đổi ra sao?

- Chuyện này ta không biết.

Trầm Tiểu Diệp cười cười, bỗng nhiên lớn tiếng nói :

- Dù sao hắn cũng không phải là Lý Thiết Đầu.

Không phải là Lý Thiết Đầu? Liễu Nhị Ngốc giật mình, cảm thấy bất ngờ.

Không phải Lý Thiết Đầu thì là ai? Hắn đã lộ ra sơ hở ở đâu?

Chỉ thấy thân thể Trầm Tiểu Diệp dịch chuyển, quay về phía cây rừng thấp, gọi to :

- Thu Sơn Hàn! Người cần gì phải giấu đầu lòi đuôi như vậy?

Trong rừng cây thấp hoàn toàn yên lặng, chỉ có gió đêm vi vút,.

- Đúng rồi, ba chữ này của người cũng nên đổi đi.

Trầm Tiểu Diệp cất cao giọng, gọi to :

- Thu Sơn Hàn cái gì, người rõ ràng là Thượng Hoa Công Tử Lam Ngọc Phi, đúng không?

- Ha ha, rất đúng!

Trong rừng cây thấp bỗng nhiên vang lên tiếng cười :

- Nhìn không ra người quả thật lợi hại.

- Người đã phục chưa?

- Nực cười, bốn công tử lễ nào chỉ có một chút thủ đoạn đó?

- Hừ, đừng khoác lác!

Trầm Tiểu Diệp cười nhạt :

- Người tìm người giả mạo Phi Long bang chủ Lý Thiết Đầu, không sợ Lý Thiết Đầu thật sự tìm người tính sổ sao?

- Hắn sẽ không tìm ta.

- Vì sao?

- Hắn là một người rất bận rộn, nhất là lúc này đang bận muốn chết.

Trong rừng cây thấp lại vang lên tiếng cười của Lam Ngọc Phi :

- Đâu có thời gian mà tìm ta.

- Hắn ta bận cái gì?

- Bận tìm người.

- Ồ, ta hiểu rồi.

Trầm Tiểu Diệp khoe miệng một mỉm cười :

- Người không biết đã dùng quỷ kế gì gạt hắn đi, sau đó lại tìm tên này giả mạo tên tuổi của hắn tới đây đối phó ta?

- Người đoán đúng rồi, có điều còn phải thêm vào một tên Liễu ngốc tử nữa.

- Đáng tiếc là diệu kế của người không thành.

- Ai nói là không thành?

Trong rừng cây thấp vang lên tiếng cười đắc ý của Thường Hoa Công Tử Lam Ngọc Phi :

- Người cho là không bàn giao tằm sơ đồ khiến cho bản công tử hài lòng, lại có thể đi như vậy được sao?
- Không đi được?

Trầm Tiểu Diệp cười lạnh một tiếng :

- Chẳng lẽ người còn bố trí thập diện mai phục sao?
- Khẩu khí của người quả thật không nhỏ.
- Lời này hiểu thế nào?
- Chỉ bằng hai người mà phải cần đến thập diện mai phục sao?
- Cho dù không cần đến thập diện mai phục, cũng không thể chỉ bằng vài lời nói suông.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Trốn trốn tránh tránh như vậy, chẳng phải buồn cười lắm sao!
- Đợi lát nữa bản công tử sẽ cho người khóc.
- Khoác lác cũng vô dụng.

Trầm Tiểu Diệp khinh thường nói :

- Đừng tưởng rằng có cánh rừng này hộ thân, chúng ta sẽ không dám tiến vào tìm người.
- Hừ, gặp rừng thì chớ nên vào, tốt nhất người nên cẩn thận một chút.
- Người đang dùng phép khích tướng sao?
- Cứ cho là phải đi.

Chỉ nghe tiếng của Lam Ngọc Phi vọng ra :

- Dù sao ta cũng chẳng việc gì phải mạo hiểm như vậy.
- Ta thì ngược lại muốn mạo hiểm một phen.
- Hoan nghênh!

Trầm Tiểu Diệp ngẩng đầu nhìn sang, phát hiện trên tảng đá nhô ra kia đã trống không, người áo đen giả mạo Lý Thiết Đầu đã sớm biến mất không dấu vết. Nàng quay sang Nhị Ngốc :

- Người nói xem, chúng ta có nên mạo hiểm như vậy hay không?
- Tên này thật là khó ưa.

Liều Nhị Ngốc nói.

- Người muốn nói là nên mạo hiểm một phen?
- Đúng, để ta lên trước!
- Người lên trước? Vậy người sẽ đánh thế nào?

Trầm Tiểu Diệp cười cười nói :

- Người cũng không phải làm bằng sắt thép.
- Cô muốn nói...
- Người nhìn xem, trên bờ sông hình như còn có một đồng cỏ khô.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Mau đi lấy một ít qua đây...

- Cỏ khô? Chẳng lẽ cô muốn...

- Phóng hỏa!

Trầm Tiểu Diệp lớn tiếng :

- Thừa dịp gió đêm đang mạnh, gió trợ thế lửa, từ đầu gió phóng hỏa, đốt một lần sạch cả cánh rừng này.

- Tuyệt! Thật là tuyệt diệu!

Liễu Nhị Ngốc tán thưởng :

- Ta sẽ đi ngay.

Chiêu này đích xác rất tuyệt diệu, quả thật là một tuyệt chiêu. Chỉ cần lửa bốc lên, ánh lửa hừng hực, cho dù không cháy sạch phần cây rừng này, còn ai có thể ẩn thân trong đó?

“Băng băng băng”, trong rừng cây thấp bỗng nhiên vang lên những tiếng dây cung.

Liễu Nhị Ngốc còn chưa đi được vài bước, chỉ nghe “vút vút vút”, mấy mũi tên nhọn đã như châu chấu bắn qua.

Thì ra trong rừng đã mai phục cung nỏ.

Lúc này hiển nhiên bọn họ đã bắt đầu lo lắng, sợ lọt vào kiếp nạn hỏa thiêu, vội vã tiên phát chế nhân.

Đáng tiếc dây cung phát ra tiếng động, tên nhọn xé gió cũng phát ra tiếng rít, mặc dù là ám khí nhưng đối với những hảo thủ có thân pháp linh hoạt cũng không thể tạo thành thương tổn. Thân thể Liễu Nhị Ngốc chỉ lướt nhẹ vòng qua, đã tránh khỏi năm sáu mũi tên nhọn.

Tay phải của hắn giơ lên, hai ngón tay kẹp lấy một mũi tên.

- Lam Ngọc Phi!

Trầm Tiểu Diệp hừ lạnh một tiếng, nói :

- Nếu như chỉ có một chút bản lĩnh đó, cần gì phải mất mặt như vậy.

- Ai mất mặt?

Lam Ngọc Phi bỗng nhiên từ trong rừng chui ra :

- Chẳng qua bọn công tử chỉ muốn bớt chút chuyện mà thôi.

- Cái này gọi là bớt chuyện sao?

- Động tay động chân luôn luôn rất phiền phức.

- Người sợ phiền phức à?

- Bọn công tử sống an nhàn sung sướng, chân lười thành tính.

Lam Ngọc Phi nói :

- Luôn không muốn đổ mồ hôi.

- Sao không nói là sợ đổ máu?

- Chuyện này có gì phải sợ, bọn công tử không biết đã thấy qua bao nhiêu cảnh thê thảm, máu tanh đầy đất, bụng phá ruột lòi, bay đầu đứt tay.

Lam Ngọc Phi nói :

- Dù sao đều là máu của người khác...

- Hôm nay có lẽ sẽ đến phiên người rồi.

- Ta à? Ha ha...

Lam Ngọc Phi liên tục cười nhạt :

- Nói đi, tên nào muốn lên trước?

Hắn đột nhiên thay đổi dáng điệu, xem ra rất có khí khái, không biết là dựa vào cái gì.

- Là ta.

Trầm Tiểu Diệp nói.

- Không, để ta lên trước!

Liễu Nhị Ngốc tiến lên phía trước ba bước.

- Hà hà, đôi lứa tình thâm, thật khiến cho người ta cảm động.

Lam Ngọc Phi đưa tay lên vai, “cheng” một tiếng, rút một thanh kiếm.

Kiểm dài ba thước, ánh xanh lưu chuyển, lấp lóe dưới ánh sao.

Liễu Nhị Ngốc không để ý tới lời nói lỗ mãng của gã, ánh mắt sáng ngời chỉ nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay gã.

- Kiếm tốt!

Hắn lớn tiếng khen ngợi.

8. Chương 8: Thời Buổi Rối Ren

- Đúng vậy.

Lam Ngọc Phi nói :

- Dùng nó chặt đầu người rất gọn gàng.

- Ủm, người nói quả thật không sai.

Liễu Nhị Ngốc đáp trả :

- Hiếm khi có dịp, ta cũng muốn tự mình thử xem.

- Người thử? Thử cái gì?

- Thử kiếm.

- Thử thế nào?

Lam Ngọc Phi cười lạnh :

- Muốn dùng cái đầu ngu ngốc của người để thử kiếm của bốn công tử à?

- Kẻ hèn này không thích đấu võ mồm, ra tay đi!

- Ra tay?

Ánh mắt Lam Ngọc Phi xoay chuyển, chợt kêu lên :

- Người định dùng tay không sao?

- Đúng vậy, kẻ hèn này không mang theo binh khí.

- Vì sao lại không mang theo?

- Kẻ hèn này vẫn luôn theo đuổi sự chân thành, không thể lạm dụng.

Liễu Nhị Ngốc đáp :

- Không có binh khí vừa ý, thà rằng không dùng.

- Ồ!

Lam Ngọc Phi hỏi :

- Binh khí như thế nào mới vừa ý người?

- Giống như thanh kiếm trong tay người. Nếu ta đoán không sai, kiếm này được gọi là Thanh Hồng, rơi vào tay người đúng là nhằm chủ, thật đáng tiếc.

Liễu Nhị Ngốc ung dung nói :

- Mà kẻ hèn này lại nằm mơ cũng muốn...

- Được lắm, Liễu Nhị Ngốc!

Lam Ngọc Phi nhướng mày :

- Không ngờ người dám nhằm vào kiếm của bốn công tử.

- Thế thì có gì không được?

Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng đáp trả :

- Không phải người vẫn thường nhằm vào người khác sao?

- Bốn công tử nhằm vào ai?

- Người khác thì kẻ hèn này không biết.

Liễu Nhị Ngốc đáp :

- Nhưng ít nhất hiện giờ người đang nhắm vào cái đầu của kẻ hèn này.

Danh kiếm mặc dù khó cầu, nhưng so ra vẫn thua một cái đầu người.

Liễu Nhị Ngốc lại muốn mạo hiểm thử một phen.

- Hừ, Liễu ngốc tử!

Lam Ngọc Phi hơi biến sắc :

- Đây là chuyện liên quan đến tính mạng, người có nắm chắc không?

- Điều này rất khó nói.

Liễu Nhị Ngốc bảo :

- Có lẽ là dễ như trở bàn tay, cũng có thể là gặp đôi chút trắc trở, nhưng cuối cùng...

- Cuối cùng thế nào?

- Việc này phải hỏi người thôi.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Nếu như kiếm thuật của người không tinh, trước giờ chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, làm nhiều việc bất nghĩa, thanh kiếm này có linh tính, đương nhiên sẽ chọn chủ khác mà thờ.

- Hừ, toàn là nói bậy.

- Nói nhiều vô ích, đợi lát nữa sẽ thấy kết quả thôi.

- Kết quả gì?

Lam Ngọc Phi gập ngón tay búng một cái, lưỡi kiếm rung lên :

- Bốn công tử chỉ cần cái đầu của người rời khỏi vị trí của nó.

Hắn nói rất hùng hồn, nhưng lại tỏ ra do dự.

Điều này cũng khó trách. Mặc dù Liễu Nhị Ngốc tay không tác sát, nhưng nửa năm nay hấn đột ngột quật khởi trong võ lâm, trở thành nhân vật nổi danh khắp đại giang nam bắc. Lúc ở Bạch Ngọc lâu bên sông Tần Hoài, không phải hấn cũng tay không tác sát hay sao? Không phải cũng dùng tay không đoạt kiếm đó sao?

Tề Thiên Bằng chết dưới chính thanh kiếm của lão.

Mặc dù Lam Ngọc Phi không thấy tận mắt, nhưng trên giang hồ đồn đại vô cùng sống động, ngay cả mỗi chiêu mỗi thức đều miêu tả rất kỹ càng.

Người đời chưa chắc đã thật sự nhìn thấy thần núi ma cây, tinh linh quỷ quái, nhưng khi bàn đến thì lại rất hăm hở.

Nếu thật sự nhìn thấy thì lại chẳng có gì lạ, chỉ nghe được mới cảm thấy nổi da gà.

Dưới thanh danh không có kẻ vô dụng, Lam Ngọc Phi quả thật không dám coi thường vị Kim Lăng đại hiệp chỉ trong một đêm đã nổi danh này.

Hấn nhìn chăm chăm vào đôi tay của Liễu Nhị Ngốc, càng nhìn càng trở nên sợ sệt.

Hấn cảm thấy đôi tay này có vẻ như thật sự không giống tay người thường.

- Đầu mọc ở trên cổ, có muốn giấu cũng không được.

Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói :

- Có bản lĩnh thì đến lấy đi!

Hấn cũng nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay Lam Ngọc Phi, không hề chớp mắt.

Đương nhiên, càng nhìn càng thấy thích.

- Lam Ngọc Phi, vị trí mà ngươi đang đứng rất không ổn.

Trầm Tiểu Điệp chợt lên tiếng :

- Sao không chọn nơi nào trống trải hơn?

- Vì sao?

- Bởi vì đứng quá gần bìa rừng, trường kiếm của ngươi e rằng sẽ rất khó thi triển...

- Lại thật, giờ ngươi lại quan tâm đến bản công tử sao?

- Điều này có gì không được.

- Đẹp đi! Bản công tử lại cảm thấy đứng ở chỗ này rất ổn.

- Nói cũng đúng.

Trầm Tiểu Điệp nói :

- Ít nhất trong rừng còn có một nhóm cung tiễn thủ, lỡ gặp tình thế không ổn, họ có thể bắn lén vài mũi tên.

Nàng một lời vạch trần quỷ kế của Lam Ngọc Phi, đồng thời cũng nhắc nhở Liễu Nhị Ngốc.

Vài mũi tên mặc dù không đáng để vào mắt Liễu Nhị Ngốc, nhưng trong lúc toàn bộ tinh thần đang tập trung, chung quy khó tránh khỏi nhất thời sơ suất.

Về mặt Lam Ngọc Phi biến đổi, không nói lời nào.

Nhưng vị Thuởng Hoa Công Tử này cũng đã trải qua không ít sóng to gió lớn, đương nhiên sẽ không cam lòng bị một tên Liễu Nhị Ngốc tay không tác sát hù dọa như vậy.

Bất kể ra sao, hấn cũng phải thử một phen.

Vả lại tình thế lúc này đã giống như hai con gà chọi gườm nhau, không thể vĩnh viễn kéo dài mãi.

Tên đã ở trên đây, không thể không bắn.

- Nếu như người không dám động thủ.

Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói :

- E rằng kẻ hèn này phải nhận vinh dự đó vậy.

- Người muốn lên trước sao?

- Đúng thế, kẻ hèn này...

- Hừ, người là một tên ngốc.

Lam Ngọc Phi hừ lạnh một tiếng. Kiếm như gió thổi, ánh lạnh lóe lên, đâm thẳng tới.

Khi kiếm đi được nửa đường, cổ tay của hắn liền rung lên, từng điểm sáng lạnh tản ra.

Liễu Nhị Ngốc lại đứng yên không cử động. Hắn hiểu rõ đây chỉ là hư chiêu của đối phương, rung kiếm thành hoa, đơn giản chỉ nhằm mê hoặc ánh mắt của hắn.

Hắn muốn dùng thủ pháp “tay không vào dao sắc” thì nhất định phải đợi thời cơ, nhất định phải đúng lúc mới có thể một chiêu là thành công.

Điều này yêu cầu phải nhẫn nại, còn có vài phần mạo hiểm.

Nhất là thanh kiếm này không phải là kiếm thường, hắn tuyệt đối không thể đối cứng, càng không thể nhẹ nhàng tiếp xúc, có lúc cần phải tránh đi.

Nói tóm lại, vận dụng xảo diệu như thế nào đều nằm ở tâm.

Hắn phải cẩn thận quan sát thế công của đối phương, tính toán khoảng cách chuẩn xác, cùng với biến hóa thực hư của chiêu thức, không thể sai lệch một chút nào.

Cho nên hắn không dám tùy tiện cử động, hắn muốn dùng tĩnh chế động.

Lúc này kiếm vẫn đang đâm đến phần bụng, mũi kiếm còn cách hai thước. Khi khoảng cách chỉ còn lại một chút, hắn nhất định phải nắm lấy thời cơ để giành chiến thắng.

Việc này đương nhiên rất nguy hiểm, nhưng Liễu Nhị Ngốc lại tỏ ra không hề quan tâm.

Kỳ thật không phải hắn kiêu ngạo khinh địch, mà là hắn hiểu được, càng đến thời khắc quan trọng thì càng phải buông bỏ tâm tình.

Bản lĩnh “lâm nguy không loạn” này nói ra thì dễ, nhưng làm thì lại rất khó.

Hiển nhiên Liễu Nhị Ngốc đã trải qua một quá trình rèn luyện gian khổ mới luyện thành loại tâm pháp vô thượng này.

Hắn có định lực này.

Mặc dù hắn muốn lấy được thanh kiếm kia, nhưng thật ra không hề nắm chắc mười phần. Những lời nói huênh hoang trước đó cũng là một loại tâm lý chiến.

Dù sao Lam Ngọc Phi cũng chưa đủ đạo hạnh, vì những câu nói đó của Liễu Nhị Ngốc mà lòng gã sợ hãi, chưa xuất thủ thì đã tỏ ra sợ đầu sợ đuôi.

Lúc này tuy gã đã ra tay, nhưng lại không dám bức đến gần.

Có điều kiếm cũng không thể vĩnh viễn dừng ở trên không. Tay trái gã giơ lên, hét lớn một tiếng, ánh kiếm đột nhiên hợp lại.

Ánh kiếm rung động hợp lại làm một, phát ra tiếng rít, như ngựa phi suối cuộn đâm thẳng tới.

Đây không phải là hư chiêu, mà là một thế kiếm vô cùng chân thực.

Sao gã lại đột nhiên dám ra tay?

Hóa ra vừa rồi khi hất gươm tay lên, đã phát ra ám hiệu, hi vọng có vài mũi tên bay đến kịp thời.

Hiển nhiên âm mưu này trước đó đã bị Trầm Tiểu Diệp nói toạc ra, nhưng gã cho rằng trong khoảnh khắc này vẫn sẽ còn tác dụng.

Nếu như lúc này vừa vặn có vài mũi tên trợ giúp cho thể công của gã, kiếm và tên cùng đến, hẳn không tin Liễu Nhị Ngốc thật sự có ba đầu sáu tay.

Nhưng vài mũi tên còn chưa bay đến, vài tiếng rên rỉ đã vang lên.

Chuyện này quả thật lạ, lẽ nào cung tiễn thủ trong rừng đã bị ám toán?

Không sai, đã không thấy bóng dáng Trầm Tiểu Diệp đâu. Cũng chỉ trong khoảnh khắc đó, nàng đã lao vào trong rừng rậm.

Lam Ngọc Phi trong lòng biết không ổn, cố gắng ghìim cổ tay thu chiêu lại.

Phàm là những kẻ gian trá quỷ quyệt đều biết lựa gió chống thuyền. Nhìn thấy tình huống bất lợi, còn ở lại nhất định sẽ chịu thiệt thòi, gã lập tức xoay người, hai chân nhún mạnh, lướt thẳng về phía bờ sông.

Thân pháp gã rất nhanh, chỉ nhô lên hụp xuống đã ở bên ngoài mấy trượng.

Nhưng gã không ngờ được người ở phía sau còn nhanh hơn. Liễu Nhị Ngốc không nói một lời đã nhẹ nhàng vọt theo, như bóng với hình.

Hắn đã từng nói nằm mơ cũng muốn có thanh kiếm này, đương nhiên không muốn lỡ mất dịp may.

Nhưng hắn dựa vào thủ pháp gì để lấy được thanh kiếm đó?

Sông sâu dầy sóng, cuộn cuộn về đông.

Trên mặt sông đen kịt chợt vang lên vài tiếng huýt sáo, vài chiếc khoái thuyền (thuyền nhẹ, thon, chạy nhanh) lướt tới như tên bắn.

Tại mũi của chiếc thuyền đi đầu, một người áo đen lưng hùm eo gấu, uy phong凛冽 đang đứng sừng sững. Khi thuyền còn cách bờ mấy trượng, y bỗng nhiên nhún mình một cái bay thẳng lên bờ.

- Lam Ngọc Phi!

Người nọ hét lớn, tiếng như sấm nổ :

- Người dám gạt lão tử à!

Người này có khuôn mặt màu chàm, thân thể khô ngô cao lớn, toàn thân ngăm đen, hàm râu bọc quanh quai hàm, từng sợi dựng lên như mũi nhọn.

Nói năng lỗ mãng như vậy, người này là ai?

Hóa ra đây chính là hàng thật giá thật, Phi Long bang chủ Lý Thiết Đầu.

Lam Ngọc Phi thất kinh, sắc mặt đột nhiên biến đổi, gã quả thật không ngờ Lý Thiết Đầu lại đến nhanh như vậy.

Càng khổ hơn là chỉ trong phút chốc đã gặp nhau, gã nên làm thế nào cho tốt?

Trong lúc tâm hoảng ý loạn, gã chợt cảm thấy cổ tay tê rần, đồng thời một giọng nói vang lên bên tai :

- Người sợ hãi sao?

Lam Ngọc Phi ngẩn người, Thanh Hồng kiếm đã tuột khỏi tay...

- Người...

Gã quay đầu nhìn lại, phát hiện kiếm đã nằm trong tay Liễu Nhị Ngốc, lập tức hoảng sợ run lên, lùi lại mấy bước.

Mặc dù rất giận dữ, nhưng gã lại không dám tay không đoạt kiếm.

Khi có kiếm gã đã sợ Liễu Nhị Ngốc mấy phần, huống hồ bây giờ hai tay trống rỗng.

- Người cứ yên tâm, ta lấy được kiếm rồi nên sẽ không giết người!

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Mau tránh đi! Ta sẽ thay người đối phó với kẻ địch này.

Lấy được một thanh kiếm tốt, theo lý cũng nên hồi báo.

- Người là ai?

Lý Thiết Đầu trầm giọng quát lớn.

- Trước tiên hãy nói người mà người muốn tìm là ai đã!

Bảo kiếm trong tay, Liễu Nhị Ngốc không khỏi hào tình vạn tượng.

- Bồn tọa muốn tìm một đôi nam nữ từ Tê Hà sơn đến đây.

- Thế thì đúng rồi.

- Chẳng lẽ người chính là Liễu Nhị Ngốc?

- Đúng vậy.

- Hà hà, đáp rất hay, rất hùng hồn.

Lý Thiết Đầu quát lớn :

- Còn một tên nữa đâu?

- Ở đây.

Bóng người nhoáng lên, Trầm Tiểu Điệp đã lướt tới.

- Khinh công tốt.

Lý Thiết Đầu cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói :

- Công phu hoa mỹ, chỉ để xem cho đẹp chứ có tác dụng gì.

- Ồ?

Trầm Tiểu Điệp nói :

- Theo ý của người, hình như chỉ có đầu sắt là hữu dụng.

- Không sai.

Lý Thiết Đầu nhướng đôi mày rậm, ngạo nghễ :

- Trừ chiếc đầu sắt này ra, đương nhiên bồn tọa còn có thứ lợi hại hơn.

- Thứ gì vậy?

Lý Thiết Đầu giơ tay phải, nâng một món binh khí kỳ lạ lên.

Chỉ thấy món binh khí này lấp lánh kim quang, hình dạng giống như bánh xe có cán, ven rìa bánh xe lại có vô số mũi nhọn như răng cưa.

Loại binh khí này quả thật rất hiếm thấy trên giang hồ, nhưng nó có thật sự huyền diệu như vậy hay không?

Hiển nhiên Lý Thiết Đầu trước tiên muốn tạo khí thế, nêu cao uy danh của mình, vì vậy mới lớn tiếng dọa người.

Liễu Nhị Ngốc nhìn chăm chú, khước miệng khẽ nhếch lên.

Thưởng Hoa Công Tử Lam Ngọc Phi đã sớm chán nản rời đi, lúc này đã không còn thấy bóng dáng.

- Là món đồ chơi này à?

Trầm Tiểu Diệp hỏi.

- Nếu là trên sông lớn, bồn tọa lại quen dùng một cây giáo dài.

Lý Thiết Đầu hiên ngang nói :

- Dài đến một trượng bảy tám.

- Nghe nói nó được gọi là Phi Long sáo, đúng không?

- Người biết thì tốt.

Lý Thiết Đầu khoa trương :

- Một khi bồn tọa nổi nóng, đâm ra một giáo, xác chết sẽ xâu thành chuỗi, máu nhuộm đầy mặt sông.

- Ái chà!

Trầm Tiểu Diệp thất kinh :

- Thật là lợi hại!

- Người sợ rồi sao?

- Đúng vậy.

Trầm Tiểu Diệp không biết là sợ thật hay là cố ý đùa cợt :

- Nghe được quả thật rất dọa người.

- Nghe được?

Lý Thiết Đầu ngẩn người một chút :

- Ý người là...

- Máu nhuộm đầy mặt sông, xác chết xâu thành chuỗi, thật là đáng sợ biết bao!

Trầm Tiểu Diệp khẽ vuốt mớ tóc rối bời, ung dung nói :

- Những kẻ nhát gan nghe thấy là đã chết khiếp rồi.

- Còn người thì sao?

- Cũng may!

Trầm Tiểu Diệp đáp :

- Lá gan của ta từ nhỏ đã lớn rồi.

- Giỏi lắm, nói này giờ hóa ra là con nhóc người đang cười đùa bồn tọa!

Lý Thiết Đầu quát lớn một tiếng, đưa tay ra :

- Đưa đây!

- Đưa cái gì?

- Đừng giả vờ! Là một tấm địa đồ.

- Ồ? Chuyện này thật thú vị.

Trầm Tiểu Diệp cười nhạt :

- Thường Hoa Công Tử Lam Ngọc Phi dùng trăm phương ngàn kế để lấy được một tấm địa đồ, bây giờ người cũng muốn lấy, rốt cuộc là địa đồ gì thế?

- Bồn tọa chưa từng thấy qua.

- Đáng tiếc là ta cũng chưa từng thấy qua.

- Nói láo! Tin tức của bốn tọa rất linh thông.

Lý Thiết Đầu trợn mắt quát lớn :

- Đã gặp bốn tọa, con nhóc ngươi đừng mơ có thể giở trò!

- Ngươi tin rằng địa đồ đó ở trên người ta sao?

- Bốn tọa nắm chắc mười phần.

- Nói như vậy là ngươi đã quyết định lấy nó rồi?

- Không sai.

- Có thể đợi thêm một ngày không?

- Đợi thêm một ngày? Vì sao?

- Dù sao ngươi cũng chưa từng thấy qua tấm địa đồ đó.

Trầm Tiểu Điệp chớp chớp mắt, cười nhạt nói :

- Ngày mai ta tìm vài tờ giấy, tiện tay vẽ vài bức bùa đào ma quỷ [1]...

- Câm mồm!

- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi nhận ra được à?

- Tiểu nha đầu, đừng tưởng gạt được bốn tọa!

Lý Thiết Đầu trừng mắt quát :

- Tuy bốn tọa chưa từng thấy qua tấm địa đồ này, nhưng nghe nói nó là bút tích của Tứ Không tiên sinh năm xưa, đường nét rất đặc biệt, ngươi học được sao?

Tứ Không tiên sinh? Hóa ra tấm địa đồ này rất có lai lịch.

Liễu Nhị Ngốc vốn là một người không thích nhiều lời, nhất là những chuyện có liên quan đến Trầm Tiểu Điệp, hắn năm lần bảy lượt tự dặn mình hãy bớt xen vào.

Đương nhiên, hắn vẫn luôn cẩn thận lắng nghe.

Nghe được cái tên Tứ Không tiên sinh, hắn chợt ngẩn người.

Tứ Không Tiên Sinh vốn là một bậc kỳ nhân trong võ lâm, vừa hiệp nghĩa vừa nho nhã, vừa giống tiên vừa giống tục, nghe nói còn trải qua không ít chuyện phong lưu.

Hai chữ “Tứ Không” đương nhiên không phải tên thật của ông ta. Còn về phần ông ta là ai, trên giang hồ đồn đại đủ kiểu, có người nói ông ta là Liêu Đông Đại Hiệp Tư Mã Tảo, cũng có người nói ông ta là Vô Ảnh Kiếm Khách Liễu Thượng Phiêu năm đó cưỡi ngựa tung hoành Bạch sơn Hắc thủy (Trường Bạch sơn và Hắc Long giang, thuộc vùng đông bắc Trung Quốc).

Còn có người bảo ông là Triệu Tứ công tử.

Rất nhiều người đồng ý với giả thuyết sau cùng, thậm chí có người còn tin Triệu Tứ công tử tên thật là Triệu Tứ Không.

Nhưng không ai đưa ra được chứng cứ nào, bởi vì Triệu Tứ công tử như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Thậm chí ngay cả những danh nhân cao tuổi của võ lâm còn sống đến bây giờ cũng chỉ nói được một chút về những kỳ tích của Triệu Tứ công tử năm xưa, và những khi uống rượu cao hứng bọn họ đều cảm thán không có duyên gặp mặt một lần.

Có điều đa số đều có thể cho biết năm xưa Triệu Tứ công tử có hai vị hồng phần tri kỷ, đều là tuyệt thế giai nhân.

Hơn nữa còn là một đôi tỷ muội.

Loại chuyện thú vị ít người biết này đương nhiên ai cũng thích nghe, nhất là các nhân vật giang hồ càng bàn tán đến say sưa.

Còn Triệu Tứ công tử thì vẫn là một câu đố, không ai biết kết cuộc của ông thế nào.

Về phần vị Tứ Không tiên sinh này, sau khi Triệu Tứ Công Tử mai danh ẩn tích mới đột nhiên nổi lên trong giang hồ.

Thời gian trùng hợp như vậy, cho nên mới có người hoài nghi ông là Triệu Tứ công tử.

Không chỉ như vậy, Tứ Không tiên sinh cũng là một nhân vật hành tung bất định, phong cách hành sự cũng tương tự như Triệu Tứ công tử, trừ gian diệt ác hay hành thiện đều không cần ai biết.

Hơn nữa ông ta lại độc lai độc vãng, không quan hệ gì với các nhân vật võ lâm.

Khác biệt duy nhất là Tứ Không tiên sinh tuổi đã trung niên, đồng thời cũng hiển lộ tài văn chương, còn là một vị thi nhân.

Nhưng những vần thơ của ông ta không hề lưu truyền rộng rãi, chỉ có thể nhìn thấy trên núi hoang miếu cổ, sườn đồi vách đá, nét chữ cuồng thảo [2] như rồng bay phượng múa.

Càng sững sốt hơn là nó còn xuất hiện trên những bức tường trắng của chùa chiền, tuy chỉ là bút nho chấm mực. Về phần những câu thơ trên sườn đồi vách đá, lại là dùng ngón tay viết chữ, khắc sâu vào đá tới hơn một tấc.

Đó là Kim Cương chỉ hiếm thấy trong võ lâm.

Ý thơ mặc dù khó hiểu, nhưng câu từ đẹp đẽ, có đoạn hào hứng phấn khởi, có đoạn lại thâm lương đau khổ động lòng người.

Hiển nhiên Tứ Không tiên sinh là một kẻ có vết thương lòng.

Còn về chuyện tám địa đồ, gần đây mới có người biết, hơn nữa còn tin chắc đó là di bút của Tứ Không tiên sinh.

Vì sao Tứ Không tiên sinh lưu lại tám địa đồ này? Trong địa đồ có những gì?

Theo suy nghĩ của những nhân vật giang hồ mẫn cảm, địa đồ chỉ nơi cất giấu không phải là châu báu tài vật thì cũng là kiếm phổ bí kíp.

Mà hai loại này, loại nào cũng đều làm lòng người rung động.

Người giang hồ đầu đao nhuốm máu, chuôi kiếm kinh hồn, đó là vì cái gì? Chính là võ công và tài phú, đương nhiên đó là những thứ nằm mơ cũng muốn.

Có võ công và tài phú, thanh danh cũng sẽ kéo đến.

Tám địa đồ này đương nhiên đáng để truy tìm cướp đoạt, đáng để hao tổn tâm cơ, thậm chí đáng để liều mạng.

Vấn đề là trước tiên phải đánh giá thực lực của mình một chút, có dũng khí này hay không, có bao nhiêu phần nắm chắc lấy được tám địa đồ này.

Hiển nhiên Phi Long bang chủ Lý Thiết Đầu rất tự tin.

Trầm Tiểu Địch lại hỏi :

- Cho dù ta bắt chước không giống, chẳng lẽ Lý Thiết Đầu người có thể phân biệt được thật giả sao?
- Hừ, người dám coi thường bốn tọa à!
- Theo ta biết, số chữ mà người hiểu có thể đếm trên đầu ngón tay, làm sao hiểu được bút ý gì? Đừng để người ta cười chết mất!

Trầm Tiểu Địch cười gập cả eo :

- Những lời này ai dạy người nói thế?

Miệng lưỡi nàng thật lợi hại, chế giễu người quả thật thấu đến tận xương.

Lý Thiết Đầu tự cho mình là bá chủ trên sông, bình thường vênh mặt hất hàm, làm sao chịu được sự chế nhạo như vậy.

- Nha đầu lương gạt!

Hắn gầm lớn một tiếng, gân xanh nổi vòng trên trán :

- Không sợ lão tử đập ngươi thành thịt vụn sao?

- Ngươi dùng cái gì để đập?

Vẻ mặt Trầm Tiểu Diệp vẫn bình thản như thường.

- Dùng gì à? Ha ha!

Lý Thiết Đầu giận dữ, bỗng giơ thanh kim luân trong tay lên :

- Chẳng lẽ cái này còn chưa đủ?

Bánh xe lớn như cái thùng, kim quang lấp lánh, xem ra quả thật rất có phân lượng.

- Đủ thì đủ.

Trầm Tiểu Diệp thản nhiên nói :

- Có điều nếu ta biến thành thịt vụn, không phải tám địa đồ kia cũng biến thành giấy vụn sao?

Lý Thiết Đầu khẽ ngẩn người.

Dáng vẻ của hắn rất hùng hồn, nhưng hình hắn cũng lo lắng khi bánh xe đập xuống, Trầm Tiểu Diệp biến thành thịt vụn thì địa đồ kia cũng nát như tương.

- Nói đúng lắm. Mang giáo lại đây!

Hóa ra trên mười mấy chiếc thuyền kia đầy những tráng hán mặc áo đen, đã sớm kéo nhau lên bờ, xếp hàng phía sau Lý Thiết Đầu.

Một đám người đông nghịt, không đến một trăm thì ít nhất cũng phải tám chục.

Trong đám đông có tiếng đáp lời, sau đó hai tráng hán lập tức khiêng một cây giáo dài tới. Cây giáo này đen kịt nặng nề, to hơn cánh tay người.

Giáo cũng là một loại mâu, dài được gọi là giáo, ngắn là mâu.

Lý Thiết Đầu hít một hơi, vươn một cánh tay cầm lấy cây giáo dài, đồng thời đưa kim luân cho hai tráng hán, sau đó hai tay cầm giáo, chỉ xéo xuống.

- Nha đầu lương gạt, nhìn rõ rồi chứ?

Hắn rít lên :

- Ngươi còn gì để nói không?

- Ta không còn gì để nói.

Trầm Tiểu Diệp chống tay lên eo.

Trong thất lưng của nàng có giấu một thanh nhuyễn kiếm, trước giờ cũng ít khi sử dụng. Lúc này nàng đã cầm lấy chuôi kiếm.

- Không còn gì để nói à?

- Ngươi muốn ta hai tay dâng địa đồ lên, đúng không?

- Tốt nhất ngươi nên thức thời một chút!

- Nếu như ta không thức thời thì sao?

- Vậy thì người chết chắc rồi.

Lý Thiết Đầu vung vẩy cây giáo trong tay :

- Cây giáo này của bổn tọa sẽ đâm xuyên qua ngực người.

Cây giáo này dài gần hai trượng, nếu dùng ác chiến trên sông thì quả thật có lợi, còn trên mặt đất thì lại cần đánh giáp lá cà. Hắn bỏ ngắn lấy dài, hiển nhiên là một sai lầm lớn.

- Được, người đến đi!

Trầm Tiểu Diệp bất động.

Liễu Nhị Ngốc lẳng lặng đứng một bên, không chen vào, cũng không xung phong nhận việc. Hắn tin rằng Trầm Tiểu Diệp thừa khả năng đối phó với cây giáo này.

Nhưng hắn vẫn tập trung đề phòng, bởi vì hắn đoán không ra vì sao Lý Thiết Đầu lại bỏ kim luân linh hoạt, chọn dùng cây giáo nặng nề này.

Đương nhiên hắn không tin vào lời của Trầm Tiểu Diệp, không cho rằng vì Lý Thiết Đầu lo lắng sẽ đập nát địa đồ.

Chọn dùng giáo dài, tuyệt đối là chủ ý của bản thân đối phương.

Người này tuy lỗ mãng, nhưng vẫn là một hảo hán giang hồ. Có thể trở thành một bá chủ trên vùng sông nước tất nhiên không phải là chuyện đơn giản, nửa đời chém giết, lẽ nào ngay cả điểm này cũng không hiểu?

Vì vậy Liễu Nhị Ngốc tập trung phòng bị, nhìn chăm chăm vào cây giáo kia.

Người mà Lý Thiết Đầu muốn giết là Trầm Tiểu Diệp, nhưng mũi giáo lại nhằm thẳng đến Liễu Nhị Ngốc.

Hạng Trang múa kiếm, hóa ra lại nhằm vào Lưu Bang [3].

Bề ngoài hắn làm ra vẻ tin lời Trầm Tiểu Diệp, đổi kim luân thành giáo dài nhưng thực tế sớm đã muốn giải quyết Liễu Nhị Ngốc trước tiên.

Giáo dài có thể tấn công từ xa, ra tay bất ngờ có thể lập tức đến ngay mục tiêu.

Người này không ngờ tâm cơ lại thâm sâu như thế.

Bề ngoài hắn ra vẻ không để ý đến Liễu Nhị Ngốc, nhưng trong lòng đã sớm xem Liễu Nhị Ngốc là kinh địch số một.

Chuyện này cũng khó trách. Hắn xưng hùng trên sông, đương nhiên có quan hệ mật thiết với bá chủ phương nam Bạch Lộ châu Tề Thiên Bổng, nay gặp được Liễu Nhị Ngốc há lại chịu bỏ qua sao?

Huống hồ Liễu Nhị Ngốc lại lấy được Thanh Hồng kiếm của Lam Ngọc Phi, trừ y trước mới là thượng sách.

Khi chỉ còn lại một Trầm Tiểu Diệp, chẳng lẽ còn sợ nàng mọc cánh bay mất sao?

Vì vậy một giáo này hắn đã sử hết công lực bình sinh, cộng thêm kỹ xảo thuần thực, không nghiêng không lệch, nhoáng lên mà đến.

Nhanh nhẹn dũng mãnh, sắc bén không gì có thể ngăn cản được.

Hắn đã từng nói một giáo xuyên qua ngực, lúc này mũi giáo quả thật đang nhằm vào giữa ngực.

Bất ngờ công kích, giương đông kích tây, chiêu tấn công này lẽ ra nắm chắc mười phần. Nhưng vẫn tưởng giáo đến máu tung, đột nhiên trước mũi giáo nhoáng lên một bóng người, “keng” một tiếng, một vệt sáng thuần theo cán giáo trượt xuống.

Đây là một thanh kiếm, Thanh Hồng kiếm.

Thanh Hồng kiếm là danh kiếm, năm xưa Triệu Tử Long đoạt được từ trong trăm vạn quân Tào tại cầu Trường Bản Đường Dương, về sau lại mất tích hơn ngàn năm.

Giáo đâm ra nhanh, kiếm đến càng nhanh hơn.

Giáo đã hết đà, nhưng kiếm khí vẫn hùng hăng, thế đến kinh người.

Lý Thiết Đầu kinh hãi, trong lòng biết không ổn, nếu hấn không lập tức bỏ giáo, bảo kiếm đến nơi tất sẽ gọt đứt mười ngón tay, thậm chí mất cả một cánh tay.

Mười ngón tay không thể mất, cánh tay càng không thể mất, giáo thì lại có thể rèn cây khác.

Hơn nữa đây là chuyện diễn ra trong nháy mắt, không có thời gian do dự, hấn lập tức buông lỏng hai tay, nhảy ngược về phía sau hơn trượng rưỡi.

Một tiếng leng keng vang lên, cây giáo rơi xuống đất.

Cây giáo này trước giờ tung hoành trên sông, oai phong凛冽, đã tạo nên một Phi Long bang chủ, không ngờ hôm nay lại thất bại dưới một chiêu, hùng phong ngày trước trong phút chốc đã hóa thành hư ảo.

Đám tráng hán áo đen xếp hàng cách đó hai trượng đều biến sắc.

Lý Thiết Đầu trán đổ mồ hôi, đứng vững lại, chụp lấy kim luân trong tay một tráng hán.

- Người muốn thử lại thì cũng được.

Liễu Nhị Ngốc giơ kiếm lên, trầm giọng nói :

- Có điều sẽ không tiện nghi như vừa rồi đâu.

Lý Thiết Đầu im lặng, cặp mắt giận dữ trợn trừng đầy những sợi gân máu.

- Ta khuyên người nên bỏ đi.

Trầm Tiểu Diệp tiếp lời :

- Cho dù người đoạt được tấm địa đồ này, chỉ sợ là họa chứ không phải phúc.

- Vì sao?

Lý Thiết Đầu vẫn chưa từ bỏ ý định.

- Người nghĩ lại thì sẽ hiểu.

- Bốn tọa không cần nghĩ.

- Được, vậy để ta nói cho người biết.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Thứ nhất, tấm địa đồ này hoàn toàn không phải là thứ giống như người nghĩ. Thứ hai, nếu như nó thật sự là bản đồ báu vật, người lấy được sẽ càng chết nhanh hơn.

- Nói vậy, vì sao bốn tọa lại chết?

- Bởi vì võ công của người quá bình thường. Không có tấm địa đồ này, người còn có thể ở trên sông vơ vét một chút béo bở, uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng to.

Trầm Tiểu Diệp lạnh lùng nói tiếp :

- Còn khi lấy được tấm địa đồ này rồi, họa sẽ đến không trở tay kịp...

- Họa à? Họa từ đâu ra?

- Đừng mạnh miệng.

Trầm Tiểu Diệp cười lạnh :

- Kỳ thật những lời này đều vô nghĩa, chỉ là nói mộng.

- Nói mộng?

- Lời của ta là nói mộng, còn người thì lại đang nằm mộng.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Bởi vì người căn bản không thể lấy được tấm địa đồ này.

Lý Thiết Đầu ngăn người, không dám tiếp tục buông lời cuồng ngạo.

Mặc dù chỉ giao thủ một chiêu, nhưng hắn đã mất giáo, nếu đấu tiếp thì đương nhiên là lành ít dữ nhiều.

- Hừ, qua hôm nay còn có ngày mai!

Hắn đang tìm cách để xuống thang.

- Đúng, qua ngày mai còn có ngày kia.

Trầm Tiểu Điệp lập tức nói :

- Mau mau ăn một chút tiên đan linh dược, mọc ra ba đầu sáu tay.

Nàng chưa suy nghĩ đã tùy tiện buông lời, nhưng lời vẫn hết sức cay độc.

Sắc mặt Lý Thiết Đầu biến đổi, hắn đang định phát tác, nhưng liếc thấy Liễu Nhị Ngốc đành nuốt giận vào bụng.

- Lui!

Hắn nén giận, cố gắng rút lui một cách có trật tự.

Bỏ qua mấy chục tráng hán không dùng lại gươm đao thu binh. Vì sao lại không quần công một trận?

Có lẽ hắn có tính toán của hắn. Càng nhiều người thì tử thương càng nhiều, hơn nữa chưa chắc đã làm gì được Liễu Nhị Ngốc. Một khi nguyên khí đại thương, huấn luyện lại một nhóm thủ hạ đắc lực trên sông này là một chuyện không dễ dàng.

Hóa ra những tráng hán áo đen này đều tinh thông thủy tính, không giống như bọn lâu la tập hợp trong núi rừng, tùy tiện là có thể tìm được vài tên.

Đây là chỗ thông minh của hắn, muốn tiếp tục xưng hùng trên sông, nhất định phải bảo toàn thực lực, vì vậy nhóm người này không thể chết.

Ngay khi nghe lệnh, đám người đông nghịt lập tức từng hàng lui về bờ sông, trật tự chỉnh tề.

- Khoan đã!

Liễu Nhị Ngốc bỗng nhiên gọi to.

Lý Thiết Đầu xoay người lại, nắm chặt kim luân trong tay :

- Người... người muốn thế nào?

Về mặt của hắn hoảng hốt, có chút bất an.

- Không thế nào cả.

Liễu Nhị Ngốc nói :

- Người để cây giáo lại, sau này làm sao mà lăn lộn trên giang hồ?

Dứt lời, một chân liền hất lên, cây giáo không sai lệch bay thẳng về phía Lý Thiết Đầu.

Cây giáo này đúc từ thép tinh, không đến trăm cân thì ít nhất cũng phải tám chục cân. Mũi chân nhẹ nhàng hất lên lại có thể khiến cho nó bay qua mấy trượng, công phu này quả thật khiến người ta lú lút.

Lý Thiết Đầu không khỏi hoảng sợ.

Hắn đưa tay chụp lấy cây giáo, về mặt kinh hãi, môi mấp mào mấy lần nhưng không nói được tiếng nào, quay đầu rời đi.

Một lúc sau, mười mấy chiếc thuyền đã biến mất trong sương đêm trên mặt sông âm trầm.

Dòng sông vỗ sóng, bọt nước xô bờ.

- A!

Liều Nhị Ngốc nhìn đám thuyền biến mất giữa sông, chợt buột miệng :

- Vừa rồi nên giữ lại một chiếc.
- Công tử bảo nên giữ lại một chiếc?

Trầm Tiểu Điệp quay sang.

- Đúng vậy.

Liều Nhị Ngốc đáp :

- Không phải chúng ta đang tìm thuyền qua sông sao? Sẵn có cái này...
- Công tử muốn gặp Thủy Long Vương sao?
- Gặp Thủy Long Vương?

Hắn hỏi :

- Nghĩa là sao?
- Dễ hiểu lắm, một khi bước lên thuyền giặc, ông tử sẽ biết.

Trầm Tiểu Điệp đáp :

- Trên bờ công tử có thể hạ được hắn, nhưng trên sông sóng to gió lớn, công tử lại phải nghe theo sự sắp đặt của hắn.
- Đúng thật! Thế thì phải tìm thuyền khác thôi.
- Không cần tìm.
- Không cần?

Liều Nhị Ngốc hỏi :

- Vậy làm sao qua sông, chẳng lẽ có thể gắn cánh bay qua?
- Ý của ta là nói không thể qua sông ở đoạn này.
- Vì sao?
- Công tử nghĩ mà xem!

Trầm Tiểu Điệp nói :

- Lý Thiết Đầu vừa chịu lỗ to, nhất định sẽ không bỏ qua, sẽ tìm cơ hội để báo thù. Mà đoạn sông này thuộc phạm vi thế lực của hắn.
- Cô muốn nói là hắn sẽ chặn đường trên sông?
- Sao lại không, hắn vốn có chủ ý này.

Trầm Tiểu Điệp nói :

- Mặt sông nơi này rộng rãi, bên đầu lại nằm giữa vùng lau sậy, nơi đâu cũng có thuyền ẩn nấp tuần tra. Khi chúng ta ra đến giữa sông thì lúc nào cũng có thể bị chặn đánh..

Nàng vô cùng thận trọng, suy nghĩ hợp tình hợp lý.

- Vậy cứ theo như ý cô.

Liều Nhị Ngốc trầm ngâm một chút, đoạn hỏi :

- Chúng ta có thể dọc theo bờ hướng tây, rời khỏi phạm vi thế lực của hắn, nhưng phải đi bao lâu?
- Mặc kệ là bao lâu.

Trầm Tiểu Diệp nói :

- Dù sao dòng Trường Giang chảy dài, qua sông ở khúc nào cũng như nhau.

- Vậy thì tốt quá!

Liều Nhị Ngốc vui vẻ hô một tiếng.

- Tốt cái gì?

- Đương nhiên là quá tốt.

Liều Nhị Ngốc nói :

- Ít nhất tạm thời không thể qua sông, chúng ta còn chưa phải chia tay.

- Nhìn công tử kìa!

Trầm Tiểu Diệp cúi đầu mỉm cười, cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Trường Giang như một con rồng, dâng trào gầm thét, kéo dài đến mấy ngàn dặm.

Lúc này đã là đầu mùa thu, trăm dòng suối đổ về sông, trên sườn đồi giữa hai bờ bên đậu không phân biệt được trâu ngựa.

Liều Nhị Ngốc và Trầm Tiểu Diệp men theo sông đi ngược lên, trông thấy cánh buồm cát đen, khói mây bóng trúc, dọc đường phong cảnh như tranh vẽ.

Hôm nay vào lúc hoàng hôn, bọn họ đến một cửa sông.

Đã là cửa sông đương nhiên là có bến đò, hơn nữa còn có mấy chục hộ gia đình, có hộ kinh doanh khách điểm, có hộ lại làm lái đò.

Trầm Tiểu Diệp không hề nhắc đến chuyện qua sông, Liều Nhị Ngốc lại càng không hỏi đến.

Hoàng hôn mặt trời lặn, quạ chiều về tổ, khói sóng trên sông càng lúc lúc dày, cũng là lúc nên tìm chỗ nghỉ ngơi.

Những khách điểm đều đã lên đèn, trên bếp lò phủ một tầng khói trắng, tiếng nôi niêu chén đĩa khua chạm không ngừng vang lên.

Liều Nhị Ngốc và Trầm Tiểu Diệp chọn một khách điểm bề ngoài tương đối ngăn nắp sạch sẽ, kê trước người sau giẫm lên ánh đèn tiến vào.

Đầu tiên bọn họ đến chỗ tiểu nhị thuê hai gian phòng, sau đó tìm một chiếc bàn ngồi xuống.

Cả ngày bốn ba, bọn họ chuẩn bị hưởng thụ một bữa tối thật ngon.

Tại khách điểm này, rượu thịt đương nhiên không cần phải nói, nhất là ở gần sông, càng có nhiều các món cá.

Trong số các loại cá ở Trường Giang, cá chấy đứng đầu, thuộc hàng thượng phẩm. Cá chấy kho tàu là một món ăn trân quý trên bàn tiệc, cũng không thường có.

Tươi béo nhiều thịt, thơm ngon đậm đà, vô cùng vừa miệng.

Liều Nhị Ngốc vừa bước vào cửa điểm đã liếc thấy ở bếp lò có treo cá chấy, liền dặn người làm món nhắm rượu.

Tiểu nhị khom người tuân lệnh, vui vẻ vâng lời.

Hầu hết thứ quý trong sông đều có giá khá cao. Người khách nhân nào tính toán chi li đều hỏi giá trước, còn người hào phóng thì thường ăn xong rồi mới hỏi.

Liều Nhị Ngốc đương nhiên là thuộc loại người sau.

Cũng may những khách điểm kinh doanh tại bờ sông này, phần lớn đều đã lâu năm, không kiểu cách mười phần như những đại tửu lâu trong thành trấn lớn, đợi khách ăn xong mới hung hăng cầm một cây gậy trúc, thi triển công phu chặt chém.

Con cá chấy này nặng đủ hai cân, nướng lên có thể dùng cho một bàn lớn.

Cá chấy vừa mới vào nồi, Liễu Nhị Ngốc đã bắt đầu chảy nước bọt.

Nhưng khi vừa mới nhắc nồi xuống, rắc hạt tiêu lên xong, điểm tiểu nhị chuẩn bị bưng lên bàn, ngoài cửa điểm chợt có một người tiến vào.

- Ha ha, vận khí không tệ, cá chấy kho tàu thật là tuyệt!

Người này tiếp lấy món cá chấy từ tay điểm tiểu nhị, sau đó quay đầu rời đi.

“Đình” một tiếng, y ném xuống trên mặt bàn một nén bạc vun.

Không ngờ lại có loại chuyện này! Liễu Nhị Ngốc ngẩn ra một chút, lập tức gọi lớn :

- Khoan đã!

Hắn lập tức đuổi theo.

Trầm Tiểu Điệp cũng phóng người theo sau.

Bình thường cá chấy kho tàu cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng người này lại quá vô lễ.

Đó là một người áo xanh, vóc người nhỏ gầy, nhưng động tác lại rất gọn gàng linh hoạt, ra khỏi điểm liền men theo bờ sông chạy đi.

Trong tay y cầm một cái mâm sứ nóng hổi, nhưng lại có thể lướt nhảy như bay, ngay cả nước cá cũng không hề bắn ra ngoài một giọt.

Liễu Nhị Ngốc không khỏi trầm kinh ngạc.

Khinh công của người này mặc dù bất phàm nhưng Liễu Nhị Ngốc cũng không phải là kẻ yếu. Hắn đột nhiên trong lòng máy động, cũng không đuổi theo sát, thầm nghĩ: “Xem người rút cuộc chạy đến nơi nào!”

Tuy khinh công tuy cao, nhưng y cũng không thể vừa chạy vừa hưởng dụng món ăn.

Có phải y muốn tìm một nơi yên tĩnh, từ từ thưởng thức?

Trong phút chốc hai người đã đuổi được bốn năm dặm, chợt nghe tiếng sênh ca réo rắt, đàn sáo du dương từ mặt sông vang lên.

Liễu Nhị Ngốc đưa mắt nhìn lại, hóa ra trên mặt sông có một chiếc thuyền hoa lớn đang đậu.

Trên thuyền hoa đèn đuốc rực rỡ, bóng người lay động, lại loáng thoáng vang lên tiếng sai quyền uống rượu (trò búa kéo bao).

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, Liễu Nhị Ngốc không khỏi khẽ ngẩn người.

Người áo xanh chợt tung người nhảy lên, bay qua mặt sông bốn năm trượng nhẹ nhàng đáp xuống sàn thuyền.

- Đến rồi, đến rồi, món ngon kịp lúc, cá chấy kho tàu một con!

- Ha ha...

Trong khoang thuyền có tiếng cười lớn :

- Du lão cửu, thật là người sao, sao lại vừa khéo vậy?

- Ha ha, thật là vinh hạnh, thật là vinh hạnh!

Thân hình người áo xanh nhoáng lên, tiến vào khoang thuyền, tiếng cười đắc ý vẫn vang lên như cũ :

- Mau mau, mời các vị nhân lúc còn nóng...

Quả thật khinh người quá mức, lẽ nào y không biết có người đuổi theo?

Biết rõ có người đuổi theo, lại còn dám kiêu ngạo đắc ý như vậy, rõ ràng là không để đối phương vào mắt.

Có lẽ y cho rằng người đuổi theo không dám lên thuyền.

vốn rất trầm tĩnh, nhưng lúc này Liễu Nhị Ngốc cũng trở nên giận dữ.

Mặc dù Trầm Tiểu Điệp cũng đã đuổi đến sau lưng, nhưng hắn cũng không hề quay lại, đột nhiên hai chân đạp một cái, lẳng không bay lên.

Chỉ thấy trong trời đêm nhoáng lên một vệt hình cung lơ lửng, người đã đứng trên sàn thuyền.

Lại một vệt hình cung lướt qua, Trầm Tiểu Điệp cũng nhảy lên theo.

Tiếng sênh ca trong khoang thuyền bỗng dừng lại, tiếng đàn sáo cũng tắt theo. Một người cười lớn bước ra:

- Hóa ra là có quý khách đến thăm!

Dưới ánh đèn bên mạn thuyền chiếu rọi, lộ rõ một người trung niên mặc áo hoa.

Người này mặt vàng như sáp, xương gò má nhô cao giống như có bệnh, so với y phục tinh tế trên người thoạt nhìn rất không tương xứng.

[1] Thời xưa thường treo trên cửa chính hai tấm ván bằng gỗ đào, trên có vẽ hình hoặc viết tên của thần giữ cửa, dùng để tránh tà. Câu đối được dán phía trên.

[2] Một kiểu chữ thảo, lối chữ từ trước đời nhà Hán, dùng để viết cho nhanh.

[3] Theo kế của Phạm Tăng, Hạng Vũ mời Lưu Bang dự Yến Hồng Môn định kế tội chống đối và giết chết. Khi Lưu Bang đến hội, Phàn Khoái và Trương Lương đi theo hộ tống. Đến nơi, ông được lệnh ở ngoài, chỉ có Lưu Bang và Trương Lương vào dự tiệc.

Phạm Tăng thấy Hạng Vũ không quyết đoán giết Lưu Bang, bèn sai Hạng Trang múa gươm làm trò vui để nhân tiện đâm Lưu Bang. Hạng Bá là bạn Trương Lương, không nỡ giết Lưu Bang nên đứng dậy múa gươm che đỡ, nhưng Lưu Bang vẫn gặp nguy. Trương Lương phải vội ra gọi Phàn Khoái vào cứu.

9. Chương 9: Ngộ Thượng Tặc Thuyền

“Các hạ là chủ nhân con thuyền?” Liễu Nhị Ngốc đứng ổn định trên đầu thuyền.

“Không sai”. Người đó đáp: “Tên chữ Đông Môn Sứ”.

“À, Đông Môn Sứ?” Liễu Nhị Ngốc tựa hồ có ấn tượng nhưng nhất thời không nhớ ra.

“Chính thị”. Đông Môn Sứ đáp.

“Kỳ thật các hạ không xấu quá”. Thảm Tiểu Điệp tiếp lời: “Xem ra còn rất có thể diện...”

“Chuyện này...”

“Ta nói là y phục các hạ mặc kia”.

“Tiểu nương tử đừng đùa”. Đông Môn Sứ miễn cưỡng nén nhịn: “Chữ sứ này không phải là xấu, là năm Ất Sứ, giờ Sứ ngày rằm tháng bảy sinh ra, nên...”

“Ái chà”. Thảm Tiểu Điệp thất kinh: “Ngày đó không lành”.

“Không lành? Vì sao?”

“Rằm tháng bảy là Trung Nguyên, chính là ngày Quỷ môn mở rộng”. Thảm Tiểu Diệp nói: “Nghe nói xuất sinh hôm đó toàn là yêu ma quỷ quái...”

“Hừ hừ, nói nghe buồn cười quá”. Đông Môn Sửu biến sắc: “Thoát được Quỷ Môn quan cũng coi là may mắn, tiếc là có kẻ nhất định muốn xông vào đó”.

“À”. Thảm Tiểu Diệp hỏi: “Các hạ nói xem là ai?”

“Trước khi trở mặt, bốn tọa chỉ muốn điểm tới là dừng”.

“Bốn tọa?” Thảm Tiểu Diệp nhìn Liễu Nhị Ngốc, mỉm cười: “Công tử nghe thấy không, lại một bốn tọa nữa”.

Rõ ràng nàng muốn cho y biết, lại một Lý Thiết Đầu nữa.

Lý Thiết Đầu là Phi Long bang chủ, bá chiếm một đoạn sông, Đông Môn Sửu này khí phái hoành tráng, quyết không kém hơn.

“Mặc người là bốn tọa cũng được, thiên tọa cũng được”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Bỉ nhân không tìm người”.

“Tìm ai?”

“Là kẻ vừa nãy, người gọi hắn là Du Lão Cửu”.

“Tìm Du cửu gia, tốt lắm”. Thanh y nhân đột nhiên từ trong khoang chui ra: “Có việc gì?”

Hắn không chỉ thân hình nhỏ thó, hai mắt thâm quầng, mặt gầy choắt cơ hồ không róc được nổi bốn lạng thịt, khác nào một con khỉ.

Thật ra ngoại hiệu của hắn là Du Hưu Nhi, phi tặc nổi danh.

“Việc nhỏ thôi”. Liễu Nhị Ngốc đáp.

“Việc nhỏ?”

“Đúng, việc nhỏ, rất nhỏ”. Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng: “Chỉ cần ba cái đập đầu là xong hết, việc nhỏ thành không”.

Một con cá chấy nướng đúng là việc nhỏ, không cần phải làm căng, bắt quá thấy món ngon đến miệng lại bị cướp đi, mùi vị đó thật khiến người ta bốc hỏa.

“Nhất định phải đập đầu ba cái?”

“Không sai,” Liễu Nhị Ngốc đáp: “Không thể thiếu cái nào”.

“Hay, hay lắm”. Du Hưu Nhi đáp ứng rất nhanh, đảo mắt rồi nói: “Tính sổ trước đã”.

“Tính sổ?” Liễu Nhị Ngốc trầm giọng: “Không được bạc lại có người tính sổ, lẽ nào người không có đầu?”

“Hi hi, đầu đương nhiên có...”

“Có đầu thì đập mau”. Giọng Liễu Nhị Ngốc rít lên.

“Dừng vội, ta phải nghĩ đã”. Du Hưu Nhi cười, lộ ra hàm răng trắng toát, rồi quay sang Đông Môn Sửu: “Đông Môn bang chủ, cái đầu này có nên đập xuống không?”

“Đương nhiên nên”.

“Nên hả?”

“Chỉ là không phải lão cửu nên đập”.

“À”. Du Hưu Nhi thè lưỡi, cười với vẻ âm dương quái khí: “Vậy là ai?”

“Thuyền ra đến giữa sông là lão cửu sẽ biết”.

“Không phải đến rồi sao?”

Đúng vậy, con thuyền đã đến giữa sông.

Vốn con thuyền ghép đôi này cấu tạo mười phần tinh xảo, chia làm hai tầng, tầng trên sáng rực, chuyên phục vụ yến ẩm nhạc ca.

Đi được trên sông toàn nhờ vào tầng dưới.

Từ lúc Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp song song đáp xuống khoang, con thuyền bắt tri bắt giác lặng lẽ di động.

Vốn cách bờ không đầy bốn, năm trượng, giờ trở thành mênh mang dưới màn đêm tối tăm.

Nước chảy mênh mang, dòng sông cuộn cuộn trôi xuôi.

Đối với một người không thuộc thủy tính, đương nhiên là tuyệt lộ.

Liễu Nhị Ngốc đảo mắt, hơi sững người, nắm chắc trường kiếm rồi trấn định ngay.

“Thuyền đến giữa sông, là lúc trở mặt,” Thảm Tiểu Điệp chợt cười lạnh, “đúng không?”

“Chưa đến lúc,” Đông Môn Sứ âm trầm đáp.

“Chưa đến?”

“Nếu có thể thương lượng, việc mới như sở nguyện của bốn tọa”. Đông Môn Sứ dần lộ ra manh mối: “Hà tất phải trở mặt”.

“À”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Tức là các hạ có ý đồ khác?”

“Tiểu nương tử quả nhiên là người thông minh”.

“Tiểu nương tử cái gì?” Sắc mặt Thảm Tiểu Điệp chợt sầm xuống: “Người tưởng nắm chắc rồi ư?”

“Chưa chắc”. Đông Môn Sứ bật cười: “Bất quá bốn tọa cho rằng vịn chín rồi không thể bay mất được”.

“Hình như các hạ rất tự tin?”

“Đâu có, bất quá không phải vọng ngôn”. Đông Môn Sứ ồm ồm: “Trên mặt sông sóng gió hiểm ác, hai vị không cẩn thận, một khi ngã xuống lòng sông, e không phải chỉ uống có mấy ngụm nước thôi đâu?”

“Các hạ tính toán chu đáo lắm”.

“Quá khen, bất quá bốn tọa đích xác luôn cẩn thận, xưa nay tính toán kỹ càng”. Đông Môn Sứ nhếch mép, gương mặt vàng vọt hiện lên một tia ngạo khí: “Đáng cười cho Lý Thiết Đầu, hồ đồ không tả nổi, lên bờ nên mới ném mùi đau khổ...”

“Hắn là tên đại ngu xuẩn”.

“Đúng, bốn tọa cũng nghĩ thế”.

“Các hạ tuy rất tinh tế nhưng đừng quên rằng”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Chính các hạ cũng trên thuyền”.

“Đúng”. Đông Môn Sứ đáp: “Con thuyền này lớn lắm”.

“Đúng thế, có thể ẩn tàng rất nhiều sát thủ”.

Đông Môn Sứ không thừa nhận hay phủ nhận, cười âm trầm: “Tiểu nương tử có sức tưởng tượng phong phú lắm”.

“Đâu có, chỉ là biết quan sát khí sắc mà thôi”.

“Tiểu nương tử hiểu xem tướng?”

“Đúng, chân truyền của Quỷ Cốc Tử tiên sinh, không chỉ tinh thông số mệnh, còn có thể đoán cả sinh tử con người, trăm lần không sai”. Thảm Tiểu Điệp nói đùa: “Tối nay, trên con thuyền này...”

“Thế nào?”

“Chỉ e rất nhiều người phải mất mạng”.

“Ồ, nói thẳng lắm, đoán không tệ tí nào”. Đông Môn Sứ cười âm u: “Ít nhất trước mắt có hai kẻ rồi”.

Hai người này đương nhiên ám chỉ Thẩm Tiểu Diệp và Liễu Nhị Ngốc.

Nhìn hắn có vẻ ốm yếu nhưng là nhân vật lợi hại, Lý Thiết Đầu tuy dũng mạnh nhưng tâm cơ không sâu được như hắn.

Trong lúc hai người đối đáp, Liễu Nhị Ngốc theo lệ vẫn im lặng, hiện giờ dần không nén nổi.

“Người nói là hai người nào?” Y hỏi Đông Môn Sứ.

“Hừ hừ, hà tất hỏi thêm câu này”. Hắn cười lạnh: “Lẽ nào bốn tọa lại nói về mình...”

Phẩm những ai không có gì lo sợ, mồm miệng đều rất lợi hại.

Liễu Nhị Ngốc sầm mặt nhìn quanh, tuy thuyền ở giữa sông nhưng y không hề quan tâm, y tính rằng con thuyền lớn thế này dù chìm cũng còn mấy tấm ván nổi lên.

Tuy y chưa đạt đến công phu đẳng bình độ thủy nhưng tin rằng chỉ cần có ván gỗ nổi lên, quyết không đến nỗi mất mạng trong bụng cá.

Tự tin như thế, lại thêm trong tay là Thanh Hồng kiếm, nhất thời hào tình trong lòng dâng cao.

“Được, để xem ai là người chiếm ưu thế”.

“Muốn động thủ sao?”

“Chính thị”. Liễu Nhị Ngốc trầm giọng: “Khoang thuyền còn bao nhiêu người, sao vẫn chưa ra?”

“Trong đó toàn là bằng hữu cao nhân của lão phu”.

“Cái gì mà bằng hữu?” Thẩm Tiểu Diệp chen lời: “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã thì có”. Chợt nàng phi thân lên đỉnh khoang thuyền.

“Cô... cô làm gì?” Đông Môn Sứ sửng sờ.

“Ta muốn lên cao xem sao”. Thẩm Tiểu Diệp cười lạnh: “Ở đây chiếm hết địa lợi”.

Nàng nói không sai, tính toán cũng tuyệt diệu, đỉnh khoang là nơi cao nhất con thuyền, nhìn được từ đầu đến cuối con thuyền, khống chế chỗ này coi như nắm được toàn bộ động thái trên thuyền.

Bất luận ở đâu có động tĩnh, nàng sẽ phát hiện đầu tiên.

Đương nhiên, nàng không nhìn được kẻ nào ẩn tàng trong khoang nhưng trong đó có phát ra ám khí nào cũng không gây hại gì.

Quan trọng nhất là nàng có thể tiếp ứng cho Liễu Nhị Ngốc đứng dưới sàn, khiến Đông Môn Sứ hai bề thụ địch.

Chiêu này thật tuyệt diệu, nàng tính toán rất đúng.

“Hừ, người nghĩ được lắm”. Đông Môn Sứ trầm kinh hãi.

“Đông Môn bang chủ,” Du Hưu Nhi chợt lên tiếng: “Đề tại hạ đối phó thị”.

Thân hình hắn loáng lên, phi thân lên đỉnh thuyền.

Tuy thân hình hắn nhỏ thó, lá gan lại rất lớn, hiển nhiên muốn dựa vào tuyệt đỉnh khinh công, hiển lộ bản lĩnh trên mặt sông.

“Dựa vào người?” Thẩm Tiểu Diệp quát rồi bắn nhuyễn kiếm ra.

Du Hưu Nhi còn chưa hoàn toàn đặt chân lên đỉnh, chỉ thấy làn sáng xanh trùm lên huyết đạo toàn thân.

Hắn chưa bao giờ chứng kiến cây kiếm nào nhanh đến thế.

Thậm chí hắn không nhìn rõ đối phương xuất thủ thế nào, vì mắt hắn hoa lên, cảm giác lãnh khí thấu xương ập tới.

Đó là kiếm khí, kiếm phong chưa đến, kiếm khí tới trước.

Du Hầu Nhi đương nhiên biết lợi hại, thật không ngờ một thiếu nữ trẻ trung như thế lại có thân thủ cỡ này. Đầu vai hẫc lắ mạnh, chao người hạ xuống.

Cũng may hẫc nhận ra sớm nên không mất cánh tay, da thịt cũng không sây sát, bắt quá câu nói lớn lối lúc này coi như khoác lắ.

“Sao thế?” Đông Môn Sứ hỏi.

“Tại hạ không phải đối thủ”. Du Hầu Nhi khá thắng thắn.

“Chuyện này...”

“Bang chủ xin mời người khác”.

“À”. Đông Môn Sứ nhú mắ, chợt lớn tiếng: “Mời Lắng tam nương tử...”

Lắng tam nương tử là ỉa? Người ở đầu?

“Chuyện gì hắ?” Từ trong khoang thuyền vang lên giọng nói thắng thốt: “Có phải muốn thiếp thay Bang chủ giải quyết không?”

Khắu khí của nữ nhần này không nhỏ tí nào.

“Bổn tọa mời tam nương tử giúp đỡ”.

“Danh xưng tuy khác nhau, sự tình vẫn là một, chẳng phải vậy ư?” Trong khoang lại vang lên tiếng cười: “Nói rõ xem Bang chủ đầ tạ thế nào đầ đi”.

Hình như thị rất chắc chắn, còn chưa hoàn thành đầ tính giá trước.

“Chỉ cần tam nương tử thích”. Đông Môn Sứ hết sức nhún nhường: “Bổn tọa sẽ tận lực đáp ứng”.

“Đầ là Bang chủ nói nhế”. Lắng tam nương tử nói: “May mà có người làm chứng, sau này không đầc hối hận nhế”.

“Bổn tọa lẽ nào là loại người không giữ lời”.

“Vậ đầc”. Rèm châu rung lên leng keng, bóng người xuất hiện cùng làn gió thơm.

Hóa ra là một phụ nhần chừng trên dưới ba mươi.

Phụ nhần này đeo đầ châu ngọc, y phục diêm đầ, thoát nhìn không đẹp lắ, trên mũi chỉ chít nốt nám, mí mắt phầ thũng, gương mặt đầ nét trung niên.

Bắt quá nhữn khuyết điểm đầ lại tạo thành phong vận đặ đị.

Nhắ là thân thể thon thả, vòng eo nhỏ xíu, trước ngực nhô lên hai ngọn tuyết sơn vun đầ, ánh mắt khế đảo liề long lạnh câu hồn.

Tuy không phải mỹ nhần trong tranh nhữn mang lại cho người ta cảm giác chín mùi, như ngọn lửa cháy, đầ tính khiêu khích dụ hoặc.

Nữ nhần có nhữn loại, có nữ nhần rất đẹp nhữn càng nhìn càng chán, có nữ nhần nhìn không bắt mắt nhữn rất quýt rầ.

Lắng tam nương tử hiển nhiên là nữ nhần quýt rầ.

“Đầ bang chủ, nói xem nào”. Thị đảo mắt, cười bảo: “Muốn thiếp giúp thế nào?”

“Trước hết đối phó với tiể nha đầ trên nóc”.

“Không”. Lắng tam nương tử nheo mắt như đường tơ, nhìn Liể Nhị Ngốc chắ chắ: “Thiếp thích đối phó với tiể tử”.

“Tam nương tử biết y là ỉa chẳng?”

“Đương nhiên biết, y là Liể Nhị Ngốc”. Lắng tam nương tử suýt soa: “Đắng vẽ quả nhiên không tệ”.

“Dáng vẻ để làm cái gì, hần chỉ là tên ngốc”.

“Đại bang chủ, ngài không biết rồi”. Lãng tam nương tử cười khanh khách: “Người ngốc tâm không ngốc, chỉ có nữ nhân hiểu nam nhân hơn hết”.

Đột nhiên xuất hiện một Lãng tam nương tử, vừa có mặt đã thể hiện bản lĩnh, bày ra trận phong lưu.

Trước mặt đông người thế này, liệu có hiệu quả gì?

Ít nhất Liễu Nhị Ngốc không phải sắc lang, tuyệt không vì một nữ nhân mà động tâm.

Y đứng bất động, nắm chắc trường kiếm.

Y đang đợi xem nữ nhân này thật ra có trò gì.

“Được rồi, tam nương tử, xem nương tử kìa”. Đông Môn Sứ nói: “Bổn tọa lược trận cho nương tử”.

Trận thế này có gì mà lược? Cứ nói là xem náo nhiệt mới đúng.

Lãng tam nương tử bước lên hai bước, uốn eo uốn ngực, cười lơ lửng với Liễu Nhị Ngốc.

“Hừ, nếu người định giở thói phong tình thì tìm sai đối tượng rồi”. Liễu Nhị Ngốc không nhịn được, cất tiếng: “Tốt nhất là người biết tôn trọng một chút, Liễu mỗ không quen kiểu yêu hình quái trạng này”.

“A” Lãng tam nương tử bật cười: “Liễu thánh nhân”.

“Không dám”.

“Đừng khiêm tốn”. Lãng tam nương tử càng lúc càng cười quyến rũ hơn: “Tôi biết đây là phong cách của nhà họ Liễu, tổ tông năm xưa là Liễu Hạ Huệ...”

“Đừng nói linh tinh”.

“Sao vậy?” Tròng mắt ướt rượt của Lãng tam nương tử lóe lên: “Nhưng tôi có điểm lấy làm kỳ quái, vị Liễu thánh nhân này sao lại đi cùng một tiểu thư, lẽ nào nàng ta không...”

Chợt có tiếng quát: “Đáng đánh”.

Hóa ra hai câu sau cùng của Lãng tam nương tử khiến Thẩm Tiểu Điệp ở trên nóc nổi giận, mày liễu dựng ngược, vung tay ném ra một nắm “Lãng Hoa châm”.

Vốn nàng là người không dễ nổi giận, không ngờ nữ nhân kia nói năng càn rỡ, kéo cả nàng vào cuộc.

Cứ để thị nói tiếp, e rằng còn khó nghe hơn nữa.

Nắm Lãng Hoa châm tuy không đả thương được thị, ít nhất cũng giáo huấn được một phen, khiến thị ngậm miệng.

Liễu Nhị Ngốc thấy Thẩm Tiểu Điệp xuất thủ, lập tức nắm chắc thời cơ, trường kiếm rung lên đâm theo.

Màn mưa châm đương nhiên xuất thủ cực nhanh, nhát kiếm càng nhanh hơn, nhưng không phải để đối phó Lãng tam nương tử.

Thứ nhất y không thừa nguy của người khác, thứ hai y không thích giao thủ với nữ nhân.

Kiểm phong nhắm thẳng vào Đông Môn Sứ.

Đông Môn Sứ là chủ nhân nơi này, thuyền của hắn, chủ ý của hắn, không đối phó với hắn thì với ai?

Đối phó hắn mới là đúng đắn.

“Ái chà, tiểu thư, bá đạo quá”. Lãng tam nương tử đảo người, tránh khỏi nắm châm của Thẩm Tiểu Điệp.

Đông Môn Sứ cả kinh, định tung người tránh thì đã hơi muộn rồi.

Những tưởng máu tóe ra, nào ngờ Lãng tam nương tử nhân lúc xoay người, chợt ngân quang sáng rực, trên tay thị có thêm một cây chủy thủ bầy tặc.

Đoản chủy hình trăng non, mỏng như tờ giấy, tay ngọc khẽ xoay, chủy thủ đâm tới.

Không trệch chút nào, nhắm thẳng vào cổ tay phải Liễu Nhị Ngốc.

Chiêu thức này vượt khỏi ý liệu, vừa mới tránh thoát mớ châm của Thẩm Tiểu Điệp lại nhân lúc xoay người mà xuất thủ công địch được.

Không chỉ động tác liên lạc mà đà lao cực kỳ hung hãn.

Liễu Nhị Ngốc chấn động, buộc phải trầm cổ tay hãm chiêu thức sắp đắc thủ lại.

Nhưng thu lại liền phát ngay, mũi kiếm lóe lên, chuyển hướng sang Lăng tam nương tử.

Hiển nhiên, Lăng tam nương tử xen vào đã châm ngòi lửa giận của y, biến chiêu quá nhanh đến độ vượt ngoài dự liệu.

Y không muốn dừng lại, định tức khắc trả đũa.

Đương nhiên, không phải ai cũng làm được việc này, tất phải luyện kiếm đến mức tinh thuần, đạt cảnh giới thượng thừa mới có thể vận dụng tùy tâm, biến hóa mặc trác.

Thanh quang xẹt tới như điện, một chiêu “Tỏa Hầu kiếm” nhắm vào yết hầu đối phương.

Lăng tam nương tử giải nguy cho Đông Môn Sứ, không ngờ rước lấy chiêu thức đáng sợ như thế, cảm giác kiếm khí lạnh ngắt áp sát chân mày, chủ thủ trong tay thị đang lúc bức bách, khó lòng ngăn nổi, bèn uốn eo lùi liền bảy bước.

Cự ly bảy bước là ngoài một trượng.

Theo lý thuyết là đủ tránh khỏi nhất kiếm.

Luận về kiếm pháp, nếu không đạt tới bộ vị cần công kích sẽ phải lập tức thu chiêu rồi mới phát kiếm, cũng như quyền đầu, phải thu lại đã mới có thể tích đủ lực đạo.

Liễu Nhị Ngốc lại khác, chiêu kiếm liên miên vô tận, bám sát như bóng với hình.

Kiểm pháp kỳ diệu này, y học của ai?

Lăng tam nương tử không có cả cơ hội lấy hơi, chột rùng mình.

Thị lùi đến sát mạn thuyền, không còn chỗ lui nữa, buộc phải giậm chân nhảy bật lên.

Sông chảy cuộn cuộn, lần này tất sẽ rút xuống lòng sông.

Nhưng dù sao vẫn hơn bị kiếm đâm xuyên ngực, chưa biết chừng thị lại am hiểu thủy tính.

Kỳ quái, thị không hề rơi xuống.

Chỉ thấy thị lẳng không lộn người, uốn eo lắc chân, khinh linh như chim én, vẽ nửa vòng tròn trên không trung tối tăm, lướt lên tận nóc khoang thuyền.

Hảo thân pháp, chẳng trách Đông Môn Sứ cung phụng thị như thế.

Nhưng thị thoát được Liễu Nhị Ngốc, lên đó lại đụng Thẩm Tiểu Điệp, quyết không phải thượng sách.

“Đến hay lắm”. Thẩm Tiểu Điệp quát khế, kiếm phát ra như gió.

Lăng tam nương tử chưa kịp đứng vững đã thấy hàn mang chói mắt xé không khí ập xuống.

Thị tuy khinh công tạo nghệ bất phàm, nhưng không ngăn nổi được một thanh kiếm bén.

Nhất là cây kiếm của Thẩm Tiểu Điệp trong nhu có cương, nhẹ nhàng hiểm hóc, nắm được thời cơ chuẩn nhất, cơ hồ không còn khe hở.

Nhất kiếm này mười phần chắc chín.

Lăng tam nương tử trừ phi tự nguyện chịu một kiếm chứ không thể dừng thêm nửa tích tắc trên đỉnh khoang thuyền, biện pháp duy nhất là tiếp tục hiển lộ khinh công tuyệt diệu ban nãy, lẳng không bay lên.

Có điều không phải lúc nào cũng thực hiện được, thị cần đề khí khinh thân, mượn đàn lực từ hai chân, hiện giờ thị chưa hề chuẩn bị gì.

Nhát kiếm của Thẩm Tiểu Diệp quá nhanh, xảo diệu nhất là từ trên áp xuống, phong tỏa tầng không phía trên.

Dù có thể lao lên, thị làm cách nào qua được màn kiếm lạnh lẽo đó?

Nhát kiếm này quá độc địa, quyết dồn thị rơi xuống lòng sông.

Lăng tam nương tử lạnh buốt cõi lòng, quả nhiên bị bức đảo người, rớt thẳng xuống dòng sông cuộn cuộn.

Dù thị không chết đuối cũng sẽ biến thành con gà ướm.

Nhưng kỳ quái ở chỗ, tuy không thấy bóng dáng thị song không ai nghe được tiếng đập nước, cũng không nghe thấy tiếng người lao xuống.

Thị đâu rồi? Lẽ nào còn tuyệt chiêu khác.

Quả nhiên là vậy, ngay lúc xoay người rơi xuống, mũi chân thị móc chặt vào mép mái thuyền, chui qua song cửa mở toang vào trong khoang.

Khinh công đích xác khiến người ta khen ngợi nhưng vẫn là kẻ thua.

Thị không đòi hỏi công lao gì nữa, Đông Môn Sư cũng không cần cảm tạ.

Trên sông gió lạnh vi vu, tiếng nước ì oạp, ngọn đèn trong góc thuyền phát ra ánh sáng lợt lạt.

Gương mặt trắng nhợt của Đông Môn Sư chìm trong vẻ u ám.

Hắn nhìn Liễu Nhị Ngốc rồi lớn tiếng: “Kính mời Vân Thường công chúa, Hoa tiểu hầu gia, Động Đình Hắc Bạch song kỳ...”

Hắn gọi một mạch rất nhiều danh hiệu, xem ra trong khoang quả nhiên là nhiều cao thủ.

Ban đầu mời Lăng tam nương tử chỉ gọi “xin mời”, giờ biến thành “kính mời”, có lẽ danh tiếng của khách nhân ngày càng lớn.

Cũng như Trương Thiên Sư ở Hồ sơn mời thần tướng các lộ xuống.

Liễu Nhị Ngốc không biết gì về Vân Thường công chúa, cũng không hiểu mọc đâu ra Hắc Bạch song kỳ, còn Hoa tiểu hầu gia lại là nhân vật hữu danh.

Hoa tiểu hầu gia tên Hoa Tam Biến, đồn rằng gã đích đích xác xác là một vị hầu gia thể tập, ở Tô Châu phủ.

Phủ đệ nguy nga tọa lạc tại bên ngoài Xương Môn.

Tiểu hầu gia từ bé đã thích võ nghệ, một năm sống quá nửa thời gian ở Tô Châu hầu phủ.

Danh gia trong tam sơn ngũ nhạc tuy chỉ điểm võ nghệ cho tiểu hầu gia nhưng không theo danh nghĩa sư đồ.

Tiểu hầu gia là lá ngọc cành vàng, ai xứng với cách xưng hô sư đồ đó.

Ngay cả trưởng lão hòa thượng Thiếu Lâm Tự cũng chỉ gọi gã là tiểu thí chủ.

Vì thế vị Hoa tiểu hầu gia không có sư phụ danh chính ngôn thuận nhưng thật ra học danh sư khắp thiên hạ.

Cũng vì thế võ công Hoa tiểu hầu gia bác tập quý dị, thậm chí tinh thông mười tám ban võ nghệ, hầu môn xuất hổ tử, đương nhiên là việc đáng mừng.

Tiếc là vị Hoa tiểu hầu gia này tuy cơ duyên phi phàm, đạt được mọi thứ nhưng từ bé đã kiêu ngạo, không biết quý trọng gia giáo, sau khi hầu gia chết liền đi lạc đường, kết giao với toàn băng hữu rượt thịt.

Đồng thời gã không quen lối sống khép kín của hầu môn, bắt đầu lang thang giang hồ.

Bằng vào võ công tạo nghệ, cộng thêm thân phận hầu gia, gã nhanh chóng gây chấn động đại giang nam bắc.

Đương nhiên, có rất nhiều kẻ xu nịnh gã.

Vì gã có bạc, có bạc chính là đại gia.

Gã không chỉ là đại gia, còn là hầu gia hàng thật giá thật, có rượu có thịt như thế thì ai lại không muốn xun xoe?

Hoa hầu gia dương dương đắc ý, mắt càng lúc càng cao quá đỉnh đầu, mỹ nhân rượu nồng cứ thoải mái hưởng thụ, đời sống hết sức phóng túng.

Có lúc chán nghe danh xưng tiểu hầu gia, gã đổi thành Hoa tam công tử.

Nhưng có người gọi lén sau lưng là “Hoa thái tuế”.

Bất quá, đều là việc từ ba năm trước, sau một lần đại náo Kim Sơn tự, vị tiểu hầu gia này chợt biến mất.

Nghe nói gã ngang nhiên trêu ghẹo mấy nữ khách vào phật điện thắp hương, bị một hòa thượng lang thang gặp phải, dạy dỗ một phen nên thân.

Có người nói gã giết hào thượng nọ, bị tố cáo lên kim điện, buộc phải ẩn lánh.

Nhiều người cho rằng gã mắc loại bệnh không được gặp ai, thậm chí nói gã đã chết trong phủ.

Dù những lời đồn đó là thật hay giả, ít nhất cũng chứng minh được một điểm, Hoa tiểu hầu gia hiếu sắc.

Còn một điểm nữa, gã tuyệt đối chưa chết.

Ẩn dật ba năm, đêm nay gã lại xuất hiện trên con thuyền này.

Liễu Nhị Ngốc đương nhiên nghe danh vị tiểu hầu gia này đã lâu, chỉ không ngờ thời khắc này lại có duyên gặp mặt.

Y nắm chắc thanh kiếm, chăm chú nhìn cửa khoang.

Rèm châu khê động, xuất hiện đầu tiên là hai trung niên hán tử cao nghều, gầy nhom như hai sào trúc khô.

Hai gương mặt dài như ngựa, bốn con mắt hõm sâu, hai cái mũi khoằm, rõ ràng là huynh đệ song sinh.

Tứth khác nhau duy nhất là tà áo dài, một người màu trắng, một màu đen.

Không cần nói cũng biết là Hắc Bạch song kỳ.

Hai người ra khỏi khoang, lập tức tách ra, nhường một vị trí ở giữa, tiếp đó xuất hiện một thiếu niên áo gấm.

Dáng vẻ thiếu niên không tệ, niên kỷ chỉ chừng hai mươi ba, hai mươi tư, nhưng gương mặt ảm đạm vô quang, đượm vẻ vàng vọt.

Nếu không phải nhiễm bệnh nặng thì là trúng chất độc gì đó.

Từ khí phách là biết Hoa tiểu hầu gia giá lâm.

Thần sắc gã lạnh lùng, ánh mắt nghênh ngáo rồi dừng lại trên mình Liễu Nhị Ngốc.

“Người là Liễu Nhị Ngốc ở Kim Lăng thành?”

“Là ta”. Liễu Nhị Ngốc gật đầu, hỏi ngược: “Các hạ là Hoa Tam Biến ở Tô Châu phủ?”

Không hề nhún nhường, chính là cách đối phó tốt nhất.

“Hỏi hay, hỏi hay lắm”. Thẩm Tiểu Điệp ở phía trên chợt mỉm cười: “Đáng vỗ tay”.

“Hừ”. Tiểu hầu gia hơi sầm mặt, rồi xoay người nhìn lên đỉnh khoang thuyền, khóe môi thoáng hiện nụ cười.

“Cô nương ở trên đó làm gì?” Gã hỏi Thẩm Tiểu Điệp.

“Ôm cây đợi thỏ”. Nàng lạnh lùng đáp: “Để xem có con thỏ mù mắt nào dám xông lên không...”

“Ha ha, hung hăng quá”. Tiểu hầu gia bật cười.

Y tuy tâm cao khí ngạo nhưng xưa nay vẫn đối tốt với con gái, nhất là con gái xinh đẹp, thậm chí đồng ý quỳ xuống dưới quần thạch lựu.

Tiếc là Thẩm Tiểu Diệp không thêm nể mặt, cười lạnh: “Người có biết vì sao bốn cô nương nói là thỏ không?”

“Ta đương nhiên biết”.

“Người biết?”

“Thỏ ngọc đồng âm, cô nương đang chỉ kẻ ngọc mà mắng hòa thượng”.

“Ai là hòa thượng?”

“Còn phải nói sao”. Tiểu hầu gia cười phá lên đầy đắc ý: “Đương nhiên là Hoa Tam Biến”.

“Người thông minh lắm”.

“Thông minh thì nói làm gì, chỉ là thấy tiểu nương tử xinh đẹp như cô nương, bốn tước coi như lay động tâm linh”.

“Lay động tâm linh?”

“Chính thị”.

“Tái ông mất ngựa, biết là phúc hay họa?”

“Thế thì làm sao, bốn tước xưa nay chưa từng gặp họa”. Tiểu hầu gia cười: “Kỳ thật cô nương không hề ôm cây đợi thỏ, chỉ là ở trên cao lược trần cho tên một sách này”.

“Không sai, người nên lưu tâm thì hơn”.

“Lưu tâm?” Tiểu hầu gia hỏi: “Bốn tước lưu tâm cái gì?”

“Người không phải đúc bằng đồng hay sắt”.

“À”.

“Tại Tô Châu phủ người là hầu gia, trên giang hồ người là Hoa Tam Biến, lặn mình vào nước đục thì tốt nhất đừng nhắc đến hai chữ ‘bốn tước’, sợ rằng người là hoàng đế lão tử cũng không ai coi ra gì”. Thẩm Tiểu Diệp chợt trầm giọng: “Trên giang hồ chỉ có đao kiếm chứng thực công phu”.

“Ha ha, tiểu nương tử coi thường Hoa mã?”

“Ta chỉ nhắc nhở người,” Thẩm Tiểu Diệp nói: “Chi bằng quay về Tô Châu phủ, yên hưởng phú quý, làm một vị hầu gia thái bình...”

“Hoa mã quá chán kiểu sinh hoạt đó”. Quả nhiên gã không xưng là bốn tước nữa.

“Đời sống giang hồ lẽ nào lại hay ho?”

“Đích xác rất hay ho”. Tiểu hầu gia nói: “Ít ra cũng rất kích thích”.

“Hừ, nói không sai”. Thẩm Tiểu Diệp bảo: “Không ngờ người xuất thân hầu môn nhưng lại là loại phé thải?”

“Tiểu nương tử coi thường Hoa mã?”

“Lẽ nào ta lại nịnh bợ người?”

“Ha ha, thế cũng được”. Tiểu hầu gia cười: “Xem ra tên một sách này chưa chết ngày nào, tiểu nương tử không cải biến tâm ý”.

“Người nói gì?”

“Hoa mỗ nói là phải giải quyết Liễu Nhị Ngốc trước rồi mời tiểu nương tử lấy thảo đồ ra cùng tham khảo”. Tiểu hầu gia mỉm cười: “Nếu tiểu nương tử thích phú quý thì theo Hoa mỗ về Tô Châu”.

“Câm cái mồm thối của ngươi lại”.

“Dù mồm miệng rất thối nhưng nói ra lại rất linh”. Tiểu hầu gia cười to: “Mỗ dám nói rằng con một sách này không sống qua đêm nay”. Gã đột nhiên xoay người nhìn Liễu Nhị Ngốc.

Người xoay lại, kiếm cũng trầm xuống theo.

Liễu Nhị Ngốc cầm trường kiếm, thần sắc thản nhiên, y đang nghĩ đến một việc, Đông Môn Sư rõ ràng gọi Vân Thường công chúa, sao vị công chúa này vẫn chưa hiện thân?

Có hầu gia, lại có công chúa, con thuyền này quả là mười phần xuất sắc.

“Liễu Nhị Ngốc”. Tiểu hầu gia nhướng mày rồi gọi: “Ngươi chỉ biết dùng kiếm?”

“Thế là đủ rồi”. Y đáp.

“Ừ, kiếm là vua của binh khí, đích xác đủ rồi”. Tiểu hầu gia đồng ý song tỏ vẻ coi thường: “Vấn đề là ngươi có dùng đến nơi đến chốn không thôi”. Khẩu khí cao ngạo này rõ ràng chứa ẩn ý miệt thị.

“Có biết đôi chút”.

“Thế sao được?” Tiểu hầu gia bảo: “Hoa mỗ học kiếm từ năm chín tuổi, rèn luyện mười năm, trước sau học qua bao mươi bảy danh sư...”

“Ba mươi bảy?” Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Nhiều vậy ư?”

“Chính thị”.

“Các hạ học tập quá”.

“Tập quá?”

“Tập loạn khó tinh, càng khó đạt tới hóa cảnh. Hà huống cao thủ kiếm thuật phần lớn là kỳ nhân dị sĩ không xuất thế, trăm năm không dễ gặp được trong võ lâm, các hạ chỉ trong mười năm ngắn ngủi học qua ba mươi bảy danh sư, chắc toàn là hạng tầm thường”. Liễu Nhị Ngốc phản bác.

“Hừ, khẩu khí của ngươi lớn lắm”.

“Bỉ nhân nói lời thật”. Liễu Nhị Ngốc nghiêm sắc mặt: “Danh gia kiếm thuật đương đại tìm một người còn khó, lấy đâu ra ba mươi bảy vị?”

“Ha ha, lẽ nào ngươi là danh gia?”

“Bỉ nhân sao dám gánh danh xưng này”.

“Nhìn ngươi cũng không giống”. Tiểu hầu gia cười lạnh: “Theo cách nói của ngươi thì ai là danh gia đương thế, là nhất đại tôn sư?”

“Kiếm thuật vi diệu thông huyền, xa xưa không nói đến, đương đại chỉ có một vị”. Liễu Nhị Ngốc chột thổ dài, tỏ vẻ buồn thương vô hạn: “Tiếc rằng năm năm trước người đã về với tạo hóa”.

“Ngươi nói đến ai?”

“Tứ Không tiên sinh”.

Vốn y biết Tứ Không tiên sinh, chẳng trách lúc Lý Thiết Đầu và Thẩm Tiểu Diệp nhắc đến việc Tứ Không tiên sinh để lại một bức thảo đồ, y hơi ngần người.

“Tứ Không tiên sinh?” Tiểu hầu gia ngấm nghĩ một chốc: “Ồ, hình như Hoa mỗ từng nghe đến”.

Kỳ nhân như thế mà chỉ nghe qua, đủ thấy kiến thức của gã không rộng.

“Nghe ở đâu?”

“Hoa mỗ không nhớ, không hiểu vì danh sư nào từng nhắc đến”.

“Chỉ trách các hạ có quá nhiều danh sư”. Liễu Nhị Ngốc hơi bĩu môi: “Bất quá vị danh sư đó không đến nỗi cô lậu quả văn”.

Ai cũng nghe ra ý trào phúng của y.

Tiểu hầu gia đương nhiên hiểu, nhưng không có ý so đo, ngược lại nảy sinh hứng thú với Tứ Không tiên sinh.

“Người nói vị tiên sinh này đã qua đời từ năm năm trước?”

“Không sai”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Năm năm ba tháng”. Y khẳng định, hơn nữa nhớ rất rõ, xem ra không chỉ biết Tứ Không tiên sinh mà biết rất rõ.

“Tứ Không tiên sinh đã qua đời,” tiểu hầu gia hình như rất hứng thú: “Kiếm thuật của ông ta có truyền nhân chăng?”

“Chuyện này...” Liễu Nhị Ngốc ngẩn người: “Bỉ nhân không biết”.

Đã biết Tứ Không tiên sinh rõ như thế sao lại không biết ông ta có truyền nhân hay không, rõ ràng là thoái thác.

Không nói không có, chỉ bảo không biết, càng khiến người ta ngứa ngáy.

Kỳ quái là Thảm Tiểu Điệp ở trên nóc thuyền không hề kinh ngạc khi Liễu Nhị Ngốc nhắc đến Tứ Không tiên sinh.

Hình như nàng cho đó là đương nhiên, Liễu Nhị Ngốc phải biết mọi thứ về Tứ Không tiên sinh.

Nhưng nàng lại trả lời câu hỏi của tiểu hầu gia.

“Theo ta biết kiếm pháp của Tứ Không tiên sinh đã thất truyền”. Nàng cười cười: “Danh gia đương đại còn một vị khác”.

“Vị nào?” Tiểu hầu gia quay phắt lại.

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt”.

“À”. Tiểu hầu gia ngẩn người, quay nhìn Liễu Nhị Ngốc, tỏ vẻ nghi hoặc.

Liễu Nhị Ngốc cũng hơi biến sắc.

“Giang sơn đời nào cũng có anh tài, mất một vị Tứ Không tiên sinh, đương nhiên xuất hiện vị khác”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Vị này là...”

“Là ai?” Tiểu hầu gia nóng lòng.

“Còn phải hỏi sao”. Thảm Tiểu Điệp đáp: “Đương nhiên là Hoa Tam Biến học qua ba mươi bảy danh sư”.

Hóa ra nàng vòng vo hồi lâu mới nói móc tiểu hầu gia.

Tiểu hầu gia sầm mặt, giận đến mặt mũi vàng ệch.

Hiển nhiên, gã biết tạo nghệ kiếm thuật của mình chưa đáng là đệ nhất lưu danh gia, nói gì đến nhất đại tôn sư.

Liễu Nhị Ngốc thở phào.

“Thế nào? Có phải hổ thẹn không?” Thảm Tiểu Điệp cười lạnh: “Đã thế thì nên an phận giữ mình, dựa vào đâu mà người ngông cuồng, khoa trương như vậy?”

Câu nói của nàng như mũi ngân châm, vừa chắc vừa nhọn.

“Hừ, người dám giáo huấn Hoa mã?”

“Dù ta không giáo huấn người thì người cũng không nhảm đầu”. Thảm Tiểu Điệp mặt lạnh như băng: “Người trốn trốn tránh tránh ba năm không dám lộ mặt, theo ta chắc là gặp phải khắc tinh”.

Nàng không nể nang, biến ba năm không gặp thành trốn trốn tránh tránh.

Nhưng nàng đoán không sai, loại người như Hoa Tam Biến nếu không gặp phải cao thủ, vì sao lại chịu ản nhĩn ba năm buồn tẻ?

Ba năm nay gã đi đâu?

May mà gã là hầu gia, chỉ cần ở trong hầu phủ thì nếu không có thâm cừu đại hận, sẽ không ai đến gây chuyện.

“Ai nói Hoa mỗ trốn tranh?” Tiểu hầu gia đỏ lựng cả cần cổ: “Bổn tước chẳng qua gặp một kỳ ngộ”.

Trong lúc giận dữ, gã để lộ manh mối.

“Kỳ ngộ gì?”

“Bổn tước vì sao phải cho người biết?”

“Chuyện này không giấu được ai”. Thảm Tiểu Điệp cười khẩy: “Không nói thì ta cũng biết”.

“Người biết?”

“Đương nhiên”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Xưa nay người toàn gặp may, tất đã đón được vị danh sư thws ba mươi tám”.

Nàng nói năng sắc bén khiến địch thủ dở khóc dở cười.

Tiểu hầu gia vốn chỉ định ra vẻ tiêu sái, cho rằng cứ ung dung cất tay nhắc chân là đủ đối phó đôi nam nữ này, không ngờ lại bại trận về đối đáp.

Vì sĩ diện, tuyệt đối gã không bỏ qua.

Ít nhất gã cũng coi thường Liễu Nhị Ngốc, cho rằng một con mọt sách trong Kim Lăng thành lẽ nào có bản lĩnh gì kinh nhân?

Nhìn thế nào, y cũng giống một cục đất.

Công tử nhà giàu nào cũng có tật coi thường người khác như thế, hà huống gã là tiểu hầu gia, sinh ra đã cho mình hơn người rồi.

Tiếc là võ công cao thấp không dựa vào thân phận.

Tiểu hầu gia đeo một cây kiếm ở eo, thân kiếm khảm đầy châu ngọc, tua rua đỏ rực xuống, tay gã đang đặt lên kiếm, chăm chú nhìn Liễu Nhị Ngốc.

“Họ Liễu kia, người có bao nhiêu cân lạng”.

“Không đáng gì”.

“Bổn tước muốn thử xem sao”.

“Tùy ý”.

“Tùy ý?”

10. Chương 10: Đại Giang Phi

Tiểu hầu gia nhướng mày: “Là ý gì?”

“Bỉ nhân xưa nay không thích lảm lời”.

“Không thích lảm lời?” Ánh mắt Tiểu hầu gia phảng phất như hai lưỡi dao: “Người nói là...”

“Liễu công tử chỉ thích dùng kiếm”. Thảm Tiểu Điệp chêm vào một câu.

“Đấu thì đấu, lẽ nào bốn tước...” Tiểu hầu gia chợt đảo mắt, ra hiệu cho Hắc Bạch song kỳ.

Vì gã đột nhiên phát giác Liễu Nhị Ngốc ở trước mắt, Thẩm Tiểu Điệp ở phía trên, tình huống cực kỳ bất lợi.

Giờ gã không dám coi nhẹ, nên phòng ngừa thì hơn.

Ánh mắt ra hiệu được hiểu rất nhanh, Hắc Bạch song kỳ đồng thời xoay người lại nhìn Thẩm Tiểu Điệp.

“Choang,” tiểu hầu gia tuốt kiếm.

Kiếm phong dài mảnh đen nhánh như mực, loáng thoáng ánh lên hình rồng dưới ánh đèn trong góc.

Kiếm xuất xứ từ hầu phủ, chắc phải là bảo kiếm.

Tiểu hầu gia nói rằng gã mười năm luyện kiếm, đương nhiên không phí công, ít nhất cũng vận kiếm thuần thực, nhưng kiếm quang vừa dấy lên, hàn mang vút tới Liễu Nhị Ngốc.

Kiếm xuất như gió, đạt tới chữ “nhanh”.

Khoái kiếm chế địch, hiển nhiên là thể công cực kỳ có uy lực, loang thoáng có tiếng phong lôi, nhưng đâm thẳng kiếm tới là sai lầm có phần kiêu cuồng.

Kiếm cũng như người, bản tính tiểu hầu gia là thế, từ bé đã kiêu cuồng, không thể sửa được.

Liễu Nhị Ngốc vốn không dễ dàng xuất kiếm, giờ thấy kiếm của tiểu hầu gia vút tới, biết là chiêu kiếm thật sự, không thể biến chiêu nửa chừng được nữa.

Chân y khẽ trượt, kiếm quang tỏa sáng.

Choang một tiếng khe khẽ, hai thanh kiếm giao nhau, y dùng một chữ “niêm” (dính).

Y sử dụng chiêu này, rõ ràng muốn so công lực.

Tiểu hầu gia đâm hụt, hơi ngẩn người, cổ tay trầm xuống, định triệt chiêu thu kiếm.

Nào ngờ lưỡi kiếm nặng cả ngàn cân, hai thanh kiếm giao nhau, cơ hồ không thể lay động, gã không khỏi cả kinh.

Bất luận tiểu hầu gia kiêu ngạo thế nào cũng biết rằng Liễu Nhị Ngốc tuyệt không phải hạng gà mờ.

Nhưng giờ mới biết, không phải đã muộn rồi ư?

Cũng may võ học của gã bác tạp, qua sự rèn luyện của ba mươi bảy danh sư, mỗi người mỗi cách, các loại kỳ chiêu quái thức đủ cả, cơ hồ bao la vạn tượng.

Chợt gã quát to, cổ tay trái lật lại, vỗ mạnh một chưởng tới.

Lúc dùng kiếm lại không dùng mà đột nhiên dùng chưởng, hiển nhiên là cách đánh không theo thường lý.

Nhưng xuất quyền trong lúc cấp bách, lại gần trong gang tấc, kinh lực khó thổ ra, đương nhiên không phát huy nổi uy lực.

Bất quá mục đích của gã không phải đả thương địch, chỉ cầu thoát thân.

Quả nhiên, Liễu Nhị Ngốc vì bất ngờ, thân hình hơi lệch đi, nhưng chợt thổ khí vận lực chấn mạnh.

Lực dồn vào thân kiếm, lần chấn động này bất phạm.

Hai thanh kiếm dạt ra, tiểu hầu gia cảm giác hồ khẩu cứng đờ, cảm giác lan lên tận vai, cộp cộp cộp, gã lui liền bảy bước.

Gã kinh hãi, trường kiếm cơ hồ vượt khỏi tay.

“Hay, hay”. Thẩm Tiểu Điệp ở nóc thuyền chợt cười khanh khách: “Quả nhiên danh sư xuất cao đồ, trong kiếm có chưởng, cao minh tuyệt đỉnh, kỳ Hoa Sơn luận kiếm tới chắc sẽ nổi danh”.

Nàng đứng trên cao, nhìn được xa, cơ hồ mỗi chiêu mỗi thức đều quan sát rõ.

Tiểu hầu gia hừ mũi.

Gã đương nhiên minh bạch Thẩm Tiểu Diệp cười cợt mình nhưng giờ không thể phân tâm, ánh mắt sáng rực nhìn Liễu Nhị Ngốc trừng trừng.

Gã cho rằng y sẽ thừa cơ tấn công.

Nào ngờ gã nhầm, Liễu Nhị Ngốc vẫn đứng im giữa sàn thuyền, dựng đứng cây kiếm, tựa hồ không định làm gì, kỳ quái hơn là y không thèm nhìn gã.

Y đang nhìn vào tấm rèm châu treo trên cửa.

Vốn khoang thuyền đèn đuốc huy hoàng giờ đã tối om.

Trong khoang còn ẩn tàng bao nhiêu cao thủ? Như vị tiểu hầu gia Hoa Tam Biển này lẽ ra phải là nhân vật chính, gã đã ra mặt, theo lý sẽ không còn cao thủ nào lợi hại hơn.

Bất quá, chí ít còn có Vân Thường công chúa.

Vân Thường công chúa hiển nhiên lai lịch rất lớn, Đông Môn Sử tuy gọi danh hiệu của nàng ta nhưng nàng ta không hề xuất trường.

Tính cách tự cao tự đại này tất lai lịch khác thường.

Liễu Nhị Ngốc đứng im, hiển nhiên đang đợi, đợi Vân Thường công chúa xuất hiện.

Đương nhiên, y không có ý niệm gì xiên xẹo kiểu muốn xem dung nhan xinh đẹp, dáng vẻ tha thướt, mà chỉ muốn biết là nữ nhân thể nào.

Hầu gia là hàng thật, lẽ nào công chúa cũng vậy?

Y đã xác định khi Vân Thường công chúa hiện thân sẽ dò nông sâu của nàng ta, còn việc khống chế toàn cục, y gần như nắm chắc.

Ở trên sông, trên một chiếc thuyền lớn, việc đầu tiên là cân bình tĩnh vững vàng.

Nên y không hề giành quyền chủ động.

Nhưng vị tiểu hầu gia qua lần giao thủ vừa rồi đã biết Liễu Nhị Ngốc không chỉ công lực thâm hậu, hơn nữa kiếm pháp tinh thâm, còn đấu tiếp sẽ phải ném mùi thương đau.

Gã muốn thoái lui nhưng không thể rút bỏ sĩ diện.

Hà hướng đây là trên thuyền ở giữa sông, dù bỏ mặc tất cả thì không thể nói đi là đi.

Gã đứng ở cửa khoang, hai mắt nóng lên, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, vô cùng ngượng nghịu.

Cũng may có người nhận ra thần sắc khó coi của gã.

Trong khoang chợt vang lên tiếng cười yêu kiều, tuyệt đối là giọng nữ nhân, nhưng âm điệu rất nặng.

“Hắc Bạch song kỳ rốt cuộc ở đâu?” nữ nhân đó nói, “lẽ nào chỉ biết trốn bốn con mắt lên?”

Lời này không sai, từ lúc Hắc Bạch song kỳ hiện thân không hề biểu hiện gì, chỉ trừng mắt nhìn.

Nhìn Thẩm Tiểu Diệp.

Đây là nhiệm vụ ban nãy hầu gia đưa mắt ra hiệu, muốn cả hai giám thị Thẩm Tiểu Diệp trên nóc thuyền, đề phòng lúc gã toàn lực đối phó Liễu Nhị Ngốc, nàng đột nhiên xuất thủ từ phía sau.

Gã tính toán tinh tế, Thẩm Tiểu Diệp đích xác tạo thành mối lo sau lưng.

Kỳ thật cả hai vị tất ngăn nổi nàng.

Bất quá họ rất nghe lời, lại tận trách nhiệm, đến giờ vẫn chưa nháy mắt.

Đủ thấy thân phận và địa vị của tiểu hầu gia trên giang hồ rất cả, cũng vì thế mà gã luôn say mê.

Nữ nhân trong khoang vừa nhấc, Hắc Bạch song kỳ mới ngăn người, đồng thời định thần lại.

Đương nhiên, họ biết phải làm gì.

Cả hai coi trọng tiểu hầu gia, ngoái lại nhìn gã.

Muốn xuống nước thì chính là lúc này.

Muốn phá tan cục diện khó xử này, vì sao không đổi phương thức?

Tiểu hầu gia đương nhiên linh hoạt, biết nữ nhân trong khoang nhắc Hắc Bạch song kỳ, kỳ thật nhắc nhở gã.

Nên gã lại đánh mắt ra hiệu.

Choang choang, Hắc Bạch song kỳ tuốt binh khí ra.

Tay phải người áo đen cầm quyền liêm đao, tay trái người áo trắng cầm tuyên hoa phủ, đều là loại binh khí tầm thường, có gì đáng để xưng là song kỳ?

Lẽ nào đao và phủ phối hợp lại sẽ có biến hóa đặc thù?

Đó không phải liêm đao cắt cỏ hay búa chẻ củi tầm thường, đao cong như vầng trăng lấp lánh ánh sáng lạnh, cự phủ đen xì, bề mặt rộng rãi, là lợi khí giết người.

Một nhát búa chém xuống là rụng đầu, không cần nhát thứ hai.

“Hoa Tam Biển”. Liễu Nhị Ngốc không để ý đến Hắc Bạch song kỳ, mục quang nhìn tiểu hầu gia chằm chằm: “Bỉ nhân có lời muốn nói trước”.

“Người nói xem là chuyện gì”. Tiểu hầu gia chợt lấy lại oai phong.

“Người chắc cũng biết vừa này bỉ nhân chưa dốc toàn lực, để người biết khó mà lui”. Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói: “Thế nào, chẳng lẽ người định sai hai quả dưa ngốc này đến tìm chết?”

“Người nói gì?” Tiểu hầu gia hỏi: “Dám bảo Hắc Bạch song kỳ là hai quả dưa ngốc?”

“Hắc Bạch song xoa.”

“Vậy tốt, để hai quả dưa ngốc đổi phó một tên ngốc”. Tiểu hầu gia cảm thấy hoạt kê, nhún vai nói: “Chỉ sợ người ngốc nhưng đao và phủ không ngốc, có tên ngốc chứng kiến rồi”.

“À, bỉ nhân không thấy thế”.

Trong lúc hai người đối đáp, Hắc Bạch song kỳ vẫn trừng mắt, bắt quá càng nhìn càng mở to mắt, càng hung hãn.

Xem ra họ sắp xuất thủ.

Liễu Nhị Ngốc máy động, Thảm Tiểu Điệp trên nóc thuyền chợt bật cười: “Theo tiểu nữ thì là Hắc Bạch song á...” nàng quan sát rất tinh tế.

Không sai, cảm rồi, hóa ra là hai người cảm.

Đột nhiên đao quang nổi lên, phủ ảnh ngập trời, thân hình Hắc Bạch song kỳ lấp loáng, từ hai cánh công lại.

Quyển liêm đao rít lên quét xuống hạ bàn, cự phủ khua mạnh chém thẳng xuống đầu, hai món binh khí quả nhiên phối hợp chặt chẽ.

Nhanh, độc. Đao và phủ của Hắc Bạch song kỳ uy lực kinh nhân nhưng muốn đánh trúng Liễu Nhị Ngốc thì còn lâu lắm.

Bóng người loáng lên, Liễu Nhị Ngốc từ trong đao quang phủ ảnh lướt ra, rồi kiếm quang lóe liên tục, xé không trung vút tới.

Nhát kiếm này đối phó ai?

Võn y đợi Hắc Bạch song kỳ phát động sẽ cho kiếm uống máu, nhưng nghe nói họ là người cầm thì lại nẩy lòng trắc ẩn.

Vì thế y bỏ qua cho hai quả dưa ngốc, thân hình lẳng không, trường kiếm nhanh như chớp nhắm vào Hoa Tam Biển.

Kiểm thế bằng bạc, đâm xéo xuống.

Tiểu hầu gia quyết định dùng Hắc Bạch song kỳ cầm chân Liễu Nhị Ngốc, chứ không quan tâm họ sống hay chết.

Vì gã không hề mất mạng.

Rồi nhân lúc sơ hở mà gã xông vào tập kích.

Con người khi chí dắc ý mẫn thường cho rằng tài trí hơn người rồi khí thế cao vọt, thậm chí coi thường bốn biển, duy ngã độc tôn, khi tình huống xấu đi, đến cảnh đường cùng thì việc ti bỉ vô lại thế nào cũng dám thực hiện.

Tiểu hầu gia lại định giở trò này.

Nào ngờ tính toán của gã vừa bắt đầu thì nhất kiếm bắt ngờ đó từ thiên ngoại bay về.

Nhất thời gã không kịp trở tay, lòng run lên, mặt xám ngoét.

Nhất kiếm đó là nhất kiếm đoạt mệnh.

Lẳng không tấn công, uy thế tuyệt luân, thoáng cái đã ập tới, đừng nói gã vạn lần không ngờ được tình huống, dù toàn lực thi thố cũng vị tất chặn nổi đòn đánh lôi đình vạn quân này. Sát na đó, chính là giây khắc sinh tử.

Gã nhất lại được tính mạng hay không còn phải xem Liễu Nhị Ngốc có chịu nẩy lòng từ bi, hạ thủ lưu tình chăng?

Liễu Nhị Ngốc không định giết gã, nhưng tuyệt không bỏ qua dễ dàng, chí ít cũng phải để lại ký hiệu trên da thịt.

Dù thế thôi, đối với vị Hoa tiểu hầu này cũng đã khó coi lắm rồi.

Bất quá việc gì cũng không thể tự mãn quá, trăm phần chắc chín chín vẫn xuất hiện một phần bất ngờ như thường.

Rèm châu rung lên leng keng, một dải hàn quang xạ ra, vừa nhanh vừa chuẩn, mục tiêu là ngực Liễu Nhị Ngốc.

Có lẽ không phải ám khí gì lợi hại nhưng đến rất kịp lúc, tấn công vào toàn bộ vị buộc phải cứu viện, thân hình Liễu Nhị Ngốc lơ lửng trên không, ứng biến rất chặt vật.

Phản ứng đầu tiên của y là giữ mình trước đã.

Bất kể thứ bắn tới là gì, ám khí vẫn là ám khí, nếu trúng tất không nhẹ nhàng như muỗi đốt.

Liễu Nhị Ngốc đương nhiên không dám coi thường.

Y bèn lẳng không xoay người, đáp xuống ngoài cửa khoang, đang lúc giận giữ, phản lại một kiếm.

Kiểm quang lóe lên, tấm rèm châu rơi xuống lóc cóc.

Một bóng trắng từ bên trong ré lên, thân hình lắc lư, lui liền năm bước.

Tuy đèn đuốc trong khoang đã tắt nhưng dựa vào ánh đèn treo trong góc vẫn nhận ra được cảnh tượng.

Ánh mắt Liễu Nhị Ngốc vừa chạm tới liền sưng sờ.

Hiển nhiên là nữ nhân, dáng vẻ xinh đẹp, mặt che một tấm sa, lúc nàng ta uốn người, động thân hình cực kỳ quen thuộc.

Nữ nhân này chắc là Vân Thường công chúa, theo lời Đông Môn Sứ.

Trong trí nhớ của Liễu Nhị Ngốc, chưa từng gặp Vân Thường công chúa, thậm chí chưa từng nghe đến danh hiệu này, vì sao lại có cảm giác từng gặp rồi nhỉ?

Linh quang lóe lên trong óc, y đột nhiên nhớ đến một người.

“Đúng rồi, là cô ta, Bạch Phượng Tử”. Y ngẫm nghĩ một lúc liền tỉnh ngộ.

Chả trách nàng ta không chịu lộ diện, hơn nữa lúc nói lại cố ý cải biến thanh điệu thành nặng trĩu.

Hay cho nữ nhân xảo hoạt.

Y gần như xác định được kẻ bày ra cái bẫy này hiển nhiên không phải Đông Môn Sứ hay tiểu hầu gia Hoa Tam Biến, người thực sự đứng sau chính là Bạch Phượng Tử.

Chưa biết chừng cả Phi Long bang chủ Lý Thiết Đầu cũng nghe lời nàng ta.

Bằng không sao họ lại biết đến bức thảo đồ của Tứ Không tiên sinh nằm trong tay Thẩm Tiểu Diệp.

Ai lại biết được một đôi nam nữ từ Tê Hà sơn đi ra?

“Ha ha, hay cho Vân Thường công chúa, hóa ra là cô”. Liễu Nhị Ngốc nắm chặt trường kiếm, tiến vào trong khoang.

Y tin vào mắt mình, nữ nhân đó đích đích xác xác là Bạch Phượng Tử.

Từ ngoài nhìn vào trong khoang tối om, nhưng vào rồi, ánh mắt thích ứng được, trần thiết tứ phía liền trở nên rõ ràng.

Trong khoang rất rộng, bày biện rất hoa lệ.

Một cái bàn chạm hình hoa cùng tám cái ghế mềm bọc lụa, dưới mỗi khung cửa sổ mở rộng bày một cái đôn gốm.

Nhìn thẳng tới là mấy tấm màn màu tím.

“Liễu Nhị Ngốc”. Từ trong màn vang lên tiếng Bạch Phượng Tử nhưng thanh âm hình như ở rất xa, không còn nặng trĩu như trước, đích đích xác xác là nàng ta: “Không biết tốt xấu, cứ quay về Thiên Hương cốc, ta sẽ không bạc đãi ngươi”.

“Tốt nhất đừng nhắc đến việc trước đây”. Liễu Nhị Ngốc đáp.

“Vì sao?”

“Liễu mỗ chỉ muốn tính sổ món nợ hôm nay”.

“Hôm nay?”

“Đừng mong trốn được, cô nên ra là hơn”.

“Ra thì sao?” Bạch Phượng Tử cười khanh khách: “Lẽ nào ngươi định nuốt sống ta?”

“Ta chỉ muốn hỏi cô”.

“Hỏi ta?”

“Đúng, hỏi cho rõ ràng”. Liễu Nhị Ngốc trầm giọng: “Chủ nhân con thuyền là Đông Môn Sứ, có phải cũng nghe lời người sai sử?”

“Ngươi hỏi làm gì?”

“Oan có đầu, nợ có chủ”. Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng: “Xưa nay Liễu mỗ không giết người bừa bãi”.

“À, hóa ra là thế”.

“Đúng là thế”.

“Vậy càng tốt”. Bạch Phượng Tử khẽ cười: “Hình như không giống lời Liễu Nhị Ngốc nói”.

“Vì sao?”

“Vì ta được biết Liễu Nhị Ngốc là quân tử đúng nghĩa,” Bạch Phượng Tử nói: “Theo lý sẽ không nói ra nhưng lời đó”.

“Lẽ nào quân tử thì đáng chết?”

“Ta không có ý đó”. Bạch Phượng Tử nói: “Quân tử nhất ngôn tứ mã, nói năng cũng phải có cân nhắc, lời lẽ không chắc chắn này tốt nhất không nên tùy tiện nói ra”. Nàng ta nói đông nói tây, hóa ra là trào phúng Liễu Nhị Ngốc.

Thật sự Liễu Nhị Ngốc lớn lối chăng?

Ít nhất trên con thuyền này, y đã gặp qua mọi nhân vật có phân lượng, dù không nắm chắc mười phần nhưng tự tin không khó đối phó được Bạch Phượng Tử, Hoa tiểu hầu gia.

Những y không thích tranh cường đấu thắng bằng mồm miệng, bèn hơi nhủu mảy, ngữ âm trở nên rin rít.

“Như thế là cô thừa nhận?”

“Thừa nhận cái gì?”

“Tất cả đều do cô chủ sử, đúng không?”

“Dù là ta”. Bạch Phượng Tử không phủ nhận, cũng không thừa nhận: “Nhưng không định đối phó người”.

“Không phải ta?”

“Ta chưa từng coi người là đối đầu”. Bạch Phượng Tử đáp: “Có điều người tự vào đấy chứ”.

Liễu Nhị Ngốc không phải đối đầu, thì là ai?

Đương nhiên, y lẽ mờ hiểu.

“Không cần nói, đối đầu trong lòng người là ta”. Bóng người loáng lên, Thẩm Tiểu Diệp xuất hiện: “Đúng không?”

“Đúng, là người”. Bạch Phượng Tử hừ lạnh: “Liễu Nhị Ngốc, người tránh ra”.

“Ta tránh ra?” Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Ta phải nghe lời người?”

“Được, người nghe lời thị đi”. Giọng Bạch Phượng Tử đột nhiên sắc như dao, cười lạnh lùng.

Tấm màn dạt sang bên, mười mấy hắc y trắng hán xông ra.

Đấy là một đội đao phủ chia thành hai cánh xông tới, tám tên cầm trường đao, tám tên cầm cự phủ.

Đao quang lấp lánh, cự phủ lạnh lùng, lao nhanh lướt mạnh, xoạt một tiếng, dải đao quang cuốn tới.

Việc này đã nằm trong ý liệu, trên thuyền tất có mai phục.

Nhưng điểm hơi bất ngờ ở chỗ người phát lệnh lại là Bạch Phượng Tử.

Sa vào hạ phong ở Tê Hà sơn, nàng ta quyết đòi nợ tại Trường Giang.

Khoang thuyền tuy rộng nhưng không phải chốn hoang dã, lúc động thủ tiến thoái đều bị hạn chế lớn.

Muốn lảng tránh đòn hiển nhiên khó phát huy sở trường.

Đương nhiên là một trận xáp lá cà, biện pháp duy nhất là ngạnh tiếp, không cần kỹ xảo cao cấp.

Nếu không muốn giết người tất sẽ mất mạng dưới lưỡi đao kẻ khác.

Hơn nữa chết rất thảm.

Tám thanh trường đao, tám cây cự phủ cùng chém xuống, nháy mắt là nát vụn.

Liễu Nhị Ngốc đương nhiên không muốn đợi chết.

Chợt vang lên tiếng quát, một nhát kiếm quét tới.

Choang choang choang, kiếm quang vút tới cắt đứt ba thanh trường đao, huyết quang tứ tán, đầu người bay ra.

Đến nước này, y chỉ đành phóng tay.

Chợt sau gáy y có tiếng xé gió, ba cây cự phủ lóe ô quang chém mạnh xuống, kinh lực mạnh mẽ ập tới.

Kỳ thật cự phủ thể này chỉ cần một cây là đủ, chém trúng thì e khớp xương cũng nát vụn.

Ba ngọn cùng bổ xuống, không chỉ tăng thêm uy lực mà càng thêm chắc chắn.

Nhưng Liễu Nhị Ngốc không phải khúc gỗ, thân hình y khẽ lắc, kiếm quang xoay thành một vòng tròn lớn.

Ánh máu văng ra, tiếng kêu thê thảm vang vang, hai cao thủ ngã xuống, choang choang, cự phủ rút theo.

Thảm Tiểu Điệp linh hoạt như thỏ, cổ tay khẽ phất, một lần chỉ phong xet ra, hự một tiếng, lại thêm một người gục ngã.

Tiếp đó, thân hình nàng loáng lên, xông vào bức màn.

Có lúc nàng rất cẩn thận, có lúc lại cực kỳ gan dạ, biết rõ trong đó có hung hiểm nhưng vẫn xông vào.

Chỉ nghe một tiếng quát vang lên, binh khí va nhau rồi tiếng đình đình đang đang loạn xạ, kim khí loảng xoảng.

Mấy tấm màn tím không gió mà tự lay động.

Liễu Nhị Ngốc không dám phân tâm, toàn lực ứng phó với toán đao phủ.

Thanh kiếm của y nhanh nhẹn như du long, thoảng sau mười sáu địch nhân vừa chết vừa bị thương, gục ngã mất mười ba người.

Trên con thuyền khí phái vô hạn, hào hoa cực độ này nhất thời thi thể chất đông, máu tanh đầy khoang.

Chỉ còn lại ba hắc y đại hán, một người cầm đao, hai cầm phủ, sáu con mắt đỏ ngầu, liều mạng xông lên.

Thế gian lại có hạng người không sợ chết thể này.

Liễu Nhị Ngốc thoảng kinh ngạc, chợt trong lòng máy động, nhớ ra trên giang hồ có loại sát thủ bị được vật khổng chế, thần kinh chai cứng, lúc xung trận sẽ cực kỳ liều chết.

Y thầm nhủ: “Lẽ nào những người này...” bất giác nẩy lòng trắc ẩn.

Cũng may chỉ còn lại ba địch nhân, đối phó cũng dễ, y bèn thu trường kiếm lại, phát chỉ như gió.

Chỉ một vòng, cả ba hắc y đại hán gục xuống.

Liễu Nhị Ngốc thở hắt một hơi, đột nhiên phát hiện phía sau tấm màn phát ra tiếng binh khí va nhau rồi liền im lặng.

Y ngăn người, vươn trường kiếm gạt một góc màn ra, lắc người tiến vào.

Hóa ra khoang thuyền rất rộng, chiếm mất quá nửa thân thuyền, mấy tấm màn tím ngăn cách khoang thành hai nửa trước và sau.

Ánh sao mờ mờ chiếu qua song cửa, đồ đạc ngổn ngang song không thấy nửa bóng người.

Thảm Tiểu Điệp đâu rồi?

Không thấy Thảm Tiểu Điệp, cũng không thấy cả Bạch Phượng Tử, Liễu Nhị Ngốc đang kinh nghi, chợt vang lên tiếng động khẽ, trong góc tối lóe hàn quang, một bóng người nhảy phốc tới.

Người này thủ thế đã lâu, hiển nhiên định tập kích bất ngờ.

Bóng người gầy gò, thân pháp nhanh nhẹn, chủ thủ trong tay xé không gian như phi long vút tới, độc địa vô cùng.

Liễu Nhị Ngốc di chân lách ngang ha bước, quát to rồi lật cổ tay phát ra một chưởng.

Chưởng phong như lửa đốt, bùng bùng hai tiếng vang lên.

Thân hình người đó hơi nghiêng, bị chấn bay đi, bộp một tiếng đập vào xà gỗ.

Liễu Nhị Ngốc thản nhiên, hóa ra là Lăng tam nương tử.

Chuyện này mới quái lạ, y không thể đoán nổi vì sao thị liễu mạng như thế.

“Là người?”

“Không sai, là ta”. Lăng tam nương tử hiển nhiên thụ thương không nhẹ, đưa tay cầm vào xà gỗ, từ từ đứng dậy.

“Hà có người lại động đến Liễu mỗ lần nữa?”

“Vì ta hận người”.

“Hận ta?” Liễu Nhị Ngốc bất ngờ: “Có việc này sao? Vì sao người hận ta?” Y chưa từng có gì qua lại với thị.

“Ta phải báo cừu”.

“Báo cừu? Cừu ở đâu ra?”

“Ta phải báo cừu cho Tề Thiên Bằng”. Tóc tai Lăng tam nương tử rối bù, hai mắt bốc lửa.

“À, hóa ra là thế”. Liễu Nhị Ngốc không muốn hỏi nhiều, y biết thị không phải vợ lẽ thì cũng là tình nhân của Tề Thiên Bằng, thăm nhủ: “Dù sao người cũng không báo được thù”.

Nào ngờ chủ thủ trong tay Lăng tam nương tử rung lên, con dao bảy tấc chọt rải ra như rẻ quạt.

Hóa ra lưỡi dao cong như vành trăng, mỏng như tờ giấy này là do nhiều mảnh ghép thành, giờ xòe ra như chim công xòe đuôi.

Nói thì chậm còn diễn tiến rất nhanh, chọt thị giờ cổ tay, xoay xoay xoay, hàn tinh điểm điểm đâm vào bảy nơi yếu hại của Liễu Nhị Ngốc.

Hiển nhiên là thị đã liễu mình, dốc hết bản lĩnh.

Liễu Nhị Ngốc không sao ngờ được lưỡi dao trong tay thị lại có thể biến thành bảy, cự ly lại chỉ chừng bảy, tám thước nên thị vừa giơ tay thì dao phong đã áp sát, bất giác y hoảng hồn.

Y chỉ có một thanh kiếm, muốn ứng phó bảy lưỡi dao một cách vạn vô nhất thất, tất không dám nắm chắc.

Muốn tránh né cũng đã muộn.

Y chỉ còn cách mạo hiểm, thử sử dụng “Sư Tử Hồng” xưa nay không dám khinh suất thi triển.

Chợt y quát lớn, quả nhiên giống hệt tiếng vạn thú chi vương trong rừng gầm vang, tà áo lam căng phồng lên.

Khoang thuyền vang lên tiếng lách cách lách cách, mấy cái chén trà bằng sứ rơi xuống vỡ tan.

Vận khí phát ra, uy lực lại kinh nhân đến thế.

Kinh khí lượn vòng, bảy lưỡi dao đều đổi hướng lướt chéo đi, có thanh cắm vào xà nhà, có thanh xuyên qua sàn thuyền, có thanh cạn hết dư kinh, rút thẳng xuống lớp ván dưới chân.

Từ ngoài bức màn thò vào một cái đầu, tựa như tiểu hầu gia Hoa Tam Biển, thấy cảnh tượng liền giật bắn người rồi lập tức co lại.

Lăng tam nương tử tựa vào xà gỗ, sắc mặt xám ngắt.

Một đòn sau cùng không thành, binh khí đã mất, thị biết khó lòng sống sót.

“Ta không giết người”. Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói: “Chỉ cần người cho ta biết vị Thẩm cô nương ban này...”

“Chết rồi”. Lãng tam nương tử nghiêng rằng.

“Người dám nói láo?”

“Dì hiện giờ chưa chết”. Lãng tam nương tử phản hận: “Sớm muộn gì thị cũng chết”.

Theo khẩu khí này, Thảm Tiểu Điệp đương nhiên chưa chết.

Liễu Nhị Ngốc chăm chú quan sát, phía trước loáng thoáng có một thông đạo, chắc thông đến đuôi thuyền, nên y bỏ qua Lãng tam nương tử, thân hình khẽ động lao về phía thông đạo.

Quả nhiên, ra khỏi khoang là thấy sao mọc khắp trời.

Nhưng không thấy bóng Thảm Tiểu Điệp, chỉ có tiếng binh khí va nhau từ phía dưới ván thuyền vọng lên.

Liễu Nhị Ngốc nhìn một lúc, phát giác ở bên phải có động khẩu hình vuông.

Động khẩu có cầu thang nổi thông xuống đáy, y nắm chặt trường kiếm, đang định đi xuống thì có bóng người nhảy ra.

“Cô nương...” Y đại hỉ, hóa ra là Thảm Tiểu Điệp.

“Xem con thuyền này ra sao đã”. Thảm Tiểu Điệp bảo: “Tiểu nữ đã chém gãy tám mái chèo, cắt đứt bánh lái chính”.

Hóa ra nàng xuống phía dưới khoang, thực hiện được nhiều đại sự như vậy.

Thuyền mất mái chèo tất không thể đi được, mất bánh lái sẽ không giữ được phương hướng, bởi đó là hai khí cụ quan trọng để điều khiển thuyền.

Liễu Nhị Ngốc nhìn mặt sông mênh mang, rồi lại nhìn sao trên trời, phát hiện con thuyền đang quay ngang giữa lòng sông.

Lúc đó gió thổi lồng lộng, sao Bắc Đẩu chiếu sáng, nước và trời nối liền nhau, lơ mơ xuất hiện một dải đen ngòm.

Hiển nhiên, con thuyền đã vào gần bờ bắc.

Thuyền mất đi sự điều khiển, chỉ cần hướng gió không đổi thì không lâu nữa, nó sẽ áp sát bờ.

Liễu Nhị Ngốc mừng thầm, chợt phát hiện trên váy Thảm Tiểu Điệp có mấy vết rách, liền cả kinh.

“Cô nương...”

“Đừng kinh ngạc, tiểu nữ không hề bị thương”. Nàng bảo: “Gặp phải đối thủ như thế, khó lòng tránh khỏi hung hiểm”.

“Cô nương nói đến Bạch Phượng Tử?”

“Đúng vậy, vừa giảo hoạt, vừa độc ác”. Nàng đáp: “Cũng may vận khí của tiểu nữ tốt”.

Vận khí tốt chưa chắc ăn thua, kỹ nghệ cao mới là sự thật.

“Còn cô ta?”

“Ném chút thiết thời, đã trốn mất rồi”.

“Trốn? Trốn được ư?” Liễu Nhị Ngốc chợt nhướng mày: “Cứ tìm Đông Môn Sứ đã...”

Chưa dứt lời, trên đỉnh thuyền vang lên tiếng kèn hiệu.

Loại kèn này phần lớn do sừng thú vật hoặc vỏ ốc biển tạo thành, tiếng u u nghe không vang lắm nhưng truyền đi rất xa trên mặt sông rộng rãi.

Thoảng sau có mấy chiếc khoái thuyền hình thoi xuất hiện trong làn sương mờ mờ, vượt sóng rẽ gió tiến tới.

Đầu thuyền tách đôi làn nước, nháy mắt đã đến nơi.

Thảm Tiểu Điệp quan sát kỹ càng một nước, chợt kéo Liễu Nhị Ngốc, song song nhảy lên nóc khoang.

Cả hai đều không đoán ra có phải viện thủ đến hay không.

Tổng cộng có ba chiếc khoái thuyền, từ xa nhìn lại, mỗi thuyền chỉ có năm người, một tên điều khiển bánh lái, bốn tên chèo, vì thân thuyền hẹp và dài tựa con thoi, điều khiển mười phần linh hoạt.

Ba chiếc khoái thuyền chèo quanh con thuyền lớn, rồi dừng ở đuôi thuyền nhô cao.

Trên khoái thuyền chỉ có người chèo thuyền, không thấy có gì lợi hại, tuyệt không giống viện thủ.

Hơn nữa, Bạch Phượng Tử, Hoa tiểu hầu gia ở trên thuyền, dù là võ công hay cơ trí đều thượng thừa, còn lấy đâu ra hảo thủ mạnh hơn?

“Lẽ nào chúng...” Liễu Nhị Ngốc ngẩn người.

“Đúng, chúng định bỏ thuyền”. Thảm Tiểu Diệp chợt lóe linh cơ, gọi to: “Mau, đi mau”. Dứt lời, thân hình nàng phi thân đi ngay.

Liễu Nhị Ngốc càng nhanh hơn, nhô lên hụp xuống đã tới đuôi thuyền.

Nhưng vẫn chậm một bước, tiếng khua nước bì bõm vang lên, ba chiếc khoái thuyền đã ở ngoài năm, sáu trượng.

Trên khoái thuyền ló nhô bóng người, từ một chiếc khoái thuyền vang lên tiếng cười lạnh của Đông Môn Sửu.

“Liễu Nhị Ngốc”. Hắn cười to: “Xem rốt cuộc người độc hay lão tử ác, bốn tọa phải để người táng thân trong biển lửa...”

Không nói táng thân trong bụng cá mà là biển lửa, hắn có ý gì?

Lẽ nào...

Chợt vù một tiếng, hỏa tiễn bay tới, ánh lửa xẹt qua màn đêm, mùi dầu và lưu huỳnh bốc lên nồng nặc.

Tiếp đó là tiếng vù vù vang lên không ngớt, hỏa tiễn vút tới như châu chấu.

Đã là canh hai, gió đêm càng thổi mạnh, cả con thuyền có nhiều chỗ bắt cháy, có gió trợ giúp, thể lửa càng bắt nhanh, ánh lửa rừng rực chiếu sáng cả mặt sông.

Liễu Nhị Ngốc tuy xưa nay bình tĩnh nhưng hiện giờ cũng phải biến sắc.

Thảm Tiểu Diệp lại lặng thinh, chui xuống đáy khoang mang lên hai tấm chắn bông.

Nàng tìm dây thừng buộc chặt tấm chắn, nhúng xuống sông khuấy khuấy mấy lần cho ướt rồi kéo lên.

“Cô nương định làm gì?” Liễu Nhị Ngốc hỏi.

“Vạn nhất thể lửa đến gần, ít nhất có thể dùng để nhảy qua”. Nàng đáp: “Công tử xem, bờ bắc gần dần rồi”.

Hóa ra thể gió nàng càng mạnh, con thuyền trôi nhanh hơn, nhìn qua màn sương, lơ mơ thấy được ánh đèn thừa thốt trên bờ.

Tiếc rằng con thuyền đã bắt lửa, đã cháy mười phần mạnh mẽ, chỉ e chưa đến bờ bắc đã cháy rụi.

Hai người ở đuôi thuyền, rồi nhảy lên nóc khoang.

Thoáng sau, khói dày đặc lan tràn, càng lúc càng cháy mạnh, lưới lửa thập thò khỏi cửa sổ, cả khoang thuyền chao đảo chực đổ.

Thảm Tiểu Diệp chăm chú nhìn quang, chỉ có phía đầu thuyền, thể lửa hơi yếu hơn.

Mỗi người cầm một tấm chắn sũng nước, nhảy qua lưới lửa, đáp xuống đầu thuyền.

Liễu Nhị Ngốc chụp góc chắn quay mạnh, dập tắt mấy chỗ mới bén lửa, nhưng ở đuôi thuyền thể lửa quá mạnh, lớp lớp bốc lên, ván thuyền bốc cháy và xà gỗ tẩn ra mặt sông, tiếng nổ tanh tách không ngừng.

Đồng thời nước tràn vào khoang, đuôi thuyền từ từ chìm xuống.

Đuôi thuyền chìm trước, đầu thuyền tự nhiên nhô bổng lên, ván nghiêng hẳn xuống, cũng may Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp lâm nguy bất loạn, bốn bàn chân dính chặt như đóng đinh xuống sàn.

Hy vọng duy nhất của họ là mau mau trôi đến bờ bắc.

Tiếc là thân thuyền chìm xuống, tốc độ trôi ngày càng chậm, cách bờ bắc ít nhất cũng phải nửa dặm.

Khoảng cách này tuyệt đối không thể lãng phí độ.

Liễu Nhị Ngốc chăm chú nhìn, trên mặt sông mờ mịt khói còn ẩn ước thấy được ba chiếc khoái thuyền vãn quanh quần gần đó, cự ly phải đến ngoài mười trượng.

Đủ thấy bọn Bạch Phượng Tử và Đông Môn Sứ độc ác thế nào, không chỉ đốt sạch con thuyền, chìm xuống đáy sông mà không vội bỏ đi.

Vạn nhất Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp thoát được, ba chiếc thuyền sẽ nhanh chóng áp tới.

Một người không hiểu thủy tính rơi xuống lòng sông, chỉ còn nước bó tay chịu trôi.

Chúng đang đợi thời khắc đó.

Đuôi thuyền cháy hết chìm xuống, thế lửa hùng hậu dần áp sát đầu thuyền, khói đen như mực khiến người ta khó lòng mở mắt.

Chỉ dựa vào hai tấm chắn ước tuyệt không chặn nổi thế lửa hùng hực này.

Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp đồng thời cảm thấy nóng rẫy.

“Tiểu Điệp, mau lên, nhìn chuẩn một mảnh gỗ nổi dưới sông rồi nhảy xuống”. Liễu Nhị Ngốc run giọng: “Đành liều một phen”.

“Liều?”

“Phải liều thôi”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Thử vận khí”.

“Là cá cược, đánh cược số mạng”. Thảm Tiểu Điệp cười buồn: “Chúng ta dùng chung một mảnh gỗ, đừng tách ra”.

Ánh lửa chiếu lên mặt nàng, gương mặt đỏ rực.

“Được, mau nhảy đi, mau nhảy đi”. Liễu Nhị Ngốc nhìn xuống mặt sông, phát hiện một mảnh gỗ cực lớn, nhìn như là bánh lái chính của con thuyền, nên kéo tay Thảm Tiểu Điệp, song song nhảy xuống.

Khối gỗ mất cân bằng, nghiêng hẳn đi, cả hai trượt xuống nước.

May mà họ kịp đưa tay đặt lên khối gỗ, tuy biến thành gà ước, thân thể nửa nổi nửa chìm.

Nếu cứ thế này cũng có thể trôi đến bờ bắc.

Tiếc là người chờ sẵn tuyệt không bỏ mất cơ hội. Sóng nổi rần rạt, một chiếc khoái thuyền nhanh chóng chèo tới.

Đứng trên đầu thuyền là Đông Môn Sứ.

Ban nãy trên thuyền, hắn không biểu hiện gì, ra vẻ tầm thường, giờ như biến thành người khác, tay trái cầm mâu, tay phải cầm đao, mâu dài chín thước, cương đao sáng rực, trở thành sát khí đằng đằng.

“Liễu ngốc tử, ngươi còn dám coi thường bốn tọa không?” Hắn cười lạnh: “Còn gì để nói?”

Liễu Nhị Ngốc im lặng.

Đến nước này còn gì để nói.

“Ha ha, dù ngươi có lời để nói, lão tử cũng coi như ngươi đánh rắm”. Khoái thuyền còn cách cả trượng, Đông Môn Sứ gờ trường mâu lên, quát to: “Lão tử cho ngươi một nhát đũa”.

Giờ khắc này, hắn chiếm hết ưu thế, mâu đâm xuống tất sẽ có một lỗ lớn đầy máu.

Máu phun ra, thi thể sẽ chìm, không cần đến nhất thứ hai.

Khoái thuyền lao tới đương nhiên rất nhanh, mũi mâu cũng nhắm cực chuẩn, Liễu Nhị Ngốc hiển nhiên tuyệt hết sinh cơ.

11. Chương 11: Xuất Thủy Thần Long

Nhưng y không hề để lộ thần sắc tuyệt vọng.

Tay phải y đặt lên khối gỗ, thấy khoái thuyền đến gần, chợt ấn mạnh xuống, tá lực xuất kinh theo thể “Lý ngư được long môn”, lẳng không lao lên.

Linh hoạt như cá, toàn thân đầy những hạt nước, vút lên cao hơn một trượng.

Y lẳng không gầm vang, hàn quang bức nhân, chúu đầu tấn công xuống.

Ai ngờ được rằng lại xảy ra quái sự thế này, chỉ bằng một miếng gỗ nổi lên mà lại lao lên không được, tá lực xảo diệu đến độ khiến người ta kinh hãi.

Thế công xuống như lôi đình vạn quân.

Đông Môn Sưu không kịp kinh hãi, trường mâu còn lơ trên lưng chừng không, hàn quang đã chém xéo xuống.

Ánh máu văng ra, người bị chém làm đôi.

Tùm một tiếng, thấy người đổ xuống sông, máu nhuộm đỏ một khoảng nước.

Thân thuyền trầm xuống, Liễu Nhị Ngốc ổn định đáp xuống đầu thuyền, chính là vị trí ban nãy Đông Môn Sưu đứng.

Mấy hán tử chèo thuyền đồng thời giật nảy mình, nhao nhao nhảy xuống nước đào mệnh.

Đương nhiên họ đều tinh thông thủy tính, chỉ thấy nước bắn tung lên, tứ phía gợn sóng.

Thẩm Tiểu Điệp tung mình, đáp xuống khoái thuyền.

“Hay, hay cho xuất thủy thần long”. Lần đầu tiên nàng tán thưởng Liễu Nhị Ngốc.

“Hiện tại làm sao?” Liễu Nhị Ngốc hỏi.

“Không sao hết”. Thẩm Tiểu Điệp hưng phấn: “Hiện tại tiểu nữ đi tìm chèo thuyền”.

“Vẫn còn hai chiếc khoái thuyền nữa mà..” Liễu Nhị Ngốc bảo.

“Yên tâm, không dám đến nữa đâu”. Thẩm Tiểu Điệp nói: “Hoa tiểu hầu gia sợ mất mặt rồi, còn về Bạch Phượng Tử...”

“Cô ta sao rồi?”

“Cô ta có cách nghĩ riêng”.

“Cách nghĩ gì?”

“Giữ được núi xanh, thiếu gì củi đốt”. Thẩm Tiểu Điệp nói: “Thị vốn biết nhìn gió lái thuyền, tuyệt không chịu thua trắng”.

“Cô nương nói là lần tới cô ta sẽ trả đũa?”

“Công tử đương nhiên hiểu rõ, thị quyết không chịu ngã lòng”. Thẩm Tiểu Điệp nói: “Từ rày phải cẩn thận hơn”.

Liễu Nhị Ngốc gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hai con thuyền khác quả nhiên khuất bóng trong sương mù, có lẽ Hoa tiểu hầu gia và Bạch Phượng Tử cũng chỉ là hai con vịt cạn.

Liễu Nhị Ngốc cầm một cái mái chèo, cùng Thẩm Tiểu Diệp một tả một hữu, nhận chuẩn phương vị, khua nước tiến về bờ bắc.

Trận đấu kinh hiểm trên không coi như kết thúc.

Bờ gần lắm rồi, cat hai người đều ướt sũng, nhìn nhau dưới ánh sao rồi lắc đầu cười khổ.

“Làm thế nào đây?” Thẩm Tiểu Diệp hỏi.

“Dễ lắm”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Tại hạ sẽ nghĩ cách”.

Y tìm một gian nhà tranh bỏ hoang trên bờ, dọn sạch bếp lửa rồi đốt lên.

“Cô nương vào trước, tại hạ ở bên ngoài che gió”.

Thẩm Tiểu Diệp nhìn y, toan nói lại thôi, mặt chợt đỏ lên, cúi đầu đi vào trong nhà.

May mà đã quá nửa đêm, không thể tìm nơi khác nghỉ chân, đành phải đốt lửa rồi lim dim chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, dương quang xán lạn, lại một ngày tươi đẹp trong trẻo buông xuống.

Gặp ngày đẹp thế này, tâm tình người ta thường thoáng dang hẫng, Liễu Nhị Ngốc cũng vậy, y ra khỏi căn nhà tranh, đón từng trận gió từ sông thổi lên, chợt máy động tinh thần.

Thẩm Tiểu Diệp còn ngủ, y không muốn gọi nàng dậy.

Thậm chí y còn lo lắng, giờ đã qua sông, có phải đến lúc chia tay rồi chẳng?

Chợt y đảo mắt phát hiện một chèo áo trong bãi bên trái.

Y rung động, tung mình nhảy lên, là một trung niên hán tử mặc đồ chên, xem ra tuyệt khí đã lâu.

Y sững người, lại đảo mắt nhìn, càng thêm kinh hãi.

Hóa ra trong bãi cỏ ngổn ngang năm thi thể.

Năm kẻ này tuổi tác bất đồng, đều nằm giữa trong bãi cỏ, ai nấy hình dáng khác lạ, có kẻ dùng đao, có kẻ dùng kiếm.

Trong đó còn cả một cây hồng anh thương, một đôi phán quan bút.

Theo y phục của họ, hiển nhiên là nhân vật hữu danh trên giang hồ.

Bộ vị năm người này năm vừa hay khớp thành một vòng tròn, đường kính chừng hơn một trượng, quanh đó dấu cỏ nát nhừ, tựa hồ là dấu vết giẫm đạp.

Liễu Nhị Ngốc quan sát kỹ một chốc, phát hiện mỗi người chỉ có một vết thương ở yết hầu, hơn nữa đều là vết ngang, kiểu như người ta cắt tiết gà.

Thậm chí vết thương của mỗi người đều có độ sâu tương tự, dài cũng tương đương.

Liễu Nhị Ngốc nhận ra không phải vết đao mà là kiếm, một kiếm năm mạng, kiếm quang quay một vòng, năm người liền gục gĩa.

Đương kim vô lâm, ai có loại kiếm pháp thần kỳ đến thế?

Y trầm ngâm hồi lâu, lẩm bẩm: “Hay, hay lắm, hay cho Tuyết hoa phi thiên xuất, tuyệt diệu...”

Hiển nhiên y nhận ra chiêu kiếm, hơn nữa còn khen nức nở.

Nhưng y từng nói rằng tạo nghệ kiếm thuật tinh thâm nhất đương đại chỉ có Tứ Không tiên sinh xứng danh tôn sư, ngoài ra không có ai.

Nhưng Tứ Không tiên sinh đã qua đời năm năm rồi.

Nhất kiếm này là kiệt tác của ai?

Một kiếm năm mạng người, thật sự kinh nhân.

Theo y đoán, năm kẻ hiển nhiên không tử tế gì, nếu chúng lén vào được căn nhà, kết quả sẽ ra sao?

Chỉ trách đêm qua y vất vả, ngủ quá sâu nên không cảnh giác, bất giác mồ hôi lạnh tuôn ướt lưng.

May mà có người không ngủ.

Y nhìn kỹ năm thi thể, không nhận ra nhâ vật ở lộ nào, đại khái đoán rằng có liên quan đến Bạch Phượng Tử.

Y ngạc nhiên một lúc rồi quay lại ngôi nhà tranh.

Thẩm Tiểu Diệp vẫn ngủ trong góc, co người vào đông cổ khô, đang say giấc nồng.

Ánh sáng len qua kẽ mái tranh rải lên mình nàng, toàn thân nàng yêu kiều, cánh tay khoanh lại thành vòng tròn.

Gương mặt hồng hào vùi vào cánh tay, trông mắt mông lung, làn mi dài rủ xuống.

Liễu Nhị Ngốc nhìn đến sững sờ.

Thẩm Tiểu Diệp chợt lay động, lật người lại, lẩm bẩm như trong mộng: “Mấy giờ rồi?”

Liễu Nhị Ngốc bật cười: “Mặt trời đến mông rồi”.

Thẩm Tiểu Diệp khê rung người, ngáp dài rồi ngồi dậy, háy mắt nhìn y.

“Công tử học được lối nói đó từ lúc nào?”

“Xin lỗi”. Liễu Nhị Ngốc ngẩn người, mặt đỏ lên: “Không hiểu sao tại hạ thuận miệng nói ra, nhưng...”

“Nhưng thế nào?”

“Nói thật mà, cô nương nhìn mặt trời kia...”

“Công tử...” Thẩm Tiểu Diệp cong môi, khê hờn: “Công tử còn định nói nữa?”

Mặt trời quả thật đã chiếu vào mông.

Bất quá, còn tả nữa thì lời lẽ sẽ càng tệ.

“Được được, không nói không nói”. Liễu Nhị Ngốc cười cùng: “Đêm qua vất vả, ngủ thêm chút nữa đi”.

“Vất vả? Công tử nói gì cơ?”

“Tại hạ nhất thời sơ ý, nửa đêm ngủ say quá”. Liễu Nhị Ngốc nói: “May mà cô nương cẩn thận, bằng không...”

“Được rồi”. Thẩm Tiểu Diệp hỏi: “Công tử thăm dò tiểu nữ đúng không?”

“Tại hạ...”

“Công tử sao không nói là Tuyết hoa phi thiên xuất quá hao tinh lực”. Thẩm Tiểu Diệp cười: “Có nên hầm cách thủy gà mái cho tiểu nữ bồi bổ chăng?”

Nàng thừa nhận, vậy nhất kiếm đó là kiệt tác của nàng?

Nhưng nàng học chiêu kiếm đó từ đâu?

Lẽ nào nàng có dây dưa gì với Tứ Không?

Nhưng hiển nhiên nàng không phải nhập môn đệ tử của Tứ Không tiên sinh, y hiểu rõ điều đó.

“Vậy chiêu Tuyết hoa phi thiên xuất này...”

“Đừng nói lạc đề”. Thẩm Tiểu Diệp ngắt lời: “Tiểu nữ không nói đến Tuyết hoa phi thiên xuất mà nói đến gà mái,” hiển nhiên nàng không muốn nhắc đến chiêu kiếm pháp đó.

“Đúng đúng, gà mái, gà mái...”

“Tiếc là hiện tại không có gà mái,” Thẩm Tiểu Diệp nói: “Ngay cả cháo loãng cũng không có...”

“Cô nương đói ư?”

“Lê nào công tử không đói?”

Hóa ra từ trưa hôm qua, hai người chưa ăn uống gì, lúc tối định ăn một bữa thỏa thuê thì cá cháy nướng lại bị Du Hưu Nhi cướp mất, rồi ôm bụng đói chiến đấu đến nửa đêm.

Người là sắt, cơm là thép, đương nhiên phải đói.

“Được được, cô nương cứ nằm đi”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Tại hạ sẽ đi, lần này đi...”

“Công tử đi đâu”.

“Trong đê có mấy nơi bốc khói, chắc có người ở”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Tại hạ đi kiếm thức ăn...”

Thượng du Trường Giang là vùng cao nguyên núi non, mỗi lúc xuân qua hè đến, tuyết đọng tan ra, thường thường tạo thành lũ, vì thế hai bờ ở hạ du đều có đắp đê, người dân đều sống sau quai đê.

Đê cao tới vài trượng, nên người ở bờ sông khó lòng thấy được cảnh vật phía trong.

“Công tử đi mua? Tưởng tiểu nữ đói đến mức không đi nổi nữa sao?” Thẩm Tiểu Diệp phỉ cười, từ từ đứng dậy, chỉnh lại y phục: “Theo tiểu nữ biết, cách mười dặm về hướng tây có thị tập, nhịn một chút rồi đến đó chúng ta sẽ ăn no”.

“Thật hả?” Liễu Nhị Ngốc mừng thầm.

Y vui vì nàng không đề cập đến việc chia tay.

Thị tập ở chỗ ba nhánh sông giao nhau, nước đổ vào dòng chính.

Nước là dấu hiệu của văn minh, khởi nguồn của thương nghiệp, nơi nào dòng chảy hợp lại tất nhiên người sẽ đông đúc, thương nghiệp phát đạt.

Phàm những nơi như thế, tất nhiên ẩn tàng rất nhiều tội ác.

Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Diệp đến thị tập rồi, thứ chú ý đầu tiên là tửu lâu, hoặc một nơi nào tương tự quán cơm.

May mà tửu lâu và quán trà khá dễ tìm, đều ở nơi náo nhiệt, hơn nữa còn có chiêu bài rất dễ nhìn.

Ở ngã tư có “Thất hiền cư”, bề ngoài không đến nỗi xập xệ lắm.

Năm xưa Trúc Lâm thất hiền đều quân tử uống rượu, quán lấy tên là Thất Hiền, xem ra bán rượu ngon.

Có rượu ngon tất có thức nhắm khá.

Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Diệp cùng vào, tìm chỗ ngồi thanh nhã cạnh cửa sổ, thấy rõ cảnh vật ngoài phố.

Khi người ta đói quá, không cần sơn trân hải vị, cứ ăn được là ngon.

Vì thế Liễu Nhị Ngốc gọi hai con ngỗng béo.

“Ngỗng chết biến thể nào? Khách quan”. Hỏa kế cười hì hì, dáng vẻ khá hoạt bát khom người hỏi.

“Hấp cách thủy, cho thêm ít rau thơm”. Liễu Nhị Ngốc nhớ lời Thẩm Tiểu Diệp, dặn dò thêm.

“Toàn món phải đun nấu lâu”. Hỏa kế có phần lúng túng: “Chưa biết chừng phải đợi mấy thời thần”.

“Không được, món nào nhanh nhanh được ăn ấy”.

“Khách quan, muốn nhanh thì phải đổi món”. Hỏa kế nói: “Dù món gì, bản điểm cũng có”.

“Những món ngỗng nào?”

“Nhiều lắm”. Hỏa kế co ngón tay lên tính: “Ngỗng thái miếng, ngỗng chao dầu, ngỗng quay, ngỗng ướp hạt tiêu, ngỗng phù dung, ngỗng om...”

“Được rồi”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Đừng đọc nữa”.

“Khách quan muốn gọi...”

“Càng đọc càng đói, lấy ngỗng phù dung đi”. Thẩm Tiểu Diệp dặn: “Thêm cả cá chua ngọt”. Nàng biết Liễu Nhị Ngốc thích ăn cá.

Hai người gọi thêm hai món xào, một bát canh viên thịt, tuy không phải yến tiệc gì nhưng đều là món ăn rất ngon lành. Hỏa kế gạt đầu rồi khom người lui đi.

Trước khi ăn cơm phải uống, Liễu Nhị Ngốc gọi Trúc điệp thanh.

Rượu tới độ ngà ngà, cơm dẻo quánh, món ngỗng phù dung mềm mại dễ ăn, cá chua ngọt thơm lừng, Liễu Nhị Ngốc liền mồm khen ngợi.

Dùng cơm xong lại gọi hai chén trà xanh.

Đang lúc đợi hỏa kế tính tiền, chợt từ phía đầu đường vang lên tiếng huyên náo, bánh xe nghiêng rào rào, tuần mã hí vang.

Liễu Nhị Ngốc đẩy cửa sổ nhìn ra, một chiếc xe ngựa trần thiết hào hoa lao tới như bay, bụi tung mù mịt, người đi đường nhao nhao tránh ra.

Cưỡi ngựa lao đi trên đường, người nào mà khí phái lớn như vậy?

Xe đến dưới lầu liền dừng lại, chỉ thấy một thanh y đại hán nhảy xuống. Cộp cộp cộp, câu thang vang lên tiếng bước.

Hiển nhiên, hán tử này lên lầu.

“Chưởng cự... chưởng cự...” Đại hán đứng ở đầu cầu thang lớn tiếng: “Mau, mau lên, chuẩn bị mười món ngon, tám mâm bánh, phải thơm ngon đặc biệt...”

“Vâng, vâng, vâng”. Chưởng cự béo mập bước tới, liên tục cúi người: “Đại gia, khách nhân đâu?”

“Khách nhân?” Thanh y đại hán nhướng mày: “Khách gì?”

“Tiểu nhân nói... nói là...” Chưởng cự rụt rụt rè rè: “Lẽ nào đại gia... đại gia không mời khách?”

“Việc đó không liên quan đến ngươi”. Thanh y đại hán tức giận: “Lắm lời”. Hắn vung tay, chát một tiếng nảy lửa.

Cái tát không nhẹ, gương mặt mập ú của chưởng cự xuất hiện năm ngón tay.

“Vâng, vâng, vâng”. Chưởng cự ôm mặt, lắp bắp: “Tiểu nhân đáng đánh, đúng là tiểu nhân đáng đánh, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng xin đại nhân dẫn dò, lúc nào thì khai tiệc?” Chưởng cự hạ giọng: “Tiểu nhân sẽ chuẩn bị chu đáo”.

“Khai tiệc cái gì”. Thanh y đại hán hừ mũi: “Trước lúc hoàng hôn phải mang đến Ngọc Lộ hồ Đồng Tước biệt quán”.

“Vâng, vâng, vâng”. Chưởng cự cúi rạp người.

Thanh y đại hán đảo mắt, quay đầu đi, nhưng cơn giận chưa hết, giậm lộp cộp lên cầu thang.

Nào ngờ mới ra đến đầu đường, vừa thò tay cầm càn xe, chợt có tiếng rít khê, không hiểu vật gì lẳng không vút tới, đánh trúng tay hắn, máu liền tuôn như suối.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là một cái xương cá, bàn tay chảy máu là bàn tay vừa đánh người.

Là ai? Ai dám động thổ trên đầu thái tuế?

Thanh y đại hán nổi giận, ngẩng đầu ngoác mồm mắng: “Tên chó đẻ nào...”

Chưa mắng xong, từ cửa sổ trên lầu lại có vật lao xuống.

Chữ “đẻ” vừa buột ra, thời gian cực kỳ tấu xảo, vật đó vừa hay đánh trúng ngay khi miệng hán há.

Đầy miệng hán béo nhờn, vừa chua vừa ngọt, thoáng có vị tanh, hóa ra là một cái đầu cá lớn.

“Chua ngọt đấy, mùi vị không tệ chứ?” Một cái đầu thò ra, chính là Thẩm Tiểu Diệp.

Hán tử trướng mắt nhưng không thể mở miệng, gương mặt đỏ lựng lên.

Hán chặt vật một lúc mới móc được cái đầu cá ra, miệng chảy đầy máu.

Chợt rèm xe khẽ động, một lục y thiếu nữ lướt ra.

Thiếu nữ mặc áo xanh đậm, mày ngài tô nhẹ, trang điểm mười phần thanh nhã, mái tóc chải chuốt cẩn thận, vừa thành thực vừa đầy sức hút.

“Người là ai?” nàng ta ngẩng đầu nhìn Thẩm Tiểu Diệp chăm chăm: “Mà dám xuất thủ dả thương người ta?”

“Người qua đường, thấy chuyện bất bình”. Nàng thản nhiên: “Tiểu cô nương là ai?”

“Phong Thái Linh”. Thiếu nữ ngạo nghễ: “Phong nhị tiểu thư”.

“À”.

“Người đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân”.

“Xin lỗi, tôi không biết hán là chó”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Cũng không nhận ra vị chủ nhân chó”.

Câu hỏi hung hăng còn lời đáp càng hay.

“Được lắm, xem người mồm miệng chưa kìa, dám chỉ chó mắng mèo hử”. Phong nhị tiểu thư nhướn mày: “Nói, người cút xuống đây hay là để bốn tiểu thư lên đó?”

“Đều không cần”.

“Không cần?”

“Tiểu thư về Đồng Tước biệt quán của tiểu thư, tôi đi đường của tôi”. Thẩm Tiểu Diệp đáp: “Tiểu thư đừng lên, tôi cũng không xuống, thế là bình an”.

“Người muốn thế là xong?”

“Tốt nhất là xong”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Theo tôi đoán, hôm nay Đồng Tước biệt quán có khách quý, nhị tiểu thư nếu xảy ra chuyện gì, há chẳng cụt hứng ư?”

“Người biết có khách đến biệt quán?”

“Mấy khách nhân không ra gì”.

“À”.

“Trong toán khách đó tất có Hoa Tam Biến”.

“Không sai, Tô Châu phủ Hoa tiểu hầu gia”. Phong nhị tiểu thư tỏ vẻ vênh vang: “Lẽ nào người biết tiểu hầu gia?”

“Không quen, người ta là hầu gia, tôn vinh hiển quý, bọn tôi không dám với, cũng không thích loại bằng hữu đó”. Thẩm Tiểu Diệp bĩu môi: “Bất quá đêm qua có gặp gỡ”.

“Đêm qua?”

“Đúng, đêm qua”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Phiền tiểu thư báo tin là Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Diệp đang ở Thất Hiền cư, nếu hán có gan thì chúng tôi sẵn sàng hầu giá”.

Đối phương coi việc quen Hoa hầu gia là vinh dự thì nàng không coi Hoa tiểu hầu gia ra gì.

Lời ẩn chứa gai, gai rất sắc nữa kia.

“Liều Nhị Ngốc?” Phong nhị tiểu thư hơi biến sắc: “Ngươi... ngươi là... Liều Nhị Ngốc ở đâu?”

Từ sau khi nghe kể về nát kiểng trên Bạch Ngọc lâu, trong lòng nàng ta đã biết đến Liều Nhị Ngốc.

Liều Nhị Ngốc chưa từng lộ diện, từ từ đứng lên xuất hiện cạnh cửa sổ: “Tại hạ là Liều Nhị Ngốc”.

Y không bột phát anh tưng nhưng có phong thái danh sĩ.

Khí chất thư hương đặc thù này thì không kẻ thô tục nào trên giang hồ có được.

Phong nhị tiểu thư nhìn y, nhìn chằm chằm.

“Các hạ là Liều Nhị Ngốc?” Đôi mắt ướm rượt của nàng ta chợt đượm nét cười: “Tên ta là Phong Thái Linh”.

“Tiểu thư đã nói qua rồi”. Liều Nhị Ngốc đáp: “Phong nhị tiểu thư”.

“Nói thêm một lần cũng hiềm nhiều à?”

“Không nhiều”. Y nói: “Tên hay lắm”.

“Đa tạ”.

Liều Nhị Ngốc cười cười.

“Nếu ta nhiệt tình mời, mời các hạ đến tề xá làm khách”. Phong nhị tiểu thư chợt hỏi: “Các hạ chịu đến chăng?”

“Mời mỗ?”

“Đúng, mời các hạ”. Phong nhị tiểu thư nói: “Tội tự xuống bếp, có cần thử tay nghề chăng?”

“Vâng được”. Thấm Tiểu Diệp vội tiếp lời: “Nhất định phải ăn chứ, chúng tôi nhất định sẽ đến”.

“Các vị?”

“Thế nào, tiểu thư không mời tôi?”

“Ta không nói chuyện với ngươi”. Phong nhị tiểu thư sầm mặt.

“Nhỏ nhen”. Thấm Tiểu Diệp cười: “Nếu tiểu thư chịu mời, không hiểu sẽ lợi ích đến đâu nữa”.

“Lợi ích gì?”

“Hay cho câu một lời không nói hết, bản lĩnh lớn nhất của tôi là làm mối”. Thấm Tiểu Diệp nói: “Tôi có thể giúp tiểu thư bắt mối quan hệ, bằng ba tấc lưỡi đi làm nguyệt lão”.

“Ngươi nói nhăng gì đó?”

“Tôi chỉ nhắc tiểu thư”. Thấm Tiểu Diệp nói: “Liều Nhị Ngốc là trượng phu cả ngàn người mới có, lỡ cơ hội rồi tiểu thư sẽ hối tiếc”.

“Ngươi...”

“Tôi thế nào? Đừng làm lẫn”. Thấm Tiểu Diệp nói: “Tôi tuy đi cùng Liều Nhị Ngốc nhưng không quan hệ gì”.

“Không liên quan?”

“Chúng tôi là sư huynh muội đồng môn”. Thấm Tiểu Diệp nói: “Theo quy củ bốn môn, đồng môn không kết hôn”.

“Ai đã ra quy củ đó?”

“Tổ sư gia”.

Liều Nhị Ngốc cười thầm, không khỏi khâm phục cơ trí và khẩu tài của nàng, quả thật có bản lĩnh nói khoác.

Phong nhị tiểu thư liếc y, chợt đỏ mặt, xem ra đã động lòng.

Nhưng việc này không tiện nói ra, cũng không thể lập tức gạt đầu.

Thẩm Tiểu Diệp không chỉ giỏi ăn nói, lại biết lái chủ đề, tập trung vào điểm mạnh của đối phương.

“Tôi chỉ có tật xấu nhất là ham ăn, nghe nói có món ngon là rỏ dãi, đúng rồi, tiểu thư nói là tự xuống bếp, chuẩn bị nấu món ngon hả?”

“Đến lúc sẽ nói”.

“Có nấu hồng thiêu sư tử đầu không?”

“Thế có gì đâu? Chỉ là món bình thường”.

“Tiếc là tiểu thư không mời tôi”. Thẩm Tiểu Diệp chép miệng: “Bằng không cũng muốn thử tay nghề của Phong nhị tiểu thư”.

“Người biết ăn nói lắm”. Phong nhị tiểu thư cười.

“Thế nào? Bị tôi lay động rồi sao?”

“Được rồi, không nể mặt tăng cũng nể mặt phật”. Phong nhị tiểu thư nói: “Ta mời thêm một khách vậy”.

“Mặt phật?” Thẩm Tiểu Diệp hỏi: “Ai là phật?”

“À, đúng rồi, Liễu phật gia”. Thẩm Tiểu Diệp nhìn Liễu Nhị Ngốc, cười khanh khách: “Phật gia, khởi giá thôi”.

“Cô...” Y không hiểu nàng giở trò gì.

Y nghĩ nát óc cũng không lần ra, vì sao Thẩm Tiểu Diệp lại đùa như thế, lẽ nào nàng thật sự muốn đến Đồng Tước biệt quán?

Đến làm gì? Lẽ nào định gây chuyện?

“Đúng”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Hoa tiểu hầu gia đang làm khách tại Đồng Tước biệt quán, Liễu Nhị Ngốc có chút xích mích với hầu gia, vạ...”

“Sợ gặp mặt hả?”

“Họ không sợ”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Chỉ không biết chủ nhân có đảm đương được không?”

“Thế là thế nào?”

“Hoa tiểu hầu gia và Liễu Nhị Ngốc như hai con gà chọi, vạ nhất gặp mặt mà một lời không hợp là giao chiến liền, chưa biết chừng sẽ đổ máu”.

“Người nói nặng lời quá”. Phong nhị tiểu thư cười cười, tỏ vẻ không quan tâm.

“Tiểu thư cười gì?”

“Vì ta không tin, Đồng Tước biệt quán xưa nay sáng sủa đàn ca sáo nhị, tối tối sênh cao. Chưa từng xảy ra giao đấu, càng không đổ máu bao giờ”. Phong nhị tiểu thư nói: “Việc đó sẽ không xảy ra...”

“Vì sao?”

“Cha ta quyết không để xảy ra”.

“À”.

“Không ai được động võ trong biệt quán”.

“Tiểu thư nói hay lắm, câu đó nên sửa một chữ”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Không ai dám động võ trong biệt quán”.

“Người nói thế cũng được”.

“Theo tôi biết, lệnh tôn Phong lão gia tử phong đao quy ẩn từ mười năm trước, kiến tạo tòa Đồng Tước biệt quán này để an hưởng tuổi già”. Thẩm Tiểu Diệp hỏi: “Lẽ nào hiện giờ lão gia tử muốn quay lại giang hồ?”

“Sao người biết cha ta đã phong đao quy ẩn?”

“Giang hồ đồn đại việc này đã lâu”.

“Mười năm trước cha ta đang lúc tráng niên nhất, sao lại định quy ẩn”. Phong nhị tiểu thư bảo: “Chẳng qua là một câu nói đùa thôi”.

“Hóa ra là thế”. Thẩm Tiểu Diệp mỉm cười.

Một nhân vật giang hồ nổi danh đã tuyên bố phong đao quy ẩn, sao lại là nói đùa?

Đó không phải chuyện cười mà là mười phần hoạt kê.

Liễu Nhị Ngốc cũng lần ra đôi chút manh mối, chủ nhân Đồng Tước biệt quán phong đao quy ẩn năm xưa chỉ là do tình thế, giờ mọi thứ đã thay đổi.

Còn về cái tên Đồng Tước biệt quán càng hàm chứa ý nghĩa ẩn晦.

Cuối đời Hán, Tào Mạnh Đức kiến tạo một tòa Đồng Tước đài ở Lạc Thủy, nuôi nhiều ca kỹ để vui vẻ tuổi già.

Cổ kim đến giờ, đời nào đều dấy phong vân, có bao anh hùng hào kiệt? Vị chủ nhân Đồng Tước biệt quán lại mô phỏng họ Tào.

Lẽ nào người này cũng học đòi phong thái của A Man?

Liễu Nhị Ngốc vốn không định đến Đồng Tước biệt quán, giờ liền nảy lòng hiếu kỳ.

Y muốn xem vị Phong lão gia tử này thật ra là nhân vật thế nào?

“Thế nào? Liễu Nhị Ngốc”. Phong nhị tiểu thư hỏi: “Đừng làm cao nữa, rốt cuộc còn hận lời mời của ta chăng?”

“Hôm khác đi”. Y nói.

Tuy y động tâm muốn đến Đồng Tước biệt quán nhưng không thích cách này.

“Hôm khác? Muốn chọn ngày lành tháng tốt chăng?”

“Không phải thế”.

“Hay sợ gặp Hoa tiểu hầu gia?”

“Mồ...”

“Các hạ không muốn gặp cũng được”. Phong nhị tiểu thư bảo: “Hoa tiểu hầu gia là khách của cha, các hạ là khách của ta, Đồng Tước biệt quán rất lớn, ta có riêng mấy tòa biệt viện”.

“Vậy hay quá”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Chúng tôi đến đó làm khách”.

“Nhưng...”

“Tiểu thư bảo là Liễu Nhị Ngốc, đúng không? Y đồng ý lâu rồi”. Thẩm Tiểu Diệp cười khanh khách, “chỉ là da mặt mỏng quá, nên thẹn...”

Liễu Nhị Ngốc nhú mày, quả thật bị nàng làm cho đỏ mặt.

Thẩm Tiểu Diệp không thèm để ý, kéo góc áo y rồi tính tiền, chưởng cự liên tục cung kính không chịu thu tiền.

Thẩm Tiểu Diệp để lại một nén bạc vụn, kéo Liễu Nhị Ngốc song song xuống lầu.

Nàng quyết tâm muốn làm khách của Phong nhị tiểu thư.

Ngọc Lộ hồ xanh biếc sóng vờn, bên bờ liễu rủ xanh rờn.

Hành lanh uốn khúc thông đến một hòn đảo nhỏ giữa hồ, ngói xanh tường đỏ, lầu các ẩn ẩn, gió lùa qua kéo theo mùi hương thơm nức.

Đó là Đồng Tước biệt quán.

Hoàng hôn buông xuống, đèn đuốc sáng trưng, chính giữa đại sảnh Đồng Tước biệt quán bày một chiếc ghế bọc da hổ.

Một người mặc áo bào xanh mặt mũi hồng hào, chừng ngoài năm mươi, mái tóc rủ xuống vai, hùng dũng ngồi tựa vào thành ghế.

Lão là Nhất trụ kinh thiên đạo Phong Bát Bách.

Giang hồ đồn rằng thanh đao của lão luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, lưỡi đao có cả quỷ vật, tinh linh.

Đao vung một nhát, trăm người đứt đầu mà đao không dính máu.

Tuy lời đồn này khoa trương nhưng đao không dính máu là thật, vì lúc lão giết người không hề dùng lưỡi đao, chỉ cần đao phòng quét tới là đánh bại mọi địch thủ. Lão xuất đao sớm, đương uy cả dải Giang Hoài, trận chiến trên bãi Bạch Hổ chỉ trong thời gian không đầy bữa cơm đã giết chết hai mươi tám người.

Hai mươi tám người này là Hoài Nam nhị thập bát tú.

Nhất chiến thành danh, thành bá chủ hạng nhất một dải Giang Hoài.

Sau đó tài phú đổ về, ruộng nương thênh thang, gia súc đầy đàn, vợ đẹp con khôn, nhà cao cửa rộng.

Tài phú từ đâu tới? Đương nhiên tới một cách bất minh bất bạch.

Kỳ quái là lúc lão đang nổi danh như mặt trời chính Ngọ thì đột nhiên tuyên bố phong đao quy ẩn, kết thúc hơn mười năm sinh nhai trên giang hồ.

Lão không thất bại, sao lại thoái chí?

Lẽ nào kiếm đủ rồi nên muốn hưởng phúc nhân gian?

Người giang hồ lấy làm lạ, đoán định đủ đường, cũng có người loáng thoáng nhận ra.

Vì trong năm đó Tứ Không tiên sinh đột nhiên xuất hiện ở Giang Hoài.

Người ta đoán ra nguyên nhân Phong Bát Bách tự nhiên quy ẩn, nhưng không có chứng cứ.

Tứ Không tiên sinh luôn trừ ác giúp thiện, càng không thích những kẻ kiêu cuồng.

Phong Bát Bách từ khi phong đao quy ẩn chỉ hậu, quả nhiên không rời nhà nửa bước, đóng cửa từ khách, đổi kiểu thành để tóc dài.

Nguyên nhân là gì? Lẽ nào đáng về đó dễ coi?

Ít nhất cũng không đủ khí phái trang nghiêm.

Dù gì thì giấy không gói được lửa, sau cùng cũng có người phát hiện, hóa ra lão mất một tai.

Nhưng người phát hiện không dám nói bừa, vì thế không nhiều người biết.

Hiển nhiên giờ đây mối lo của lão đã tan, nên lúc xuất hiện rồi, ánh mắt lão hiện lên nét ngạo nghễ như mười năm trước.

Hoa tiểu hầu gia ngồi trên cẩm đôn ở mé trái, phía dưới là một trung niên văn sĩ mặc áo dài.

Bạch Phượng Tử đương nhiên có mặt, nàng ta không ngồi.

Nàng ta đứng cạnh chiếc ghế bọc da hổ, trên mặt còn hiện nụ cười ngọt ngào.

“Cha nuôi,” nàng ta nói, “lão nhân gia nên sớm xuất sơn”.

Chả trách nàng ta không ngồi, hóa ra có quan hệ này, một tiếng cha nuôi rất nũng nịu, thánh thót.

Nhìn nét người ta, chính là đáng vẻ thế này.

12. Chương 12: Lang Bái Vi Gian

Nàng ta có thể dựa vào một câu chuyện hoang đường trên giang hồ, lập ra một nơi thần bí trong Tê Hà sơn, mạo danh cả Vân Thường công chúa, hóa ra chỉ là con nuôi của người ta.

Bất quá vị lão nhân đứng sau lưng này quả thật khó chơi.

“Vì năm xưa lão phu không dám nắm chắc,” Phong Bát Bách bảo: “Tứ Không luôn nhân vận đã hạc, ai biết được hắn chết thật chưa?”

“Giờ cha nuôi nên tin”.

“Chuyện này hử,” Phong Bát Bách trầm ngâm: “Nên lão phu mới muốn xem bức thảo đồ đó”.

“Cha nói cũng đúng”.

“Lão phu hành sự xưa nay thập phần cẩn thận”.

“Bất quá Tứ Không đích xác đã chết”. Bạch Phượng Tử đáp: “Liễu Nhị Ngốc nói là ông ta chết được năm năm ba tháng rồi”.

“Sao hắn lại biết?”

“Chuyện này...”

“Theo bản tước, đôi nam nữ này rất đáng nghi”. Hoa tiểu hầu gia chợt tiếp lời: “Nhất là con một sách đó, kiếm pháp kỳ diệu khó dò, bốn tước suýt nguy với hắn”.

Gã cũng khá thẳng thắn, câu sau cũng lại vẫn che đậy, gã không chỉ suýt mà thật sự ném khổ đầu.

Nếu Liễu Nhị Ngốc muốn giết, gã còn mạng chẳng?

“Hoa tiểu hầu không nhận ra lộ số của hắn sao?” Phong Bát Bách hỏi.

“Đúng vậy, bốn tước không nhìn ra”.

“Phượng nhi thì sao?” Phong Bát Bách đảo mắt nhìn Bạch Phượng Tử: “Con phát hiện được gì không?”

“Cha, con đã cố gắng nhưng tên ngốc đó bưng kín miệng bình”. Bạch Phượng Tử nói: “Có lúc hắn cảm như hén”.

“Hắn không hề cảm”.

“Đúng, hắn không cảm, Phượng nhi chỉ là bó tay với hắn”.

“Lão phu thấy rằng ít nhất hắn cũng tỏ lộ một việc không ai biết là Tứ Không chết được năm năm ba tháng”. Khé miệng Phong Bát Bách khẽ động: “Năm năm thì không đáng nói nhưng hắn lại nhớ được con số ba tháng”.

Giờ càng già càng cay, lão tìm ra manh mối trọng yếu.

“Cha nói là...”

“Con vốn thông minh”. Phong Bát Bách bảo: “Sao còn không hiểu ý lão phu?”

“Vâng. Phượng nhi hiểu rồi”.

“Con hiểu?”

“Chỉ là Phượng nhi không hiểu”. Bạch Phượng Tử chớp mắt: “Nếu nói hắn liên quan đến Tứ Không, bức thảo đồ phải trên mình hắn mới đúng, sao lại trong tay nha đầu họ Thẩm?”

“Con có biết nha đầu họ Thẩm là ai không?”

“Phượng nhi biết, là đệ tử nhập môn của lão bà tử tàn phế ở Tê Hà sơn Biệt Giá sơn trang”.

“Lão bà tử?”

“Phượng nhi chưa gặp nhưng đoán rằng bà ta nhất định rất già”.

“Coi là thế”. Phong Bát Bách nói: “Con biết bà ta là ai không?”

“Hình như cha có nhắc,” Bạch Phượng Tử đáp: “Là một vị mỹ nhân xuất sắc trong võ lâm năm xưa”.

“Lão phu nói vậy ư?”

“À, không không”. Bạch Phượng Tử nói: “Cha nói là một trong hai vị mỹ nhân xuất sắc của võ lâm năm xưa”.

“Đúng rồi”. Phong Bát Bách chột nheo mắt, thở dài đầy khao khát: “Ai, mỹ nhân ngày xưa, giờ...”

“Cha nói là bà tay vẫn rất đẹp?”

“Không sai”. Phong Bát Bách đáp: “Có lẽ phong vận vẫn còn”.

“Cha gặp bà ta rồi?”

“Con quên rồi,” lão đáp, “năm xưa lão phu hóa danh là Vũ Văn Thiên Đô ác chiến với hai lão quái vật Trường Bạch Song Tàn, bức chúng đến tận ngoài Biệt Giá sơn trang mới lập minh ước dưới thành?”

“Cha, vậy mà cũng gọi là minh ước dưới thành sao?”

“Xuôi ngược gì cũng là vậy, lúc đó lão phu có bảo là không xâm phạm lẫn nhau”.

“Lần đó Phượng nhi cũng có mặt, vị mỹ nhân đó hình như không xuất hiện”. Bạch Phượng Tử nói: “E là cha nhớ nhầm”.

“Bà ta không ra mặt?”

“Bà ta tàn phế, trốn trong nhà tranh”. Bạch Phượng Tử hỏi: “Sao lại ra khỏi Biệt Giá sơn trang được?”

“À, có lẽ...” Phong Bát Bách mở bừng mắt, như tỉnh khỏi giấc mộng.

Xem ra năm xưa lão một lòng hâm mộ hai mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, khi nhớ đến đầu óc liền sinh ra ảo giác.

“Cha”. Bạch Phượng Tử chum môi: “Đồng Tước biệt quán của người mỹ nhân như mây, lẽ nào còn không đủ?”

“Ha ha, ha ha, nói đúng lắm”. Phong Bát Bách cười vang.

“Phong lão gia tử”. Hoa tiểu hầu gia cũng cười: “Bốn tước cũng hâm mộ lắm”.

“À”. Phong Bát Bách bảo: “Lẽ nào hầu phủ còn thiếu mỹ nhân”.

“Không phải, không phải”. Hoa tiểu hầu gia bảo: “Thứ khiến bốn tước hâm mộ nhất khác kia”.

“Thật ra tiểu hầu gia hâm mộ lão phu cái gì?”

“Tinh thần như long như hổ của lão gia tử”.

“Ha ha ha ha, câu này lại rất đúng”. Phong Bát Bách có phần tự cao: “Trừ dị bẩm trời sinh, lão phu...”

“Cha đừng nói”. Bạch Phượng Tử nhõng nhèo: “Nói nghiêm túc đi”.

Nàng ta cố ý ra vẻ thực nữ.

“Con nhóc”. Phong Bát Bách hỏi: “Nói chuyện nghiêm túc gì?”

“Ví như nói về Liễu Nhị Ngốc...”

“Liễu ngọc tử?” Phong Bát Bách cười to: “Yên tâm, hắc đã thành ba ba trọng rọ, nằm trong tay lão phu rồi”.

“À”. Hoa tiểu hầu gia là người đầu tiên mở bừng mắt: “Phong lão gia tử nói là...”

“Tiểu tử đó đã tới Đồng Tước biệt quán”.

“Đến Đồng Tước biệt quán?” Hoa tiểu hầu gia hơi biến sắc, như chim sợ cành cong, đảo mắt: “Ở đâu?”

“Hoa tiểu hầu”. Phong Bát Bách cười: “Mời ngồi”.

Hoa tiểu hầu gia tự biết thất thái, cần cổ cũng đỏ lên, chỉnh lại y phục rồi ngồi xuống.

Gã xuất xuất thân vương hầu quyền quý, bình thường quen rình rang, khi thật sự lâm vào cảnh đổ máu nguy hiểm thì không thể tiêu sái ung dung được nữa.

Trận chiến đêm qua khiến gã lạnh mình.

Phong Bát Bách là nhân vật lợi hại thế nào, biết rõ vị tiểu hầu gia này kiếm thuật không ra gì nhưng có thân phận hầu gia, nên thường để gã qua lại Đồng Tước biệt quán, ít nhiều cũng đề cao danh vọng cho lão.

“Tên gốc đó và Thẩm nha đầu giờ đang ở Hàm Hương viện”. Lão đáp.

“Hàm Hương viện?” Bạch Phượng Tử ngẩn người: “Không phải chỗ nhị muội tử ở ư?”

“Chính thị”. Phong Bát Bách nói: “Liễu ngọc tử và Thẩm nha đầu đã là khách của Linh nhi”. Lão đang nhắc đến Phong Thái Linh.

“Cha, do lão nhân gia an bài?”

“Có thể phải, cũng có thể không”. Phong Bát Bách đáp: “Còn hay hơn cả do lão phu an bài”.

“Là thế nào?”

“Lão phu chỉ sai Linh nhi đi nghe ngóng hành tung của chúng”. Phong Bát Bách nói: “Không ngờ nó thần thông quảng đại, không hiểu dùng cách gì mà lượ được chúng về đây”.

“Lừa đưa về đây?”

“Lừa hắc chui vào lao lung, vào trong tay lão phu”.

“Cha, còn chưa biết ai lừa ai đâu”.

“À”.

“Thẩm nha đầu tinh ranh như quỷ, Liễu ngọc tử cũng không ngốc”. Bạch Phượng Tử nói: “Theo con đoán, có khi nhị muội nhìn trúng hắc?”

“Nhìn trúng ai?”

“Tên gốc đó”.

“Ha ha,” Phong Bát Bách nhún vai: “Phượng nhi, con ăn giấm chua hử?”

Hiển nhiên lão suốt ngày chìm trong son phấn, coi quan hệ nam nữ là chuyện tùy tiện, dù con gái nhìn trúng ai cũng không để ý, còn lấy đó làm vui.

“Cha, lão nhân gia người...”

“Thế nào? Lão phu nói sai sao?” Phong Bát Bách cười: “Cha nuôi này có thiên lý nhân, thiên thông nhĩ...”

Có lẽ chỗ lợi hại của lão là ở đó, việc gì cũng không giấu được.

“Cha cũng biết rồi,” Bạch Phượng Tử nói: “Con không thật sự thích hắc, chỉ là...”

“Gặp lúc thì diễn kịch, đúng không?” Phong Bát Bách cười to.

“Cha...”

“Đừng nói nữa, con cũng được, Linh nhi cũng được, việc này xưa nay lão phu không quản”. Phong Bát Bách nói: “Nếu gặp kẻ lão phu muốn giết, không ai được thích...”

“Cha muốn giết Liễu Nhị Ngốc?”

“Chưa hẳn”.

“Chưa hẳn?”

“Còn xem hẳn có liên qua đến Tứ Không không?” Phong Bát Bách chợt trầm giọng, sát cơ hiện rõ trên mày: “Chỉ cần hơi liên quan, lão phu sẽ ném hẳn xuống Ngọc Lộ hồ nuôi cá”.

“Còn Thắm nha đầu?”

“Thắm nha đầu? Có xinh đẹp không?”

“Cha, đừng dối ý,” Bạch Phượng Tử nói: “Nha đầu đó tâm cơ thâm trầm, chủ ý quỷ quái, vạn nhất...”

“Chủ ý quỷ quái?”

“Đúng, thị...”

“Ha ha, có chủ ý quỷ quái gì,” Phong Bát Bách cười: “Lão phu là Chung Quỷ, chuyên trị các tiểu quỷ”.

Tuy là đùa cợt nhưng thể hiện rõ cá tính kiêu căng của lão, Tứ Không tiên sinh chết rồi, lão không coi ai ra gì nữa.

“Cha,” Bạch Phượng Tử nói: “Con đến Hàm Hương viện xem sao”.

“Xem cái gì? Đả thảo kinh xà”.

“Chuyện đó,” Bạch Phượng Tử hỏi: “Cha làm cách nào biết hẳn có liên quan đến Tứ Không tiên sinh?”

“Thử xem là biết”.

“Thử thế nào?”

“Nhiều cách lắm”. Phong Bát Bách đảo mắt, dừng lại trên mình trung niên văn sĩ cạnh Hoa tiểu hầu gia.

“Sơn Thanh...”

“Có thuộc hạ”. Trung niên văn sĩ lập tức đứng dậy.

“Đừng khách khí, ngồi đi”.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh”. Trung niên văn sĩ lại ngồi xuống.

“Lão phu xưa nay vẫn hân thưởng tài hoa của người, nên vẫn nghe lời”. Phong Bát Bách giơ ngón cái, khen: “Nhất là lúc ở Tê Hà sơn lập ra Thiên Hương cốc, thật sự rất tuyệt...”

“Lão gia tử quá khen”.

Hóa ra giả lời đồn trên giang hồ để Bạch Phượng Tử gây sóng gió trong Tê Hà sơn là kiệt tác của hẳn.

“Tiếc là bị Liễu ngốc tử phá hỏng”. Bạch Phượng Tử nói.

“Bạch cô nương”. Trung niên văn sĩ bảo: “Cũng không sao cả, đuổi hai kẻ đó là xong”.

“Nhưng hai kẻ đó...”

“Yên tâm, Long Hoài Bích và Tiêu Quý Tử tuyệt đối không dám nói bừa”. Trung niên văn sĩ trấn an: “Trừ phi chúng gặp Liễu Nhị Ngốc”.

“Ha ha”. Phong Bát Bách cười: “Vĩnh viễn không gặp đâu”.

“Cha định...”

“Hiện giờ đừng hỏi, lão phu tự có chủ trương”. Phong Bát Bách quay lại: “Sơn Thanh, chắc người biết được đường lối của hẳn”.

“Thuộc hạ thử xem sao”.

“Được rồi, tối nay cứ theo kế mà hành sự”.

“Vâng, thuộc hạ hiểu, chỉ là...” trung niên văn sĩ ngần ngừ, “vạn nhất nhị tiểu thư...”

“Nó làm sao?”

“Thuộc hạ mấy lần bị ngăn cản”.

Hóa ra hần tên Tưởng Sơn Thanh, tương đối thông minh, đọc sách học kiếm nên tự cho là văn võ kiêm tu, được Phong Bát Bách coi là tâm phúc, Phong nhị tiểu thư lại không chịu nể mặt.

“Hừ, vớ vẩn,” Phong Bát Bách nghiêm mặt, trầm ngâm một chốc: “Sơn Thanh, việc người nói là trước kia thôi, theo lão phu biết, Linh nhi cũng hiểu được nặng nhẹ, lần này nó không dám đâu”.

“Vâng, thuộc hạ đi chuẩn bị một chút”.

“Được, đi đi”.

* * * * *

Ngọc Lộ hồ đường lối liên lạc, lâu các nối nhau.

Hàm Hương viện ở mé phải Đồng Tước biệt quán, đình viện sâu thẳm, cây cỏ tươi tốt, mùi hương nức mũi.

Tên là “Hàm Hương”, quả thật xứng danh.

Liễu Nhị Ngốc và Thắm Tiểu Điệp thật sự trở thành thượng khách trong viện, bữa cơm tối tự nhiên rất ngon lành.

Còn Phong Thái Linh có tự xuống bếp không, cũng không cần biết.

Đêm này nàng ta ăn mặc rất xuất sắc, cố ý chỉnh trang lại, thu liễm bớt tính hoang dại, tăng thêm phần quyến rũ.

Rượu đã ngà ngà, Thắm Tiểu Điệp chợt nói sắp say, hơn nữa lại mệt mỏi, nên đi nghỉ trước.

Phong nhị tiểu thư mừng thầm, gọi hai nha hoàn áo xanh vào đưa nàng đến một căn phòng u nhã.

Tửu yển chỉ còn lại một chủ một khách.

Tuy bớt một khách nhưng bầu không khí càng đượm, chủ nhân càng ân cần, Phong nhị tiểu thư uống mấy chén vào liền đỏ lựng mặt, càng trở nên kiều diễm, quyến rũ.

Đôi mắt ướt rượt liên tục đảo đi đảo lại trên mình Liễu Nhị Ngốc.

Nhưng không được đáp lại.

Liễu Nhị Ngốc càng giống một khúc gỗ, uống như rồng cuốn, rót vào là cạn, cơ hồ cả đời chưa uống loại rượu nào ngon thế.

Y vốn không phải người thích uống, hôm nay lại uống rượu rất thoải mái.

Y biết Thắm Tiểu Điệp giả mệt, nên đành dùng cách này ngăn Phong nhị tiểu thư quần quít.

Nhưng rượu làm say người.

Sau cùng, y say khướt.

Lúc này y nằm trên một chiếc giường rộng, làm bằng ngà voi, chăn gấm đỏ rực, mùi hương thơm như lan như xạ.

Y biết mình được bốn thanh y thị nữ khiêng đến.

Xem bề ngoài y say như heo nhưng kỳ thật tỉnh táo hơn ai hết, hai chân ướt đẫm bởi lúc uống, rượu đều theo lối đó thoát ra.

Đương nhiên, y không định tỉnh lại.

Mà tiếp tục giả say.

Phòng ngủ rộng rãi hoa lệ này chỉ đốt một ngọn đèn hồng phấn, ánh đèn lóe lên rồi tắt.

Cánh cửa bên trái chợt khê động, tiếng bước chân vang lên, rồi một thân thể trần trụi thơm nức nhảy lên, trơn tuột như một con cá.

Liễu Nhị Ngốc nồng nặc hơi rượu, nằm thẳng đừ, bất động.

Vốn y say khướt, đương nhiên không biết gì, không động tâm vì điều gì.

Tiếc là y biết rõ vừa tiếp xúc với một thân thể nhuyễn ngọc ôn hương, thân thể đó còn đang uốn éo.

“Ngốc ngốc, say thật rồi sao?” Bên tai y vang lên mấy tiếng thì thầm.

Liễu Nhị Ngốc đương nhiên không nghe thấy.

“Người đứng là quả dưa ngốc?” Giọng người say như oán như trách: “Sao uống nhiều rượu thế làm gì?”

Liễu Nhị Ngốc há miệng thở ra, không nghe thấy gì.

Mãi hừng sương khuya, phụ cả đêm lạnh.

“Chàng say rồi, thiếp lại không say”. Giọng thì thầm biến thành kêu to: “Thiếp không chịu nổi nữa”. Thân thể trơn mịn chợt lật lại.

Nóng bỏng như lửa. Liễu Nhị Ngốc lập tức cảm giác được áp lực.

Áp lực thân thể không là gì, áp lực tâm lý khiến y suýt không ức chế được.

Y là nam nhân, một nam nhân rất bình thường.

Phong nhị tiểu thư đương nhiên không phải lần đầu chạm vào nam nhân, bất quá nhiều nam nhân không thể khiến nàng ta cảm thấy như ý.

Nàng ta nhìn trúng Liễu Nhị Ngốc, biết nam nhân bề ngoài ngốc nghếch này tất có nội tâm bên trong.

Đêm nay, nàng ta vừa đói vừa khát.

Chợt cạch cạch cạch, ngoài cửa sổ vang lên ba tiếng gõ.

Thanh âm ngày một nặng hơn, rõ hơn.

Kẻ nào đến không đúng lúc như vậy? Giờ còn đến quấy nhiễu việc tốt của người khác.

“Ai?” Phong nhị tiểu thư nhảy xuống giường, mặc bừa một tấm áo vào.

Nàng ta lấy một thanh loan đao từ trên tường xuống, xông thẳng ra cửa.

“Tại hạ”. Giọng nam nhân vang lên.

“Người? Người là ai?”

“Tại hạ Tướng Sơn Thanh”.

“Hừ, hóa ra là người”. Phong nhị tiểu thư bực mình: “Nửa đêm nửa hôm người đến đây làm gì...”

“Việc này...”

Dục hỏa khôn tả bằng lời từ thân thể nàng ta phát ra biến thành lửa giận, mở phắt hai cánh cửa, chui ra ngoài.

“Nói, rốt cuộc người định làm gì?”

“Việc này, tại hạ...” Tướng Sơn Thanh thấy bộ dạng nàng ta xốc xếch, dải yếm buộc hờ, chợt sững lại.

“Người nhìn cái gì, coi hai con mắt sắc lang kia”. Phong nhị tiểu thư tức giận: “Ta biết là người xấu xa, luôn hau hấu ta”.

“Nhị tiểu thư, nhưng đêm nay...”

“Đêm nay thế nào?” Phong nhị tiểu thư nhướn mày: “Người cho rằng đêm nay có cơ hội hả?”

“Không, không phải, tại hạ nói là...”

“Đừng nói nữa”. Phong nhị tiểu thư tức giận: “Cha ta coi người là Lưu Bá Ôn, Gia Cát Khổng Minh, còn trong mắt ta, người chỉ là phế thải”. Lời lẽ quá khắt độc, khiến người nghe không chịu nổi.

Chỉ trách Tướng Sơn Thanh sớm không đến, muộn không đến, đến đúng lúc này để hứng cơn giận.

“Nhị tiểu thư...”

“Ta thế nào?” Phong nhị tiểu thư tức giận: “Nếu không nể cha, ta đã cho người biết tay”.

“Nhưng đêm nay tại hạ... tại hạ phụng mệnh lão gia tử...”

“Cái gì? Phụng mệnh cha ta?” Phong nhị tiểu thư trầm giọng: “Người dám nói láo, cha ta sao lại sai người đến chà đạp con gái?”

Nàng ta càng nói càng giận, lời lẽ tuôn ra như suối chặn họng đối phương.

Tướng Sơn Thanh cầm một thanh trường kiếm, có lời mà không nói được, nhất thời vô cùng khó xử.

“Hừ, người còn mang cả kiếm tới hả?”

“Tại hạ mang kiếm chỉ vì... vì...”

“Động võ lúc tất yếu hả”. Phong nhị tiểu thư biến sắc: “Định làm bá vương xông vào cung?”

Lúc này trong óc nàng đi chỉ có mỗi một ý niệm đó.

“Không không”. Tướng Sơn Thanh biện bác: “Nhị tiểu thư... nghĩ sai... rồi...”

“Hừ, nghĩ sai?” Phong nhị tiểu thư trừng mắt: “Người suy nghĩ quá bậy bạ”. Nàng ta càng nói càng giống, càng tả càng thực.

“Nhị tiểu thư”. Tướng Sơn Thanh dần không giữ được bình tĩnh: “Có để tại hạ nói xong không?”

“Nói cái gì?” Phong nhị tiểu thư hỏi: “Nói chuyện tình hay ái?”

“Tại hạ muốn tìm Liễu Nhị Ngốc”.

“Tìm Liễu Nhị Ngốc?” Phong nhị tiểu thư nhíu mày: “Hừ, tìm Liễu Nhị Ngốc làm gì?”

“Tại hạ chỉ hỏi hắn ở đâu”.

“Hỏi hắn ở đâu? Ha ha, hóa ra người đánh ghen”. Phong nhị tiểu thư cười lạnh: “Người thật sự muốn biết?”

“Vâng, tại hạ...”

“Được, cho người biết”. Phong nhị tiểu thư nói: “Hắn ở trên giường của ta, người định thế nào?” Không chỉ đáp thẳng thừng mà rất lớn mật.

Kiều ngạo, thẳng tính, từ bé nàng ta đã được chiều thành hư.

“Hảo, hảo, nhị tiểu thư, tại hạ đành bó tay”. Tướng Sơn Thanh cười khổ: “Đành đi bẩm cáo lão gia tử”.

“Người định đi?”

“Thế nào? Nhị tiểu thư định...”

“Nửa đêm người xông vào chỗ bốn tiểu thư, lẽ nào nói đi là đi?” Phong nhị tiểu thư cười lạnh: “Phải để lại chút gì chứ”.

“Để lại cái gì?”

“Để lại thanh kiếm làm chứng”.

“Nhị tiểu thư, đừng quá khinh người”. Tướng Sơn Thanh sầm mặt: “Tại hạ vì lão gia tử, trung thành vô cùng...”

“Đừng nói những lời hay ho...”

“Lão gia tử có lòng đồ bá vô lâm, tại hạ toàn lực phụ tá, nhị tiểu thư hà tất coi tại hạ là người ngoài?”

“Định gả ta cho người, để người không thành người ngoài hả?”

“Việc này...”

“Hừ, ta không nhìn nổi người”. Phong nhị tiểu thư quát: “Mau, để kiểm lại, ngày mai gặp cha ta rồi nói”.

“Cái gì?” Tưởng Sơn Thanh ngẩn người: “Tiểu thư định vu oan?”

“Vu oan gì?” Phong nhị tiểu thư nhướn mày: “Rõ ràng người cầm hung khí, nửa đêm xông vào, còn định lớn lối sao?”

“Tiểu thư gây náo loạn vô lý như vậy, tại hạ không có lời gì để nói”.

“Người không cần nói, để kiểm lại là được”.

“Để kiểm lại?” Tưởng Sơn Thanh cười lạnh: “Muốn tại hạ để lại, chỉ e không dễ”.

“Hả, muốn ta động thủ sao?”

“Nhị tiểu thư thật sự muốn động thủ?”

“Thế nào?” Phong nhị tiểu thư hỏi: “Chả lẽ ta không dám”.

“Tiểu thư dám, bất quá tại hạ không muốn phụng bồi”. Tưởng Sơn Thanh hiển nhiên không thích động thủ, thân hình vút lên, vượt qua bức tường thấp.

Thân pháp nhanh nhẹn, quả nhiên là hảo thủ.

Hắn nhô lên hụp xuống, lẩn vào vùng hoa cỏ rậm rịt, thoáng sau đã khuất bóng.

Phong nhị tiểu không đuổi theo, hóa ra ban nãy chỉ giả đồ, muốn cho đối phương biết đôi chút bản sắc.

Hiển nhiên nàng ta không thích Tưởng Sơn Thanh đắc sủng trước mặt Phong Bát Bách khiến cả cô con gái ruột như nàng ta cũng bị xếp sau.

Đương nhiên, đáng giận nhất là Tưởng Sơn Thanh đến không đúng lúc.

Hôm nay coi như trút được một ngụm oán khí, chợt nhớ đến Liễu Nhị Ngốc trên giường liền khẽ lắc eo, lướt qua song cửa.

Bên trong có bóng người còn nhanh hơn nàng ta, đã lên giường trước.

Đương nhiên, người này vừa lên giường liền biến thành con mèo say.

* * * * *

Đêm nay Đồng Tước biệt quán không đàn ca sáo nhị, sênh ca lặng tắt.

Không phải vì Phong Bát Bách thiếu hứng trí, cũng không phải vì ghét nghe ca hát, chỉ là hôm nay lão không nhàn tản.

Ẩn tàng mười năm không giảm bớt tráng chí hùng đồ của lão.

Trong một gian tinh xá ở hậu viện, ngọn đèn leo lét như hạt đầu, lập lòe tựa lửa ma, Phong Bát Bách ngồi dưới ánh sáng mờ mờ.

Lão cho rằng trong bầu không khí này rất hợp để phát hiệu lệnh cho nhân vật giang hồ, so với lúc hoa đăng sáng rực lại càng trang nghiêm thần bí.

Bên phải lão là một chiếc kỷ bằng gỗ tử đàn, đặt một con chim sẻ bằng đồng.

Con sẻ đồng này cao chừng một thước rưỡi như bằng vàng, kỹ nghệ đúc mười phần tinh xảo, xòe cánh muốn bay lên, hết sức sống động.

Phong Bát Bách cầm một cây đoản chùy gỗ nhẹ ba cái.

Tiếng trong veo như tiếng khánh song ong ong vang lên trong nhà, hồi lâu vẫn chưa dứt.

Chợt bóng đèn chao đi, một hắc y nhân cao lớn, vận kinh trang, mang kiếm xuất hiện.

“Thuộc hạ có việc xin bẩm báo”.

“Nói đi”.

“Cửu Nghi ngũ kỳ đã ngộ hại toàn bộ, chết rất thảm”.

“Cái gì?” Phong Bát Bách kinh hãi, nhưng lập tức bình tĩnh lại, từ từ ngồi xuống, bình thản nói: “Chết ở đâu?”

“Ở hạ du, cách bờ sông mười dặm”.

“À”. Phong Bát Bách áp chế kích động, hai tay đặt lên gối: “Người thấy thi thể của họ?”

“Đúng”. Hắc y nhân tả lại tử trạng của Cửu Nghi ngũ kỳ.

Phong Bát Bách càng nghe càng kinh hãi, mắt tròn xoe, chợt thân hình run lên, làn mày rậm nhướng lên: “Không sai, Tuyệt hoa phi thiên xuất, là Tứ Không lão quỷ...”

Lão không chỉ nhận ra chiêu kiếm pháp đó, hình như còn nếm mùi đau thương vì nó rồi.

“Thuộc hạ thấy chiêu kiếm pháp rất quái dị”.

“Đúng, rất quái dị”. Phong Bát Bách thừa nhận: “Có phải tên gốc họ Liễu đó xuất ra không?”

“Không”.

“Không? Lẽ nào...”

“Khải bẩm Đại quán chủ”. Hắc y nhân đáp: “Theo thuộc hạ biết, nhất kiếm đó do Thảm...”

“Nha đầu họ Thảm?”

“Chính thị”.

“Cửu Nghi ngũ kỳ chết sạch”. Giọng Phong Bát Bách trầm xuống, rít lên: “Sao ngươi lại biết?”

“Thuộc hạ...” Mặt hắc y nhân vàng ệch, mồ hôi tuôn như tắm.

“Ngươi thấy tận mắt?”

“Vâng, thuộc hạ...” hắc y nhân lập cập, “lúc đó thuộc hạ ở không xa, vì...”

“Hừ, hay cho Tích Huyết thủ Thi Lăng”. Phong Bát Bách hiện rõ sát cơ trên mặt, lạnh lùng nói: “Lão phu vẫn cho ngươi là hán tử, không ngờ lại tham sống sợ chết”.

“Không không, Đại quán chủ, thuộc hạ... thuộc hạ không sợ”.

“Không sợ?” Mắt Phong Bát Bách lóe lên, thần quang như điện, sáng hơn cả đèn: “Ngươi thật sự không sợ?”

“Thuộc hạ... thuộc hạ...” Hắc y nhân rùng mình.

“Ngoại hiệu của ngươi là Tích Huyết thủ, lại sợ mình đổ máu”. Phong Bát Bách lớn tiếng: “Cửu Nghi ngũ kỳ dám chết, vì sao ngươi không dám?”

“Thuộc hạ chỉ là... chỉ là...” Hắc y nhân run rẩy, hai chân nhũn ra, mặt xám ngoét.

“Hừ, ngươi trơ mắt nhìn Cửu Nghi ngũ kỳ mất mạng mà dám trở về, để lại làm gì!” Phong Bát Bách phát tay, một mũi tiêm đao vút ra.

Hắc y nhân rú lên, mũi đao trúng đích lập tức.

Hắn ngã ngửa, bốn vó chống lên, lập tức tuyệt khí.

Phong Bát Bách thò tay phải, hít mạnh một hơi.

Nói ra cũng lạ, mũi đao cắm vào rồi vì một tiếng, quay lại tay lão.

Ngực hắc y nhân lập tức phun lên một cột máu.

Phong Bát Bách nhìn kỹ thi thể trước mặt, chợt xanh lét mặt mày, trầm giọng gọi: “Khiêng đi”.

Cánh cửa bên trái vang lên tiếng động khê, hai thanh y trắng hán bước vào.

Như thể nói “khiêng” là khiêng, hai người cầm hai chân hắc y nhân, kéo vào sau cánh cửa.

Phong Bát Bách lại giơ cây đoản chùy gỗ liên tục lên con sẻ đồng, thanh âm rõ ràng lại gấp rút, như mấy trăm con ong đập cánh loạn xạ.

Dư âm còn vang, một người áo bào tím thông thả bước tới, cung kính đứng cách năm bước.

“Thuộc hạ Lam Hổ có mặt”.

“Lam Hổ”. Phong Bát Bách đổi khẩu khí thành hòa thiện: “Người tổng quản Đồng Tước quán, ba năm nay làm rất tốt”.

“Cám ơn Đại quán chủ khen ngợi”.

“Nhưng lần này người sẽ gặp thử thách”.

“Vâng, thuộc hạ biết”. Lam Hổ nói: “Nhưng nếu Đại quán chủ phân phù, thuộc hạ chết cũng không từ”.

“Chết?” Phong Bát Bách hỏi: “Chết có tác dụng gì?”

“Vâng, thuộc hạ phải sống”. Lam Hổ bẻ lái theo gió: “Phải sống thật mạnh khỏe để làm việc cho Đại quán chủ”.

“Thế mới đúng”. Phong Bát Bách gật đầu.

Ban này một kẻ muốn sống lâu lại không cho sống, giờ kẻ muốn chết lâu lại không cho chết.

“Thuộc hạ đã tăng cường giới bị quanh Ngọc Lộ hồ”. Lam Hổ nói: “Trong quán cũng đã sai Địa tự thập tam sát...”

“Nhằm rồi”. Phong Bát Bách nói: “Mục đích tại Hàm Hương viện”.

“Vâng, thuộc hạ...”

“Nhân thủ đủ không?”

“Nhân thủ có đủ, chỉ là...” Lam Hổ ngập ngừng: “Tiếc là ít thủ hạ, thuộc hạ nghĩ...”

“Nghĩ gì...”

“Thuộc hạ nghe nói Bạch cô nương ở Tê Hà sơn mang theo một toán...”

“Chúng đều khuất phục vì uy thế, chưa rõ tâm tính”. Phong Bát Bách nói: “Người cứ thương lượng với Phượng nhi...”

“Vâng, thuộc hạ biết rồi”.

“Lam Hổ”. Phong Bát Bách chợt nói: “Nhớ kỹ, lão phu dặn lại một lần, chỉ e Liễu gốc tử và nha đầu họ Thẩm thừa cơ thoát mất, chứ không sợ chúng”.

“Thuộc hạ rõ rồi, bằng vào thanh đao này của Đại quán chủ...”

“Được rồi”. Phong Bát Bách nắm chắc song quyền, trầm giọng: “Lão phu chém một đao xuống, chúng sẽ thành bốn mảnh, nếu chém ngang...”

13. Chương 13: Phong Vân Hiểm Ác

“Bốn khúc”. Lam Hổ đáp.

“Được, người đi đi”. Phong Bát Bách hết sức miễn cưỡng.

Lam Hổ cúi người lui đi, lùi liền ba bước rồi quay lại đi vào thông đạo, một chốc sau đã quay lại.

“Khải bảm Đại quán chủ, Cửu Di Nương có lời mời”.

“Cửu Di Nương?” Phong Bát Bách hỏi: “Sao bà ta lại đến đây?”

“Không phải”. Lam Hổ đáp: “Cửu Di Nương phái Liễu Kinh Yên và Tử Hà đến nghênh giá”.

“Biết rồi”. Phong Bát Bách cười ha hả.

Cửu Di Nương là nữ nhân đầy đặn lại thành thực.

Trong Đồng Tước biệt quán vô số nữ nhân, nàng ta không hẳn có dung mạo xuất sắc nhưng có mị lực khó lòng cưỡng nổi.

Một nụ cười đủ say lòng người.

Nữ nhân loại này cũng như mỹ tửu lâu năm, ngọt mà nồng, uống vào rất thơm, không chỉ uống rồi muốn uống nữa mà uống xong còn dư vị rất lâu.

Phong Bát Bách thích nữ nhân như thế.

Lão mới ngoài năm mươi, tinh lực chưa suy, rất hứng thú với nữ nhân, nhất là thấy Cửu Di Nương rồi thì khớp xương cũng mềm ra.

Giờ Cửu Di Nương mời, lẽ nào lão lại không đến?

Cửu Di Nương ở tại Túy Hồng viện, nữ nhân này thích màu đỏ, không chỉ viện tử có chữ đỏ, mà trong đó lấy màu đỏ làm chủ.

Thứ duy nhất không đỏ là làn da nàng ta.

Da nàng ta trắng nõn, mềm mại như phấn sáp, khẽ miết tay lên cơ hồ chảy nước ra.

Bất quá, nàng ta cũng sẽ tỏa ra hơi nóng.

Lúc này Phong Bát Bách nheo mắt, thoải thoải mái mái nằm trên chiếc ghế mềm lót nhung lụa.

“Lão gia tử”. Cửu Di Nương nũng nịu: “Có cần thiếp bóp chân cho ngài không?”

“Không”.

“Không?” Cửu Di Nương uốn éo, bộ ngực nhô lên ngồn ngộn: “Chê thiếp hả?”

“Vạn nhất gãy đôi tay mảnh mai của nàng thì lại lão phu tính sổ”.

“Lão gia tử”. Cửu Di Nương bĩu môi: “Thật lòng, thiếp có bao giờ hỏi xin vật gì quý giá chưa?”

“Không thể so được”. Phong Bát Bách nói: “Lão phu không tiếc gì vàng bạc châu báu”.

“Còn thứ gì nữa?”

“Lão phu sợ là,” Phong Bát Bách cười ha hả: “Lúc trên giường lại không tha cho lão phu”.

Cửu Di Nương liếc mắt, cười khanh khách: “Lão gia tử không nghiêm chỉnh gì cả, việc này cũng...”

“Đến đây”. Phong Bát Bách kéo nàng ta vào lòng, cười bảo: “Lão phu mà nghiêm chỉnh có được đâu, cái miệng nàng lại chả bĩu lên, treo được mấy bình dầu ấy chứ...”

“A”. Cửu Di Nương chợt nhớ ra gì đó, uốn người ngồi dậy: “Lão gia tử, Hàm Hương viện có một con nhóc mới đến, đúng không?”

“Nàng biết ư?”

“Lão gia tử nhắm vào thị hử?”

“Đâu có?” Phong Bát Bách cười bảo: “Là bằng hữu Linh nha đầu mới kết giao”.

“Lão gia tử, lại lừa thiếp”.

“Lừa nàng?”

“Việc bên ngoài thì thiếp không rõ, lẽ nào việc ở Đồng Tước biệt quán lại giấu được thiếp”. Cửu Di Nương nói: “Bằng hữu của Linh cô nương là nam”.

“Nam hử?” Phong Bát Bách giả hồ đồ.

“Nghe nói hử họ Liễu, hai người nóng bỏng lắm”. Cửu Di Nương nói: “Đã sớm thành đôi rồi”.

“Thành đôi rồi?”

“Đúng, có người phát hiện y ngữ trên giường Linh cô nương”.

“Có việc này?” Phong Bát Bách tuy không quản thúc cô con gái phóng đãng, nhưng giờ cũng thâm kinh ngạc.

“Thôi, thiếp không nhắc đến chuyện này nữa”. Cửu Di Nương nói: “Thiếp chỉ hỏi đến vị tiểu thư kia”.

“Thị họ Thẩm”.

“Thiếp mặc kệ nàng ta họ gì,” Cửu Di Nương mè nheo, “lão gia tử, thật ra định thế nào?”

“Lão phu muốn giết thị”.

“Giết thị?” Cửu Di Nương ngăn ra rồi tấm tức: “Lão gia tử, lại lừa thiếp”.

“Sao lại lừa nàng, lão phu...”

“Thiếp không tin”. Cửu Di Nương nói: “Lão gia lại bỏ qua một tiểu thư xinh đẹp sao?”

“Thị xinh đẹp?”

“Có người nhìn thấy, nói thị...” Cửu Di Nương đảo mắt: “Lẽ nào lão gia tử chưa gặp thị?”

“Lão phu gặp lúc nào, lão phu...” Phong Bát Bách chợt bảo: “Đừng nghĩ linh tinh, lão phu muốn hỏi nàng”.

“Hỏi thiếp?” Cửu Di Nương hỏi: “Hỏi thiếp vấn đề gì?”

“Lão phu muốn hỏi là...” Phong Bát Bách hiển nhiên khó mở miệng, ngập ngừng: “Liễu tiểu tử đó quả nhiên...”

“Liễu tiểu tử?”

“Là ban nãy... nàng nói... Linh nhi...”

“Lão gia tử, hóa ra hỏi chuyện này”. Cửu Di Nương nói: “Đúng đấy, họ Liễu ấy và Linh cô nương...”

“Ai nhìn thấy?”

“Là Tưởng tiên sinh”.

“Tưởng Sơn Thanh?” Phong Bát Bách biến sắc, đẩy Cửu Di Nương ra, giận dữ: “Hửn dám...”

“Lão gia tử”. Cửu Di Nương giật mình, như từ trên mây rơi xuống: “Lão... lão gia giận...”

“Vì sao hửn không trực tiếp gặp lão phu?”

“Lão gia tử, là thế này”. Cửu Di Nương hoa dung thất sắc: “Tiên sinh đến gặp nhưng gặp lúc lão gia tử đại phát lôi đình, còn giết cả người, tiên sinh sợ...”

“Giết người?”

“Việc này...”

“Việc của Đồng Tước biệt quán, nàng biết không ít nhỉ?”

“Không không, thiếp...” Cửu Di Nương biết mình phạm đại kị, liền run rẩy, sắc mặt xám ngoét: “lão gia, thiếp chỉ là phụ nữ yếu ớt...”

“Phụ nữ yếu ớt?”

“Lão gia tử, sau này... thiếp...”

“Hừ, họa thủy”. Lão phát mạnh một chưởng vào ngực nàng ta.

Cửu Di Nương vốn yếu đuối, sao chịu nổi một chưởng trong cơn giận này, búng một tiếng, thân thể nàng ta bay lên, đập vào bức tường đối diện.

Máu tóe lên tường, cái đầu mỹ lệ lập tức rủ xuống.

Có lẽ nàng ta nằm mơ cũng không ngờ lão gia tử vừa nói sợ bị tính sổ xong lại lấy mạng nàng ta trong nháy mắt.

Phong Bát Bách không thèm nhìn đến, rảo bước ra khỏi Túy Hồng viện.

* * * * *

Đêm đã sâu, Đồng Tước biệt quán giống trống canh ba.

Bờ hồ dày đặc bóng liễu, soi bóng xuống lòng hồ, gió khẽ mơn qua, dưới ánh sao mờ càng trở nên thần bí quỷ dị.

Đêm không trăng, cây cối âm u, càng thêm thần bí, sâu thẳm.

Chợt từ trong bóng cây bay ra một viên đá, tùm một tiếng, vòng sóng gợn gợn tản ra tứ phía.

Trong bụi cây cạnh hồ lập tức có bóng người vươn lên, lướt vào rừng liễu.

Người này là Liễu Nhị Ngốc.

Xem ra y đã tỉnh rượu, không hề say khướt.

Nhưng không hiểu dùng cách gì mà y thoát được Phong nhị tiểu thư, đến gặp người khác.

“Tiểu Điệp...” Y gọi khẽ.

“Thế nào?” Thấm Tiểu Điệp như u linh, từ trong bóng cây lướt ra: “Phong nhị nha đầu...”

“Ngủ rồi”. Y cười ngượng ngùng.

Nhớ lại tình cảnh buổi đêm, má y nóng bừng, chắc đỏ ửng lên.

May mà đêm tối che giấu cho y phần nào.

“Nàng ta ngủ rất say”. Thấm Tiểu Điệp cố ý ngênh mặt, đồng tử sáng rực đượm nét cười.

Đáng ghét, rõ ràng là tác phẩm của nàng mà lại lấy ra trò cười người khác.

“Nàng ta ngủ rất say”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Tại hạ dám chắc ngủ liền ba ngày ba đêm”.

“Không có lương tâm”. Thấm Tiểu Điệp phì cười: “Nàng ta ôn nhu chiều chuộng như vậy mà công tử lại điểm vào thụy huyết của nàng ta”.

“Không phải do cô nương dạy ư?”

“Tiểu nữ dạy?” Thấm Tiểu Điệp che miệng cười, hỏi: “Tiểu nữ dạy công tử chiều đó?”

“Cô nương nói là bất chấp mọi cách...”

“Được rồi”. Thấm Tiểu Điệp đảo mắt: “Đừng nói chuyện này nữa, công tử có biết chúng ta đang ở hồ huyệt?”

“Ai là hồ?”

“Đương nhiên là Phong Bát Bách của Đồng Tước biệt quán”.

“Tiểu Điệp”. Liễu Nhị Ngốc nhíu mày: “Tại hạ lấy làm lạ, lần đi Kỳ Liên sơn này lộ trình rất xa, vì sao cô nương lại lòng vòng đến đây làm gì?”

“Lòng vòng?” Thẩm Tiểu Điệp hỏi: “Công tử cho rằng đó là lòng vòng?”

“Lẽ nào việc đó rất quan trọng?”

Thẩm Tiểu Điệp trầm ngâm một lúc, ánh mắt trong veo đảo đi đảo lên trên mặt y, chợt thở dài.

“Thế nào? Tiểu Điệp”. Y ngẩn ra, tỏ vẻ bất an: “Chỉ cần việc cô nương thích, tại hạ nhất định phụng bồi”.

Thần tình của nàng cho thấy câu nói này xuất phát từ phé phủ, hiển nhiên hết sức chân thành.

“Đa tạ cô nương”.

“Đa tạ tại hạ?” Liễu Nhị Ngốc ngẩn người: “Không phải khách sáo quá ư?”

“Tiểu nữ không thích những việc này”. Thẩm Tiểu Điệp bảo: “Tiểu nữ biết đây là hổ huyệt, nên đồng ý lấy mạng mình ra đùa...”

“Cô nương...”

“Tiểu nữ và Phong Bát Bách vô oán vô cừu,” Thẩm Tiểu Điệp nói: “Chỉ là vì Tứ Không sư bá...”

“À”.

“Có lẽ cách xưng hô đó không thỏa đáng”. Thẩm Tiểu Điệp nói: “Gia sư muốn tiểu nữ như vậy”.

“Được rồi, cô nương nói đi”.

“Tiểu nữ hỏi công tử trước”.

“Hỏi tại hạ?”

“Đúng, tiểu nữ hỏi trước”. Thẩm Tiểu Điệp bảo: “Nếu công tử phủ nhận việc này, mọi việc coi như xong, chúng ta chia tay từ đây”.

“Nghiêm trọng thế ư?” Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Cô nương hỏi đi”.

“Công tử có thể không đáp nhưng không được nói dối”.

“Quyết không bao giờ”.

“Công tử có phải đệ tử đích truyền của Tứ Không sư bá?”

“Đúng”. Liễu Nhị Ngốc chỉ dùng đúng một chữ, đáp rất gọn, thần tình nghiêm túc.

“Sao công tử không nói sớm?”

“Cô nương không hỏi”. Y mỉm cười: “Tại hạ không thích lắm lời, chỉ cần thấy người là yên lòng rồi”.

“Mồm miệng công tử không ngốc tí nào”. Thẩm Tiểu Điệp cười.

“So với cô nương, có khác gì trẻ con với người lớn”.

“Tiểu nữ lợi hại vậy ư?”

“Theo tại hạ, cô nương sớm biết thân phận của tại hạ rồi,” Liễu Nhị Ngốc nói: “Nhưng cố ý...”

“Cố ý gì, tiểu nữ chỉ...”

“Được rồi, tại hạ không nói nữa”.

“Công tử là môn hạ của Tứ Không sư bá”. Thẩm Tiểu Điệp đi vào chính đề: “Lẽ nào không biết sư bá và Phong Bát Bách có xích mích?”

“Tại hạ không biết”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Gia sư trừ dạy võ, giải đáp nghi vấn ra thì không nhắc đến việc giang hồ”.

“À”.

“Cô nương không tin?”

“Tiểu nữ tin chứ”. Thấm Tiểu Điệp nói: “Tứ Không sư bá luôn một mình một cõi cười nhạo sơn hà, đích xác hiểm qua lại với những nhân vật giang hồ tầm thường”.

“Tất nhiên là thế”.

“Nhưng thỉnh thoảng cũng có tiếp xúc”.

“Tại hạ cho rằng việc đó khó tránh”.

“Chủ nhân Đồng Tước biệt quán Phong Bát Bách này năm xưa từng ước định với Tứ Không sư bá”.

“Ước định gì?”

“Kỳ thật nói ước định là trát vàng lên mặt Phong Bát Bách”. Thấm Tiểu Điệp trầm ngâm: “Chỉ bằng nói là lão vi phạm lời thề”.

“À”.

“Năm đó lão phạm nhiều tội tày trời ở Giang Hoài, Tứ Không sư bá nổi giận cắt hai tai lão, định trừ gian diệt ác”. Thấm Tiểu Điệp tiếp lời: “Nào ngờ Phong Bát Bách nhận ra, vội quỳ xuống, giả bộ đáng thương, còn thề với trời là ngày nào sư bá còn, lão sẽ vĩnh viễn không đặt chân vào giang hồ...”

“Vậy ư?” Liễu Nhị Ngốc không khỏi động dung.

“Chỉ trách Tứ Không sư bá vì lòng nhân mà tha cho lão”. Thấm Tiểu Điệp bảo: “Giờ sư bá nằm xuống chưa lạnh thi thể, lão lại dám ngang nhiên tác quái...”

“Hắn dám tác quái?” Liễu Nhị Ngốc nhướn mày?

“Sao? Công tử không biết?” Thấm Tiểu Điệp nói: “Việc Bạch Phượng Tử tung hoành ở Tê Hà sơn, giam cầm nhiều nhân vật giang hồ, đều do Phong Bát Bách sai khiến, năm xưa lão đổi tên thành Vũ Văn Thiên Đô, tại điệu võ dương uy Biệt Giá sơn trang...”

“Xem ra hắn muốn hành động rồi?”

“Thế nào là muốn hành động?” Thấm Tiểu Điệp ngửa mặt: “Hắn đã phát cờ giống trống rồi”.

“Được”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Chúng ta sẽ bẻ cờ, đục trống của hắn”.

“Không”.

“Không? Vì sao?”

“Cờ trống thì được gì”. Thấm Tiểu Điệp nói: “Chúng ta nhổ răng hổ trước rồi bẻ hổ trảo sau”.

“Còn có nha trảo?”

“Ban này không phải tiểu nữ nói rồi sao? Chúng ta đang ở hổ huyết”. Nàng bảo: “Đã là hổ, đương nhiên phải có móng vuốt”.

“Thật ra là nha trảo nào?”

“Trừ Bạch Phượng Tử, Hoa tiểu hầu gia, cùng một vài thân tín của lão, trước mắt ở Đồng Tước biệt quán còn có Thiên tự cửu kiều, Địa tự thập tam sát...”

“Nhiều vậy ư?” Liễu Nhị Ngốc hơi ngẩn ra: “Đều là nhân vật cổ quái?”

“Tiểu nữ chưa gặp”. Thấm Tiểu Điệp bảo: “Nghe nói toàn là hảo thủ kiệt xuất của giang hồ”.

“À”.

“Đêm nay có khả năng gặp vài tên”.

“Cũng được, dù sao cũng no sau rồi, cần phải tiêu hóa bớt”. Liễu Nhị Ngốc lắc lắc Thanh Hồng kiếm, cười bảo: “Kiếm này mà không thường xuyên luyện cũng sẽ hỏng mất”.

“Đừng nói vậy”. Thảm Tiểu Diệp tỏ ra ngưng trọng: “Ngân vạn lần đừng khinh địch”.

“Nói gì thì nói,” Liễu Nhị Ngốc nghiêm mặt: “Tại hạ giống kẻ bộp chộp lắm ư?”

“Hình như không giống...”

“Tất nhiên là thế”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Năm xưa tiên sư từng dạy tại hạ mấy câu...”

“Yếu quyết nào?”

“Phải nói là tâm pháp”. Liễu Nhị Ngốc bảo: “Tiên sư dặn khi gặp địch, việc đầu tiên là giữ được tâm tình vui vẻ như đi dự tiệc, thứ hai phải tự tin, tự tin như nắm chắc phần thắng”.

“Ồ, rất có lý”.

“Lời tiên sư câu nào cũng là đá vàng”. Liễu Nhị Ngốc thở dài, tỏ vẻ thương tiếc: “E là đêm nay...”

“Được rồi”. Thảm Tiểu Diệp nói: “Giờ đừng nghĩ đến việc đó nữa...”

“Vì sao?”

“Công tử bảo lời sư bá câu nào cũng là đá vàng”. Thảm Tiểu Diệp liếc y: “Giờ sắp gặp địch, sao lại thở dài?”

Liễu Nhị Ngốc bật cười.

Nh ng cười nửa chừng, y chợt đưa tay che miệng, nhìn Thảm Tiểu Diệp.

Nàng không hề có ý trách móc.

“Muốn cười cứ thống khoái, lẽ nào còn sợ bị lộ?” Nàng nhìn quanh: “Sớm đã cón gười theo dõi rồi”.

“Có người?” Y nhướn mày: “Ở đâu?”

Đồng Tước biệt quán vốn canh phòng nghiêm ngặt, đêm buông xuống là những nơi ra vào toàn là người canh gác, đêm nay đương nhiên còn sâm nghiêm hơn.

Nhưng ở nơi bóng liễu dày đặc lại là góc chết.

Liễu Nhị Ngốc đảo mắt, ngưng thần lắng nghe, chợt thò tay bẻ một cành liễu, vung cổ tay ném ra.

Vù một tiếng, cành cây như mũi tên lao vút vào một gốc cây cách đó ba trượng.

Gió đêm ràn rạt, cành cây lay động, lẽ nào y nhìn lầm, coi cành cây là người?

Thính lực của y sắc bén, sao lại nhầm lẫn như vậy?

Chắc y phát hiện gì đó.

Quả nhiên, nhánh cây cách gốc cây không đầy một thước thì chợt lệch đi, vòng quanh gốc một vòng rồi lướt sang mé tả.

Kỳ quái là dư lực rất mạnh, vù một tiếng, xuyên qua một dải bóng cây.

Một cành liễu mà vận dụng thần diệu như thế.

Lẽ nào người đó ở trong bóng cây?

“Ha ha, hồi toàn thủ pháp cao minh lắm”. Cành lá rẽ ra, một người phi thân tới.

Người này vân nhã, mặc tà áo lam, là Tưởng Sơn Thanh.

Tay phải hẩn cầm một thanh trường kiếm, tay trái kẹp cành cây, có ý đùa cợt.

“Là các hạ”. Liễu Nhị Ngốc hơi ngẩn ra.

“Các hạ nhận ra tại hạ?”

“Không nhận ra”.

“Không phải chứ?” Tưởng Sơn Thanh cười lạnh: “Nghe khẩu khí các hạ, rõ ràng nhận ra, ít nhất cũng gặp một lần, đúng không?”

Người này tâm cơ linh mãnh, lập tức chụp lấy sơ hở.

Liễu Nhị Ngốc đích xác đã gặp, hơn nữa vừa mới đây, lúc hắn đối đáp với Phong nhị tiểu thư thì y ẩn mình trong nhà nghe lén.

“Gặp rồi thì sao?”

“Không sao”. Tưởng Sơn Thanh lạnh lùng: “Chỉ là muốn chứng thực một việc”.

“Chứng thực việc gì?”

“Chứng thực các hạ lắm trò với nữ nhân, hơn nữa rất hạ lưu”. Tưởng Sơn Thanh tỏ vẻ coi thường: “Là loại lăng nhăng vô hạnh”.

“Vây ư?”

“Các hạ còn định biện bạch?”

“Không cần”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Mỗ chỉ hỏi các hạ lén lén lút lút trốn ở đây làm gì?”

“Ha ha, các hạ hỏi sai chỗ rồi”.

“Sai chỗ nào?”

“Tưởng mỗ là người Đồng Tước biệt quán, trong vòng mười dặm quanh Ngọc Lộ hồ thì đi đâu cũng được, sao lại lén lút?” Tưởng Sơn Thanh cười lạnh: “Lén lút thật phải là hai người...”

“Bọn mỗ?”

“Đúng, các vị”. Tưởng Sơn Thanh trầm giọng: “Rõ ràng hai người có ý đồ khi đến đây”.

“Các hạ nói không sai, lai giả bất thiện, thiện giả bất lai”. Liễu Nhị Ngốc nhướng mày: “Các hạ định thế nào?”

Đến nước này chỉ còn cách nói toạc ra.

“Hai người đã ở trong lao lung”. Tưởng Sơn Thanh nói: “Chỉ e mọc cánh khó thoát”.

“Chưa chắc đâu”.

“Chưa chắc?”

“Đồng Tước biệt quán trong mắt Liễu mỗ lại rất bình thường, không phải lao lung gì cả”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Mỗ thích là đi được ngay, thoải mái bay lượn”.

“Hừ, khẩu khí lớn lắm”. Tưởng Sơn Thanh nói: “Người dựa vào đâu?”

“Vào cây kiếm này?” Liễu Nhị Ngốc hào tình vạn trượng: “Bỉ nhân đến được cũng đi được”.

“Đi?”

“Đúng”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Chỉ là bỉ nhân có hứng với Đồng Tước biệt quán, chưa đành đi”.

“Ha ha, nói nghe dễ lắm”.

“Bỉ nhân không phải chỉ biết nói suông”. Liễu Nhị Ngốc trầm giọng: “Các hạ muốn thử không?”

“Ta?”

“Đã gặp rồi, không thử không được”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Các hạ là tâm phúc của Phong Bát Bách, học cả văn lẫn võ, tự xưng trung thành với lão, nên chắc có mấy ngón hay”.

“Người muốn động thủ?”

“Động kiếm”.

“Người đánh giá mình cao quá đấy”. Tưởng Sơn Thanh cười lạnh: “Chỉ bằng cây kiếm mà định xông vào Đồng Tước biệt quán ư?”

“Đừng lải nhải”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Bỉ nhân tuyên bố rồi, không thử cũng không được”.

“Tốt lắm”. Tưởng Sơn Thanh đưa tay phải cầm trường kiếm, tay trái bắt quyết: “Tưởng mỗ phải thử cân lượng hai người”.

Kỳ thật hần chỉ phát tín hiệu cảnh giác là người tuần tra cạnh đó sẽ đến, không cần một mình ứng chiến.

Nhưng hần có cách nghĩ riêng.

Thứ nhất hần vốn tự mệnh bất phạm, luôn mắt để trên trán, cho rằng võ công tu vi đã liệt vào hàng cao thủ, kiếm pháp càng tinh tuyệt.

Thứ hai, ban này bị Phong nhị tiểu thư coi rẻ, toàn vì Liễu Nhị Ngốc, giờ gặp cừu nhân để phát tác cục tức, không phải càn hay sao?

Thứ ba, đây là cơ hội tốt, chỉ cần thanh kiếm của hần giết được Liễu Nhị Ngốc, không chỉ lập tức dương danh, thậm chí khả dĩ được Phong Bát Bách thưởng thức.

Hơn nữa, chưa biết chừng sẽ được Phong nhị tiểu thư nhìn bằng con mắt khác.

Hần biết rõ Phong nhị tiểu thư tính ưa hoa hòe hoa sói, không thật sự thích Liễu ngốc tử.

Có lẽ lần này đáng cho hần mạo hiểm.

Giờ mà gọi đồng bạn tới tất nhiên càng dễ giết được Liễu Nhị Ngốc nhưng sau trận hỗn chiến, công lão sẽ phải chia sẻ.

Hần vốn thiện nghệ tính toán, một khi tính rồi sẽ càng thực hiện dễ dàng.

Còn về Thẩm Tiểu Điệp, hần không buồn để ý.

Thẩm Tiểu Điệp chỉ là kẻ vô danh trên giang hồ.

“Muốn thử cân lượng của bỉ nhân không dễ, chi sợ phải trả giá đắt”. Liễu Nhị Ngốc tuốt kiếm, bước tới ba bước: “Cẩn thận đấy”.

“Đừng khoa trương”. Tưởng Sơn Thanh nói: “Mỗ gặp không ít thiếu niên nóng nảy như ngươi rồi”.

Trên đời có không ít thiếu niên nóng nảy, tiếc rằng không phải Liễu Nhị Ngốc.

“À”.

“Theo mỗ đoán, Tề Thiên Bằng coi ngươi là con một sách trời gà không chặt nên sơ ý, bị ngươi hạ gục ở Bạch Ngọc lâu, nhất kiếm thành danh”.

“À,” Liễu Nhị Ngốc nói: “Ngươi đoán không sai”.

“Tưởng mỗ không giống Tề Thiên Bằng, chỉ ít cây kiếm này hơn cây đao của hần nhiều”. Tưởng Sơn Thanh sầm mặt: “Ngươi đừng mơ có cơ hội giở trò”.

“Mỗ biết”.

“Ngươi biết gì?” Tưởng Sơn Thanh lạnh lùng: “Nếu ngươi biết thật, sẽ không thoải mái như thế”.

“Vì sao?”

“Lúc tử thần đến, ai cũng khó tránh đau buồn”. Tưởng Sơn Thanh đảo mắt: “Ngươi lại không hề để tâm”.

Hiển nhiên hần nhận ra thần sắc Liễu Nhị Ngốc bình tĩnh như thường, không hề kích động.

Có tài mới không sợ, điều này khiến hần lạnh cả cội lòng.

Nhất là Thẩm Tiểu Điệp, không chỉ thần nhiên trước những lời đó, mà còn có vẻ khinh thị.

Một cô gái có được đảm lượng đó, càng khiến hần ngạc nhiên.

May mà Thẩm Tiểu Diệp không xen lời.

Nàng nói năng sắc bén khắc bạc, nói ra toàn những lời mủi phần châm chọc.

“Đúng, mỡ không thêm để ý”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Vì mỡ biết tử thần cách mình rất xa”.

“À”.

“Nhưng gần người lắm rồi”.

“Hừ, khẩu thuyết vô bằng”. Tưởng Sơn Thanh cười khanh khách: “Hai người cùng lên đi, hay muốn Tưởng mỡ nương tay, để lại một tên...”

“Dưới kiếm của người?”

“Đúng, kiếm của Tưởng mỡ...”

“Câm mồm”. Liễu Nhị Ngốc chột quát: “Người nói lắm quá, toàn lời vô vị, sao không hỏi kiếm của bỉ nhân trước?”

“Hỏi người?”

“Phí thời gian làm gì?” Liễu Nhị Ngốc quát lên: “Nếu người không xuất thủ, bỉ nhân sẽ ra tay trước”. Y vung trường kiếm, tiến vào trung cung, thủ thế Triều Thiên.

“Thế nào?” Tưởng Sơn Thanh ngẩn người: “Không đợi được nữa sao?”

“Chính thị”. Liễu Nhị Ngốc nhướng mày giận dữ, mũi kiếm chếch xuống, thủ thế phát chiêu.

“Tốt lắm”. Tưởng Sơn Thanh nói: “Xem kiếm”.

Chiêu kiếm xé không khí như xé lụa, như lửa bùng bùng.

Xem ra hần không chỉ nói suông, tạo nghệ kiếm thuật quả nhiên khá sâu, hơn hần kẻ tầm thường.

Nhát kiếm chính diện lao tới, hàn quang lóe lên, lập tức dệt thành kiếm vông.

Thế nào là kiếm vông?

Hóa ra cây kiếm của hần chột biến thành mấy trăm thanh, kiếm ảnh đan nhau dày đặc như tấm lưới.

Nếu không đạt được kiếm thuật cao siêu, vận dụng tùy tâm, khó lòng vượt tới cảnh giới này.

Liễu Nhị Ngốc không hề đánh giá thấp đối phương, nhưng cũng hơi bất ngờ trước nhát kiếm khí thế bàng bạc này.

Y bất động, mặc cho kiếm vông dày đặc, vẫn đứng sừng sững.

Y đương nhiên biết kiếm vông này chỉ để dọa người, mục đích là mê hoặc ánh mắt y, rồi lay động tâm thần.

Giờ mà y động, đối phương sẽ thừa thế biến chiêu, đủ khoảng trống quay lại.

Nên y phải đợi, đợi khi đối phương không thể thu chiêu mới xuất kiếm.

Kiếm thuật tạo nghệ tuy phân coa thấp nhưng linh xảo là điều kiện thủ thắng.

“Liễu ngốc tử”. Tưởng Sơn Thanh chột hét: “Sao người vẫn chưa chết, biến thành cương thi rồi?”

Liễu Nhị Ngốc im lặng, thậm nạp khí vào đan điền.

“Hừ, bình tĩnh cũng vô dụng”. Tưởng Sơn Thanh trầm giọng: “Bảo kiếm chém xuống, lập tức người đứt đôi ngay”.

Liễu Nhị Ngốc vẫn im lặng, chân khí tràn khắp tứ chi, lực dồn lên thân kiếm, mũi kiếm khê rung lên.

Y sẵn sàng, đợi đến giờ khắc sau cùng.

Phương pháp của y là lấy tĩnh chế động, tĩnh có thể duy trì lâu, động lại không thể bất biến, muốn biến đổi tất phải nhiều tĩnh lực.

Tưởng Sơn Thanh khó lòng gỡ trò.

Chợt kiếm quang hợp lại, bổ tới như lôi đình vạn quân.

Đó là khoảnh khắc Liễu Nhị Ngốc chờ đợi, y quát to đâm thanh kiếm ra.

“Choang”, tiếng kim loại va nhau, hoa lửa tung tóe.

Tưởng Sơn Thanh hự một tiếng, bị chấn lui hơn trượng, không đứng vững nổi, ngồi phệt xuống.

Liễu Nhị Ngốc lướt tới, mũi kiếm chỉ vào yết hầu hần, rít lên: “Muốn sống hay chết?”

Tưởng Sơn Thanh xám ngoét mặt mày, trợn trừng đôi mắt vô thần.

“Nói đi”. Liễu Nhị Ngốc rung mũi kiếm.

“Muốn... muốn sống”. Giọng Tưởng Sơn Thanh nhỏ như muỗi kêu.

Đương nhiên hần không muốn chết, làm tay sai cho Phong Bát Bách không phải việc gì quang minh lỗi lạc, loại người như hần lấy đầu ra ngạo khí.

“Được, nói mau”. Liễu Nhị Ngốc trầm giọng: “Cửu Kiêu thập tam sát là nhân vật thể nào?”

“Chuyện này...”

“Thể nào?” Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Muốn chết chẳng?”

“Không... không phải...” Tưởng Sơn Thanh run lên: “Cửu Kiêu thập tam sát là...”

“Hay lắm, Tưởng Sơn Thanh”. Chợt vang lên giọng nói lạnh tanh: “Người dám phun ra?”

Tưởng Sơn Thanh chợt ngậm miệng, run lên bần bật.

Kẻ nào đang tới, lẽ nào là Phong Bát Bách.

Đương nhiên không phải, Phong Bát Bách cho rằng Tứ Không tiên sinh chết rồi, lão là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm, dù sao cũng không thể tùy tiện ra tay.

Có mấy hoàng đế tùy tiện ngự giá thân chinh?

Tuy lão đau đầu với đôi nam nữ này nhưng chỉ thể mà thôi, chưa coi họ là mối họa trong lòng.

Thảm Tiểu Điệp cầm kiếm trên tay.

Nàng biết dù ai tới cũng khó lòng tránh khỏi đại chiến.

Vù một tiếng, một bóng người từ ngọn cây đáp xuống, tà áo bay phàn phật.

14. Chương 14: Yên Phi Hôi Diệt

Người này thân hình cao lớn, tay cầm một đôi đồng chùy.

Kỳ quái là đôi chùy lại một lớn một nhỏ, nhỏ thì như trái dưa, lớn thì cỡ cái đầu.

Chắc đó là “Mẫu tử kim chùy” vẫn được giang hồ nhắc đến.

Cán tử chùy có một sợi xích chừng hơn trượng, nên ngọn chùy là phi chùy tấn công từ xa.

“Người là ai?” Thảm Tiểu Điệp xoay kiếm hỏi.

“À, tiểu nương tử xinh đẹp lắm”. Người áo tím ngoác miệng cười: “Tại hạ Đại tổng quản của Đồng Tước biệt quán Lam Hồ”.

“Lam Hồ?” Thảm Tiểu Điệp sầm mặt: “Nhìn người giống mèo hơn”.

“Mèo?”

“Đúng, một con mèo con”.

“Nói cũng đúng,” Lam Hồ thừa nhận: “Tại hạ độc như hổ, mềm mại như mèo, vì bản thân khác thường...”

“Là ý gì?”

“Dễ hiểu lắm, hiện tại chính là ví dụ”. Lam Hồ xoay chùy chỉ vào Liễu Nhị Ngốc, cười bảo: “Gặp tiểu tử này, tại hạ là hổ, gặp tiểu nương tử, đương nhiên sẽ thành mèo”.

“Nếu gặp Phong Bát Bách thì sao?”

“Việc này...”

“Là một con chó”.

“Tiểu nương tử”. Lam Hồ trừng mắt: “Tại hạ đến đây với ý tốt, hơn nữa được đích thân Đại quán chủ dặn...”

“Đại quán chủ?” Thảm Tiểu Điệp hỏi: “Phong Bát Bách phải không?”

“Chính thị”. Lam Hồ đáp, “Đại quán chủ nói phải đối đãi tốt với tiểu nương tử, không được động đến một sợi tóc”.

“À”. Thảm Tiểu Điệp hừ mũi: “Hắn định giở trò gì”.

“Ha ha”. Lam Hồ cười ám muội: “Tiểu nương tử thông minh tuyệt đỉnh, còn phải để tại hạ nói rõ ra sao?”

“Hừ”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Chắc có ý gì đây”.

“Đúng thế, có ý lắm”. Lam Hồ cười hì hì: “Tiểu nương tử chỉ cần gạt đầu là vinh hoa khôn xiết”.

“Thật thế hả”.

“Đúng thế”.

“Lam Hồ”. Thảm Tiểu Điệp chột nhướn mày, rồi cười lạnh: “Lần này ngươi thăm rồi”.

“Tại hạ sao lại thăm?”

“Sao lại không thăm?” Thảm Tiểu Điệp nói: “Dù ta muốn giết thì ngươi cũng không dám trả đòn”.

“Không phải chứ?” Lam Hồ cười bảo: “Tiểu nương tử ôn nhu là hơn, Đại quán chủ không thích nữ nhân dữ dằn”.

“Hừ”. Thảm Tiểu Điệp bảo: “Ta không chỉ dữ dằn mà còn là sao chổi”.

“Sao chổi?”

“Đúng, ta sẽ quét sạch Đồng Tước biệt quán, quét sạch tất cả, gia phá nhân vong”. Thảm Tiểu Điệp lạnh lùng bảo. “Để mấy con chó dựa vào Phong Bát Bách kiếm cơm đều biến thành chó hoang”.

“Ha ha”. Lam Hồ cười: “Không ngờ đời người lại hay ho như vậy, nói ra lớn lối quá”.

“Ngươi cho thế là lớn lối?”

“Tiểu nương tử”. Lam Hồ khinh khỉnh: “Tránh ra, bốn Tổng quản phải thu thập Liễu ngốc tử”.

Đây mới là lớn lối, Liễu Nhị Ngốc dễ bị thu thập vậy ư?

Thảm Tiểu Điệp cười lạnh, Liễu Nhị Ngốc cũng thu kiếm, chột quay phắt lại.

Y tha cho Tưởng Sơn Thanh, đảo ánh mắt lại, phảng phất như hai mũi tên nhìn Lam Hồ: “Ngươi nói gì?”

“Bốn Tổng quản phải thu thập ngươi”. Lam Hồ giơ cương chùy.

“Bằng đôi đồng chùy này?”

“Đương nhiên không phải”. Lam Hổ nhún vai, tỏ vẻ khinh khỉnh: “Bổn Tổng quản được Đại quán chủ phó thác trọng trách, làm việc gì cũng chắc chắn, chưa từng dám coi nhẹ”.

“Quả là hảo thủ”.

“Thế nào? Người tướng Đại tổng quản Đồng Tước biệt quán là hạng người gì?” Lam Hổ đắc ý: “Chỉ e người là chuột con mà Đại tổng quản lại coi người là hùng sư...”

“Hình như giết gà dùng dao mổ trâu thì phải?”

“Có hơi phiền hà”. Lam Hổ nói: “Bất quá lúc hành sự lại rất thuận tiện”.

“Thuận tiện thế nào?”

“Ít nhất cũng không sai sót, không thất bại lần nào”.

“Hay cho Đại tổng quản được việc”. Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng: “Tức là người đã chuẩn bị vẹn toàn nhắm vào bỉ nhân?”

“Người hiểu rõ rồi đấy”.

“Còn chưa, bỉ nhân không hiểu rõ ràng”. Liễu Nhị Ngốc: “Người còn diệp kế chắc ăn nào nữa?”

“Đó không phải diệp kế”.

“Không phải?”

“Bổn Tổng quản không phải Gia Cát Khổng Minh, lấy đâu ra diệp kế”. Lam Hổ đảo mắt cười lạnh: “Người sợ chẳng?”

“Có hơi hơi”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Nếu người chỉ nói suông, bỉ nhân lập tức lớn mật hẳn ngay”.

“Thế cũng không hay”. Lam Hổ cười lạnh: “Người lớn mật chết càng nhanh”.

“Thật sao?”

“Thường lý trên giang hồ là thế”. Lam Hổ hỏi: “Có mấy kẻ lớn mật kết thúc tốt đẹp?”

“Người không những được việc mà rất tinh minh”.

“Ha ha”. Lam Hổ đắc ý: “Tiếc là giờ người biết hơi muộn rồi”.

“Có lẽ thật sự muộn rồi, chết vẫn không tỉnh ngộ”. Liễu Nhị Ngốc cười lạnh, chợt rung trường kiếm, hàn tinh rung rung.

Y biết nói lảm vô ích, lợi thế là phải tốc chiến.

Lam Hổ sững người, biến sắc mặt, hai ngọn chùy gõ vào nhau, choang choang choang, gõ liền ba tiếng. Hiển nhiên đó là tín hiệu.

Từ đối thoại ban nãy có thể thấy Lam Hổ không phải người gan dạ, cũng không muốn chết quá nhanh.

Hắn lớn mật bởi vì đã bố trí trước.

Tiếng gõ vừa vang, tiếng vù vù vang lên trong dải bóng cây liễu, từng bóng người lập tức lao ra.

Vù, mấy bóng người nhảy lên.

Những người này ăn vận lòe loẹt, ai nấy còn bôi màu lên mặt, hình vẽ quỷ quái hết sức nanh ác.

Có hình còn vẽ hai cái nanh sói trắng ớn, thò ra một cái lưỡi đỏ lôm rất lớn.

Nửa đêm nửa hôm, trong chốn u ám này chợt xuất hiện một toán quái vật như thế, dù người lớn mật hơn cũng không khỏi rùng mình.

Liễu Nhị Ngốc vừa nhìn là biết do người giả trang.

Y đếm được mười ba người.

“Ha ha, hay lắm, đây là Địa tự thập tam sát?” Y cười lớn: “Quả nhiên danh bất hư truyền, rất giống hung thần ác sát”.

“Tiểu nữ xem kịch”. Thảm Tiểu Diệp chợt bật cười.

“Kịch hay”. Liễu Nhị Ngốc liếc nhìn, cũng thấy buồn cười.

“Một ban kịch”. Thảm Tiểu Diệp nói.

Mười ba người vây thành một vòng tròn, tạo thành thế hợp công, Lam Hồ lướt khỏi vòng tròn.

“Cứ cười đi”. Hắc lạnh lùng: “Không cười được lâu nữa đâu”.

“Bỉ nhân không hiểu”. Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Diệp tựa lưng vào nhau trong vòng tròn, nhún vai: “Lại có một toán thích giả ma giả quỷ, hoạt kê quá”.

“Ha ha,” Lam Hồ cười lạnh: “Kẻ sắp chết không khóc mà cười cũng hoạt kê lắm”.

“Khó nói lắm”. Liễu Nhị Ngốc trầm giọng: “Địa tự thập tam sát vị tất có khả năng đó”.

“Sẽ biết ngay thôi”. Lam Hồ vung tay, choang choang choang, đồng chùy lại gõ ba tiếng.

Vù vù vù, ba bóng người đột nhiên lẳng không bật lên.

Một cây đoản kích, một cây cương đao hai lưỡi sống dày, mũi kích sáng rực, đảo quang lấp lánh, vùn vụt bổ xuống.

Đồng thời, từ hai cánh tả hữu thò ra hai thanh khoái phủ, một đôi phán quan bút, ba cây luyện tử thương.

Thế công rất hung mãnh, trận thế hết sức biến hóa.

Trên ba dưới sáu, đến trong nháy mắt, Địa tự thập tam sát xuất động đến hai phần ba, bốn người còn lại thủ vững bốn phương vị, ai nấy sẵn sàng chờ cá lọt lưới.

Phối hợp nghiêm mật, cơ hồ như áo trời không vết thủng.

Lam Hồ nói không sai, đó không phải là diệu kế mà là một trận ngạnh chiến, Địa tự thập tam sát cộng thêm hắc đối phó Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Diệp cũng phải dùng tới bảy phần sức lực. Hắc làm việc gì cũng chắc chắn, không hề khinh địch.

Luận võ công, Địa tự thập tam sát toàn là hảo thủ nhất đẳng.

An bài thế này lẽ nào còn sai sót?

Lam Hồ đứng ngoài vòng nhìn rõ tất cả, không khỏi mừng thầm, chỉ đợi Địa tự thập tam sát mã đáo thành công.

Hắc làm Tổng quản ba năm, lập nhiều công lao, thay Phong Bát Bách cướp về năm vị di nương, tranh đoạt được chín trăm mẫu ruộng tốt, Tướng Sơn Thanh là túi khôn của Phong Bát Bách, hắc là tay phải của lão.

Túi khôn dùng trí óc, còn hắc phải xuất lực, phải đổ mồ hôi.

Vì thế Địa tự thập tam sát đều do hắc thống soái, Thiên tự cửu kiều do Phong Bát Bách đích thân chỉ huy.

Phong Bát Bách là nhân vật kiêu hùng, bề ngoài tỏ ra nghe lời kẻ dùng trí óc, kỳ thật vẫn đề phòng, đối với kẻ dùng sức thì lại tín nhiệm vô cùng, coi là tâm phúc.

Trong lòng Phong Bát Bách, phân lượng của Tướng Sơn Thanh hiển nhiên không bằng Lam Hồ.

Lam Hồ đương nhiên là hồng nhân số một.

Tướng Sơn Thanh có lẽ không biết còn Lam Hồ hiểu rõ, vì thế càng cố gắng ra sức.

Đêm nay hắc định lập một kỳ công.

Nhưng khiến hấn thất vọng mười phần là trong trường chợt xảy ra biến hóa, biến hóa khiến người ta khó tin.

Chỉ nghe tiếng quát vang lên, hai đạo quang hoa lóe sáng.

Đó là hai thanh kiếm, một cây như du long bay lên, một như thần long uốn vòng, kiếm khí lạnh lùng tỏa khắp.

Choang choang, binh khí rơi xuống, máu văng tung tóe.

Bên trái là tay cụt, bên phải là đầu người. Phịch, phịch, ba thi thể từ lưng chừng không rơi xuống.

Hàn quang lóe lên liên tục trong sát na điện quang thạch hỏa.

Gió thổi không hiềm tới, mưa rào nào ngại trời sáng, việc phát sinh nhanh, qua đi cũng nhanh, nháy mắt sau, Địa tự thập tam sát gục ngã năm người, trọng thương bốn người, bốn tên còn lại kinh hãi, lui xa hơn trượng.

Lam Hổ rùng mình, quay đầu định bỏ chạy.

“Chậm đã”. Thảm Tiểu Diệp hừ lạnh lao tới, tạo thành dải vòng cung trên không, đi sau mà đến trước, chặn đứng lối thoát.

“Cô...” Lam Hổ biến sắc.

“Địa tự thập tam sát gần như chết nửa”. Thảm Tiểu Diệp trầm giọng: “Người còn mặt mũi nào sống tiếp?”

Lam Hổ im lặng, chợt ném phi chùy vào mặt nàng.

Đó là ngọn đại chùy, kinh lực trầm mãnh, rít lên ràn rạt, đà lao cực kỳ hung hãn, thoáng cái đã tới.

Hiển nhiên, đó là cách đánh liều mạng.

Giờ phút này, trừ liều mạng, hấn không còn cách nào khác.

Thảm Tiểu Diệp xoay mũi chân, người quay tít, nhanh chóng lách đi ba bước.

Rồi quát to, kiếm phát ra như gió, hàn quang lóe liên tục, tấn công vào sườn phải Lam Hổ.

Nhát kiếm nhanh như chớp.

Lam Hổ giật mình, chợt đảo người lặn đi hơn một trượng.

Dù trong võ thuật không có chiêu này, hấn nhất thời tâm hoảng ý loạn, sáng tạo ra một thân pháp quái dị.

Đêm nay hấn không chết, tất phải thấp hương khấn tổ tiên.

Tiếc là hấn lặn nhanh, Thảm Tiểu Diệp càng nhanh, một đạo hàn quang như từ thiên ngoại bay về.

Cầu vòng lóe lên, máu tóe theo.

“Phập”, Lam Hổ trợn mắt, yết hầu phun lên một cột máu cao.

Một kiếm lấy mạng, chết rất gọn gàng.

Đó không phải kết thúc, đương nhiên chưa thể như vậy.

Địa tự thập tam sát còn lại bốn, đều chạy mất bóng, Tướng Sơn Thanh lén chạy từ lâu.

Hấn tâm cơ linh hoạt, liệu có còn một lòng trung thành với Phong Bát Bách?

Đồng Tước biệt quán có dung nạp được hấn nữa?

Tuy Lam Hổ đã chết nhưng đáng về cầu xin ban nẫy của hấn vị tất giấu được Phong Bát Bách.

Chỉ ít còn Tứ sát thoát được, hấn khó lòng không lộ chân tướng.

Cùng lúc, ngoài xa vang lên mấy tiếng thanh la, keng keng keng keng.

“Tiểu Diệp”. Liễu Nhị Ngọc nói: “Cửu kiều sắp đến rồi”.

“Còn cả Phong Bát Bách”.

“Càng hay”.

“Không”. Nàng bảo: “Chúng ta tránh đi đã”.

“Tránh đi, vì sao?”

“Thiên tự cửu kiều hơn hẳn Địa tự thập tam sát, cộng thêm Phong Bát Bách, thậm chí cả Bạch Phượng Tử, uy thế này không thể ngăn được”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Chúng ta không nên phạm vào sai lầm”.

“Lẽ nào còn cách đánh giá trị hơn?”

“Đương nhiên có”. Thảm Tiểu Điệp bảo: “Chúng ta tạm thời tránh đi, đổ bát nước lạnh vào chậu nóng khiến chúng nổi giận, giận rồi thì giao đấu sẽ dễ hơn”.

“Sau đó thì sao?”

“Chúng sẽ lộ sơ hở”.

“Hay lắm”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Thảm Tiểu Điệp nghiêng mặt: “Có phải không được anh hùng khí khái?”

“Việc này...”

“Tiếc rằng đối thủ của chúng ta không phải anh hùng”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Hắn chỉ là một con cáo già, một con sói giả hoạt, giờ đang ở trong hang sói, nếu không cẩn thận sẽ bị cắn trúng yết hầu”.

“Tỷ dụ hay lắm”. Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Nhưng chúng ta...”

“Rời khỏi đây đã”.

“Đồng Tước biệt quán chỉ có mấy hòn đảo nhỏ, đi đâu đây?” Y hỏi: “Chúng tất sẽ chia ra tìm?”

“Thế càng hay”.

“Hay chỗ nào?”

“Không phải tiểu nữ nói là có sơ hở sao?” Thảm Tiểu Điệp nói: “Chúng ta cần chúng tách ra, càng phân tán càng tốt”.

“Không sai”. Liễu Nhị Ngốc rút cuộc cũng nghĩ thông: “Kế này rất hay”.

“Đi thôi”.

“Được”.

Trên đại sảnh Đồng Tước biệt quán lại sáng đèn.

Chiếc ghế bọc da hổ như mọc kim, Phong Bát Bách thoát ngồi thoát đứng, vô cùng bất an.

Sắc mặt lão nặng nề, hai mắt đỏ ngầu, mái tóc dài rối tung, sắp biến thành con chó điên.

Hai bên chiếc ghế, có tới hai ba chục người cao thấp khác nhau, cả Hoa tiểu hầu gia cũng có mặt.

Phong Bát Bách không nói, không ai dám lên tiếng.

“Cha”. Bạch Phượng Tử phá tan bầu không khí nặng nề: “Chúng chỉ nhất thời đắc ý, không thoát được đâu”.

“Hừ”. Phong Bát Bách nhượng mảy: “Chúng không thoát được lòng tay lão phu”. Lão thò tay phải nắm lại thành quyền, như thể trong tay là Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp.

Quyền đầu nắm chắc, như thể muốn bóp nát địch nhân.

“Cha, ngồi xuống đi”. Bạch Phượng Tử thật sự giống với một đứa con gái hiếu thuận: “Rồi thương lượng cẩn thận”.

“Thương lượng cái gì?” Trán Phong Bát Bách nổi gân xanh: “Tìm, mau đi tìm”.

“Tìm rồi ạ”.

“Tìm ở đâu?”

“Tìm hết rừng liễu ven hồ”.

“Rừng liễu ven hồ?” Phong Bát Bách gầm lên: “Ngu xuẩn, toàn là một lũ ngu xuẩn”.

“Cha nói là...”

“Lẽ nào chúng còn ở lại trong rừng đợi chết?”

“Cha, tạm dẹp cơn giận”. Bạch Phượng Tử nói: “Kỳ thật Thiên tự cứu kiều không ngốc, chỉ là... chỉ là...”

“Chỉ là gì?”

“Có những nơi họ không dám tìm”.

“Không dám?” Phong Bát Bách trừng mắt: “Chỗ nào?”

“Ví như chỗ ở của các di nương, cả Hàm Hương viện của nhị muội tử, xưa nay vẫn là cấm địa của Đồng Tước biệt quán”.

“Chúng đến những nơi đó làm gì?”

“Lẽ nào cha quên rồi”. Bạch Phượng Tử nói: “Chúng vốn ở Hàm Hương viện, là khách của nhị muội”.

“Nha đầu đáng chết”. Phong Bát Bách bạnh cần cổ, hét: “Đều do nó mang lại phiền hà”.

Tuy lão nói chắc rằng Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Điệp nằm trong tay nhưng sự thật biết là có phiền hà. Hơn nữa phiền hà không nhỏ.

Trợ thủ đắc lực Lam Hồ chết rồi, Địa tự thập tam sát mất hai phần ba, Tướng Sơn Thanh hành tung bắt mình, với Đồng Tước biệt quán, đó chính là đả kích liên hồi.

Sự tình phát sinh quá đột nhiên, đả kích nghiêm trọng như thế, Phong Bát Bách khác nào lãnh một gậy vào đầu.

Lão tuy tự trấn tĩnh, thật sự đang sợ hãi.

“Tìm, mau đi tìm, chỗ nào cũng tìm”. Lão gầm lên: “Dù chúng thoát khỏi Đồng Tước biệt quán, cũng phải toàn lực truy sát”.

“Được, cha có câu này là được”.

“Đi đi, Cửu kiều do con cầm đầu”. Phong Bát Bách ngồi phịch xuống ghế: “Lão phu tọa trấn ở đây”.

“Vâng, Phượng nhi sẽ phái người truyền báo liên tục”.

* * * * *

Lê minh sắp tới, màn đêm càng tăm tối.

Thiên đại im lặng, vạn vật đều tịch liêu, Đồng Tước biệt quán lặng ngắt như tờ song chứa đầy sát cơ.

Chín hắc y nhân che mặt bằng khăn đen, đứng trong bóng cây tối tăm, nghiêm nhiên trở thành chín hắc y vô thường.

Đó là Thiên tự cứu kiều.

Kiều là một loại mãnh cầm, quen đi đêm, thị lực sắc bén, phi hành vô thanh.

So người với kiều, hiệu xưng Thiên tự cứu kiều, chín người này chắc đều nhanh nhẹn, võ công thập phần kiệt xuất.

Chín người này cũng giả trang theo kiểu Địa tự thập tam sát, ai nấy bôi vẽ mặt mày, hình dáng nanh ác, nhưng thân hình cao gầy toàn đồ đen, cộng thêm vải bố đen che mặt lộ ra hai hố sâu sáng rực, ánh mắt sắc bén đó càng tô thêm nét thần bí quỷ dị.

Thần bí khiến người ta run sợ, quỷ dị khiến người ta không đoán được.

Thần bí, quỷ dị cộng lại càng thêm đáng sợ, đột nhiên xuất hiện sẽ khiến người ta ngạt thở.

Địa tự thập tam sát tạp nham nhưng Thiên tự cửu kiều rất chính quy, mỗi người một thanh trường kiếm.

Kiểm binh thường không quá ba thước, chín thanh này rất đặc biệt, đều dài bốn thước trở lên.

Lưỡi kiếm xanh bóng, lạnh lẽo buốt xương, lạnh lẽo bức nhân.

Bạch Phượng Tử hạ giọng dặn dò, tách chín người thành ba tổ, rồi phát tay.

“Nhớ kỹ”. Nàng ta ra lệnh: “Bắt đầu hành động, gặp địch nhân phải lập tức thổi còi hiệu, không được quên”.

Tại Tê Hà sơn, nàng ta từng một mình lãnh đạo, rất có kinh nghiệm về phương diện này.

Ba hắc y nhân đứng đầu đồng thời vâng dạ, chín người lao lên không, chia thành ba hướng đông, bắc, nam.

Quả nhiên thân thủ bất phàm, phi hành siêu tuyệt, nháy mắt đã khuất bóng.

Đích xác toàn là hào kiệt giang hồ, tiếc rằng gặp phải đối thủ quá mạnh.

Bạch Phượng Tử nhìn theo thân pháp của chín người, liên tục gật đầu khen hay, tỏ vẻ vẻ mãn ý.

Rồi dẫn bốn thiếu nữ áo hoa đi về hướng tây.

Hướng tây là Hàm Hương viện.

Nàng ta đương nhiên biết Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp không về Hàm Hương viện, chỉ là muốn đến xem nhị muội tử Phong Thái Linh giờ thế nào.

Nàng ta liệu trước được rằng nhị muội không phải đối thủ của Thảm Tiểu Điệp, càng không giữ chân được Liễu Nhị Ngốc.

* * * * *

Tiểu đảo trong hồ, chỗ nào cũng rợp bóng hoa cỏ.

Nếu ban ngày, nhất là lúc xuân đến, trăm hoa đua nở khoe sắc, đích khác khiến người ta mãn nhãn.

Nhưng trong đêm đầu thu lại trở nên đôi phần lạnh lẽo.

Đêm nay càng lạnh.

Bạch Phượng Tử đi theo con đường mòn u tĩnh, vừa đến gần Hàm Hương viện chợt mé đông bắc vang lên tiếng còi hiệu.

Nhưng chỉ vang lên một tiếng rồi dứt đoạn, chỉ còn lại dư âm.

Tình huống có vẻ không ổn.

Bạch Phượng Tử cả kinh, không vào Hàm Hương viện, lên tiếng gọi “đi” rồi lao lên không.

Dấu hiệu đó tất nhiên là phát hiện ra tung tích Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp.

Xem ra hai người đó ẩn tàng không ẩn bí mấy.

Góc đông bắc có tòa lương đình lục giác cấu tạo tinh tế, điêu khắc cầu kỳ.

Nơi đó phong quang như vẽ, cảnh sắc u tuyệt, bình thường là chỗ nghỉ chân tốt nhất, nhưng giờ đây mùi máu tanh.

Một hắc y nhân nằm gục dưới trụ gỗ, ngực đầm máu, một người khác mềm oặt phục trên lan can, vết hầu dính máu, trên nền đá trắng còn vương một bãi.

Trong bãi cỏ ngoài lan can có một hắc y nhân khác, lồng ngực phập phồng, hình như chưa đoạn khí.

Chiếc còi hiệu vắng cách ba thước.

Bạch Phượng Tử lướt tới, sắc mặt biến hẳn.

Tam kiêu rốt cuộc bị ai giết?

Đương nhiên, không cần nghĩ cũng biết.

Bạch Phượng Tử vốn từng nghĩ rằng không thể phân tán lực lượng nhưng tập trung tìm kiếm từng nơi sẽ rất mất thời gian.

Phong Bát Bách tọa trấn tại đại sảnh không phải càng nóng lòng sao?

Nên nàng ta dẫn ba tổ phát hiện gì phải lập tức thổi còi hiệu, không ngờ vẫn bị Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp thừa cơ.

Nàng ta định thần nhìn quanh, trừ ba hắc y nhân, không còn thấy bóng ai.

Nên nàng ta lướt ra ngoài lan can đến chỗ hắc y nhân ở trong bãi cỏ.

Người nẩy quả nhiên chưa tuyệt khí, đưa tay chỉ vào bụi hoa trà bên trái, rồi chợt ngoẹo đầu tuyệt khí.

Hắn chỉ vào bụi hoa là ý gì.

Hiển nhiên, nếu không phải Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp xuất hiện từ đó rồi thoát đi thì hắn chỉ thể nào cũng vô bổ.

Bạch Phượng Tử nhú mày, rồi nghiêng răng, thần sắc xanh lét.

Chợt từ góc đông nam lại vang lên tiếng còi.

Bạch Phượng Tử không ngốc, Thảm Tiểu Điệp càng tỉnh táo.

Còi hiệu tuy có thể truyền tin nhưng cao thủ giao đấu chỉ trong sát na quyết định sinh tử, Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp đều thiện nghệ khoái kiếm.

Hơn nữa họ không đấu trực diện, chợt đến chợt đi, nhanh như chớp.

Đợi khi nghe tiếng mới đến cứu viện thì đương nhiên đã muộn.

Góc đông nam là cây cầu chín nhịp hình du long giỡn nước, là một trong tám cảnh đẹp của Đồng Tước biệt quán.

Bạch Phượng Tử đến nơi chỉ thấy đầu cầu có một hắc y nhân nằm thẳng đơ, hai người khác không thấy đầu.

Họ đi đâu rồi?

Lòng hồ dưới lầu loang máu.

Máu từ đâu ra? Không hỏi cũng biết.

Bạch Phượng Tử xưa nay tự thị cực cao, tại Tê Hà sơn từng giam cầm gần trăm nhân vật giang hồ, đâm ra có phần tự mãn, giờ lại không khỏi kinh hoàng.

Hai lần nàng ta nghe tin tới nơi mà không gặp Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp.

Nhưng nàng ta hiểu rõ gặp thì càng thảm, bởi không phải là đối thủ của hai người.

Trên giang hồ, trừ bằng võ công phân chia cao thấp thì dựa vào cái gì nữa?

Nàng ta tranh nhiệm vụ này trước mặt Phong Bát Bách, vốn định mượn sức Thiên tự cứu kiêu báo mối thù tại Tê Hà sơn, nhất là với Thảm Tiểu Điệp, cơ hồ hận đến nhập cốt.

Giờ không chỉ hy vọng báo thù trở thành bong bóng, thậm chí còn thấy được Đồng Tước biệt quán sắp tan tành.

Nếu lại vang lên tiếng còi hiệu, có nên đến cứu viện không?

Nàng ta đứng ngẩn ở đầu cầu, càng nghĩ càng thấy không đúng, hàn ý dâng lên trong lòng, cơ hồ không dám đến gặp Phong Bát Bách.

Nàng ta không nói, bốn thiếu nữ áo hoa cũng không dám lên tiếng.

Nước hồ rì rào chảy qua chân cầu.

* * * * *

Trên đại sảnh, Phong Bát Bách như kiến bò chảo nóng.

Bạch Phượng Tử không báo tin về, thân tín của lão càng lúc càng ít, những kẻ lên gân đi trợ trận đều không có hồi âm.

Hoa tiểu hầu gia không đi trợ trận, gã không từ biệt mà đi mất.

Thanh cửu hoàn kim đao lâu lắm chưa sử dụng giờ đang nắm chặt trong tay lão.

Tay lão cầm cán đao, sắc mặt thoát xanh thoát trắng.

Đương nhiên, lão cực kỳ tự tin vào nó, năm xưa tung hoành Giang Hoài, trừ Tứ Không tiên sinh ra chưa từng gặp địch thủ.

Liễu Ngốc tử lễ nào là Tứ Không tiên sinh phục sinh?

Dù y là truyền nhân của Tứ Không tiên sinh thì một thiếu niên mới hơn hai mươi, lông cánh còn chưa đủ, rèn luyện cũng chưa sâu, sao lại đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Dù được Tứ Không tiên sinh truyền thụ đúng cách, y cũng chỉ thành tựu đôi chút về mặt kiếm thuật là cùng.

Thiếu niên thường tâm cao khí ngạo, tự cho mình ngạo thị tất cả.

Đáng hận là tổn hại nhiều bộ thuộc như vậy, trừ phi một đao chém tan đôi nam nữ đó ra, thật khó tiêu được mối hận trong lòng.

Phong Bát Bách càng nghĩ càng giận, hai mắt phun lửa.

Vốn lão định tự xuất thủ, chỉ vì sợ hạ thấp thân phận, không ngờ sự tình càng lúc càng tệ.

Đồng Tước biệt quán khí thế hiên hách lại bị hai nam nữ mới ra ràng quấy lộn đến trời đất quay cuồng, thật không tưởng tượng nổi.

Trên đại sảnh hiện giờ chỉ còn lại bốn hộ vệ tùy thân.

Bốn người này võ công bình bình, chỉ vì đi theo nhiều năm, trung thành vô cùng nên được Phong Bát Bách coi là tâm phúc.

Cả sảnh đường rộng lớn chỉ còn mấy bóng người cô đơn.

Đồng Tước biệt quán hiện rõ vẻ suy tàn.

Chợt ánh đèn chao đi, màn che không gió mà lay động, trên sảnh đường chợt có thêm hai bóng người.

Ai vừa đến? Lễ nào về báo tin?

“Thế nào?” Phong Bát Bách không nhìn, vẫn cao ngạo hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Tệ lắm, tệ vô cùng”. Một người cười lạnh: “Thiên tự cứu kiêu đã mất bấy...”

Khẩu âm khác lạ, lại còn cười lạnh, Phong Bát Bách chợt nhận ra điều không ổn, ngẩng nhìn liền sửng sờ.

“Ngươi... ngươi là ai?” Lão nhảy lên.

“Ta là Liễu Nhị Ngốc”.

Đúng là y.

Không cần nói cũng biết người còn lại là Thẩm Tiểu Diệp.

“Người là Liễu Nhị Ngốc?” Phong Bát Bách cơ hồ không tin vào tai mình, càng không dám tin vào mắt mình.

Đôi nam nữ này, nam mặc áo lam ôm kiếm đứng đó, không phải Liễu Nhị Ngốc thì là ai?

“Ha ha, lớn mật lắm”. Sắc mặt Phong Bát Bách đanh lại, thềm hít một hơi khí lạnh.

Thiên tự cửu kiều chết mất bảy người, là thật hay giả?

Lẽ nào Liễu Nhị Ngốc nói khoác?

Trong khoảnh khắc ban nãy, Địa tự thập tam sát chết mất chín, cộng thêm Đại tổng quản Lam Hổ, giờ Thiên tự cửu kiều chết bảy cũng không phải chuyện gì lạ lùng?

Nếu không phải thế, Liễu Nhị Ngốc sao dám công nhiên xông lên đại sảnh?

Phong Bát Bách cũng là người, không phải thần linh, đến nước này cũng không khỏi lạnh mình.

Lão vẫn tự thị mình là hổ, Thiên tự cửu kiều và Địa tự thập tam sát là hai cánh.

15. Chương 15: Thịnh Danh Chi Luy

Mãnh hổ thêm cánh lại càng thêm mạnh, lão có chí ngạo thị giang hồ, coi thường bốn biển.

Giờ mãnh hổ gãy cánh, hào khí lập tức giảm mất một nửa.

“Có lẽ vậy”. Liễu Nhị Ngốc lạnh lùng nói: “Lá gan này không phải tự nhiên mà có”.

“Trẻ con nói càn”. Phong Bát Bách tức giận: “Người dựa vào đâu?”

Liễu Nhị Ngốc giơ kiếm lên.

“Kiếm? Hừ hừ”. Phong Bát Bách nhíu đôi mày rậm, sắc mặt xanh lè, quát to: “Trước mặt lão phu mà dám múa may thì non lắm”.

“Sao ngươi thấy được?”

“Lão phu là người thế nào? Liếc là thấy ngay”. Phong Bát Bách bảo: “Thậm chí nhìn ra ngươi có mấy cân xương”.

“Mấy cân?”

“Nhẹ lắm”.

“Ngươi nhìn lầm rồi”. Liễu Nhị Ngốc nhếch khóe môi: “Bất quá ta lại nhìn ra...”

“Ngươi thấy gì?”

“Thấy ngươi hình như thiếu một thứ”.

“Nói láo, lão phu thiếu cái gì?”

“Thiếu một đôi tai”.

Tai che trong tóc, đương nhiên không nhìn được, việc này lại cực ít người biết, cơ hồ là bí mật ngàn đời, giờ bị Liễu Nhị Ngốc nói toạc ra.

Phong Bát Bách run người như bị đánh trúng một đòn.

“Cẩu tiểu tử, dám múa may kiếm pháp trước mặt lão phu”. Lão không nhắc đến chuyện đôi tai, nhảy chơi chơi gào to: “Ngươi có biết cây kim đao của lão phu lợi hại?”

“Có nghe nói qua”.

“Nghe qua”.

“Thế là khách khí lắm rồi”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Lẽ nào là thiên hạ vô địch”.

“Ha ha, đúng là như thế”.

“Lão vương bán dưa, tự bán tự khoe”. Liễu Nhị Ngốc cười lạnh: “Không ngờ người cũng có ý nghĩ này”.

“Lẽ nào là giả?” Phong Bát Bách nhượng mảy: “Lão phu ngoài năm mươi tuổi, chừng từng gặp địch thủ...”

“Người nói hay lắm,” Liễu Nhị Ngốc cười khẩy: “Nếu thật thế, mười năm trước người đã không phong đao quy ẩn”.

“Còn nữa,” Thẩm Tiểu Diệp chợt cười: “Người cũng không đến nỗi hình dạng quái dị như bây giờ, đầu tóc lòa xòa khác nào ổ gà”.

Nàng nói ra tiếng nào cũng như lưỡi dao sắc.

Liễu Nhị Ngốc chỉ tả sơ còn nàng tô đậm, khắc sâu vào vết thương của đối phương.

Phong Bát Bách không chỉ chưa từng bị chọc giận kiểu này, cơ hồ lão chưa từng phải nghe nửa câu không lọt tai.

Mỗi hận mười năm trước lại dâng lên trong lòng.

“Tốt lắm”. Lão tựa như ông hỏa dược, đốt dây dẫn nổ rồi liền bùng lên, gầm vang: “Tứ Không chết rồi, lão phu những tưởng hận này khó báo, hai người đến đúng lúc lắm”.

“Tốt cái gì?” Liễu Nhị Ngốc nắm chặt cây kiếm.

“Cực hay”. Phong Bát Bách gầm to: “Lão phu phải nghiền nát hai người”. Cửu hoàn đao rung lên leng keng, đột nhiên giờ cao.

Đao phong lóe lên, quả nhiên bảo đao không hề già cỗi.

“Phong Bát Bách”. Liễu Nhị Ngốc nhìn thanh đao chăm chăm, lạnh lùng nói: “Người có cần cân nhắc không?”

“Lão phu phải cân nhắc cái gì?”

“Lại phong đao quy ẩn”.

“Đừng nói nhăng”. Sắc mặt Phong Bát Bách lạnh đi, trầm giọng: “Lão phu chưa từng phong đao”.

Lão quả nhiên chối bỏ việc mười năm trước.

“Kỳ quái thật”. Thẩm Tiểu Diệp cười lạnh: “Hà cớ người lại mất tai!”

Nàng chuyên nhắm vào nỗi đau của đối phương.

“Cẩu nha đầu muốn chết sớm thì lão phu chẻ đôi người trước”. Phong Bát Bách không nhin nổi nữa, vung đao bước tới, đao phóng sáng lên, đao cương diên cuồng tràn ra.

Giang hồ đồn rằng lão có thể dùng đao phong giết người, xem ra có mấy phần sự thật.

Lão chọn Thẩm Tiểu Diệp khai đao bởi cho rằng một đao là xong, thị uy với Liễu Nhị Ngốc hòng lấy được uy phong.

Trong hai người, lão cho rằng Thẩm Tiểu Diệp kém hơn.

Tránh thực công vào hư, không chỉ rất thận trọng mà chỉ một đao chém ngã được một cao thủ tất sẽ khiến người kia lạnh mình.

Tiếc là lão đã nhìn nhầm.

“Đến hay lắm”. Thẩm Tiểu Diệp quát to, tung người lên không, tránh khỏi đao ảnh chính diện tràn tới.

Trường kiếm rung lên, kiếm mang như mưa trút xuống.

Đối diện cường địch, nàng không dám sơ xảy, rung kiếm thành hoa ở lưng chừng không tạo thành hư chiêu, mục đích là thử phản ứng của Phong Bát Bách.

Nàng vốn thông minh, lúc nào cũng biết cách vận dụng cơ trí.

Trong đại sảnh vốn có bốn thanh y tráng hán, hiện thời ai nấy đứng sững như tượng gỗ, hoàn toàn bất động.

Bốn người này là hộ vệ tùy thân, bình thường cũng chỉ để làm cảnh.

Phong Bát Bách không bảo, họ quyết không dám động đây.

Họ càng tin rằng đạo pháp của Đại quán chủ thiên hạ đệ nhất, không cần ai xen vào.

“Hừ, nha đầu giáo hoạt”. Phong Bát Bách chém hụt, trong lòng không khỏi rung động.

Với lão, việc này hiếm khi xảy ra.

Ít ra trên giang hồ không mấy kẻ tránh được một đao của lão.

Thẩm Tiểu Diệp không chỉ tránh được mà còn phản công, nhất kiếm đang lóe sáng trên đầu lão.

Phong Bát Bách quay tít đao quang, chọt lao vút lên.

Quả thật lão hận đến cực điểm, nghiêng răng ken két, quyết tâm chẻ đôi Thẩm Tiểu Diệp.

Nhất đao vút lên này càng dữ dội, càng hiểm hóc.

Đao cương xung phá màn kiếm, kiếm vũ đang trút xuống chọt lóe lên rồi tắt ngúm, Thẩm Tiểu Diệp lách chéo sang hơn trượng, đáp xuống mặt đất.

Đao kiếm chưa vào nhau, thắng bại đương nhiên chưa phân.

“Khẩu khí của ngươi có lớn nữa,” nàng chống kiếm cười lạnh: “Cũng chỉ đến thế mà thôi”.

Phong Bát Bách rung tà áo, đảo người đứng vững mã bộ, giận đến trợn trừng hai mắt, tít lên: “Hừ, ngươi chạy nhanh lắm”.

Kỳ thật lão chưa bại, thậm chí còn hơi chiếm thượng phong nhưng lão vốn xưa nay tự thị thanh cao, phát ra liền hai đao mà không công hiệu, cảm giác mất hết mặt mũi.

“Đừng lắm”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Không phải ta chạy”.

“Không phải?”

“Ta chỉ muốn ngăn ngươi bỏ chạy”.

“Hừ, nói vớ vẩn”. Phong Bát Bách rung đao, kim hoàn trên sống đao va nhau leng keng, trầm giọng bảo: “Lão phu không hiểu”.

“Muốn nghe hả?”

Phong Bát Bách im lặng, hừ lên hai tiếng khinh miệt.

“Đơn giản lắm”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Mười năm trước ngươi phát thệ với trời cao, nói sẽ không bước vào giang hồ, giờ ngươi phản lại lời thề...”

“Câm ngay”. Phong Bát Bách quát: “Lão phu không nghe”.

“Không nghe?” Thẩm Tiểu Diệp cười lạnh: “Không nghe cũng phải nghe, ngươi nên bị trừng phạt?”

“Ai dám trừng phạt lão phu?”

“Được, coi như ngươi thừa nhận”.

“Thừa nhận gì?”

“Ít nhất ngươi cũng thừa nhận, ta không dùng sai hai chữ trừng phạt”.

“Hừ, nha đầu điêu ngoa”. Phong Bát Bách tức giận: “Giờ còn thích miệng lưỡi, không phải quá thừa sao?”

“Có lẽ thừa hơi nhưng lấy được quyền danh chính ngôn thuận cũng tốt”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Để giang hồ biết rằng ngươi có tội”.

“Cái gì là danh chính ngôn thuận?” Phong Bát Bách rít lên: “Tứ Không lão quỷ còn sống, lão phu úy kỵ ba phần, giờ xương cốt hắt lạnh rồi, ai dám trừng phạt lão phu, ngươi sao?”

“Đương nhiên không phải ta,” Thẩm Tiểu Diệp đáp: “Ta nói rồi, chỉ không muốn ngươi chạy mất thôi”.

Hiển nhiên nàng muốn nói vai chính là Liễu Nhị Ngốc.

Y là truyền nhân duy nhất của Tứ Không tiên sinh, giờ Phong Bát Bách không giữ lời thề năm xưa, y là người duy nhất có quyền hỏi đến.

“Là ai?” Phong Bát Bách trợn tròn mắt, trong lòng hiểu ra: “Là tên ngốc này?”

“Không sai, là ta”. Liễu Nhị Ngốc lên tiếng.

“Hừ, ngươi tiếp được mấy đao của lão phu?”

“Cái đó phải xem ngươi thế nào”.

“Xem lão phu? Xem cái gì?”

“Xem đao pháp của ngươi, thật ra có công phu quý khốc thần kinh gì”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Nếu tầm thường như vừa rồi thì tốt nhất lại nên ‘phong’ là hơn”.

“Phong?”

“Thề lại lần nữa, tiếp tục phong đao”.

Lặp lại lời thề? Hiển nhiên có phần hoạt kê. Lại phong đao? Trên giang hồ chưa từng có, nếu có sẽ khiến người ta cười rơi răng.

Liễu Nhị Ngốc hiển nhiên có ý đó.

“Ha ha, ha ha”. Phong Bát Bách chợt cười khàn khách: “Cả tên nhãi ranh cũng dám dọa lão phu nữa sao”.

Y có ý nghĩ đó, phải chăng chịu ảnh hưởng của Thẩm Tiểu Diệp?

Nàng nói năng khắc bạc nhưng sau cùng không dám tiếp một đao của lão, e rằng Liễu Nhị Ngốc cũng chỉ biết nói suông.

Phong Bát Bách tuyệt không cho rằng đao pháp của mình bình thường.

“Dọa ngươi?” Liễu Nhị Ngốc nhún vai, cười lạnh: “Vậy xuất đao đi”.

“Muốn lão phu xuất đao?”

“Chính thị”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Tốt nhất là xuất tuyệt chiêu”.

“Hảo”. Phong Bát Bách nhướng mày liên tục, cười lạnh lẽo: “Chắc ngươi cũng giống nha đầu kia, tránh nhanh như con lươn”.

Hóa ra lão nghĩ như thế.

“Không cần lẩn nhà lẩn nhai”. Liễu Nhị Ngốc giờ kiểm trầm giọng: “Thử là biết liền”.

“Thử?”

“Có lẽ một đao hoặc hai đao”. Liễu Nhị Ngốc nhướng mày: “Ngươi không xuất quá năm đao đâu”.

“Cầu tiểu tử”. Phong Bát Bách gầm lên: “Càng nói càng không giống tiếng người”.

“Ta nói không giống tiếng người cũng không sao”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “E rằng chốc nữa ngươi không còn giống người”.

“Láo xược”. Phong Bát Bách gầm lên giận dữ, xuất đao.

Còn đối đáp thêm nữa, lão không nén nổi lửa giận đang bùng lên.

Mồm miệng Thẩm Tiểu Diệp lợi hại, khoát toàn vào chỗ đau của lão, không ngờ Liễu Nhị Ngốc nói câu nào ra cũng như dao đâm.

Lão đã bao giờ bị coi thường như thế, ngọn lửa phần nộ bùng bùng trong ngực, trở thành ngọn sóng dâng cao.

Kiểm nhu còn đao cương mãnh, đa phần người dùng đao đi theo lối cương mãnh.

Giờ lão xuất đao trong lúc giận dữ, lập tức dấy lên một vùng đao cương, tử khí mênh mông trải ra trong vòng hơn trượng, ánh đèn khắp sảnh đường mờ hẳn đi.

Hiển nhiên lão dốc hết công lực vào chiêu đao này.

Lão biết rằng nhất đao này không chỉ quan hệ đến thành bại vinh nhục, thậm chí quan hệ đến sinh tử.

“Hảo đao pháp”. Liễu Nhị Ngốc cũng phải lên tiếng khen.

Nhưng tiếng khen vừa buông, bóng người chớp lên hóa thành muôn ngàn, phiêu hốt tựa sương khói, như con đèn cù lập lòe, xoay chuyển quanh Phong Bát Bách.

Càng di chuyển càng nhanh, y phục phần phật, như quỷ như mị.

Kiểm chưa xuất thủ, nhưng chiêu này xem ra tuyệt diệu.

Đương nhiên, Liễu Nhị Ngốc không phải quỷ mị, cũng không có thuật hóa hình, chỉ là bộ pháp của y quá kỳ diệu.

Bộ pháp này liên quan đến thân pháp cực nhanh.

Thân pháp kiểu này diệu tuyệt thiên hạ, thật khiến người ta đau đầu.

Phong Bát Bách rung động, dù cho lão đao pháp tinh tuyệt, cũng không biết hạ thủ nhất đao này ở đâu.

Lão biết rõ bóng người loạn xạ đó thực tế chỉ có một, nhưng bóng người như gió, không nhận ra được hư thực.

Trăm bóng chọn một, tất nhiên tới chín mươi chín nhất chém trượt.

Nếu vung đao chém loạn xạ chỉ tổ hao phí tinh lực, chương pháp đại loạn, sau cùng kiệt sức mà chết.

Nhưng đao đã xuất ra, lẽ nào còn thu lại?

Thu lại tất hậu quả càng thảm.

Vốn lão cho rằng với đao pháp của mình, cộng thêm công lực hùng hồn, kinh nghiệm nhiều năm tung hoành Giang Hoài, có mấy chục trận giao chiến lớn nhỏ khác nhau, ít nhất cũng nắm bảy phần thắng.

Không ngờ đối phương không vung kiếm ngạnh tiếp, cũng không tránh mà sử dụng thân pháp quỷ dị này.

Nhất thời gió đao lên mà không hạ được, trong lòng chợt lạnh hẳn.

Lão cho rằng bảy phần thắng tất không thành, có điều lúc này, bóng người đan vun vút, ánh đèn trong đại sảnh lúc sáng lúc tối, chứa đầy ảo cảnh.

Chợt bóng người lóe quang hoa, kiếm khí lạnh ngắt từ mé trái vút tới.

Cầu vồng chợt hiện, chớp điện từ trong sóng mây gợn mưa xạ ra.

Phong Bát Bách hoa mắt, lòng run lên, đảo phất người lại, kim đao vạch thành một vòng cung.

Nhất đao này dốc toàn lực, định ngăn chặn nhất kiếm, nhưng tiếc rằng đã muộn.

Nhất kiếm như lôi điện đan nhau lúc sắp mưa, như tia chớp ảo hóa từ mây dày mịt, lóe lên rồi tắt.

Phong Bát Bách cảm giác mặt lạnh đi, máu chảy đầm đề.

Máu chảy tất nhiên phải bị thương, nhưng bị thương ở đâu.

Mặt đất vang lên tiếng động khẽ, một cái mũi như trái mướp khô rơi xuống.

Nhát kiếm quá nhanh, cắt đứt ngọt cái mũi.

Liễu Nhị Ngốc ban nãy đã nói rõ sẽ biến lão thành không giống người, có phải là ý này?

Không còn mũi sao còn giống người?

Nhát kiếm quá tuyệt diệu, năm xưa Tứ Không tiên sinh vì giận mà cắt đứt tai lão, giờ lại đứt mũi, làm cách nào để che giấu?

Phong Bát Bách cả kinh lùi liền bảy bước, máu theo khoe môi chảy xuống, mặt lão xám ngắt.

“Người...” Từ kẽ răng lão buột ra một chữ.

Bóng người thu lại, ánh đèn sáng trở lại, Liễu Nhị Ngốc ôm kiếm dừng sừng sững, vẻ mặt hết sức thản nhiên.

“Phong Bát Bách, Liễu Nhị Ngốc ta không hề làm quá”. Y nói từng chữ: “Người nên hiểu ý ta”.

Ý của y là gì?

Chắc lại câu cũ “phong dao một lần nữa”.

Phong Bát Bách lặng thinh, tay phải cầm đao, tay trái bịt mũi, tròng mắt co lại, tối tăm cực độ.

Chợt choang một tiếng, kim đao rơi xuống.

Không hiểu đó là hữu ý hay vô ý, ít nhất lão cũng không nhật lên, rõ ràng đầu chỉ mất sạch, không còn muốn dùng đao nữa.

“Tiểu Điệp”. Liễu Nhị Ngốc quay người: “Chúng ta đi”.

“Đi? Tha cho hắn như thế này sao?”

“Thôi vậy,” Liễu Nhị Ngốc nói: “Tha được người ta thì tha”.

“Công tử nói vậy thì tùy”. Thẩm Tiểu Điệp hết sức miễn cưỡng: “Nhưng công tử nên nhớ một điều”.

“Nhớ gì cơ?”

“Sau này trên giang hồ xuất hiện một người đeo mặt nạ, khó lòng khẳng định đó không phải hắn”.

Không chết, có lẽ chỉ còn cách đeo mặt nạ.

Bất quá lúc này Phong Bát Bách không nghĩ đến điều đó mà nàng lại nghĩ đến, quả thật trí tưởng tượng siêu phàm.

Đương nhiên, nàng nghĩ ra không phải để mở lối cho lão mà muốn chơi thêm một vỏ.

Liễu Nhị Ngốc lại không cười.

Lúc lê mình, hai người rời Đồng Tước biệt quán.

Sông chảy cuộn cuộn về đông.

Sóng cuốn trôi vô vàn nhân vật phong lưu, biến vô vàn công tích vĩ đại trở thành cát bụi của lịch sử, biến cổ kinh nhân xảy ra trong một đêm với Đồng Tước biệt quán, trong dòng hồng lưu của thời gian chỉ là một chiếc bong bóng nhỏ trong dòng nước, nó biến mất cũng không đáng để người ta ghi lại, nhưng trên giang hồ lại là việc chấn động.

Năm xưa Phong Bát Bách bị Tứ Không tiên sinh cắt một tai nhưng đã qua mười năm, không mấy ai biết, lần này lại bị Liễu Nhị Ngốc cắt mũi, dù dùng thùng sắt cũng không che được.

Thiên tự cửu khiếu và Địa tự thập tam sát tan rã, tất cả đều tứ tán, ai còn nhớ đến Phong Bát Bách còn mặt mũi gì? Ai kể đến việc lão còn danh dự hay không?

Không đầy ba ngày đã lan khắp giang hồ.

Đồng thời cũng khiến nhân vật truyền kỳ Liễu Nhị Ngốc sau nửa năm im lặng lại tỏa sáng.

Người giang hồ không quan tâm việc Phong Bát Bách sống hay chết.

Tiêu điểm đàm luận đều tập trung vào mình Liễu Nhị Ngốc, nhao nhao như bầy ong, mọi hứng thú lại dồn vào con mọt sách trong Kim Lăng thành.

Ai cũng biết rằng y có bạn gái, trở thành một đôi thần tiên hiệp lữ.

Thu ý sâu dần, trên mặt sông khói sóng mênh mang.

Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Điệp rời Đồng Tước biệt quán, đi men sông, dọc đường đều bình an.

Ngày thứ tám, họ quay vào trong đê, mục tiêu là Lạc Dương.

Kỳ thật Lạc Dương không phải mục tiêu sau cùng, chỉ là thuận đường ghé qua, hân thưởng phong vị của cổ đô Trung Nguyên.

Liễu Nhị Ngốc chợt phát giác có người bám theo.

Rời khỏi bờ sông, tình huống càng lúc càng rõ, người bám theo càng lúc càng nhiều.

Thật ra mục đích của họ là gì?

Liễu Nhị Ngốc nghĩ ra rất nhanh rằng có thể là dư đảng của Phong Bát Bách, thậm chí là nhân vật do Bạch Phượng Tử sai khiến bám theo để báo thù.

Nhưng Thẩm Tiểu Điệp lập tức phủ định.

“Tuyệt đối không phải”. Nàng nói: “Không ai chịu bán mạng cho Phong Bát Bách, Bạch Phượng Tử càng thức thời hơn ai hết”.

“Vậy thì họ vì...”

“Không vì gì cả”. Nàng nói: “Có lẽ chỉ muốn chiêm ngưỡng phong thái đại hiệp của công tử”.

“Phong thái của tại hạ?” Liễu Nhị Ngốc mỉm cười: “Tiểu Điệp, cô nương muốn trêu tại hạ chăng?”

“Trêu công tử?” Thẩm Tiểu Điệp nói: “Công tử thật sự nghĩ vậy?”

“Ai cũng nói tại hạ là đồ ngốc”.

“Còn bản thân công tử?”

“Tại hạ không biết”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Dù sao thì miệng người ta có thép vàng, ai cũng bảo tại hạ ngốc, tại hạ thật sự thấy mình ngốc”.

Thẩm Tiểu Điệp cười khanh khách.

“Cô nương cười gì?”

“Buồn cười lắm”. Thẩm Tiểu Điệp bảo: “Người ta nói công tử ngốc, công tử liền giả ngốc, nhưng vậy cũng hay”.

“Hay cái gì cơ?”

“Chỉ cần giả sao cho giống, công tử sẽ được nhiều điều tiện lợi”.

“Tiện lợi gì nhỉ?”

“Giả heo để ăn thịt hổ”. (Hàm ý giả hồ đồ để bắt nạt người khác.)

“Sao có thể thế?” Liễu Nhị Ngốc cười to: “Dù gặp hổ thật, Liễu Nhị Ngốc này cũng không giả heo”.

Dọc đường hai người cười cười nói nói, không nhận ra mặt trời sắp xuống núi, trời ngả tối dần.

Tửu điểm nhỏ xíu lạnh lẽo tối nay chợt náo nhiệt hẳn.

Lão bản mặt mũi tươi tỉnh cười không ngậm miệng được, sai hai điểm tiểu nhị liên chân liên tay mang đồ ăn lên.

Bếp tỏa khói, tiếng bát đũa lanh canh không ngớt.

Liều Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp vào điểm, bảy tám chiếc bàn gần như không còn chỗ trống.

Bàn chính giữa chỉ có ba người.

Ba người chợt đứng dậy, một trung niên hán tử vòng tay: “Liều đại hiệp, mời ngồi bên này”.

Ba người lạ mặt mà lại khách khí đến vậy.

Liều Nhị Ngốc ngẩn người, chưa kịp lên tiếng, Thảm Tiểu Điệp đã mỉm cười trước: “Sao lại để ba vị nhường chỗ?”

“Đâu có đâu có”. Trung niên hán tử nói: “Bọn tại hạ vẫn ngưỡng mộ Liều đại hiệp, không có cách gì tỏ lòng liền đến trước thay đại hiệp tìm một chỗ ngồi”.

Hóa ra là người cùng lộ, chỉ là đến trước một bước.

Xem ra chính họ đã theo chân đến đây.

“Vậy xin đa tạ”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Sao ba vị không ngồi lại cùng ăn uống?”

“Không, không, không dám quấy nhiễu nhiều vị...”

“Vậy các vị...”

“Không sao”. Trung niên hán tử nói: “Bọn tại hạ sẽ sang bàn khác ngồi”.

Ba người cùng báo tên họ, trung niên hán tử tự xưng Thiết chương Kiều Trang, hai người kia là Giang Bưu và Tống Bá.

Hiển nhiên họ muốn Liều Nhị Ngốc chú ý, nhất là Thiết chương Kiều Trang, thần sắc càng cung kính.

Liều Nhị Ngốc chỉ ơ hờ gật đầu.

Đó chính là khí phách của nhất đại đại hiệp, khi một người ý thức chí mẫn thường như thế.

Liều Nhị Ngốc không thể, y chỉ đối phó cho qua mà thôi.

Không chỉ thế, đáng vẻ gã lúc bị coi là kẻ ngốc ở Kim Lăng thành cũng thế, đến giờ giang sơn vẫn không đổi.

Chỉ là lúc trước bị coi là kẻ ngốc, giờ lại trở thành danh nhân.

Mang cái ách đại hiệp.

Hai người ngồi xuống rồi, Thảm Tiểu Điệp gọi tiểu nhị mang lên bốn món ăn và một bát canh, thêm một bình rượu.

Phong độ đại hiệp và tư dung của Thảm Tiểu Điệp lập tức hút lấy mấy chục đôi mắt hâm mộ.

Liều Nhị Ngốc cảm thấy rất không thoải mái.

Y chưa từng được đối xử thế này, cũng chưa từng hưởng thụ mùi bị được người ta biệt đãi, cảm giác không hề dễ chịu tí nào.

Thảm Tiểu Điệp lại cực kỳ ung dung, cười nói như không, tỏ rõ nét hào phóng của nữ giang hồ.

Nếu nói nàng từng là danh kỹ thanh lâu, có ai tin không?

Đương nhiên, việc đó có ẩn tình.

Chợt có một người áo xanh đứng lên lớn tiếng: “Chúng ta đến kính Liều đại hiệp một chén”.

“Hảo”. Chúng nhân cùng nâng chén.

Ở tiểu điểm trên đường, bất chợt gặp gỡ toàn nhân vật giang hồ lạ mặt, Liễu Nhị Ngốc quả thật ngỡ ngàng.

Y biết ở đây long xà hỗn tạp, tốt xấu lẫn lộn, nhưng không thể không hiểu nhân tình thế thái.

Lẽ nào người ta kính rượu lại không uống mà phất tay đi ngay?

Gây ra náo nhiệt là lỗi của y, nhưng kết giao tình với những người này thì có gì hay?

Đau đầu nhất là y không biết gì về họ, không biết lai lịch và ý đồ của họ.

Nhưng chúng nhân cùng giơ chén, y không thể làm lơ, đại hiệp không thể làm cao như thế.

Hơn nữa, chỉ là một chén.

Nên y nâng chén, châm đầy tận miệng.

Y uống đánh ực, không hề cảm tạ, cũng không gật đầu, thậm chí sắc mặt cũng không tự nhiên.

Chúng nhân đều không lấy làm lạ.

Chỉ ít họ cũng cùng uống rượu với Kim Lăng đại hiệp Liễu Nhị Ngốc, sau này khi đàm luận trên giang hồ có thể khoe khoang một phen, tăng bốc phần vinh quang này.

Thẩm Tiểu Điệp đương nhiên uống cùng.

Nàng cũng im lặng nhưng liếc mắt quan sát thần sắc mỗi người.

Tuy phần lớn đáng tin, họ đều nay lòng hiếu kỳ, sùng kính vị thiếu niên hiệp sĩ mới quật khởi, bám theo chỉ để chứng kiến Lư Sơn chân diện mục.

Nhưng không tránh khỏi có kẻ mang lòng phản trắc.

Ít nhất nàng cũng nhận ra hai người, một là thủ lĩnh Tiêu Văn Cử trong Động Đình thất quân tử, một là Hoa Sơn Thần Quyền Thái Bảo Khổng Cương.

Tiêu Văn Cử là người áo xanh vừa kính rượu, gã cũng là bá chủ một phương tại vùng Tây Hồ, Tam Tương.

Người này cá tính âm trầm, kiên tu văn võ, hết sức tự thị.

Còn Hoa Sơn Thần Quyền Thái Bảo Khổng Cương thì tên như danh hiệu, dũng mãnh hiếu đấu, cơ hồ không coi ai ra gì.

Hai người này một âm trầm, một dương cương, là nhân vật được giang hồ chú ý.

Đêm nay lại cùng vào tửu điểm này, ai biết là định giở trò gì?

Thẩm Tiểu Điệp xưa nay cẩn thận, tuy nhận ra manh mối nhưng trước khi mọi sự bộc lộ thì nàng vẫn coi như không.

Liễu Nhị Ngốc tỏ ra cực kỳ bất an.

Bị chú ý, y không nuốt trôi, ngay cả rượu uống vào cũng đổi vị.

Ăn một bữa cơm thế này có khác gì chịu tội.

Y không thích thanh danh kiêu này, thà cả đời vô danh để được yên thân.

Nhưng đời không chiều người, giờ y đã thành danh.

Danh khí luôn đi kèm phiền não.

Trên giang hồ mấy ai không háo danh, sống trên đầu đao mũi kiếm, tranh hùng đồ bá là vì cơ gì?

Liễu Nhị Ngốc chỉ là ngoại lệ.

Có lẽ y thừa hưởng cá tính của Tứ Không tiên sinh, luôn thích nhàn vân dã hạc, cả tên thật cũng không để người đời biết.

Nhưng Tứ Không tiên sinh được võ lâm tôn sùng.

Cũng như Lão Tử nói, thánh nhân không cố tình làm việc lớn, lại thành việc lớn.

Bên ngoài tửu điểm treo một chiếc đèn lồng dán giấy, chao chát trong gió, chợt hai bóng người tiến vào vùng ánh đèn.

Là một nam một nữ, nam mới ngoài hai mươi, phục sức hoa lệ, phong độ cao vời, giống với một vị vương tôn công tử.

Nữ tử còn trẻ hơn, mái tóc đen tuyền, mắt sáng rực, mũi nhô cao, miệng anh đào, ăn vận một màu xanh biếc, vòng eo thon thả, lúc đi như cành liễu trong gió.

Miệng nàng ta vĩnh viễn treo một nụ cười ngọt ngào.

Xem ra đó là một đôi.

Nhưng không ai chú ý đến, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Diệp.

Thiếu niên áo hoa hé nụ cười lạnh, từ tốn bước tới.

Gã bước thong thả, xem ra rất chậm nhưng thoáng cái đã đến trước mặt Liễu Nhị Ngốc.

“Người là Liễu Nhị Ngốc?”

Liễu Nhị Ngốc ngẩng lên nhìn vị công tử bất ngờ xuất hiện, gật gật đầu.

Vốn y đang cảm thấy phiền não bất an, nghe thấy khẩu khí đầy địch ý đâm ra lại bình tĩnh hẳn.

“Là mỗ”. Y đáp.

“Là người thì tốt”. Công tử hoa lệ lạnh lùng nói: “Bổn công tử đang tìm người”. Hóa ra gã đúng là công tử.

“Tìm mỗ?”

“Đúng, tìm người”. Công tử hoa lệ nói: “Người có biết là mình làm một việc, không, hai việc chứ, khiến bổn công tử cực kỳ bức mình?”

Chợt xuất hiện một vị công tử hoa lệ đầy khí phái này, mấy chục đôi mắt đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Bên cạnh gã còn có một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Không ai biết lai lịch của đôi nam nữ này, ngay cả Tiêu Văn Cử kiến đa thức quảng cũng há hốc miệng.

“Hai việc nào?” Liễu Nhị Ngốc hỏi.

“Hai việc người làm gần đây nhất”.

“Gần đây nhất?” Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Bỉ nhân làm gì nhỉ?”

“Việc lớn như thế, người còn định chối?” Hai mắt công tử hoa lệ rực lên: “Thứ nhất, người không nên giết Tề Thiên Bằng, thứ hai người không nên cắt mũi Phong Bát Bách”.

“À,” Liễu Nhị Ngốc tỉnh ra: “Hóa ra là thế”.

“Chính là thế”.

“Các hạ định báo thù cho chúng?”

“Báo thù? Báo thù cái gì?” Công tử hoa lệ nói: “Hai tên đó tội đáng chết vạn lần”.

Câu nói này mới bắt ngờ.

“Khó hiểu quá”. Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Nếu vậy, các hạ tìm mỗ làm gì?”

“Tìm người tính sổ”.

“Tính sổ?” Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Tính sổ gì?”

“Người không biết?”

“Đúng”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Việc này quá khó hiểu”.

“Hảo, bốn công tử cho người biết, Tề Thiên Bằng và Phong Bát Bách đã được đưa vào danh sách tử vong của bốn công tử, chỉ vì ta có việc nên tạm hoãn ngày thi hành”. Công tử hoa lệ lạnh lùng nói: “Giờ người giết Tề Thiên Bằng, bốn công tử đâu thể giết hấn nữa, người cắt mũi Phong Bát Bách, bốn công tử có đến tìm hấn cũng còn ý nghĩa gì?”

Hóa ra gã tìm Liễu Nhị Ngốc tính sổ chỉ vì nguyên nhân này.

Thoạt nghe rất có lý.

Tề Thiên Bằng đã chết, đương nhiên không thể giết tiếp, Phong Bát Bách bị cắt mũi, hình thể không toàn vẹn, giết cũng bằng thừa.

Bất quá như thế mà tìm người ta tính sổ thì trên giang hồ không chỉ hiếm thấy mà chưa từng nghe nói tới.

“Các hạ cho rằng Tề Thiên Bằng và Phong Bát Bách tội đáng chết vạn lần”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Ai giết chúng chẳng vậy?”

“Khác chứ”. Công tử hoa lệ sầm mặt.

“Sao lại khác?”

16. Chương 16: Hoa Hoa Công Tử

“Đương nhiên khác chứ”. Công tử hoa lệ phẫn hận: “Giết Tề Thiên Bằng, cắt mũi Phong Bát Bách thì tên ngốc người thành danh còn bốn công tử công cốc”.

Hóa ra là vậy.

Gã nói vòng vo mãi, chỉ là trách Liễu Nhị Ngốc đa sự khiến gã không thể thành danh.

Muốn thành danh giang hồ, lẽ nào chỉ có một cách đó?

Mọi người có mặt đều trải nhiều sương gió, kiến văn đều quảng bác, nhưng chưa từng thấy việc cổ quái thế này.

Liễu Nhị Ngốc vốn là nhân vật truyền kỳ, vị công tử hoa lệ này càng kỳ lạ.

Rốt cuộc gã là thần thánh phương nào?

Trong đám đông, đương nhiên Tiêu Văn Cử đứng đầu Động Đình thất quân tử có kinh nghiệm hơn hết, cũng là người cơ trí thâm trầm nhất, đứng ngoài quan sát liền nở nụ cười giáo hoạt.

Hắn nhận ra sẽ có kịch hay.

Thảm Tiểu Điệp im lặng, hữu ý vô ý liếc lục y thiếu nữ, Liễu Nhị Ngốc mỗi lúc một lãnh tĩnh.

“Các hạ ép người như vậy” Y nói: “Vì không giết được Tề Thiên Bằng và Phong Bát Bách?”

“Chính thị”.

“Tiếc là sự đã rồi”.

“Việc là do người”. Công tử hoa lệ lạnh nhạt: “Bốn công tử đã nghĩ ra cách sửa chữa”.

“À”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Thần kỳ quá, không ngờ các hạ có thuật hồi thiên”.

“Lẽ nào các hạ không ngờ?”

“Như các hạ nói, bỉ nhân là kẻ ngốc”.

“Nói hay lắm, chắc người không đoán được cơ mưu trong bụng bốn công tử”. Công tử hoa lệ cười lạnh, chợt quay lại rảo mắt: “Ai đoán được, bốn công tử có thưởng”.

Gã lại định bày trò.

“Tại hạ đoán được”. Người nói là thủ lĩnh của Thất quân tử, hấn đảo mắt: “Chỉ là không dám nói ra”.

“Vì sao?” Mắt công tử hoa lệ lóe lên.

“Việc này...”

“Nói thì nói, có gì úp mở”. Thảm Tiểu Điệp chợt ngoảnh đầu lại nhìn hấn chăm chăm: “Tiểu nữ nói, các hạ lĩnh thưởng, được không?”

Tiêu Văn Cử ngẩn người.

“Cô nương đoán ra?” Công tử hoa lệ chợt trở nên cực kỳ ôn nhu, mỉm cười nhìn Thảm Tiểu Điệp: “Thông minh lắm”.

Xem ra gã luôn ôn nhu với nữ tử.

“Tiểu nữ không hề thông minh”. Thảm Tiểu Điệp không hề kiêng dè, lạnh lùng nói: “Chỉ là cơ mưu trong bụng các hạ buồn cười lắm”.

“Buồn cười”.

“Ấu trĩ đến buồn cười”.

“À”. Công tử hoa lệ hình như không để ý, mắt vẫn đượm nét cười: “Cứ nói xem ấu trĩ chỗ nào?”

“Muốn tiểu nữ nói?” Thảm Tiểu Điệp trầm giọng.

“Muốn chứ”.

“Được, tiểu nữ nói”. Thảm Tiểu Điệp đáp: “Các hạ cho rằng Liễu Nhị Ngốc kết liễu Tề Thiên Bằng, cắt mũi Phong Bát Bách mà danh động giang hồ, nếu các hạ giết Liễu công tử, danh khí chẳng phải càng lớn ư”.

“À, thông minh lắm”. Công tử hoa lệ khen: “Quả nhiên lan tâm huệ chất, bốn công tử lại có thêm một vị hồng phần tri kỷ”.

Quả thật là giống đa tình, chỉ hai ba câu lại thêm một vị hồng phần tri kỷ.

Xem ra hồng phần tri kỷ của gã rất nhiều.

Vị lục y thiếu nữ sau lưng gã nhú mảy, bĩu môi.

“Tiểu nữ đoán đúng không?” Thảm Tiểu Điệp nhìn gã chăm chăm.

“Đúng lắm”.

“Nói cũng đúng, phải không?”

“Nói? Nói gì?”

“Hừ, quên nhanh quá”. Thảm Tiểu Điệp bĩu môi: “Tiểu nữ nói các hạ rất ấu trĩ”.

“Thật ư?”

“Cũng chẳng có gì đáng nói”.

“Ha ha, nói hay lắm”. Công tử hoa lệ cười vang: “Bất quá bốn công tử cũng có nhiều điểm tốt”.

“Điểm tốt nào?”

“Nhiều lắm”. Công tử hoa lệ nói: “Điểm hay nhất của bốn công tử là xưa nay không chối bỏ nữ tử không xinh đẹp”.

Quả nhiên đó là điểm tốt, cũng là điểm dễ lấy lòng nữ tử nhất, nhưng đó chỉ là người tốt chứ không phải nam nhân tốt.

Thẩm Tiểu Diệp hừ mũi.

Liễu Nhị Ngốc vẫn bất động như bức tượng, không nói gì mà chỉ lẳng lẽ lắng nghe.

Y rất nhẫn nại, không mấy khi tùy tiện xen lời.

“Liễu ngốc tử”. Công tử hoa lệ chợt lạnh lùng: “Người có biết là chỉ may mắn có được danh tiếng, còn kiếm pháp của người thì bốn công tử không thấy đáng một xu”.

“Các hạ từng thấy rồi?”

“Bốn công tử tuy chưa thấy nhưng tưởng tượng được”. Công tử hoa lệ nói: “Tầm thường mà thôi”.

“Còn các hạ?”

“Vô lâm kỳ hoa, tuyệt đỉnh cao thủ”.

“À”.

“Tuy người giả bộ bình tĩnh, kỳ thật trong lòng đang run”. Công tử hoa lệ hùng hổ: “Bốn công tử muốn giết người chỉ cất tay là xong”.

“Các hạ thật ra là ai?”

“Hỏi hay lắm, coi như người hỏi đúng chính đề, chết rồi cũng là con quỷ hiểu rõ mọi chuyện”. Công tử hoa lệ ra vẻ biểu lộ thân phận cao quý: “Người có biết trên đỉnh Thiên sơn có một tòa vương giả chi cốc...”

“Vương giả chi cốc?”

“Vương giả chi cốc là Đế Vương cốc”.

“À”.

“Ta là Tiêu Diêu công tử của Đế Vương cốc”.

“Ồ, không tệ”. Khóe miệng Liễu Nhị Ngốc khẽ động: “Xem đáng về các hạ rất tiêu diêu”.

“Tiếc là những tháng ngày tiêu diêu đó không có gì thú vị”. Tiêu Diêu công tử nói: “Bốn công tử quá chán rồi”.

“Hình như vậy”. Liễu Nhị Ngốc tỏ vẻ đồng ý.

“Vì thế bốn công tử rất muốn tìm những việc kích thích một chút”. Tiêu Diêu công tử nói: “Những nghĩ đi nghĩ lại...”

“Giết người là kích thích nhất, đúng không?”

“Đúng, nhưng phải giết kẻ có danh khí vang dội nhất”. Tiêu Diêu công tử nói: “Như Liễu Nhị Ngốc người, nổi danh vô lâm mới đáng đồng tiền bát gạo”.

“Nên các hạ tìm tới đây?”

“Chính thị”.

“Sao còn chưa xuất thủ?”

“Vội gì, lẽ nào người chưa thấy mèo vờn chuột?” Tiêu Diêu công tử cười lạnh: “Dù gì trong mắt bốn công tử, người là kẻ đã chết rồi”.

“Còn đợi bao lâu?”

“Khó nói lắm, phải tùy hứng của bốn công tử”.

“Được”. Liễu Nhị Ngốc cười nhạt: “Dù gì Liễu mỗ cũng cơn no rượu say rồi, nghe một kẻ nói nhăng cuội cũng hay”.

“Lẽ nào người không giận?”

“Các hạ đợi mỗ giận mới xuất thủ?” Liễu Nhị Ngốc cười cười, thần tình ngày càng lãnh tĩnh: “Cứ từ từ đợi đi”.

“Hừ, ngươi không ngốc tí nào”.

“Liều công tử không ngốc”. Thảm Tiểu Diệp chợt nói: “Tiểu nữ mới có phần ngốc”.

“Cô nương...”

“Đúng, vì tiểu nữ giận rồi”. Nàng cười lạnh, chợt phát tay áo điểm tới.

Lần này quả thật bất ngờ.

Không ai ngờ nàng lại đột nhiên xuất thủ.

Chỉ phong rít lên, kinh lực lẳng lẽ, lại gần trong gang tấc, uy lực đủ để tan vàng nát đá.

Tất thấy đều nín thở, ngay cả Tiêu Văn Cử thủ lĩnh Thất quân tử cũng được khai nhãn giới.

Thần Quyền Thái Bảo Khổng Cương cũng đẹp hẳn nhuệ khí.

“Ha ha, hảo nha đầu, dám múa rìu trước cửa Lỗ Ban”. Thân hình Tiêu Diêu công tử khẽ lắc, tránh khỏi chỉ phong, kinh lực lướt qua ngực gã.

Thân pháp mỹ diệu, động tác nhanh nhẹn, quả nhiên là hảo thủ nhất lưu.

Thảm Tiểu Diệp cười lạnh, phát tay áo liên tục, công liền bảy chỉ.

Càng lúc chỉ lực càng lẳng lẽ, càng mãnh liệt.

Tiêu Diêu công tử không cười nữa, tránh đông né tây, rõ ràng có phần hoảng loạn.

Vốn gã có thể ứng phó ung dung, chỉ vì Liễu Nhị Ngốc tĩnh như núi non khiến tâm lý gã có phần bị áp lực, bị khống chế nghiêm trọng, thậm chí không dám xuất thủ trả đòn.

Theo gã tính, chỉ cần hơi động là Liễu Nhị Ngốc tất nhiên thừa cơ ra tay.

Vì thế một mặt gã phải đề phòng Thảm Tiểu Diệp công kích, mục quang không dám rời khỏi Liễu Nhị Ngốc.

Cục diện quả thật khó xử.

Gã định chọc tức Liễu Nhị Ngốc, có điều y lạnh lùng như không, khiến gã biết y không dễ đối phó.

Không ngờ là Thảm Tiểu Diệp đột nhiên can thiệp.

Càng không ngờ là một nữ tử yếu ớt như thế lại xuất thủ cực kỳ cay độc.

Công phu chỉ lực của nàng gần như đạt đến hóa cảnh.

Dù vậy, gã vẫn giữ khí phách cao nhấ.

Chợt một tiếng quát vang lên, lực y nữ phát cổ tay, bắn ra điểm hàn tinh, nhắm vào ngực Thảm Tiểu Diệp.

Tiếng rít vang lên ràn rạt, kinh lực rất mạnh.

Có lẽ nàng ta thấy Thảm Tiểu Diệp xuất thủ, đương nhiên không chịu lép.

“Đến hay lắm”. Thảm Tiểu Diệp xoay tít thân hình, lách khỏi hai điểm sáng, đưa tay phải kẹp một thanh.

Hóa ra là một cây liễu diệp phi đao.

“Chỉ thế là cùng, trả lại cô nương”. Nàng hừ lạnh, phát tay ném ra.

Ba đổi một nhưng ngọn ám khí ném lại càng hung hãn, mạnh mẽ.

Lực y thiếu nữ cả kinh xoay người, “xoạt”, liễu diệp đao xuyên qua tay áo.

Tuy không bị thương da thịt nhưng cũng giật mình.

Tất thấy đều kinh ngạc, lẳng ngắt như tờ, thậm chí có người lùi vào góc tường nhường chỗ.

Đương nhiên là muốn xem náo nhiệt.

Thủ lĩnh Động Đình thất quân tử Tiêu Văn Cử, sắc mặt liên tục thay đổi, đáng vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Liễu Nhị Ngốc vẫn bất động, tay phải đặt lên cán kiếm.

“Ha ha, Liễu ngốc tử”. Tiêu Diêu công tử cười lạnh: “Người có tin bốn công tử giờ tay là giết được nha đầu này”.

Liễu Nhị Ngốc vẫn thản nhiên.

“Thế nào?” Tiêu Diêu công tử hỏi: “Lẽ nào người không đau lòng?” Câu nói của gã có phần hạ lưu.

Liễu Nhị Ngốc vẫn trơ lì.

Thảm Tiểu Điệp nhú mày liễu, hiển nhiên không chịu được, chợt thân hình nàng loáng lên, hàn quang chợt hiện.

Kiếm như tia chớp đâm vào mi tâm Tiêu Diêu công tử.

Gã vốn định dùng mấy câu lấy lại danh dự, có điều ngữ điệu khinh bạc, khiến phải hứng chịu một kiếm hung hãn.

Ban này chỉ là thăm dò, giờ nàng thật sự động thủ.

Kiếm đi theo lối khinh linh, hàn quang như sợi châu ngọc vút tới, ẩn ước có tiếng sấm.

Tiêu Diêu công tử thoáng biến sắc.

Gã cưỡng từ đoạt lý lớn lối tìm Liễu Nhị Ngốc tính sổ, võ công tạo nghệ tất nhiên có phần thành tựu.

Kể có phân lượng tất nhiên biết rõ giá trị, nhận ra điểm lợi hại của nhát kiếm này.

Đồng thời gã cũng biết Thảm Tiểu Điệp đã xuất kiếm, tất nhiên không chịu bỏ qua, muốn tránh cũng không được.

Muốn tránh, chỉ có nước bỏ chạy.

Gã đến đây vốn để thành danh, sao có chuyện mất mặt trước đông người thế này?

Tuy nhiên sự tình phát triển vượt khỏi dự liệu, chỉ còn nước mạo hiểm một phen.

“Nha đầu đáng chết”. Gã quát to phát tay, cương phong quét tới chỗ Thảm Tiểu Điệp.

Đồng thời cổ tay phải gã phát mạnh, quang hoa rực lên xẹt vào Liễu Nhị Ngốc.

Công tử của Đế Vương cốc quả nhiên bất phàm, sử dụng cách đánh một đá hai chim.

Cương phong quét mạnh, đẩy lệch kiếm thế.

Thảm Tiểu Điệp thấy cổ tay cứng đơ, huyết khí dâng lên, thân ảnh đảo sang bên trái.

Bóng Liễu Nhị Ngốc hoa lên, tung tích tan biến.

Rõ ràng y ngồi trên mấy chiếc ghế, mấy chục đôi mắt chăm chú nhìn, sao lại không thấy?

Kỳ thật, chỉ là thân pháp của y quá nhanh.

Trong khoảnh khắc quang hoa lóe lên, y đã di hình hoán vị.

Quang hoa vốn là kiếm, Tiêu Diêu công tử hiển nhiên là cao thủ kiếm thuật, sử dụng khoái kiếm, kiếm quang lóe lên là mũi kiếm tới nơi.

Không ai nhìn rõ gã xuất kiếm thế nào, thậm chí không phát hiện gã giấu kiếm ở đâu.

Nhưng nhát kiếm đó lại đánh hụt.

Tiêu Diêu công tử cả kinh, cho rằng Liễu Nhị Ngốc ở sau lưng, chợt thu kiếm hồi bộ, quay phắt lại.

Gã không đoán sai, Liễu Nhị Ngốc đứng cách gã ba bước.

“Hảo kiếm pháp, hảo thân pháp”. Liễu Nhị Ngốc ôm kiếm đứng sừng sững, lạnh lùng nói: “Liễu mỗ mà xuất thủ, chỉ e các hạ không quay người lại được nữa đâu”.

Y không nói khoác, cũng không có ý dọa nạt.

Y chỉ muốn nhắc đối phương, khoảng cách gần thế này, chỉ cần y động kiếm là sẽ xuyên thấu ngực gã.

Y không hề khoa trương bởi y cũng sử dụng khoái kiếm, kiếm lại rất sắc.

Tiêu Diêu công tử sững người, mặt lúc xanh lúc trắng, hồi lâu không nói lên lời.

Gã biết đối phương không nói sai.

Nhưng trước mặt đám đông, gã không thể vứt bỏ danh dự, liền sầm mặt cười lạnh liên hồi.

“Các hạ cười gì?” Liễu Nhị Ngốc hỏi.

“Người dùng tiểu xảo tránh khỏi nhất kiếm của bốn công tử, coi như may mắn, còn dám lớn lối”. Kể yêu danh dự, dù xấu hổ cũng phải cố tìm lý do che giấu nhược điểm.

“À”. Liễu Nhị Ngốc bảo: “Thêm một kiếm nữa xem nào”.

“Thêm?”

“May mắn tuyệt đối không xảy ra lần thứ hai, các hạ xuất thêm một kiếm là biết có phải thế không”.

“Người muốn thử?”

“Đúng, thử thêm một lần”. Liễu Nhị Ngốc nhíu mày trầm giọng: “Lần này mỗ sẽ không nhường nữa, cũng không thể hiện tiểu xảo ban nãy, tránh để người ta cười chê”.

“Người định thế nào?”

“Hà tất hỏi nhiều”. Liễu Nhị Ngốc cười lạnh: “Đương nhiên trả lại một kiếm”.

Phúc đáp rất cứng rắn, cũng đưa ra lời cảnh cáo.

Tiêu Diêu công tử hơi biến sắc.

Hiển nhiên, lòng tin của gã đã lay động, biết rằng kiếm đối kiếm tuyệt không nắm chắc phần thắng, thậm chí sẽ thất bại, không còn tiêu diêu được nữa.

“Hay lắm”. Tiêu Văn Cử chợt cười: “Hai vị đều là tuyệt thế cao thủ, kiếm thuật tinh thâm, hôm nay gặp gỡ chính là thịnh sự của võ lâm, bọn tại hạ có may mắn được khai nhãn giới”.

Ai nấy đều im lặng mà hẩn lại chen chân.

Nói năng rất đường hoàng, kỳ thật còn có dụng tâm khác, kỳ vọng tạo thành kết cục bi thảm lương bại câu thương.

Kể âm hiểm xảo trá đều có ý nghĩ mong người khác gục ngã, để biến mình thành nổi bật nhất.

“Cái gì?” Tiêu Diêu công tử đang không tìm được cách rút lui, liền đảo mắt, nhìn hẩn chăm chăm: “Người muốn kiến thức?”

“Tại... tại hạ??” Tiêu Văn Cử không biết nói sao.

“Người là ai?”

“Tại hạ Tiêu Văn Cử”.

“Tiêu Văn Cử?” Tiêu Diêu công tử thò tay vào ngực móc ra một quyển sách nhỏ, lật hai trang, chợt sáng rực hai mắt: “Người là thủ lĩnh Động Đình thất quân tử?”

Y lại có quyển sách này, ghi lại nhiều nhân vật giang hồ.

“Danh xưng quân tử thì không dám”. Tiêu Văn Cử khiêm hư: “Bất quá tại hạ luôn cứu khổn phò nguy trên giang hồ, cũng có đôi chút nhân duyên”.

Hắn cứu ai? Giúp đỡ ai? Hiển nhiên đang nói dối.

“Ồ, đúng là có duyên”. Tiêu Diêu công tử trầm giọng: “Bổn công tử đang tìm, người lại tự mò tới”.

“Việc này...” Tiêu Văn Cử ngẩn người: “Là...”

“Tức là,” Tiêu Diêu công tử cười lạnh: “Tìm được là không phí chút sức nào”.

Mấy chữ này khá quen thuộc, ai nghe cũng hiểu, câu trước là “đi nát gót giày sắt mà không gặp”.

Đương nhiên không phải câu nói hay ho gì.

Tiêu Văn Cử hơi biến sắc.

Vốn hắn định châm dầu vào lửa, không ngờ lại rước họa.

Tiêu Diêu công tử sao lại tìm Tiêu Văn Cử?

Xem ra gã đang muốn chuyển mục tiêu, giảm bớt cục diện căng thẳng với Liễu Nhị Ngốc?

Cuốn sách nhỏ của gã có ghi gì thì không ai nhìn thấy.

“Người biết chăng,” Tiêu Diêu công tử dùng ngữ khí tự cao tự đại, lạnh lùng nhìn Tiêu Văn Cử: “Người có tên trên danh sách tử vong của bổn công tử, số bốn chín”.

Hóa ra đó là danh sách tử vong.

Thứ hạng tuy không cao nhưng vẫn là có tên trên bảng.

“Tôn... tôn giá...” Tiêu Văn Cử cả kinh: “Tại hạ chưa từng gặp công tử”.

“Hừ”. Tiêu Diêu công tử nói: “Nếu bổn công tử biết người tất đã chẳng đợi đến giờ”.

“Việc này...”

“Người xếp thứ bốn chín, cũng không phải đại nhân vật gì, bổn công tử vốn không có ý tìm người ngay”. Tiêu Diêu công tử lạnh giọng: “Nhưng hôm nay gặp được, bổn công tử đương nhiên không để lỡ”.

“Công... công tử muốn...”

“Lập tức chấp hành tử hình”. Tiêu Diêu công tử vung kiếm.

Việc này không ai ngờ tới, chỉ trong khoảnh khắc lại xảy ra biến hóa quá bất ngờ, ai nấy có mặt đều há hốc miệng.

Thậm chí có người lo lắng rằng mình cũng có tên trên danh sách.

Tiêu Văn Cử kinh hãi lui liền ba bước, móc ra một cây trường đao từ trong tà áo xanh thùng thình.

Huynh đệ của hắn tuy có bảy người nhưng giờ chỉ còn một mình.

Bình thường hắn vẫn tự đắc vì võ công, giờ mới biết được câu “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”.

Đao trong tay, hắn đành liều mạng một phen.

Liễu Nhị Ngốc văm ôm kiếm, thần sắc bình tĩnh như thường, hiển nhiên không muốn nhúng vào.

Khóe miệng Thẩm Tiểu Diệp hiện nụ cười lạnh.

“Chậm đã”. Giọng nói ag vọng cất lên, một tráng hán từ rẽ đám đông bước ra.

Người này cao lớn, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, nổi bật màu cổ đồng.

Kỳ quái là phần thượng thân có phủ một tấm da thú.

“Người là ai?” Tiêu Diêu công tử ngẩn người: “Dám hô hào ở đây?”

Có lẽ từ bé gã đã tập thành thói quen công tử, ngôn từ xuất ra là bức ép người khác.

“Ta chỉ hỏi,” hán tử nói: “Danh sách của ngươi có đại danh của ta không?”

“Đại danh của ngươi? Ngươi là ai”.

“Ta là Hoa Sơn Thần Quyền Thái Bảo Khổng Cương”.

“Thần Quyền Thái Bảo? Khổng Cương? Hình như ngươi hết chờ nổi rồi”. Tiêu Diêu công tử cổ ra vẻ thần nhiên: “Được, để bốn công tử tra xét”. Gã lại móc cuốn sách ra lật đại mấy trang.

“Thế nào?” Khổng Cương chăm chú quan sát.

“Đại danh thì không có”. Tiêu Diêu công tử nhún vai cười: “Ngươi có tiểu danh không?”

“Tiểu danh?”

“Tiểu danh tức là nữ danh”. Tiêu Diêu công tử giải thích: “Tên ngươi dùng lúc còn bú sữa mẹ”.

“Hừ”. Khổng Cương gầm: “Ngươi dám đùa đại gia?”

“Không sai”. Tiêu Văn Cử thừa cơ ly gián: “Hắn không coi Thần Quyền Thái Bảo vào đâu”.

Khổng Cương trợn mắt giận dữ.

“Tên ngu xuẩn, tránh ra”. Tiêu Diêu công tử khinh khỉnh: “Lẽ nào không có tên ngươi lại không tốt?”

“Không tốt”.

“Sao lại không tốt?”

“Tiêu Văn Cử xếp thứ bốn mươi chín”. Khổng Cương gầm lên: “Danh khí của ta lẽ nào kém hơn?”

“Đúng, đúng”. Tiêu Văn Cử nói: “Huynh phải xem trong mười vị trí dẫn đầu”.

Bình thường, với vị trí thủ lĩnh Động Đình thất quân tử, không đời nào hắn hạ thấp thân phận, có điều bây giờ khác hẳn.

Hiển nhiên, hắn muốn tìm trợ thủ.

Hắn cho rằng chỉ cần Thần Quyền Thái Bảo tương trợ, nguy cơ chỉ ít cũng bớt đi một nửa.

Hắn không thể bỏ qua cơ hội này.

“Hán tử ngốc, có gì hay mà tranh chấp”. Tiêu Diêu công tử vẫn cao ngạo: “Ngươi có biết đây là danh sách tử vong, chết đẹp không bằng sống thêm, lẽ nào ngươi muốn chết”.

“Chết?”

“Không sai”. Tiêu Diêu công tử lạnh lùng: “Kể có tên trên danh sách, sớm muộn gì cũng biến thành quỷ”.

“Ta mặc kệ”.

“Vốn ngươi phải để ý chuyện này”.

“Nhưng rõ ràng ngươi coi thường Thần Quyền Thái Bảo”.

“Ha ha, hán tử ngốc”. Tiêu Diêu công tử nói: “Đương kim thiên hạ, bốn công tử không coi trọng mấy kẻ”.

“Vì sao?”

“Chúng đều võ công bình bình, không đáng tính tới”.

“Hóa ra thế”. Khổng Cương chợt gầm lên: “Vậy thì thử xem”. Hắn lật cổ tay tống ra một quyền.

Hán tử này thật sự có phần ngốc, nhưng quyền lại không ngốc.

Quyền chưởng mãnh liệt, rít lên bùng bùng.

Tiêu Diêu công tử hơi biến sắc, khẽ lách vai tránh khỏi mặc cho quyền phong trượt qua vai.

Gã biết rằng hán tử ngọc này không dễ trêu vào.

“Hảo quyền, hảo quyền, quả nhiên hảo quyền pháp”. Tiêu Văn Cử lớn tiếng khen: “Khổng huynh thần quyền vô địch, xứng đáng thiên hạ đệ nhất quyền”. Hắn kịp thời bốc thơm Khổng Cương.

Thiên hạ đệ nhất quyền? Nghe vang dội làm sao.

Khổng Cương tuy không nói gì, nhưng hiển nhiên cực kỳ vừa ý.

“Nói hay, hay lắm”. Tiêu Diêu công tử nổi giận: “Hay cho một kẻ ăn nói ngông cuồng”. Đoạn gã lướt người, kiếm lướt theo vù vù.

Cầu vòng chợt hiện lên, lao thẳng vào Tiêu Văn Cử.

Băn nãy gã cố ý di chuyển mục tiêu, dụng ý lấy lại chút danh dự, nếu không giết được Tiêu Văn Cử thật khó ăn nói.

Nên gã bỏ qua Khổng Cương, nhân cơ hội xuất kích.

Đương nhiên, gã muốn chỉ một đòn là đắc thủ.

Ở đây trừ Liễu Nhị Ngốc, toàn là cao thủ bình thường, vốn gã không để ý, nhưng một quyền của Khổng Cương khiến gã ngẫm kinh hãi, không dám coi nhẹ nữa.

Gã phải giết Tiêu Văn Cử, nhân đó chấn nhiếp quần hùng, dọa khiếp Khổng Cương.

Kiểm khí diên cuồng lạnh ngắt, quả nhiên không phải hư danh.

Họ Tiêu cả kinh, quay tít thân thể, chém mạnh trường đao, định tránh khỏi chính diện rồi chém ngang.

Hắn giàu kinh nghiệm giao chiến, biết lúc gặp cường địch không thể chính diện nghênh tiếp, tấn công bên sườn mới là thượng sách.

Chủ ý không tệ, không thẹn tính toán già đời.

Nhưng kiếm tới như gió, hắn chưa xoay người lại kịp thì kiếm phong đã tới.

Thanh khoái kiếm quyết tâm sát nhân này sắp làm tóa máu, Tiêu Văn Cử kinh hãi, mặt mày xoám ngoét.

Hắn biết không chống nổi nhất kiếm.

Hắn không ngờ rằng với cơ trí tuyệt luân mà lại chết trong gian tửu điểm nhỏ xíu này.

Ngay lúc đó một ngọn quyền tung ra, ngọn quyền này càng mãnh liệt, đẩy lệch thanh kiếm sang bên.

Kiểm phong lướt qua tai Tiêu Văn Cử, Tiêu Diêu công tử trâm cổ tay tạo thành một vết máu trên vai hắn, tuy máu đã chảy nhưng không hoàn toàn như ý.

Tiêu Văn Cử vong hồn táng đờm, xoay người chạy khỏi tửu điểm.

Khiêu khích tuy hữu hiệu nhưng vẫn bị dính một kiếm, bây giờ không chạy còn đợi lúc nào?

Tuy hắn là thủ lĩnh Thất quân tử nhưng gặp kinh địch cũng bất chấp mặt mũi.

“Người là cầu hán tử”. Tiêu Diêu công tử ngoái lại: “Muốn làm quỷ thế mạng hả?”

Tập quán cao ngạo thành tính, khẩu khí của gã vẫn thế.

Khổng Cương không nói gì, lại tổng ra một quyền.

Quyền nối tiếp quyền, quyền thế liên miên như mưa rào.

Tiêu Diêu công tử đảo người liên tiếp: “Cầu hán tử đợi bốn công tử quay lại thu thập người”. Tà áo phất lên, gã lướt ra ngoài điểm.

Lục y nữ theo sát.

Khẩu khí của gã là đuổi theo Tiêu Văn Cử.

“Được, ta ở lại đợi người”. Khổng Cương kêu to: “Chỉ sợ người không quay lại”.

Hán tử này tuy có vẻ ngốc nhưng lại nói ra một câu không ngốc tí nào.

Nơi này trừ gã, còn có Liễu Nhị Ngốc, Tiêu Diêu công tử đương nhiên không quay lại.

Quay lại có khác nào tự rước nhục.

Trường náo nhiệt kết thúc, Liễu Nhị Ngốc khẽ mỉm cười.

Đã muộn rồi, vốn y định ăn cơm xong sẽ nghỉ chân ở tiểu điểm này, giờ đành đội màn đêm lên đường.

Y không sợ gì, chỉ có điều không quen cùng nghỉ chân một chỗ với những nhân vật giang hồ tam sơn ngũ nhạc.

Cũng may Thẩm Tiểu Điệp đồng cảm.

Hai người nhìn nhau, cùng hiểu ý.

Thẩm Tiểu Điệp móc ra một nắm bạc vụn trả tiền cơm, Liễu Nhị Ngốc đảo mắt gật đầu.

Y cho rằng trước khi đi cần phải chào hỏi.

Đồng thời có mấy câu muốn nói.

“Bèo nước gặp nhau cũng là có duyên, nhưng Liễu mỗ xưa nay đậm bạc danh lợi, không có chí lớn, càng không có ý phong vân tế hội, tranh chấp gì với người giang hồ, các vị đi theo dọc đường, nhưng mong rằng sẽ dừng chân ở đây...”

Chúng nhân im lặng.

“Liễu Nhị Ngốc”. Thần Quyền Thái Bảo Khổng Cương lại nói: “Các hạ bảo dừng chân là có ý gì?”

“Chuyện này...” Liễu Nhị Ngốc ngẩn người.

“Con đường này các hạ đi đường, mỗ cũng đi được, đúng không?”

“Đúng”.

“Mỗ không có ý bám theo”.

“Các hạ nói vậy, hóa ra tại hạ đa nghi”.

“Mỗ phải nói rõ, mỗ vốn đi Lạc Dương,” Khổng Cương giải thích: “Lối này thông đến Lạc Dương”.

“À”.

“Tuy các hạ danh mãn thiên hạ, nhưng mỗ không có ý trèo cao”.

“Đâu có, đâu có”. Liễu Nhị Ngốc không ngờ gặp phải hán tử lỗ mãng thế này, mỉm cười bảo: “Ngược lại, Khổng huynh mới khiến người ta khâm phục”.

“Mỗ đi trước”. Khổng Cương không khách sáo, nói xong đi ra luôn.

Đích xác là một hán tử thẳng thắn, ăn nói mau mắn, xem ra không hề theo chân Liễu Nhị Ngốc, chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt.

Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Điệp cũng lên đường ngay.

Canh một đã qua, trên đường thưa thớt bóng người.

Vàng trắng non treo thấp trên rặng cây đen xì, sao sáng khắp trời, tầng không vạm vỡ, thu ý lạnh lẽ, sương ẩm vật áo.

“Tiểu Điệp”. Liễu Nhị Ngốc chợt lên tiếng: “Trước đây cô nương bao giờ đi thâu đêm chưa?”

“Có, nhưng không giống đêm nay”.

“Đêm nay thế nào?”

“Đi mà không có việc gì vội vàng”.

“Cô nương nói đúng”.

17. Chương 17: Tình Hải Dư Ba

Liễu Nhị Ngốc cười nói: “Làm gì mà đi vội như vậy?”.

“Vây cũng không sao”. Thảm Tiểu Diệp nói: “Đêm thu trời cao trăng sáng, công tử không thấy cảnh sắc thật hữu tình hay sao?”.

“Ừ, người thông minh không nên có hoài bão”. Liễu Nhị Ngốc cười nói: “Tại hạ chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, chỉ muốn ngủ mà thôi”.

“Giỏi thật” Thảm Tiểu Diệp lờm nguýt: “Công tử cười tiểu nữ đây à”.

“Không, không, những điều tại hạ nói là thật”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Ở thành Kim Lăng mọi người đều biết, Liễu Nhị Ngốc là thần ngủ nổi danh”.

“Có thật như thế không?”.

“Làm sao không thật?”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Tại hạ thường ngủ cả ngày ở trong căn phòng giản dị của mình”.

“Như vậy chẳng phải là thành Gia Cát tiên sinh ở Ngọa Long cương hay sao?”.

“Cũng giống thật”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Sau khi tỉnh dậy, tại hạ sẽ ngâm một bài thơ”.

“Thơ à? Thơ gì?”.

“Cô nương nghe tại hạ đọc đây”. Liễu Nhị Ngốc háng giọng đọc:

Mộng dài ai sớm tỉnh

Đời ta ta biết ta

Yên giấc xuân am cỏ

Cửa sổ bóng câu qua

Giọng của y mang uể oải, mộng mị, bộ dạng như vừa với tỉnh dậy.

“Nhìn bộ dạng của công tử kìa, thật chẳng giống Gia Cát Lượng tiên sinh tí nào”.

“Đúng rồi, tại hạ đợi rông rã mấy năm, mà chẳng có ai ba lần tới lều cỏ cả. Cuối cùng không chịu nổi tịch mịch, chỉ đành một mình xuất sơn”. Liễu Nhị Ngốc nói.

Thảm Tiểu Diệp cười khúc khích.

Một đám mây che khuất ánh trăng, cảnh đêm càng mông lung, Liễu Nhị Ngốc nhìn quanh, đột nhiên phát hiện trong cánh rừng bên trái, ẩn ước có một góc mái nhà nhô ra.

“Có lẽ mà một tòa miếu”

“Cũng tốt”. Thảm Tiểu Diệp nói: “Không có khách sạn, đành ngủ ở miếu vậy”.

“Ở miếu ư?”

“Cả một vùng này dân cư thưa thớt, muốn tìm được một cái khách sạn chỉ sợ rất khó, hơn nữa công tử lại còn là một vị tiên ngủ”. Thảm Tiểu Diệp cười nói: “Tiểu nữ thấy chỉ bằng chúng ta thương lượng với hòa thượng ở đây thì tốt hơn”.

“Nói không chừng lại là ni cô”

“Cũng có thể là đạo sĩ”.

“Được rồi” Liễu Nhị Ngốc nói: “Nếu như là ni cô, thì do cô nương giao thiệp, còn nếu là hòa thượng đạo sĩ thì tại hạ lo”.

“Tiểu nữ cũng hi vọng đó là ni cô”

“Vì sao?”

“Như vậy thì tiện cho tiểu nữ hơn”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Ít nhất tiểu nữ có thể tắm rửa thoải mái”.

“Còn tại hạ thì thảm rồi”.

“Thảm rồi, thảm cái gì?”. Thảm Tiểu Điệp chu miệng cười: “Lẽ nào công tử còn sợ ni cô”.

“Không” Liễu Nhị Ngốc nói: “Chỉ có ni cô sợ tại hạ”.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hai người tìm được một con đường mòn, cùng nhau tiến vào rừng.

Rừng cây âm u, cỏ dại mọc đầy, giống như là lâu lắm rồi chưa có người qua lại.

Chỉ một lúc sau đã đến trước miếu, chỉ thấy vườn hoang tường đổ, cảnh vật hoang lương, thì ra là một tòa miếu đổ nát.

Tòa miếu này đã lâu không có người tu sửa

“Xem ra không những không có hòa thượng và ni cô, chỉ sợ đến bò tát cũng đã đi mất rồi”. Liễu Nhị Ngốc nhìn khung cửa miếu trống hoác, đen ngòm nói.

“Như vậy cũng tốt” Thảm Tiểu Điệp nói.

“Tốt ư?”.

“Có câu Trăng gió không phân mới cũ, Núi rừng nào tách lạ quen”. Thảm Tiểu Điệp cười nói: “Không có ni cô hòa thượng, chúng ta hiện giờ thành chủ nhân nơi đây”.

Làm chủ nhân của một tòa miếu hoang thì có gì hay?

“Tìm chỗ nghỉ ngơi cũng tốt mà”.

“Vậy thì phải vào xem thế nào đã”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Không biết có tìm được chỗ nào sạch sẽ hay không?”. Nói rồi y tiến vào trước. Thảm Tiểu Điệp bước theo sau.

Ngôi miếu này đã bị mưa gió bào mòn từ lâu, trên khung cửa không còn dấu vết gì, cũng không có hoành phi, biển bảng gì cả, không biết là miếu gì.

Nghĩ lại, ngôi miếu này xây ở vùng rừng núi này, không phải miếu sơn thần thì cũng là miếu linh cung.

Mái mái đã sập xuống quá nửa, chỉ còn trên chính điện là còn có thể dung thân, trên đất có vài chiếc bồ đoàn mốc meo nằm rải rác

“Vẫn còn có thể nghỉ ngơi được”. Liễu Nhị Ngốc nhìn quanh nói.

Sau đó y kiểm hai chiếc bồ đoàn rách, phỉ hết bụi trên đó, mỗi người một cái, mỗi người chọn một góc trên đại điện, dựa lưng vào tường, ngồi khoanh chân như lão tăng nhập định.

Phàm là những người luyện võ công, đả tọa chính là biện pháp nghỉ ngơi tốt nhất, luyện công một chu thiên, tinh thần tự nhiên trở lên phấn chấn

Liễu Nhị Ngốc mắt nhắm hờ, đang dẹp bỏ tạp niệm, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn.

Vừa rồi y vừa quan sát xung quanh, phát hiện trên thần điện còn vài pho tượng thần gãy chân thiếu tay, trong đó, có một pho tượng nhìn rất đặc biệt.

Chỉ là lúc mới vào đại điện, chưa quen với khung cảnh, y không cẩn thận quan sát được.

Lúc này trong lòng y chợt động, phát hiện có gì đó không ổn, liền mở to mắt, nhìn chăm chăm về hướng thần điện.

Đại khái có khoảng bảy tám pho tượng, to gần bằng người thường.

Bảy tám pho tượng đó, có pho gãy tay chân, có pho mất đầu, ngổn ngang trên mặt đất, bụi phủ đầy.

Chỉ có một pho ở giữa, không những hình thể hoàn chỉnh, tướng mạo như thật, lại còn khoác một tấm áo choàng màu vàng vô cùng rực rỡ.

Đó đâu phải là thần tượng, rõ ràng là một người. Nhưng người này có hàm râu quai nón rậm rạp, mặt vàng như nghệ, mắt như ốc nhồi, rất giống một pho tượng thần.

Liều Nhị Ngốc ngẩn người ra, rồi đột nhiên bật dậy.

Thẩm Tiểu Diệp bị kinh động, đột nhiên mở mắt, vừa nhìn quanh một vòng, sắc mặt lập tức biến hẳn.

“Chúng ta đi thôi” Nàng nháy mắt ra hiệu với Liều Nhị Ngốc

“Đi ư?”. Liều Nhị Ngốc bắn khoăn.

Y không hiểu tại sao Thẩm Tiểu Diệp lại bảo đi, y tin rằng nàng cũng đã phát hiện ra pho tượng giả mạo kia, lẽ nào nàng lại sợ pho tượng giả mạo đó.

Điều đó là không thể, y hiểu rõ ràng, Thẩm Tiểu Diệp vừa cẩn thận vừa không phải là kẻ yếu bóng vía, so về đảm lược còn hơn cả y, thậm chí còn dám đùa giỡn với hiểm nguy, làm sao có thể sợ pho tượng thần đó cho được?

Do đó, y dùng một ánh mắt kỳ dị nhìn Thẩm Tiểu Diệp

“Đúng rồi”. Thẩm Tiểu Diệp sắc mặt kinh hoàng nói: “Trên đầu ba tấc có thần linh, chúng ta đi chỗ khác thôi”.

Những lời này thật là lạ lùng

Nhưng ý tứ của nàng thì rất rõ ràng, đúng là nàng đã phát hiện ra pho tượng giả mạo đó.

Có lẽ nàng đã biết, cái người giả dạng tượng thần đó là ai.

“Đổi chỗ khác? Vì sao”. Liều Nhị Ngốc không chịu tin vào ma quỷ, ngược lại cười nói: “Chỉ cần không làm gì trái với lòng mình, sợ gì thần linh”.

“Công tử...” Thẩm Tiểu Diệp ngẩn người ra

“Những người thông minh chính trực mới là thần”. Liều Nhị Ngốc đột nhiên nổi tính khí, cười vang nói: “Còn cái loại giả thần giả quỷ chỉ được coi là yêu...”

Y càng nói càng hăng, còn Thẩm Tiểu Diệp thì lại vò đầu bứt tai.

“Hừm” trên thần điện đột nhiên truyền lại một âm thanh lạnh lẽo, thanh âm trầm hùng, giống như tiếng sấm dậy.

Không nói gì, chỉ hừ một tiếng

“Ha ha, quả nhiên không tồi, trung khí sung túc, nội công thâm hậu”. Liều Nhị Ngốc quay người lại, hướng mắt về phía thần điện: “Người rút cục là thần thánh phương nào?”

Thẩm Tiểu Diệp không cách nào cản được, chỉ há hốc mồm ra.

Thần tượng vẫn không có động tác gì, nhưng tấm hoàng sam đột nhiên không có gió mà phồng lên.

Xem ra không chỉ nội công thâm hậu, mà thậm chí còn có cả kỳ công dị thuật.

Liều Nhị Ngốc ngẩn người ra, nắm chặt lấy đốc kiếm.

Đương nhiên y hiểu, đây chỉ là dấu hiệu báo trước của cơn bão, tiếp theo sẽ là một đòn như lời đình vạn quân.

Nhưng chuyện này thật là ngoài trí tưởng tượng của y, không ngờ ở cái nơi hoang sơn cổ miếu này, lại gặp phải một quái nhân như vậy.

Quái nhân này là ai?

Ít nhất cũng phải có chút tiếng tăm trên giang hồ.

Liễu Nhị Ngốc đột nhiên nhớ lại một chuyện, y nhớ Thẩm Tiểu Điệp từng nói: “Ngộ hoàng mạc đấu, ngộ hồng mạc sấm”.

Chữ “hoàng” trong tám chữ đó, chính là nói về một vị Hoàng Sam quái khách.

Không ngờ hôm nay lại gặp phải người đó ở đây.

Thẩm Tiểu Điệp không phải là người sợ việc, nhưng không ngờ nàng lại thận trọng như vậy, hơn nữa còn cất lời cảnh cáo trước, đủ thấy người này có lại lịch không nhỏ.

Tiếc là lúc đó y không hỏi han cặn kẽ, để tìm hiểu thêm về thân thế và võ công của người này.

Lúc này đương nhiên là đã muộn.

Nhưng cho dù như vậy, Liễu Nhị Ngốc vẫn không tin vị Hoàng Sam quái khách này có năng lực quỷ khốc thần sầu gì, nhất là nhìn bộ dạng hoảng sợ của Thẩm Tiểu Điệp, càng kích phát ngạo khí tiềm tàng của y.

Y không muốn chèn ép bất cứ ai, cũng tuyệt không khuất phục trước bất kỳ uy lực và sự đe dọa của người nào.

Thẩm Tiểu Điệp vốn tính tình phóng khoáng, bình tĩnh giải quyết mọi việc, lúc này giống như một chú thỏ con sợ hãi.

Làm sao lại trở thành một cô gái yếu đuối như thế cơ chứ?

Liễu Nhị Ngốc nhìn thần tình hoảng hốt sợ hãi của nàng, giống như là có chút tức giận.

Y vốn là người hiểu thắng, ngoan cường, không ngại đối đầu. Lúc này, một thứ kiêu ngạo kiêu đàn ông sinh ra trong lòng y.

Y muốn bảo vệ người con gái yếu đuối này.

Lập tức chân khí mãnh liệt đề thăng, lan tỏa toàn bộ cơ thể, nắm ngón tay nắm chặt, trường kiếm rút lên.

Trên thần điện hoang thần, không khí lập tức trở lên khẩn trương.

Tám hoàng sam của Hoàng Sam quái khách căng phòng như quả bóng, đột nhiên phát ra những tiếng rì rít, giống như là muốn nổ tung.

“Lùi lại, lùi lại ngay” Thẩm Tiểu Điệp không nhịn được la lên: “Đừng ngốc, công tử không đỡ nổi Phích Lịch thần công đâu?”.

Phích Lịch thần công? Đó là môn công phu chết tiệt nào vậy.

Giống như tên gọi, chiêu pháp âm ỉ, lao thẳng tới.

Liễu Nhị Ngốc ngăn người ra, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, thầm nghĩ: “Y dù sao cũng là người, không phải một thùng thuốc súng”.

Y không chịu phục, muốn thử xem thế nào.

Nói thì chậm, thực tế thì nhanh, chỉ thấy pho thần tượng căng phòng đó giống như một đám mây vàng, từ từ bốc lên trên thần điện.

Không thấy lão có động tác gì, không ngờ có thể bay lên trên không

Bay lên khỏi đại điện, bay lên ngang xà nhà, trình độ khinh công đạt đến cảnh giới kinh thế hãi tục.

Nhìn thấy đám mây vàng phủ lên đầu, Liễu Nhị Ngốc chấn động, trong lòng thầm kêu không ổn.

Đúng vào lúc này, một tiếng âm vang lên, trời đất rung chuyển, toàn bộ đại điện cát bụi rơi xuống mù mịt. Vài chục phiến ngói rào rào rơi xuống

Liễu Nhị Ngốc đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực ngàn cân dội xuống đầu, lực đạo mạnh đến mức gần như không phải sức người có thể chống lại được. Đồng thời, do kinh lực đột nhiên áp xuống, chấn động không khí, hô hấp lập tức ngưng trệ.

May mà y đã tung mình lên, nỗ lực bắn về bên trái.

Thân pháp của y linh hoạt, lách mình tránh sang bên cũng đã mượn được một bộ phận áp lực, cuối cùng phá được màn lưới vô hình đó, thoát ra một góc điện.

Chỉ nghe phía sau vang lên một tiếng nổ lớn, tàn lửa văng tung tóe.

Liễu Nhị Ngốc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đại diện đất đã văng mù mịt, không ngờ xuất hiện một chiếc rãnh lớn.

Uy lực một đòn, thạch phá thiên kinh, Liễu Nhị Ngốc biến sắc.

Nếu đánh trúng người, không phải sẽ nát như tương sao.

Hoàng Sam quái khách đáp xuống đất, hai tay trống không, hiển nhiên lão chỉ dùng hai tay không mà thôi.

Nhưng đó là cánh tay đáng sợ.

Hai mắt lão sáng rực, thần quang lấp lánh, nhìn chăm chăm vào Liễu Nhị Ngốc.

Giống như đang nghiên cứu, làm sao mà y có thể thoát được.

Một đòn không trúng, hiển nhiên trong thất vọng có vài phần bất ngờ.

“Hừ, tiểu tử giỏi lắm”. Lão tức giận nói: “Công phu của Tứ Không cùng toan, người rút cục học được bao nhiêu?”.

“Không nhiều”. Liễu Nhị Ngốc định thần đáp.

“Không nhiều là bao nhiêu?”

“Vô cùng ít”. Liễu Nhị Ngốc tuy bị thần uy của đối phương áp đảo, nhưng không chịu thua về cốt khí: “Ít đến mức vừa đủ để đối phó lão”.

“Người có thể ứng phó được với lão phu?”.

“Thêm một chút nữa là có thể đối phó với lão được”.

“Hừm, tiểu tử to gan, không ngờ lại biết khoát lác”. Hoàng Sam quái khách sắc mặt sầm xuống: “Người biết lão phu là ai không?”.

“Lão là...” Liễu Nhị Ngốc tất nhiên là không biết.

“Tiểu nữ biết”. Thảm Tiểu Điệp đứng phía xa lập tức tiếp lời: “Tiền bối là đương kim vô lâm đệ nhất cao thủ, danh tiếng lẫy lừng, bốn biển đều phục, thiên hạ hào kiệt đều ngưỡng mộ: Thiên hạ thánh thủ Kim...”

“Hừ, miệng lưỡi trơn tuột”. Hoàng Sam quái khách nói: “Kim gì?”.

“Tiểu nữ không dám nói”.

“Nói”.

“Kim Vô Quỷ”.

“Người nịnh nọt lão phu như thế, có chủ ý gì?”

“Không, không phải là nịnh nọt”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Sư phụ tiểu nữ dặn đi dặn lại nhiều lần, nói rằng nếu như gặp được lão nhân gia, phải đặc biệt tôn kính”.

“Sư phụ người là ai?”.

“Tiểu Mạnh” Thảm Tiểu Điệp nói.

“Tiểu Mạnh”. Hoàng y quái khách trợn tròn mắt lên.

“Chính là một trong Giang Đông Nhị Mạnh năm xưa, Thiên Kiêu nữ Mạnh Diêu Hồng”.

“Là nàng?” Hoàng Sam quái khách toàn thân chấn động, trầm giọng hỏi: “Nàng vẫn còn nhớ lão phu ư”.

“Vẫn nhớ”. Thảm Tiểu Diệp nói: “Gia sư...”

“Tiểu nha đầu, ngươi đang lừa dối phải không?”. Hoàng Sam quái khách đột nhiên thở dài: “Lão phu vì nàng khắc cốt tương tư ba mươi năm, nàng, trước giờ chưa bao giờ đối xử tốt với ta”.

“Điều này...” Thảm Tiểu Diệp nói: “Có lẽ...”

“Có lẽ làm sao?”

“Có lẽ gia sư bây giờ...” Thảm Tiểu Diệp hiển nhiên là đang nghĩ mọi cách để bịa chuyện: “Bây giờ đột nhiên nhớ lại những điều tốt của tiền bối...”

“Đột nhiên nhớ lại?”

“Không không, là từ từ nhớ lại”. Thảm Tiểu Diệp nói: “Từ từ nhớ lại rất nhiều chuyện cũ”.

“Chuyện cũ”. Hoàng Sam quái khách thần sắc đau buồn: “Nhắc lại chuyện cũ, lão phu tràn đầy tức giận, hai tỷ muội nàng chỉ thích tên Tứ Không cùng toan đó, trước giờ chưa bao giờ để ý đến lão phu”.

Thất bại trên tình trường, thật là một nỗi hận lớn của đời người.

Hoàng Sam quái khách không kìm được nhớ lại những chuyện xưa, biểu tình tràn đầy thống khổ.

“Nói cũng không chừng”. Thảm Tiểu Diệp hết sức an ủi: “May mà tiền bối nâng lên được, hạ xuống cũng được, bỏ qua tình cảm nữ nhân, do đó mấy năm nay vô công tạo nghệ không ngừng tăng tiến...”

“Kẻ nào nói lão phu hạ xuống được...?”

Lẽ nào...

“Ba mươi năm nay lão phu đau đầu, cơm không muốn ăn, trà không muốn uống, chỉ mong gặp nàng một lần cũng được, nhưng mà...” Nói đến đây, lão lại thở dài một tiếng

Tình cảm ái mộ, không nói thành lời, cho dù là tuổi cao cũng như thế.

“A”. Thảm Tiểu Diệp lập tức lựa chiều: “Nói như vậy, tiền bối quả lại một người chí tình chí tính, xứng danh nhất đại tình thánh”.

Nàng nhả ngọc phun châu, tận sức làm cho đối phương nghe cảm thấy thoải mái.

Con người ta sau khi mãn ý, thoải mái, đa số có thể chuyển tức giận sang tường hòa.

“Ha ha, tiểu nha đầu, ngươi thật biết nói năng”. Hoàng Sam quái khách nhẹ nhàng nói: “Cái gì mà nhất đại tình thánh, một kẻ đại ngốc nghe còn được”.

“Làm sao thế được”.

“Làm sao không thế được”. Hoàng Sam quái khách trào phúng nói: “Lão phu ở đây hận không thể đập đầu chết đi, nàng lại thân thiết với tên Tứ Không cùng toan đó, đó không phải là ngốc thì là gì?”.

Xem ra lão cũng là một người thông minh, chỉ tiếc là tuệ kiếm cũng khó trăm được tơ tình.

Lão hiển nhiên biết đó là hành vi ngốc nghếch, nhưng ba mươi năm nay vẫn mơ màng trong mộng, không thể quên đi được.

Cho dù là người thông minh đến đâu đi nữa, một khi đã rơi vào lưới tình, cũng khó có thể thoát ra.

“Tiền bối tuyệt không phải là kẻ ngốc”.

“Không phải ư?”

“Người xưa có câu danh ngôn”. Thảm Tiểu Diệp lại uốn lưỡi: “Tình cảm sở chí, kim thạch vi khai”. (Tình cảm có thể lay động được đá vàng)

“Giảng như thế nào?”.

“Có lẽ cảm động trước tình cảm của tiền bối, mấy năm nay gia sư hình như cũng có thay đổi”.

“Thật không”. Hoàng Sam quái khách hai mắt sáng rực.

Một kẻ đang mê đắm trong biển tình, muốn thoát ra ngoài thực sự là chuyện khó, tâm của lão lại động.

“Vâng” Thẩm Tiểu Diệp nói: “Gia sư... gia sư” Nói dối chỉ năng nói qua quýt, không thể nói quá rõ ràng, cũng không thể khẳng định quá, tốt nhất là các khả năng đều có thể...

“Lẽ nào...” Hoàng Sam quái khách lẩm bẩm: “Đúng rồi, sau khi tên Tứ Không cùng toan đó bỏ đi, nàng quá tịch mịch”.

Thẩm Tiểu Diệp không tiếp lời.

Nàng hiểu rằng nói nhiều dễ sai, nên biết điểm dừng.

Mặc dù nàng khua môi múa mép, tạm thời cả trở Hoàng Sam quái khách Kim Vô Quý muốn đối phó với Liễu Nhị Ngốc, nhưng nàng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn để hóa giải nguy cơ ngày hôm nay.

Bởi vì nàng không làm cách nào nói Kim Vô Quý rời khỏi tòa miếu này, cũng không cách nào làm mất đi tính quật cường của Liễu Nhị Ngốc

“Tiểu nha đầu”. Hoàng Sam quái khách đột nhiên nói: “Người đợi một chút”.

Đợi?

“Đợi lão phu trừ diệt tên tiểu tử này đã”.

“VẬY...” Thẩm Tiểu Diệp biến sắc: “Vì sao?”.

“Lão phu tiêu phí mất ba mươi năm, vốn chỉ hi vọng quyết một trận thư hùng với Tứ Không cùng toan, không ngờ y lại sớm chuồn đến u minh Địa phủ, hiện giờ âm dương cách trở, khiến hi vọng của lão phu thành mây khói”.

“Ý của tiền bối là...”

“Tiểu tử này là truyền nhân duy nhất của Tứ Không cùng toan. Lão phu giết chết hắn, mặc dù không làm tiêu tan đi mối hận ba mươi năm, nhưng dù sao có cũng hơn không”.

“Tiền bối”. Thẩm Tiểu Diệp nói: “Những việc có cũng như không này...”

“Làm sao?”

“Bỏ qua đi”.

“Nói vậy, làm sao có thể cho qua được”. Hoàng Sam quái khách tức giận quát: “Lão phu trước giờ có thù phải báo”.

Thẩm Tiểu Diệp ngẩn người, nhìn về hướng Liễu Nhị Ngốc ở góc điện.

Liễu Nhị Ngốc không để ý đến nàng, y nhìn chăm chăm vào Hoàng Sam quái khách Kim Vô Quý, tấm áo lam khe rung lên.

Hiển nhiên, chân khí của y đã bố trí toàn thân, dự định tiếp thụ khiêu chiến.

Vừa rồi Thẩm Tiểu Diệp cùng Hoàng Sam quái khách đối đáp, y cũng đã nghe rõ. Mặc dù y chưa gặp Giang Đông Nhị Mạnh năm xưa, nhưng y rất quen thuộc với đoạn truyền văn trên giang hồ đó

Hai đóa danh hoa võ lâm đó, năm xưa nổi tiếng một thời, những người theo đuổi nhiều vô số kể, trong đó không ít thiếu hiệp nổi danh, vương tôn công tử, kiệt xuất anh tài hùng cứ một phương, nhưng tỉ muội họ Mạnh đều không màng tới.

Thì làm sao có thể để ý đến Kim Vô Quý nhìn chẳng có gì xuất chúng này.

Lão chẳng qua tự mình si mê ba mươi năm, hiện giờ lại dồn hết uất hận lên đầu y, đó chẳng phải là vô lí xuất thủ hay sao?

Không ngờ lại còn dám lớn tiếng muốn tìm Tứ Không tiên sinh quyết chiến.

Tứ Không tiên sinh mới qua đời có năm năm, trong hai mươi năm năm qua, sao lão không lên tiếng.

Hiện giờ Tứ Không tiên sinh vừa chết, lão lại to mồm.

Liễu Nhị Ngốc nghĩ ngợi một hồi, cảm thấy thân là đệ tử đích truyền của Tứ Không tiên sinh, mặc dù chưa giỏi hơn sư phụ, nhưng cũng không thể để cho ai muốn khi dễ mình thì làm.

Y hiểu được dụng ý của Thảm Tiểu Điệp, chính là muốn dùng lời lẽ ngăn cản Kim Vô Quý, để cho y rời đi.

Nhưng y đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không đi.

Y nhận thấy Kim Vô Quý nội lực hùng hồn, đúng là cao hơn y rất nhiều, nhưng thắng bại chi đạo, quan trọng ở cơ trí linh hoạt. Nhìn trên giang hồ, những cao thủ nhất lưu, không nhất định đều là những kẻ có sức mạnh hơn người.

Đấu lực đấu sức, đa phần chỉ là loại cao thủ hạng hai mà thôi.

Do đó, y từ từ bình tĩnh lại, cũng nghĩ ra cách đối phó, dự tính dùng thân pháp khinh linh phiêu diêu của mình giao đấu cùng đối phương một phen.

Nếu như cơ duyên xảo hợp, nói không chừng có thể một kiếm đắc thủ.

“Tiểu tử thôi”. Hoàng Sam quát khách cao giọng quát: “Trước khi lão phu giết chết ngươi, ta muốn hỏi rõ mấy chuyện”.

“Hỏi chuyện gì?”

“Ngươi là đệ tử của Tứ Không cùng toan?”

“Tiên sư không nghèo không khó” Liễu Nhị Ngốc ngang nhiên đáp: “Mà còn đầy phúc”.

“Lão phu chỉ hỏi đúng hay không đúng”.

“Đúng”.

“Ha ha, rất tốt”. Hoàng Sam quát khách cười lạnh nói: “Vậy ngươi chết là không oan rồi”.

“Hừ, thật đáng cười”. Liễu Nhị Ngốc nhún vai.

“Đáng cười?” Hoàng Sam quát khách nói: “Có gì đáng cười”.

“Cười ngươi to mồm không biết xấu hổ”.

“Ha ha, tiểu tử thôi” Hoàng Sam quát khách biến sắc quát: “Không ngờ ngươi còn dám đòi co với lão phu”.

“Có gì mà không dám?”. Liễu Nhị Ngốc vốn định chọc giận lão, lạnh lùng nói: “Lão chỉ là có nhiều khí lực, chỉ là một con trâu mộng mà thôi”.

Trâu mộng? Chỉ biết kéo cày.

Trong con mắt của nhân loại, trâu chỉ là súc sinh.

“Giỏi lắm”. Hoàng Sam quát khách đột nhiên đại nộ, gầm lên: “Lão phu sẽ xé ngươi thành tám mảnh”. Nói xong giơ tay phóng ra một chưởng, chưởng như phích lịch hành không, âm một tiếng, toàn diện cát bụi mù mịt, một đoạn tường đổ sập xuống.

Trắng đã xuống dần, đại diện vốn thiếu ánh sáng, giờ cát bụi mù mịt, càng khó phân biệt cảnh vật.

Đột nhiên quang hoa lóe lên, một kiếm lao thẳng tới.

Liễu Nhị Ngốc hiển nhiên là đã tránh được một đòn vừa rồi.

Nếu không thì một kiếm đó từ đâu ra.

“Ha ha, tiểu tử thôi”. Hoàng Sam quát khách cười lạnh lẽo: “Mấy thứ đồ chơi này trong mắt ta chỉ như cứt chó mà thôi”. Chỉ thấy lão vung một tay ra, chụp lấy thanh kiếm.

Đó là Thanh Hồng kiếm, một trong những danh kiếm, chém sắt như bùn, vô cùng sắc bén.

Không ngờ lão dám tay không bắt kiếm.

Liễu Nhị Ngốc kinh ngạc, trong lòng y lão đã dám làm như vậy, tất nhiên phải biết các loại công phu cổ quái như Kim Chung trảo, Thiết Bó sam gì đó.

Lập tức y định rút kiếm về.

Nào ngờ hoàng sa quát khách xuất thủ cực nhanh, chớp mắt đã nắm chặt lấy lưỡi kiếm.

Thanh Hồng Kiếm này có được không dễ, Liễu Nhị Ngốc vô cùng quý trọng, không nguyện ý bỏ kiếm dễ dàng.

Chân khí mãnh liệt đề thăng, phần lực đoạt kiếm.

Nhưng cho dù dùng hết sức bình sinh, cũng không thoát ra được.

Hoàng Sam quát khách dùng tay phải nắm lấy kiếm, tay trái đột nhiên vung lên, bổ thẳng vào đầu Liễu Nhị Ngốc.

“Tiểu tử thôi, ngươi chết chắc rồi”,

Lần này khó lòng thoát chết, cây kiếm bị chụp trúng không thể giật ra, hai người lại gần trong gang tấc, chưởng lực trầm xuống, óc sắp tóe ra.

Chợt hàn quang lóe lên, một cây kiếm từ sườn phải đâm tới.

Sườn dưới là một huyết đạo quan trọng của con người, dù công phu như Kim Chung trảo và Thiết Bó sam cũng khó luyên tới.

Hoàng Sam quát khách đưa tay phải chụp kiếm, sườn dưới trống hoác.

“Nha đầu đáng chết, ngươi...” Lão quát to, cánh tay trầm xuống bảo vệ nơi yếu hại.

Liễu Nhị Ngốc gầm lên, thừa cơ đoạt lại trường kiếm.

“Nhớ lấy”. Thảm Tiểu Điệp lớn tiếng: “Muốn tấn công phải nhắm vào hai sườn lão”. Nàng nhắc nhở Liễu Nhị Ngốc.

Nàng vốn quan sát tinh tế, tìm được sơ hở của đối phương.

Hoàng Sam quát khách lui liền năm bước, phần hận rít lên: “Nha đầu thôi tha, lão phu suýt nữa mắc lừa ngươi”.

“Đâu có”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Vãn bối chỉ muốn thử xem khoáng thế kỳ công của tiền bối”.

“Hừ, miệng nam mô bụng một bồ dao găm”.

“Tiền bối trách nhầm người rồi, kỳ thật vãn bối có ý tốt”.

“Ý tốt? Ha ha”. Hoàng Sam quát khách nổi giận: “Ý tốt ở chỗ nào?”

“Xem ra thần công của tiền bối còn thiếu hỏa hầu”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Vạn nhất có gì sơ sót, anh danh một đời không phải trôi theo dòng nước ư...”

“Nói láo, lão phu thệt tên tiểu tử thôi này dễ như không”.

“Tiếc là hiện tại không được nữa rồi”.

“Vì sao?”

“Vì công tử đã biết hai sườn của tiền bối khó lòng tự công lực, là sơ hở lớn”.

“Hừ, kiếm của hần...”

“Không phải”. Thảm Tiểu Diệp nói: “Vãn bối cũng có một cây”.

“Người có một cây?” Hoàng Sam quát khách giận dữ kêu văng lên: “Nha đầu thối tha, người dám trêu cợt lão phu?”

“Không, tiểu nữ không có ý đó”.

“Không có ý đó? Người muốn nói gì?”

“Tiểu nữ cho rằng nên bỏ qua thì hơn”. Thảm Tiểu Diệp đáp: “Dẹp hết nguy hiểm, cả hai bên đều bình an”.

“Hừ, lão phu nguy ở chỗ nào?”

“Khó nói lắm,” Thảm Tiểu Diệp bảo: “Hai cây kiếm của bọn tiểu nữ đều được danh sư chỉ điểm, tiền bối không nên coi thường”.

Khẩu khí của nàng nghe có vẻ khiêm hư nhưng không kém phần cứng rắn.

Nàng cũng hiểu rằng hợp lực hai người cũng không chắc mười phần đối phó được Hoàng Sam quát khách.

Không nắm chắc, tốt nhất là không miễn cưỡng xuất thủ.

Nên nàng liên tục khuyên nhủ, dùng cả cương lẫn nhu.

“Hừ, nha đầu thối, mặc cho người tinh linh cổ quái, nói rất lười thì lão phu cũng không tha cho hai người”.

“Không tha?”

“Đúng”. Hoàng Sam quát khách trầm giọng: “Người dám về phe tên tiểu tử thối tha này, lão phu xử người luôn”. Nói đánh là đánh, lão xuất ngay một chiêu.

Bùng một tiếng, cuồng phong rít ào ạt.

Thảm Tiểu Diệp rung động, định lắc người tránh đi thì từ trên mái ngói vang lên giọng nói the thé.

“Chậm đã”.

Lạ thật, ai đến đây?

Chưa thấy người mà nhu kinh đã ập tới, mềm mại như gió tháng năm, ung dung chặn đứng chưởng lực của Hoàng Sam quát khách.

“Kẻ nào?” Hoàng Sam quát khách gầm lên giận dữ.

“Xú lão đầu, hung hăng cái gì?” Bóng người loáng lên trên mái ngói, như đám mây hồng từ từ đáp xuống.

Mây hồng mang theo hương thơm, hóa ra là một vị hồng y phụ nhân.

Phụ nhân này tuổi đã chớm giá nhưng vẫn bôi đầy son phấn, mặc thuần màu đỏ rực, đeo đầy trang sức.

Thoạt nhìn như một cô dâu mới về nhà chồng.

“Hừ, hóa ra là người”. Hoàng Sam quát khách lạnh lùng: “Lão phu thối còn người thơm, xem cái mặt người kia, có khác gì mông khi”.

Vừa gặp đã buông lời châm chích, chắc là một đôi oan gia đối đầu.

“Người biết cái gì?” Hồng y phụ nhân uốn éo vòng eo như cái thùng nước: “Nữ nhân vốn phải ăn mặc như thế”.

“Coi lại tuổi của người đi, người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Nữ nhân bốn mươi vẫn là đóa hoa”. Hồng y phụ nhân đáp: “Tháng mười năm nay, nô gia mới vừa ba chín”.

“Ba mươi chín?”

“Còn hai tháng mười ba ngày nữa”.

“Ha ha, đúng là hoạt kê”. Hoàng Sam quát khách cười vang: “Lão phu vẫn nhớ hồi ba mươi năm trước, người tìm mọi cách lấy được Tứ Không cùng toan, lúc đó người chưa đầy chín tuổi?”

Lão lại nhắc đến Tứ Không tiên sinh.

Hóa ra hồng y phụ nhân này là nhân vật nổi danh trong võ lâm: Đỗ Thất Nương.

Vì bà ta thích mặc áo đỏ, họ Đỗ lại thích khóc nên lúc đó giang hồ tặng cho biệt hiệu: “Đỗ quyên hồng”.

Hàm ý nhắc đến việc “chim đỏ quyên nhỏ máu”.

Lúc còn thiếu nữ, bà ta vốn nhan sắc bình thường, không hẳn xấu nhưng tuyệt đối không đẹp, không ngờ lại có dã tâm, nhìn trúng Tứ Không tiên sinh lòng danh văn nhả.

Tiếc là bà ta ân cần mọi lễ, dùng mọi thủ đoạn vẫn không được đền đáp mấy may.

Vì thế bà ta rất hận “Giang Đông Nhị Mạnh”.

Ba lần bà ta lao xuống sông, hai lần treo cổ, kỳ quái là Diêm vương gia không thu nhận.

Vì lúc bà tay nhảy sông có rất đông người, lúc treo cổ thì dây thừng lại không chắc.

Việc này lan ra, những kẻ hiếu sự trên giang hồ liền đổi danh cho bà ta là “Đoạn trường hồng”.

Hiện giờ bà ta là Đoạn trường hồng Đỗ Thất Nương.

Hoàng Sam quát khách nhắc lại việc này, một việc từ ba mươi năm trước, chứng cứ rất rõ ràng.

Hơn nữa có ai tin bà ta ba mươi chín?

“Xú lão đầu”. Đỗ Thất Nương biến sắc: “Người muốn chống đối lão nương?”

“Người nói sai rồi”.

“Lão nương sai ở đâu?”

“Rõ ràng người chống đối lão phu thì có”.

“Xú lão đầu, nghe cho rõ đây”. Đỗ Thất Nương cười lạnh: “Chỉ là lão nương không để nha đầu này chết trong tay người”.

“Không để? Vì sao?”

“Lão nương muốn nó chết trong tay lão nương”. Hóa ra bà ta có tính toán này.

Thẩm Tiểu Diệp ngần người, thân hình loảng lên, lui liền năm bước.

Nàng từng dặn Liễu Nhị Ngốc, “ngộ hoàng mạc đầu, ngộ hồng mạc sấm”, chữ hồng này chỉ Đỗ Thất Nương.

Lúc bóng người màu đỏ này từ mái ngói hạ xuống, nàng đã nhận ra là nữ nhân càng già càng diêm dúa này, chỉ không ngờ bà ta lại chặn chướng lực của Hoàng Sam quát khách, giúp nàng một phen.

Đang không hiểu được dụng ý của bà ta, giờ mới được nghe rõ.

Hóa ra bà ta hận “Giang Đông Nhị Mạnh”, nhưng không phải là đối thủ của hai người, liền trút cục tức lên mình Thẩm Tiểu Diệp.

Cũng như Hoàng Sam quát khách Kim Vô Quỷ quyết giết Liễu Nhị Ngốc để báo mối hận bị Tứ Không tiên sinh hoành đao đoạt ái năm xưa.

Đương nhiên, đó là ý nghĩ của lão, luôn cho rằng Tứ Không tiên sinh đoạt mất người lão yêu.

Kỳ thật, Tứ Không tiên sinh qua lại với “Giang Đông Nhị Mạnh”, thậm chí thực hiện nhiều sự tích phong lưu, cũng vị tất biết đến Kim Vô Quỷ.

Dù không có Tứ Không tiên sinh, lão cũng chưa chắc được mỹ nhân nhìn bằng con mắt xanh.

Cả lão và hồng y phụ nhân đều là kẻ thất ý trong tình trường, tuy đã qua ba mươi năm mà chưa quên được hận cũ.

“Chết trong tay người hay trong tay lão phu cũng có gì khác nhau đâu?” Hoàng Sam quái khách nói: “Người cưỡng ép người ta mới là không đúng”. Lão còn biết đến hai chữ lý lẽ.

“Không đúng?”

18. Chương 18: Lịch Kiếp Quy Lai

“Lão bà tử, nên thương lượng với lão phu”.

“Cái gì?” Đỗ Thất Nương trừng đôi mắt tam giác: “Người gọi ta là lão bà tử?”

“Lão phu không gọi sai”.

“Còn không sai hả?”

“Ha ha, lẽ nào nên gọi người là tiểu cô nương?”

“Xú lão đầu, người biết không”. Đỗ Thất Nương nhú mi mắt cụp xuống, quyết không chấp nhận đã già, rít lên: “Nữ nhân trung niên càng thành thực, càng có phong vận, càng...”

“Được rồi, không cần càng gì nữa”. Hoàng Sam quái khách cắt lời: “Lão phu không muốn cãi nhau chuyện này, người về là biết?”

“Quay về?”

“Về tìm một tấm gương mà soi vào...”

“Được lắm, lão đầu đáng chết”. Đỗ Thất Nương càng nghe càng đau lòng, rít lên: “Lão nương liêu với người”. Bà ta tuy không chịu thừa nhận đã già nhưng câu này cũng tự xưng lão nương.

Vốn định giết Thảm Tiểu Diệp, giờ bà ta bị một tiếng lão bà tử chọc giận, ống tay áo đỏ phát mạnh, quét vào Hoàng Sam quái khách.

Đạo võ công kỳ dị vô vàn, ai ngờ được nhất thân công lực có thể vận lên hai ống tay áo.

Tay áo đỏ cứng như thép, lẳng lẹ kinh nhân.

“Đánh thì đánh, lão phu sợ người chặc?” Hoàng Sam quái khách đảo người xuất chưởng.

Hai cổ kinh lực va nhau trên không, nổ vang tựa sấm động trời quang, mặt đất mù mịt cát đá.

Liều Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Diệp há hốc miệng, kinh tâm động phách.

Cát bụi mù trời, hai thân ảnh một đỏ một vang quấy lộn, tiếng ầm ầm vang động cả ngôi miếu đổ nát.

Đồng thời tiếng mắng mỗ xú lão đầu, lão bà tử vang lên không ngớt.

Tòa đại điện đã lâu không được tu sửa này bị gió mưa ăn mòn, côn trùng gặm nhấm, không chống nổi chấn động cỡ này, cột trụ lay động rồi tiếng sần sạt vang lên, ngói đổ rào rào.

Thảm Tiểu Diệp tỉnh ra, lác người đến gần Liều Nhị Ngốc.

“Còn không đi mau?”

“Đi?” Y ngăn người, rồi bảo: “Đúng rồi, đi thôi, lần này...”

Y không chịu nổi nữa, cho rằng hai người kia là hai kẻ điên, trận đấu vô vị kiểu này thật đáng cười.

Vì thế y và nàng lướt khỏi màn cát bụi, lách ra ngoài miếu.

Trong miếu vang lên tiếng mắng chửi, tiếng ầm ầm không ngớt.

Liều Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Diệp ngoái nhìn, cả đại điện sụp đổ, tường nghiêng trụ gãy, răng rắc liên hồi.

Ánh trăng mờ hắt, ánh sao quang thảm đạm, nháy mắt cả ngôi miếu biến thành đồng đổ nát bụi tung mịt mù.

“Hai người đó sao rồi?” Liễu Nhị Ngốc ngẩn người.

“Không chết được đâu”. Thảm Tiểu Điệp nói.

“Vì sao?” Liễu Nhị Ngốc hiển nhiên có phần lo lắng, hình như y không cảm ghét họ.

“Họa hại còn đến ngàn năm”. Thảm Tiểu Điệp tỏ vẻ hơi hẹp lượng.

Quả nhiên chưa dứt lời, trong đám cát bụi mù mịt chợt xuất hiện hai người, tuy đầu tóc lấm lem nhưng vẫn không ngừng giao đầu.

“Xú lão đầu, có nhận thua không?” Đầu tóc Đỗ Thất Nương rối bù.

“Lão phu sao lại nhận thua?” Hoàng Sam quái khách giận giữ, gương mặt trở thành nhem nhuốc: “Lão phu chưa thấy lão bà nào xấu xa, không chịu biết đến lý lẽ như ngươi”.

“Hừ, lão đầu thôi tha ngươi cũng có gì hay ho”. Đỗ Thất Nương kêu lên: “Đêm nay lão nương sẽ khiến ngươi phải xin tha”.

“Muốn lão phu xin tha? Ha ha, thôi đi”. Hoàng Sam quái khách cười rộ: “Tính khí thế này, thảo nào không lấy được chồng”.

“Ngươi thì sao?” Đỗ Thất Nương vặc lại: “Cũng chỉ là kẻ trợ trọi”.

Hai người lời qua tiếng lại, càng đánh càng hung, bóng người đảo lộn, tiến vào một vạt rừng sâu.

“Đừng nhìn nữa”. Thảm Tiểu Điệp kéo Liễu Nhị Ngốc: “Không đi còn đợi lúc nào nữa”.

“Cứ để họ đánh tiếp sao?”

“Nhị gia quản được sao?” Thảm Tiểu Điệp hỏi: “Đánh mệt rồi sẽ nghỉ ngơi một lúc”.

“Nghỉ ngơi một lúc?”

“Nghỉ rồi lại đánh tiếp”.

“Lẽ nào vĩnh viễn không phân thắng bại?”

“Tiểu nữ thấy khó lắm”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Một người nữa cân một người tám lạng, công lực ngang nhau, tính tình lại cố chấp...”

“Tại hạ lại thấy đáng thương lắm”. Liễu Nhị Ngốc thở dài.

“Đáng thương? Ai đáng thương?”

“Cả hai bọn họ đều đáng thương, nhất là Đỗ Thất Nương”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Ba mươi năm thanh xuân qua đi, bà ta vẫn cố nín kéo”.

“Trách Tứ Không sư bá ư?”

“Đương nhiên không”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Sao lại trách tiên sư”.

“Hả?” Thảm Tiểu Điệp hơi biến sắc: “Theo khẩu khí của công tử, hình như nên trách sư phụ tiểu nữ?”

“Sao có thể thế được?” Liễu Nhị Ngốc sững ra.

“Vậy trách ai?”

“Không trách ai hết”. Y đáp: “Chỉ trách tạo hóa trêu ngươi”.

“Ngốc nhị gia, đừng nói những lời ngốc nghếch đó nữa”. Thảm Tiểu Điệp mỉm cười: “Mau lên đường thôi”.

Liễu Nhị Ngốc đành gật đầu.

Y và nàng lần theo con đường mòn ruột dè rời khỏi bạt ngàn rừng xanh, quay lại quan đạo.

Ba ngày sau, Lạc Dương hiện lên trong tầm mắt.

Lạc Dương là cổ đô của Trung Châu, Mẫu Đơn trì lừng danh thiên hạ.

Lúc đó đã vào thu, không phải lúc mẫu đơn nở rộ, Liễu Nhị Ngốc chỉ muốn đến chiêm ngưỡng Bạch Mã tự, ngôi chùa đệ nhất ở đây.

Y cũng muốn đến du ngoạn Bắc Mang, nghe nói nơi đó là quỷ thành ở nhân gian.

Sự thật thì Bắc Mang chỉ là một mộ địa lớn, vương công quý nhân các đời đều táng ở đó, nên dù ban ngày thì ngọn núi cũng âm u quỷ khí.

Một đồn mười, mười đồn trăm, nơi đó trở thành một chốn đáng sợ.

Liễu Nhị Ngốc chưa từng đặt chân đến Lạc Dương, đương nhiên không biết quỷ thành nhân gian tại nơi nào.

Muốn du ngoạn thỏa thích, còn phải nghe ngóng trước.

Nào ngờ còn chưa vào thành, bóng dáng ngôi thành mới hiện lên trong tầm mắt đã thấy mấy người nghênh đón.

“Hiếm khi có dịp Liễu đại hiệp quang lâm, tại hạ chờ ở đây đã lâu”. Người đứng đầu vái dài.

Đột nhiên được nhận đại lễ như vậy, Liễu Nhị Ngốc hơi sững người.

“Các hạ là ai?”

“Ở Tê Hà sơn từng được cứu giúp”. Người đó cung kính đáp: “Lẽ nào Liễu đại hiệp quên rồi?”

“À, có phải Lạc Dương Tiểu Mạnh Thường?” Liễu Nhị Ngốc nhớ ra.

“Danh xưng Mạnh Thường là hữu danh vô thực, thật không dám nhận”. Người đó nói: “Tại hạ chính là Long Hoài Bích”.

“Long huynh khiêm tốn như vậy”. Liễu Nhị Ngốc: “Quả nhiên không then là Tiểu Mạnh Thường”.

“Liễu đại hiệp quá khen”.

“Long huynh nói là hữu danh vô thực, bỉ nhân chợt nảy sinh cảm xúc”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Cứ như đang nói đến Liễu mẫu”.

“Việc này...” Long Hoài Bích sững người.

“Lúc đó mẫu đúng là có ý cứu Long huynh, tiếc là chưa kịp thực hiện”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Nên...”

Y nói đến đó, chợt phát giác chéo áo phía sau bị người ta kéo.

Đương nhiên là Thẩm Tiểu Điệp, nàng không muốn y nói tiếp.

“Liễu đại hiệp nói thế, tại hạ thật không hiểu”. Long Hoài Bích mở lớn cặp mắt: “Rốt cuộc là”.

“Người thật sự cứu Long huynh không phải Liễu mẫu”. Lời đã buông, y không thể không nói nốt.

“Chuyện này...”

“Long huynh không tin?”

“Đúng thế”. Long Hoài Bích đáp: “Tại hạ khó mà tin được”.

“Có phải hoài nghi Liễu mẫu nói dối?”

“Tại hạ không dám nghi”. Long Hoài Bích cười khổ: “Liễu đại hiệp không phải người nói dối”.

“Như thế không phải mâu thuẫn lắm ư?”

“Đúng vậy”. Long Hoài Bích nhú mày, cảm giác thật khó phúc đáp: “Tại hạ đang rối tung lên đây”.

“Long huynh muốn được giải đáp ngay”.

“Mong được dạy bảo”.

“Sự tình là thế này...” Liễu Nhị Ngốc nói đến đây, chéo áo sau lưng lại bị kéo, y mỉm cười nói tiếp: “Người cứu Long huynh và Cối Kê Tiêu huynh đêm đó đích xác không phải Liễu mỗ, nhưng người này hành hiệp không muốn ai biết, nên mạo nhận danh hiệu của Liễu mỗ”.

“Hả, vị đó là...”

“Bỉ nhân chẳng phải nói rồi ư? Người đó là đương đại hiệp ẩn, không cần danh vọng”. Liễu Nhị Ngốc bảo: “Long huynh mà cố căn vặn, không những không phải đạo báo đáp mà khiến người đó không vui”.

“Vâng vâng, tại hạ hỏi nhiều quá”. Long Hoài Bích tỏ vẻ biết điều, cười bảo: “Mời Liễu đại hiệp”.

“Long huynh muốn nói là...”

“Liễu đại hiệp đến Lạc Dương, tại hạ phải tận tình địa chủ”.

“Hay, hay lắm”. Liễu Nhị Ngốc chợt cười to: “Nếu đến Lạc Dương mà không quấy nhiễu Long huynh thì Liễu mỗ cũng còn mặt mũi nào”.

“Tại hạ cũng không còn là Tiểu Mạnh Thường nữa”. Long Hoài Bích bật cười.

Lúc Liễu Nhị Ngốc giới thiệu Thẩm Tiểu Điệp, Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích tỏ vẻ kinh ngưỡng vô cùng.

Xem ra gã đã lĩnh hội được vị đương đại hiệp ẩn mà Liễu Nhị Ngốc nói đến là ai.

Tiếp đó gã giới thiệu mấy người đi cùng, xem ra đều là bậc hào hiệp nổi danh Trung Châu.

“Đúng rồi,” Liễu Nhị Ngốc chợt hỏi: “Sao Long huynh lại biết mỗ đến Lạc Dương?”

“Tại hạ vốn không biết, nhưng đêm qua có một vị bằng hữu tới”.

“Ai vậy?”

“Hoa Sơn Thần Quyền Thái Bảo Khổng Cương”.

“À, hóa ra là y”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Người này dũng mãnh cương trực, tính tình chân thật, quả xứng danh hán tử”.

“Đúng”. Long Hoài Bích gật đầu: “Liễu đại hiệp tuệ nhãn thức anh hùng”.

“Long huynh đừng vội khen ngợi, kỳ thật Liễu mỗ có đáng là đại hiệp gì đâu”. Liễu Nhị Ngốc bảo: “Lời khen quá đáng, thật khiến mỗ xấu hổ”.

Đích xác y có cảm giác đó, cảm giác mình không có gì vĩ đại.

“Đại hiệp quá khiêm nhường thôi”. Long Hoài Bích nói: “Kỳ thật đó không phải là lời của mình tại hạ...”

“Thế là thế nào?”

“Liễu đại hiệp là thư sinh, đã trừ diệt Giang Nam ác bá Tề Thiên Bằng, rồi lại đánh bại kiêu hùng đương đại Phong Bát Bách, ngăn trở hấn mưu hại giang hồ, vì thế thiên hạ hào kiệt đều ngưỡng mộ phong thái, đều cho rằng được gặp gỡ đại hiệp là vinh dự, tại hạ thật sự không quá lời”.

“Được rồi, được rồi”. Liễu Nhị Ngốc mỉm cười: “Kỳ thật thì việc tru sát Tề Thiên Bằng, đánh bại Phong Bát Bách không chỉ mình Liễu mỗ ra tay”.

“Việc này...”

“Vẫn là câu lúc trước”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Có người thành công rồi liền phát tay áo ra đi, Liễu mỗ được hưởng công một mình...” Y chợt liếc Thẩm Tiểu Điệp.

Thẩm Tiểu Điệp trừng mắt liếc y.

Thật ra y cũng nói thật tình, trên Bạch Ngọc lâu tại Kim Lăng, nếu nàng không đánh đổ hai cái khay sứ, y vị tất đã chỉ mất một kiếm mà thành công, còn phá nát sào huyệt của Phong Bát Bách ở Đồng Tước biệt quán thì gần như hoàn toàn do công của nàng.

Long Hoài Bích lại không có ý kiến gì.

Hiển nhiên gã hiểu rõ ý Liễu Nhị Ngốc, người thông minh không cần tra hỏi quá cặn kẽ.

Long Hoài Bích đương nhiên là người thông minh.

Gã hiệu xưng Tiểu Mạnh Thường, tọa trấn Lạc Dương, nắm rõ động thái trong giang hồ như lòng bàn tay, việc giết Tề Thiên Bằng trên Kim Lăng Bạch Ngọc lâu còn là ngẫu nhiên chứ việc đối phó Phong Bát Bách ở Đồng Tước biệt quán thì trên giang hồ đã hiểu rõ, còn ai giúp Liễu Nhị Ngốc nữa?

Hà hướng vị kỳ nữ đó là Thắm Tiểu Điệp.

“Liều đại hiệp, chỗ này không tiện nói chuyện, xin mời vào thành”. Long Hoài Bích vẫy tay vào vạt rừng cạnh đường.

Mấy thanh y bọc từng dất mấy thốt ngựa ra, còn có cả một cỗ nhuyển kiệu đính nhung lụa.

Chiếc kiệu này đương nhiên chuẩn bị cho Thắm Tiểu Điệp.

“Long huynh”. Liễu Nhị Ngốc cười bảo: “Thật không then là Tiểu Mạnh Thường, suy nghĩ vô cùng chu đáo”.

“Đạo đãi khách vốn phải thế”. Long Hoài Bích nói.

Người đi ngựa cùng nhảy lên yên, người đi kiệu cũng lên kiệu, khi vào thành đã là lúc đèn đuốc sáng rực.

Lạc Dương là thành thị phồn hoa nhưng Liễu Nhị Ngốc không quen với kiểu phồn hoa này.

Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích là một vị chủ nhân nhiệt tình, nhưng Liễu Nhị Ngốc không quen việc được coi là khách quý.

Y không chỉ nhạt nhẽo danh lợi và không thích thù tạc theo lối thế tục.

Càng khiến y khó chịu là cứ một ngày tiệc nhỏ, hai ngày tiệc lớn, khách khứa đông nghịt, mà y chính là tiêu điểm cho người ta nhìn vào.

Đương nhiên, y rất cảm kích thịnh tình khoản đãi của Tiểu Mạnh Thường, nhưng không chịu nổi lối thù tạc phiến hà này, cũng không quen nghe những lời ca ngợi.

Ngày thứ năm, y liền cáo từ.

Lúc chia tay, Tiểu Mạnh Thường ân cần đưa tiễn, lại tặng lễ hậu là bốn thoi vàng, một phong bạc trắng, ngoài ra là một đôi châu hoa, một chiếc vòng ngọc, một chuỗi trân châu thượng phẩm.

Số trang sức nữ nhân này đương nhiên tặng Thắm Tiểu Điệp.

Liễu Nhị Ngốc kiên quyết không nhận, bảo rằng trên đường đi không cần nhiều tài vật như thế.

Cả hai đổ mắt tía tai tranh cãi, Thắm Tiểu Điệp đành chọn đôi châu hoa, Liễu Nhị Ngốc lấy một đỉnh bạc nhỏ.

Tiểu Mạnh Thường đành chịu thua, lại sai bọc từng chọn ra hai thốt tuần mã.

“Liều đại hiệp, Thắm cô nương”. Gã nói: “Lần này đi đường quan san hiểm trở, hai thốt tuần mã này”.

“Việc này...” Liễu Nhị Ngốc vẫn có ý chối từ.

“Không, chỉ là cho mượn thôi”. Tiểu Mạnh Thường nhanh trí nói: “Hai vị khi quay lại Trung Nguyên, ghé qua Lạc Dương thì trả cho tại hạ”.

Thật ra hai người rất cần hai thốt tuần mã này, bằng không đi bộ mấy ngàn dặm tất chân sẽ cứng lại.

Liễu Nhị Ngốc kiên quyết từ chối yền tiệc chia tay.

Vì thế mỗi người một ngựa âm thầm rời Lạc Dương.

Liễu Nhị Ngốc đã có kinh nghiệm, lo rằng nhân vật giang hồ tiếp tục bám theo nên khi rời Lạc Dương liền rẽ vào đường nhỏ.

Đã là giữa thu, ra khỏi Quan Ngoạn, khí hậu mỗi lúc một lạnh.

Mục đích chuyến đi này là Nam Kỳ Liên, cũng là phía nam Thiên sơn, ở giữa hai chỗ này có một địa phương là chiến trường xa xưa, nhà cửa thưa thớt, cát trải mênh mông, vô cùng hoang lương.

Cũng may hai người đi cùng, dọc đường cười cười nói nói, chỉ dẫn cho nhau cảnh vật nên không thấy tịch mịch.

Hôm đó, hai người tiếp cận vùng núi.

“Ngốc nhị gia”. Không biết từ lúc nào, Thẩm Tiểu Điệp đổi xưng hô với y.

“Chuyện gì vậy?” Liễu Nhị Ngốc không để tâm.

“Lẽ nào nhị gia không hỏi,” Thẩm Tiểu Điệp bảo: “Chúng ta đến Kỳ Liên sơn làm gì?”

“Cô nương biết là được rồi”. Liễu Nhị Ngốc cười cười.

“Thế mới hay nhỉ,” Thẩm Tiểu Điệp bảo: “Cứ hồ đồ đi theo, không sợ tiểu nữ bán nhị gia sao?”

“Bán tại hạ?”

“Chưa biết chừng sẽ mang lại cho tiểu nữ chút bạc”.

“Tiếc là cô nương để lỡ cơ hội rồi”. Liễu Nhị Ngốc cười cười: “Trung Nguyên nhiều nhà phú hào thì cô nương không nảy ra ý định, ở chỗ nghèo nàn này thì ai đủ tiền mua”.

“A,” Thẩm Tiểu Điệp cười khanh khách: “Còn làm giá nữa này”.

Liễu Nhị Ngốc cũng cười.

“Thế nào?” Thẩm Tiểu Điệp chợt nghiêm mặt: “Xem dáng vẻ ơ hờ của nhị gia thì hình như không muốn biết?”

“Ai nói không muốn?” Liễu Nhị Ngốc nói: “Tại hạ muốn chết đi được”. Sau cùng y cũng nói thật.

“Thật ra cũng không phải việc gì lớn lao”. Thẩm Tiểu Điệp nói.

“Vượt vạn dặm xa, ăn gió nằm sương đến Kỳ Liên sơn”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Sự tình cũng không nhỏ”.

“Sự tình đích xác không lớn, nhưng tiểu nữ phải đến”.

Liễu Nhị Ngốc lắng nghe.

“Nhị gia biết không”. Thẩm Tiểu Điệp nói: “Sư phụ tiểu nữ còn một vị tỷ tỷ ruột”.

“À”.

“Vị đó là Đại Mạnh”.

“Giang Đông Nhị Mạnh, ai mà không biết”.

“Đúng, là người đó”. Thẩm Tiểu Điệp chợt buồn bã: “Tiểu nữ gọi là đại sư phụ”.

“Đại sư phụ? Sao lại xưng hô như thế?”

“Nhị gia không biết đấy thôi, tiểu nữ là cô nhi”. Thẩm Tiểu Điệp buồn bã: “Đại sư phụ và tiểu sư phụ hợp lực nuôi dưỡng thành người”.

“Được rồi, đừng nhắc đến chuyện đó”. Liễu Nhị Ngốc không muốn chạm vào việc đau lòng của nàng: “Chỉ nói về hiện tại”.

“Đại sư phụ chết rồi”.

“Hả?”

“Sau khi Tứ Không sư qua đời, đại sư phụ đau lòng cực độ, quyết tâm theo chân sư bá, nên không ăn không uống, tuyệt thực mà chết”.

Chuyện cũ đau lòng đó, rất hiếm người biết được.

“Không phải đã chết lâu rồi ư?”

“Năm năm rồi, chết ở Kỳ Liên sơn”.

Liễu Nhị Ngốc cũng đau lòng, tình cảm xáo động, hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

“Lúc đó sư phụ tiểu nữ... đúng rồi, là tiểu sư phụ”. Thắm Tiểu Diệp tiếp lời: “Sư phụ tiểu nữ không lưu luyến gì nhân thế, chỉ vì lúc đó tiểu nữ còn nhỏ, học nghệ chưa thành, nên...”

Liễu Nhị Ngốc lại buồn bã.

“Hiện tại nhị gia đã rõ tiểu nữ đến Kỳ Liên sơn làm gì ư?”

“Cô nương...”

“Thu thập hài cốt đại sư phụ về táng ở Tê Hà”. Thắm Tiểu Diệp nức nở: “Đợi khi tiểu sư phụ trăm tuổi...”

Nàng không nói tiếp nhưng ý nghĩa rõ ràng là “Giang Đông Nhị Mạnh” muốn được chôn cùng mộ.

“À”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Tại hạ hiểu rồi”.

“Đó là bổn phận của tiểu nữ”. Thắm Tiểu Diệp nói: “Chỉ là phiền nhiều nhị gia theo chân quãng đường xa thế này”.

“Tiểu Diệp, cô nương nói sai rồi”.

“Sai? Sai ở chỗ nào?”

“Cô nương nghĩ mà xem”. Liễu Nhị Ngốc thở dài: “Theo thân phận của tiên sư, tại hạ cũng không phải người ngoài”.

“Cũng đúng, nhị gia nên tận tâm lực”.

“Nên tại hạ theo cô nương đến đây”.

“Đừng nói nhăng”. Thắm Tiểu Diệp bảo: “Lúc đó nhị gia đâu có biết tiểu nữ đi thu thập hài cốt đại sư phụ”.

“Đương nhiên tại hạ không biết”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Nhưng lỡ mờ hiểu rằng cô nương có liên quan đến tiên sư, chỉ là việc năm xưa của tiên sư, tại hạ có nghe thấy nhiều truyền thuyết...”

“Việc liên can đến đại sư phụ và tiểu sư phụ của tiểu nữ chẳng?”

“Đúng vậy”.

“Tiếc là chuyện xưa như khói”. Thắm Tiểu Diệp thở dài: “Những truyền thuyết đó sẽ mờ nhạt dần...”

“Không, còn có hai chúng ta”.

“Hai chúng ta?” Thắm Tiểu Diệp sững người: “Nhị gia nói vậy là ý gì?”

“À”. Liễu Nhị Ngốc đáp: “Tại hạ nói là Giang Đông Nhị Mạnh có người thừa kế là Thắm Tiểu Diệp, tiên sư Tứ Không tiên sinh cũng có tên đệ tử không ra gì là tại hạ”.

“Thế thì sao”.

“Hai chúng ta vĩnh viễn nắm tay nhau”.

“Vĩnh viễn? Nhị gia bảo là vĩnh viễn?” Thắm Tiểu Diệp đỏ mặt: “Ý đó là gì?”

“Tại hạ...” Liễu Nhị Ngốc sững người.

“Không nói được phải không?” Thắm Tiểu Diệp mỉm cười, cổ vũ: “Chưa đến lúc nói ra câu đó”.

Chưa đến lúc? Tất nhiên sẽ đến một ngày đúng lúc.

Hiển nhiên đó là một loại ám thị.

“Được”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Đến lúc sẽ nói”.

Trong núi hiểm bóng người, cả hai chuẩn bị đầy đủ nước và lương khô cùng cỏ khô trước khi vào núi.

Cũng may có hai thốt ngựa, bằng không cả hai tất chịu nhiều vất vả.

Hôm đó đã vào rất sâu trong núi, đôi mắt nhìn chỉ thấy núi non nối nhau, núi đá liền mây, thế núi càng lúc càng hiểm trở, đường sá ngày càng chênh vênh.

“Tiểu Điệp”. Liễu Nhị Ngốc chợt dừng cương: “Hài cốt đại sư phụ cô nương chôn ở đâu?”

“Trong một ni am”.

“Ni am?”

“Đúng, Từ Vân am chủ trì tự là Liên Hoa sư thái”. Thấm Tiểu Điệp nói: “Đại sư phụ là phương ngoại tri giao của sư thái”.

“Cô nương đến đó rồi ư?”

“Lúc nhỏ có đến”. Thấm Tiểu Điệp đáp: “Nhưng khung cảnh thừa thớt, tiểu nữ không nhớ rõ địa điểm cụ thể”.

“Hổng rồi”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Dãy núi này dài cả ngàn dặm, đến đâu tìm đây?”

“Không khó, tiểu nữ có mang địa đồ”.

“Ồ?” Liễu Nhị Ngốc hỏi: “Có phải bức đồ mà người giang hồ tham lam vì tưởng là tàng bảo địa đồ không?”

“Chính thị”.

“Được, mau lấy ra xem thử”.

Hai người xuống ngựa, chọn một khối đá bằng phẳng bên đường, trải tấm thảo đồ ra.

Thảo đồ vẽ đường sá trong núi, có mấy đỉnh đột ngột vươn cao, có đánh dấu những chỗ đặc biệt, lại xác định rõ cự ly.

Bên cạnh bức đồ còn có văn tự ghi chú, nhìn là hiểu ngay.

Trong dãy núi có ký hiệu hình tam giác, đường nét khá thô, Thấm Tiểu Điệp chỉ vào nói: “Đó là Từ Vân am”.

Liễu Nhị Ngốc ngẩng nhìn vầng dương đang lặn, đảo mắt khắp núi non, đánh giá phương vị chính xác rồi nhìn xuống thảo đồ.

“Tiểu Điệp”. Y nói: “Tại hạ không nhìn ra vị trí hiện tại của chúng ta ở trên địa đồ”.

“Ở đây”. Thấm Tiểu Điệp chỉ vào một đường cong trên địa đồ.

Đường cong đó biểu thị một con đường mòn.

“Đúng rồi”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Xem ra Từ Vân am không còn xa, đi bằng khoái mã chỉ nửa ngày là tới”.

“Mau lên đường thôi”.

“Được”.

Mấy chục ngày bốn ba vất vả, sau cùng cũng đến đích.

Thấm Tiểu Điệp gấp thảo đồ lại, nhét vào ngực áo, hai người cùng lên ngựa, quay về hướng bắc.

Đi chừng hai thời thần, đường sá dần bằng phẳng, núi cũng xanh hơn, loáng thoáng có tiếng nước chảy.

Tại chốn biên thù cùng hoang này, đó là cảnh tượng hiếm có.

“Lẽ nào đến rồi?” Liễu Nhị Ngốc ghì cương ngựa, nhìn Thấm Tiểu Điệp.

“Hình như vậy”. Thắm Tiểu Diệp nhìn tứ phía: “Tiểu nữ cảm giác rất quen thuộc”.

“Lúc đó cô nương bao nhiêu tuổi?”

“Chưa đến năm tuổi”.

“À, không ngờ cô nương mới nhỏ thế đã...” Liễu Nhị Ngốc lập tức im bặt.

Năm tuổi đã là cô nhi, không nhắc đến là hơn.

Lúc đó đã tối trời, mặt trời hoàng hôn chìm dần xuống muôn vàn đỉnh núi, bóng tối dần tràn lấp.

“Boong... boong... boong...” Trong mé núi bên phải chợt vang lên tiếng chuông.

Tiếng chuông càng lúc càng rõ, lan đi tứ phía.

“Đến rồi, đến rồi”. Thắm Tiểu Diệp vui vẻ kêu lên: “Mười mấy năm nay tiểu nữ không nghe thấy tiếng chuông này, nghe ra vẫn thấy thân thiết...”

Xem ra lúc còn nhỏ ấy, nàng từng ở lại đây không ít ngày.

Hai người giục ngựa nước kiệu, một trước một sau đi vào một con đường mòn, đá núi lô nhô, cây rừng rập rập, như một vùng đất trời khác.

Liên Hoa sư thái chừng bảy mươi, vẫn hết sức Khang kiện.

Lão ni này tựa hồ có thuật dưỡng sinh, không chỉ sắc mặt hồng nhuận mà mắt cũng sáng rực hữu thần.

Biết Thắm Tiểu Diệp đến, hiển nhiên bà có phần kinh hỉ.

Thắm Tiểu Diệp lại giới thiệu Liễu Nhị Ngốc, đương nhiên nói rõ y là đệ tử đích truyền của Tứ Không tiên sinh.

“Lão ni nhận ra”. Liên Hoa sư thái từ ái như đám mây lành: “Rất giống Tứ Không năm xưa”.

“Đệ tử không dám so với tiên sư”. Liễu Nhị Ngốc đáp.

“Dám hay không là một việc, giống hay không là việc khác”. Liên Hoa sư thái nhấn mạnh ý kiến.

“Đệ tử giống ở chỗ nào?”

“Phật dạy không thể nói được”. Liên Hoa sư thái nhìn Thắm Tiểu Diệp, rồi mỉm cười.

Người thông minh chắc đã nghĩ ra, bà không chịu nói là gì.

Thắm Tiểu Diệp và Liễu Nhị Ngốc đều là người thông minh, nhìn nhau đỏ mặt.

Liên Hoa sư thái hiển nhiên có phần chú ý, lại từ ái với Thắm Tiểu Diệp.

Bà lại kéo Thắm Tiểu Diệp ngắm nghía thật kỹ, liên tục tán thưởng, gật đầu khen ngợi.

“Diệp nhi, càng lúc càng giống sư phụ”.

“Thật ư?” Thắm Tiểu Diệp hỏi: “Con giống đại sư phụ hay tiểu sư phụ?”

“Đều thế mà thôi”. Liên Hoa sư thái nói: “Đại sư phụ và tiểu sư phụ của con khó phân biệt được”.

“Tiếc là võ công không đủ,” Thắm Tiểu Diệp chợt đảo mắt, “kém xa hai vị sư phụ”.

“À”.

“Mong được sư thái chỉ điểm”.

“Hay thật, tiểu nha đầu càng lúc càng tinh quái”. Liên Hoa sư thái cười to: “Lại dám nhắm vào lão ni”.

“Sư thái từ bi!” Thắm Tiểu Diệp khẽ vòng tay..

“Được rồi”. Liên Hoa sư thái nghiêm mặt: “Nhưng bây giờ phải rèn luyện một phen rồi nói tiếp”.

“Đợi đến khi nào?”

“Yên tâm, lão ni đồng ý là giữ lời”. Liên Hoa sư thái bảo: “Đừng tưởng lão ni bảy mươi là già, còn chưa muốn về cực lạc”.

Thấm Tiểu Diệp biết Liên Hoa sư thái không sai lời, liền thâm cao hứng.

Liễu Nhị Ngốc lúc đó mới biết vị lão ni này là thế ngoại cao nhân, lòng chợt nảy sinh niềm sùng kính.

Đến tối, ai nấy về phòng nghỉ.

Hôm sau, Thấm Tiểu Diệp và Liễu Nhị Ngốc thương lượng, quyết định khởi trình về Trung Nguyên.

Hậu sơn Từ Vân am có một tòa tháp tên Linh Cốc tháp.

Hài cốt Đại Mạnh để trong đó, thật ra không phải hài cốt mà là một hũ cốt hôi.

Mỹ nhân thành đất vàng, hồng nhan hóa tro tàn,

Thấm Tiểu Diệp quỳ xuống đốt hương, nhất thời đau lòng khóc nước mắt.

Liễu Nhị Ngốc buồn bã quỳ xuống.

Rồi hai người thỉnh cốt hôi khỏi tháp, Thấm Tiểu Diệp chuẩn bị sẵn một cái túi màu vàng, gói lại chặt chẽ, đeo lên lưng.

Đến trưa, cả hai từ biệt Liên Hoa sư thái, rời khỏi Từ Vân am.

Ngựa quen đường, lộ trình quay về dễ dàng hơn nhiều.

Ngày hôm sau, lúc sắp xuất sơn chợt nổi phong ba.

Hóa ra vùng núi này rất khó tìm chỗ nghỉ chân, cả ngày bốn ba nên người ngựa đều mệt, lúc hoàng hôn, hai người chọn nơi yên tĩnh trong rừng dừng lại ăn lương khô, chuẩn bị chợp mắt đợi trăng sáng sẽ lên đường.

Hai người tựa lưng vào núi đá, khoanh chân tĩnh tọa.

Thấm Tiểu Diệp cời cái gói màu vàng xuống, ôm chặt trong lòng rồi ngủ say.

Liễu Nhị Ngốc đang lúc mê mê hồ hồ, chợt có tiếng ngựa hí.

Tuần mã thông linh, chắc rằng đang phát ra tín hiệu cảnh cáo.

Y kinh hãi nhảy bật lên, chỉ mấy có một hắc y nhân đi rón rén đến sát Thấm Tiểu Diệp.

Tiếng ngựa chợt hí vang, kẻ đó ngăn người, chợt thò tay như điện chụp vào ngực nàng.

Mục tiêu hình như là cái gói màu vàng.

Thấm Tiểu Diệp tuy đang say ngủ nhưng là người luyện võ, đương nhiên không đến nỗi không biết gì, ngay lúc mở mắt phát hiện ra một cánh tay lông lá chụp tới.

Nàng không hề kêu lên, vô thanh vô tức đảo người tránh đi.

Chiêu này quá lợi hại, ngay cả hắc y nhân cũng bất ngờ, ngọn trảo chắc chín phần mười lại đánh hụt.

Đánh hụt đã đành, lại phải đối đầu với một nhất kiếm hung hãn.

Liễu Nhị Ngốc quát to, hàn quang dấy lên như cầu vồng, kèm theo tiếng sấm nổ tới.

Hắc y nhân giật mình, chợt co người lẩn đi như hồ lô.

Co lại thật nhỏ, cơ hồ thành một khối.

Lăn rất nhanh, thoáng cái đã ra ngoài hai trượng.

Công phu này quả hiếm thấy, nhưng khi hắc y nhân đứng dậy lại trở thành tráng hán cao lớn.

“Người là ai?” Liễu Nhị Ngốc giờ kiếm lên quát.

“Đừng hỏi”. Hắc y nhân mặt mũi đen sì, ánh mắt sáng rực: “Đưa cái gói màu vàng ra rồi nói”.

“Cái bao màu vàng?” Thẩm Tiểu Diệp hỏi: “Người cần để làm gì?”

“Đừng lảm nhảm”. Hắc y nhân hình như không hề sợ, lạnh lùng nói: “Thích thì cần”.

Liễu Nhị Ngốc giờ kiếm cười lạnh.

“Dù muốn cũng phải có lý do”. Thẩm Tiểu Diệp cố nén: “Người biết trong đó có gì không?” Nàng cũng lấy làm kỳ quái, vì sao kẻ này muốn lấy cốt hôi của sư phụ nàng.

“Không biết”. Hắc y nhân nói.

“Không biết?” Thẩm Tiểu Diệp ngày càng kinh hãi.

“Ta biết”. Liễu Nhị Ngốc quay sang nói với hắc y nhân: “Người tưởng trong đó là kỳ trân dị bảo, đúng không?”

“Không sai”. Hắc y nhân nói: “Hai người có tàng bảo đồ, đến Kỳ Liên sơn...”

“Hóa ra là thế”. Thẩm Tiểu Diệp cười bảo.

“Người cười gì?” Hắc y nhân trợn mắt quát.

“Người thử nghĩ xem,” Thẩm Tiểu Diệp đáp: “Chúng ta trăm cay ngàn đắng mới lấy được mớ bảo vật này, sao lại dễ dàng đưa cho người?”

“Không vội?”

“Người chết vì của, chim chết vì mồi”. Thẩm Tiểu Diệp buộc cái túi màu vàng lên lưng, thuận tay tuốt kiếm ra, cố ý nói: “Trừ phi người giết được chúng ta”.

“Giết các người hả? Ha ha”. Hắc y nhân buột miệng: “Người nói đúng, công tử nhà ta có ý đó”.

“Công tử nhà người?” Liễu Nhị Ngốc trầm giọng: “Là ai?”

Hắc y nhân im lặng, đánh mắt nhìn tứ phía, chợt móc một cái thanh la nhỏ trong ngực ra, gõ liên ba tiếng keng keng keng.

Từ bốn phương tám hướng liền có vô số người từ kẽ đá chui ra.

Đen đặc. Không đầy một trăm cũng đến tám chục người.

Mới gõ một mặt thanh la đã xuất hiện nhiều người như thế, hiển nhiên đã được bố trí thỏa đáng.

“Hừ”. Liễu Nhị Ngốc cười lạnh: “Giống như trò trẻ nít”.

Tuy vẻ mặt thản nhiên nhưng không dám coi thường, ra hiệu cho Thẩm Tiểu Diệp, hai người liền kề lưng nhau.

Hắc y nhân chợt loáng người lao lên một tảng đá lớn.

“Đừng nhầm tưởng, đó chỉ là trò đùa thôi”. Hắc y nhân cười, thanh la liền vang vọng ba tiếng.

“Xoạt xoạt...” Bóng người dày đặc từ hai cánh tả hữu tràn tới, binh khí đủ loại đâm loạn xạ, còn có cả cung cứng nỗ mạnh.

Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Diệp cũng lắc người, phân ra nghênh địch.

Đến nước này đương nhiên không thể để ý đến mạng người, Liễu Nhị Ngốc quát to, cây kiếm quay tít, vút lên khỏi đám đông.

Kiếm của Thẩm Tiểu Diệp như linh xà bay múa, vì người đông như kiến nên nhát nào cũng trúng đích.

Thoáng sau, máu tóe tứ tán, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi.

Trên đời tuy không ít người lớn mật, kẻ không sợ chết càng nhiều, toàn người này tuy liều mạng nhưng thấy khắp nơi toàn xác chết, kẻ còn sống dần lạnh hết đầu chí.

Tuy vẫn gào hét nhưng không ai xông lên.

“Lên, cùng xông lên”. Hắc y nhân đứng trên tảng đá gõ mạnh thanh la, gào đến vỡ họng.

Liễu Nhị Ngọc quát to, chợt lẳng không bay lên.

Y như làn khói nhẹ, hàn quang xẹt ra, lướt đi mấy trượng, đáp xuống tảng đá.

Hắc y nhân gõ thanh ra, nhất thời không kịp xoay trở.

Chỉ nghe “xoạt” một tiếng, máu văng tứ tán, đâm xuyên qua ngực hắc, hắc không kịp kêu một tiếng, ngã gục xuống, lập tức tuyệt khí.

Kẻ đứng đầu táng mạng, những kẻ còn lại càng kinh hồn táng đờm, liền chạy tứ tán.

Liễu Nhị Ngọc nhảy xuống, thở phì phò.

“Kỳ quái thật”. Thảm Tiểu Điệp nhìn thi thể nằm loạn xạ: “Hắc y nhân này là ai?”

“Chết rồi không còn đối chứng”. Liễu Nhị Ngọc lắc đầu.

“Bất quá tiểu nữ xác định được”. Thảm Tiểu Điệp nói: “Hắc chỉ là tay sai, không phải chủ mưu”.

“Làm sao biết được?”

“Nhị gia có nhớ hắc nói một câu chẳng?”

“Câu gì?”

“Nói là công tử nhà hắc muốn dồn chúng ta vào đất chết...”

“À, đúng rồi”. Liễu Nhị Ngọc nhíu mày: “Công tử... công tử là ai?”

“Ha ha, là bốn công tử”. Trong rừng chợt vang lên tiếng cười sang sảng: “Họ Liễu kia, trí nhớ của người kém quá”.

Vị công tử đó đã đến rồi.

Trăng nhô lên ở rặng núi phía đông, ánh sáng như nước, rải khắp núi rừng xa gần.

Tiếng nói trong rừng vừa tắt, tiếng loạt xoạt đập trên lá khô vang lên, xuất hiện ba bóng người.

Thiếu niên hoa lệ dẫn đầu, chính là Tiêu Diêu công tử.

Vị lục y thiếu nữ lần trước không thấy đâu, thay vào đó là hai tử y nữ lang xinh đẹp yêu kiều.

Xem ra vị công tử này có người mới dễ sủng ái.

“Hóa ra là người”. Liễu Nhị Ngọc nhướn mày: “Ban nãy đều do người sai khiến?”

“Chính thị”.

“Tiếc là người thất vọng rồi”.

“Sao lại vậy nhỉ,” Tiêu Diêu công tử thần nhiên: “Chết mất mấy kẻ, với Đế Vương cốc chỉ là một cái lông của chín con trâu”. (Hàm ý muối bỏ bể.)

“Đế vương chi cốc?”

“Ở dưới núi này”.

“À, đúng rồi, người là Tiêu Diêu công tử của Đế Vương cốc”. Liễu Nhị Ngọc nhún vai: “Người là đầu hay đuôi trâu?”

“Thế là thế nào?”

“Ban nãy chính người nói đến chuyện lông trâu”. Liễu Nhị Ngọc trầm giọng: “Nếu Liễu mỗ có năng lực chém đứt đầu trâu, cắt đứt từ giữa thân thì sao?”

“Họ Liễu kia”. Tiêu Diêu công tử chợt sầm mặt, lạnh lùng: “Người quá kiêu căng rồi”.

“Người không kiêu căng?”

“Ha ha”. Tiêu Diêu công tử hỏi: “Người dám so bì với bốn công tử?”

“Buồn cười thật, người dựa vào đâu mà cuồng vọng tự đại như thế?” Liễu Nhị Ngốc nói: “Võ công của người có gì kinh nhân đâu nhỉ?”

“Cái gì? Người dám coi thường bốn công tử?” Tiêu Diêu công tử tức giận: “Người có biết thiên kim công tử, thiên kim chi tử luôn ăn trên ngồi trốc, bốn công tử là kim chi ngọc diệp, không phải loại thất phu thảo莽 để đi mạo hiểm”.

“Vớ vẩn”. Thẩm Tiểu Diệp chợt cười lạnh.

“Hay thật”. Liễu Nhị Ngốc cười lạnh: “Người không lo ăn trên ngồi trốc lại đến chỗ máu me này, không muốn mạo hiểm lại dám đối diện với Liễu mỗ, người cho rằng kiếm của mỗ chỉ để bày cho đẹp sao?”

“Kiếm của người?”

“Thế nào? Không đủ sắc hả?”

“Ha ha, họ Liễu kia, đêm nay tử thần chiếu mệnh, kiếm của người có sắc nữa cũng chỉ là sắt rỉ”.

“Hả”.

“Đông phương canh tân kim, tây phương giáp ất mộc”. Tiêu Diêu công tử niệm hai câu quái dị, chợt ngoảnh lại: “Mời Kim Mộc đại sư”.

Kim Mộc đại sư? Gã gọi ai đây?

“A di đà Phật”. Từ xa vang lên tiếng phật hiệu vang vang, màu vàng phiêu diêu vượt khỏi rừng cây, “cốc” một tiếng, đáp xuống cách Liễu Nhị Ngốc một trượng.

Quả nhiên là một hòa thượng.

Hòa thượng này đầu to tai lớn, mặc cà sa vàng chói, ngồi yên ổn trên một chiếc bồ đoàn lớn.

Hình như hòa thượng này cười cái bồ đoàn lớn bay tới?

Bồ đoàn là đồng vải chiên ma hay là một đám mây lành?

Công phu lẳng không phi độ này, trong võ lâm không chỉ chưa được thấy, mà chưa ai nghe nói tới.

Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Diệp đồng thời biến sắc.

Nếu đó là ma pháp tà đạo, họ không có cách phá giải, nếu là công phu chân thật, họ càng không chống nổi một đòn.

Mắt hòa thượng rực lên, thần quang như điện, bất động nhìn Liễu Nhị Ngốc và Thẩm Tiểu Diệp chằm chằm.

Liễu Nhị Ngốc lạnh buốt cõi lòng, lòng tay ướt đầm mồ hôi.

Thẩm Tiểu Diệp trừng mắt lại, lấy ánh mắt chọi ánh mắt.

Dù thế nào, hòa thượng này hiển nhiên khó chơi, võ công quyết không dưới Kim Vô Quỷ và Đỗ Thất Nương.

Liễu Nhị Ngốc chợt liều mạng quát to, ngực kiếm bay lên, hàn quang lóe sáng xé không khí đâm vào ngực hòa thượng.

Nhát kiếm nà cực kỳ cương mãnh, y đã dốc toàn lực.

Y biết rằng tình thế này không được do dự, cũng không thể đợi, buộc phải ngạnh tiếp.

Hòa thượng vẫn ngồi yên, tựa như không thấy thanh kiếm, tấm cà sa chợt căng lên.

Kiếm phong ập tới như chạm phải bức tường.

Liễu Nhị Ngốc lạnh ngắt cõi lòng, kinh lực hùng hồn tràn tới, y bị chấn bay tựa điều đứt dây, rớt xuống cách hai trượng.

Khí huyết của y đảo lộn, cơ hồ không đứng vững được nữa.

Thế mạnh yếu đã phân rõ, hiển nhiên muốn dùng Thanh Hồng kiếm chiếm thượng phong chỉ là mộng tưởng. “Đại sư”. Tiêu Diêu công tử đứng ngoài xa chợt lớn tiếng khen: “Quả nhiên tuyệt thế thần công”.

Hòa thượng vẫn im lặng.

Có lẽ lão đã nghe nhiều từ ca ngợi như thế rồi, nghe đến phát chán.

Liễu Nhị Ngốc định thần, điều hòa hô hấp, chợt chớp tay Thảm Tiểu Điệp: “Chạy”.

Gặp phải đối thủ cỡ này, chạy là thượng sách.

Không đi chỉ còn nước đợi chết.

Cũng không thể quản đến hai thót tuần mã nữa, hai người tung mình lao thẳng về phía sơn lộ.

Nào ngờ chưa chạy được một bước, trước mặt lại vang lên tiếng cốc.

Cả hai ngẩng nhìn, không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Hòa thượng đó chỉ trong khoảnh khắc đã lảng không lao tới, đi sau mà đến trước, ngồi nghiêm chỉnh chắn lối.

Xem ra hai chân hòa thượng này tàn phế nhưng võ công cao siêu trác việt.

Lão chưa xuất thủ nhưng tạo thành chấn động kinh hồn với Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp.

Đánh không lại, chạy không xong, chỉ còn nước cho người ta xử lý.

Hòa thượng sau rốt cũng lên tiếng, mắt loang loáng, giọng như chuông đồng: “Tiêu Diêu công tử, nói mau, muốn người sống hay chết?”

“Việc này...” Tiêu Diêu công tử ngần ngừ.

“Còn sống hả?”

“Không, chết càng tốt”. Tiêu Diêu công tử đáp: “Xin đại sư lưu ý, đừng làm hỏng cái túi màu vàng”.

“Cái túi màu vàng?”

“Vâng, trong đó có vật quý trọng”.

“Ha ha, dễ lắm”. Hòa thượng cười vang: “Phật gia giết người, chưa từng làm đứt nửa cọng lông”.

“Toàn nhờ vào thần công của đại sư”. Tiêu Diêu công tử rất mãn ý.

Hòa thượng vẫn ngồi nguyên nhưng từ từ giơ tay, từ từ đẩy nhục chưởng ra, bàn tay to như rẻ quạt, nhưng không hề giống với dáng vẻ sắp đột nhiên phát chưởng.

Không hề phát ra kinh lực, cũng không có tiếng vang.

Liễu Nhị Ngốc tuy tim đập nhanh hẳn, không đoán được hòa thượng này giở trò gì.

Dù gì đến nước này, chỉ còn cách đợi xem biến hóa.

Nào ngờ chỉ trong sát na, việc không hay liền xảy ra.

Đầu tiên là Liễu Nhị Ngốc, y đột nhiên phát giác thân thể bị hấp lực kinh hồn hút cứng lấy.

Tiếp đó, Thảm Tiểu Điệp cũng bị hút.

Hai người kinh hãi, cố vận khí giãy giụa, ban đầu tay chân còn miễn cưỡng hoạt động, sau đó hấp lực lớn dần, thân thể họ không tự chủ được, di động từ từ về phía trước.

Kháng lực tuôn ra, di động chậm hẳn.

Cự ly cách hòa thượng tối đa chỉ còn hơn một trượng, cả hai biết rằng, đợi khi hòa thượng chạm tay vào được, cũng là lúc mất mạng.

Cả hai không còn đường sống, chỉ đợi tổng mạng.

Đột nhiên ba tiếng mõ cốc cốc cốc vang lên, một bóng người xanh nhạt lẳng không đáp xuống.

“Giặc trọc, còn nhận ra lão ni không?”

Kỳ quái là chỉ trong sát na tiếng quát vang lên, Liễu Nhị Ngốc cùng Thảm Tiểu Điệp cùng thoát khỏi hấp lực.

Không cần nói cũng biết Liên Hoa sư thái đến rồi.

“Người...” Hòa thượng chợt biến sắc, cốc một tiếng, người và bồ đoàn cùng bay lên.

“Muốn chạy ư?” Liên Hoa sư thái hừ lạnh: “Quy củ cũ, để lại một thứ”. Tay áo bào phất lên, xẹt ra một dải ngân hồng.

Ngân hồng mảnh như tơ nhện, mắt thường khó phân biệt được.

Trên không vang lên một tiếng hộc, máu rải như mưa, một cánh tay rơi xuống nhưng đám mây vàng vẫn lướt qua ngọn cây đi mất.

Liễu Nhị Ngốc ngoảnh nhìn, không thấy bóng Tiêu Diêu công tử.

“Sư thái”. Thảm Tiểu Điệp nước mắt lưng tròng: “Lần này không có sư thái...”

“Điệp nhi, đừng khóc”. Liên Hoa sư thái thần quang sáng rực: “Chuẩn bị lên đường đi, sang năm bản ni sẽ du ngoạn Trung Nguyên”.

“Thật ư?”

“Thuận tiện thăm tiểu sư phụ của con”.

“Tốt, tốt quá”. Thảm Tiểu Điệp chợt mỉm cười: “Con sẽ nấu cho sư thái mấy món ngon”.

“Ăn không bị đòi trả công chứ?” Liên Hoa sư thái bật cười.

“Việc này...”

Kinh hiểm qua đi, Liễu Nhị Ngốc và Thảm Tiểu Điệp vẫn còn hoảng sợ.

Hai người lại từ biệt Liên Hoa sư thái, nhân lúc trăng sáng đi cả đêm khỏi núi, nửa tháng sau liền tới Lạc Dương.

Trùng phùng Tiểu Mạnh Thường Long Hoài Bích, không tránh khỏi phải quấy quả ba ngày.

Cầm cương hai thốt tuần mã, Tiểu Mạnh Thường kiên quyết nói rằng thế nào cũng phải nhận lấy, Liễu Nhị Ngốc đành lĩnh tình.

Vượt qua đại giang là đến Cửu trùng dương.

Phong cảnh Tô Hà sơn đã thay đổi, rừng phong lá đỏ rực, như một biển lửa

Hai người cười ngựa đi vào núi, Thảm Tiểu Điệp đột nhiên hỏi: “Sao nhị gia không về Kim Lăng?”.

“Về làm gì?”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Về đó làm kẻ ngốc à?”.

Thảm Tiểu Điệp chỉ cười

Liễu Nhị Ngốc thừa cơ nói: “Tại hạ muốn hỏi cô nương, cái việc cần phải nói đó, đã đến lúc nói chưa?”

“Đã đến lúc chưa nhỉ là thế nào?”. Thảm Tiểu Điệp cố làm ra vẻ không biết

“Lần trước không phải cô nương nói thời cơ chưa đến mà?”

“Nhị gia vẫn còn nhớ được cơ à?”.

Thảm Tiểu Điệp cúi đầu: “Đó là đại sự, muốn hỏi phải gọi Tiểu sư phụ?”.

“Hỏi thì hỏi”. Liễu Nhị Ngốc nói: “Tiểu sư phụ mà không chịu trả lời, tại hạ sẽ quỳ mãi không chịu đứng lên”.

“Mặt dày” Thảm Tiểu Điệp lỏn lẻn cười, đột nhiên giật cương, giục ngựa lao đi

Liễu Nhị Ngốc cười vang, hai chân thúc ngựa, đuổi theo sau.

Lộc cộc lộc cộc, tiếng võ ngựa dồn dập phá tan sự yên tĩnh của sơn cốc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-kiem-quang-han-khoi-thu-lau>